

UNIVERSUM

PAUL KEARNEY

CIZÍ KRÁLOVSTVÍ

CID
DEUS

UNIVERSUM

THRILLER
SCIENCE FICTION
FANTASY
HOROR

Nový anglický autor v edici *Universum* ve skutečnosti žádným nováčkem není. Úspěšný román *Cizí království* je příběhem spisovatele, který si vymyslí vlastní svět, aby pak s hrůzou zjistil, že skutečně existuje – obvyklý motiv, který Kearney zpracoval s neobvyklou nápaditostí.

ISBN 80-86215-26-1

9 788086 215266

Cena včetně DPH 159 Kč

PAUL KEARNEY
CIZÍ
KRÁLOVSTVÍ

Název originálu:

A DIFFERENT KINGDOM

Poprvé vyšlo roku 1993
v nakladatelství Victor Gollancz

Copyright © 1993 by Paul Keamey
Copyright © 1998 for the Czech translation
by Helena Nevřelová
Copyright © 1998 for Cover by Zdena Boušková
Copyright © 1998 for the Czech edition
by MUSTANG Ltd.

ISBN 80-7191-185-2 (Mustang)
ISBN 80-86215-26-1 (Deus)

PROLOG

Když byl ještě malý, vyprávěl lidem o bytostech, které spatřil. Své tetě, babičce a dědečkovi, každému, kdo byl ochoten ho poslouchat. Usmívali se tím zvláštním úsměvem dospělých, ve kterém bylo víc rozpaků než pobavení, jako by říkali: „Ten má ale představivost!“

Když dospěl, v jeho okolí nebyl nikdo jiný, komu by to všechno mohl povědět a ještě dost dlouho nebude. Takže to nevyprávěl nikomu.

Jak je mohl přimět uvěřit, že v lesích kolem farmy jeho prarodičů jsou vlci, že když stál na břehu potoka, slyšel hlasy, hlasy mluvící neznámým jazykem, hrubým a divokým? Hlasy z Jiného světa? A nemohl jim ani povědět (protože když se o to pokusil, jazyk mu hrůzou zdřevěněl), že za hluboké noci spatřil vlkodlaka, jak obchází na zadním dvoře, čenichá u zavřených dveří a v očích se mu odráží svit dorůstajícího měsíce.

Ne. Nebylo nic, čím by je mohl přesvědčit a tak raději mlčel. A oni nikdy nepoznamenali nic o tom, že si na noc vždycky zavírá okno.

První část

ANTRIM

PRVNÍ KAPITOLA

Pro dospělého, kterému v krvi koluje všechna nuda světa, je země jasně přehlédnutelná jako loď v láhvi. Irsko je malá země a její severní provincie ještě menší. Obklopuje ji moře a z nejvyššího kopce můžete jedním pohledem přelétnout polovinu jejího území.

Ale pro dítě je to země neuspořádaná, rozlehlá, obrovská k nezměření – pokud by ovšem někdo potřeboval udělat něco tak absurdního jako změřit ji. Obzor je na všech stranách zaplněn modrými horami, hrozivými hlubokými lesy plnými tajemství a zurčících potůčků, tryskajících z místa, které není vidět, a tekoucích do vzdáleného tušeného moře. Pro dítě je cesta přes tři pole dobrodružnou výpravou a procházka jednu míli podél řeky je jako plavba po Amazonce. Takže malá země, ale ne pro děti. Na pohádky je velká dost.

Stejně jako rašelina leží historie ve vrstvách. A také tak hluboko. Na pustých místech jsou skladiště zbraní, některá zapomenutá už půl století, některá přetékaají tajemným zármutkem a zrají pro budoucí vraždy. Doutnající válčení se po nesčetné roky přelévá sem a tam, přes louky a lesy, potoky a vesnice. Je to stejný rituál jako otáčení Země, krvavá úlitba starým a nespokojeným bohům. Je to způsob života.

Bagrování řek vynáší na světlo bledé keltské zlato nebo dokonce starší, opracovaný pazourek, přitesaný tak, aby dobře padl do ruky, která se rozpadla v prach již před deseti tisíci lety. Je to stará země, tenhle Ostrov smaragdů, formuje se už celá tisíciletí. Války, hladomory a náboženství ho nesmazatelně poznamenala, pozměnily mysl lidí; oživlé stíny stojících kamenů vsákly do země, aby vydaly své ovoce v budoucnu.

Je to Michaelův domov.

Michael žije na rozlehlých pozemcích, které jeho rod vlastní už po generace. Během let se počet lidí mnohonásobil a z malé skupinky se stal rod. Synové si postavili domy a spojili dohromady farmy vybudované jejich otci. Dcery se provdaly za sousedy. Někteří odešli do exilu, odpluli pryč, aby se nakonec vrátili umřít tam, kde se narodili. Jeho rodina tu má kořeny staré jako hradiště na nejvýše položené pastvině. Vlastní tuto zemi, znásilnili ji, hýčkali ji, očarovali ji a byli jí ztročeni.

Michaelovy rodiče tato země zabila. Osiřel, když je zasáhla bomba určená pro někoho úplně jiného. Na výletě za nákupy do Belfastu, autem, které jeho otec zrovna koupil a na které byl tak pyšný... Nyní žije se svými prarodiči a na smutnou událost zůstala v jeho mladé hlavě jen neurčitá vzpomínka. Věděl, že mimo tento svět je jiný, větší svět, slyšel, že dospělí mezi sebou diskutují o *právech a rovnosti*. Nevěděl – to nevěděl nikdo – že v následujícím desetiletí tento tichý svět vybuchne jako rachejtle.

Ale nyní je farma jeho prarodičů stálicí v běhu jeho života. Farmu tvoří čtverec roztroušených budov, bílých, s červenými střechami, jejichž došky byly teprve nedávno nahrazeny rudým vlnitým plechem. Jsou tu malé, zapomenuté záhony plné úžasného nepořádku, nahromaděného v minulých letech. Jsou tu ztracené kouty, skrytá hnízda, zápach rozkladu a kvašení, hnoje a sena, zvířat a lidí. Farma je miniaturním městem a žije tu rozličné obyvatelstvo, od polních myší v mlékárně po holuby ve stájích. Jsou tu slepice zobající na zadním dvoře dlážděném kameny, mazané kočky, ve dne ospalé a v noci vyvádějící jako pominuté, štěkající kolie, které se snaží působit zaneprázdněné, koně s klidnými očima, kteří netuší, že jejich čas tahání a orby je už pryč a že si je tu drží z pouhého sentimentu (ačkoliv to nikdo nikdy nepřipustí). Na nižších loukách se pasou ovce, v horním výběhu, který kdysi býval loukou, žijí zapáchající kozy a mezi duby a žaludy na dolním konci farmy si spokojeně pochrochtává tlustá březí prasnice. Pak se tu motá půl tuctu koťat, které neměl zatím nikdo to srdce utopit.

Ale to není všechno. Dole u řeky která se vine kolem farmy, žijí nesčetné vodní krysy a hraboši. V noci se přes pole plíží lišky a plaší

kuřata, v lesích na úpatí kopců jsou jezevčí nory. Z olší, které stojí na břehu, se ledňáček jako šipka vrhá za koljuškami a střevlemi a koliha nahlas volá, když letí přes kopce do srdce hor na západě. Svět je plný činnosti, kypí a hučí životem, ale přesto je to tiché místo. Koně na silnicích stále nejsou neobvyklí a auta, jako dopravní prostředek, jsou dosud spíše výjimkou. Silnice jsou špatné, děravé a rozpadající se, v zimě sužované vodou a v létě vyprahlým prachem. Do nejbližší vesnice to jsou dvě míle a vesnice samotná je jen pouhou vískou s jednou hospodou a třemi kostely. Město s trhem, který se navštěvuje jednou týdně, je vzdáleno jedenáct mil.

Mezi strohými vrcholky Sperrinských hor, za které vždy zapadá slunce, a kamenitými výšinami Antrimské plošiny na východě, porostlými hlodášovými keři, se celých dvacet mil táhne široké údolí řeky Bann, zahrnující dvě hrabství. Je zalesněno temnými hvozdy, je zbrázděno poli ječmene, brambor, kapusty a tuřínu, nacházejí se tam šťavnaté vlnící se pastviny a louky se svými nezbytnými živými ploty. Vesnice jsou rozesety do všech stran jako ostrůvky na zeleném plášti světa. Nejsou tu žádná města, která by stála za řeč a živelně vyrůstající sídliště nebudou infikovat zemi ještě dalších dvacet let. Je to poslední možnost nadechnout se, naposled se pokochat pohledem na lesy, které budou brzy vykáceny, na louky plné života na úpatích kopců a pole divokých květin, které tu rostou už po tisíciletí a pamatují si kroky druidů.

#

Ale tohle nevěděl. Vesnice a město s trhem pro něj byly tak neuvěřitelně daleko, jako Amerika, země utečenců, o které slýchal. Farma, řeka, pole a lesy kolem jeho domova – to bylo jeho království.

DRUHÁ KAPITOLA

D okonce už tehdy vypadala Michaelova babička staře, starší než dědeček, kterého měla o jeden den přežít. Byla to vysoká žena s velkýma rukama a hřívou bílých vlasů, které se vysmekávaly z každé spony, s jejíž pomocí se je pokoušela uvěznit. Měla sklon k tloušťce, ale sama o sobě říkala, že je „statná“ a pokaždé, když to řekla, rozhlédla se kolem sebe, jako by zkoumala, jestli se jí někdo odváží odporovat. Měla jasné modré oči, jejichž bělma s přibývajícímí roky žloutla. Chovala vlastní kuřata, dojila vlastní kozu a látala neuvěřitelné množství ponožek, spokojená se svou výkonností. Bez úsilí vařila obrovské porce jídla, ze zahrady si přinášela zeleninu zamazanou od hlíny a nutila každého, kdo byl nablízku, aby nosil dříví. Obrovská množství dříví polykal neuvěřitelnou rychlostí velikánský sporák, který sálal vedrem na jednom konci kuchyně a zabíral skoro celou stěnu. Jeho vrchní deska nikdy nevychladla a neustále se na ní hřála otlučená konvice čaje, který se líně převaloval v hrnku černý jako bota a kterého Michaelův dědeček denně polykal litry. Při snídani se spořádalo obrovské množství opékané slaniny, smažených vajec a kvašeného chleba. Muži patřící do rodiny stejně jako najatí dělníci se shromažďovali v kuchyni dlážděné kameny a házeli do sebe hromady pečeného jídla, než se vydali na pole a do stájí, zatímco z luk se teprve zvedala mlha a na nebi pomalu mizela poslední hvězda. Bývala tu studená zimní rána, drsná a nekonečně tmavá, kdy s sebou muži do práce brali houpající se lucerny, protože ve stájích a v kravíně nebyla elektřina ještě zavedena. A bývala tu příjemná letní rána, kdy si slunce jako koule tekutého ohně razilo cestu vzhůru po blankytné obloze a zalévalo probouzející se zemi zářivým světlem jako požehnání.

A jestli byl Michaelův dědeček se svými 196 centimetry pánem farmy, polí, dělníků a úrody pak babička panovala domu,

poskytovala stravu a přísně dohlížela na dobré způsoby. Před jídlem bylo nutno umýt si ruce hrubým karbolovým mýdlem (jehož zápach bude Michaela pronásledovat celý život) a boty bylo nutno očistit od bláta. Dům a farma byly v těchto dnech plné horečné činnosti, lidé přicházeli a odcházeli a v chodbě neustále dupalo plno bot. Babička na dvoře křičela na muže, aby šli k večeři; ve dnech, kdy pracovali příliš daleko pro ně Michael běžel do polí, kde se muži porůznu věnovali své práci, pot na tvářích, v rukou kosy, ohlávky, košíky, lopaty, pytle nebo vidle. Pamatoval si takové večery – v době senoseče, kdy ve vzduchu tančily mraky mušek jako mlžný opar, bučení krav se v tom tichu neslo na míle daleko a Michael byl olepený senem a kropenatý tekutým hnojem, jak pelášil přes pole, aby dělníky přivedl.

„Máš na nose hovňouse,“ říkali mu klidně. „Co to děláš, kouluješ se s ním? Ale jdi! Mazej domů a vydrhni se, nebo tě babička přetrhne.“ A on neviděl, jak se mu za zády šklebí.

Michael Fay, s hovňousem na nose, jednoho dne ke konci léta běžel domů, když zakopl, upadl a sklouzl dolů po svahu. Život se mu roztočil, rozsypal a opět se poskládal na jiném místě. V jiném světě.

#

Cítil kyprou zemi, po které klouzal dolů. Padal po strmém svahu a nohy a ruce mu vlály. Po chvíli ucítil taky divoký česnek a říční bahno a když se svět přestal otáčet, zjistil, že leží na svahu, který se svažuje k říčce, že se skutálel šest metrů po prudkém břehu porostlém lískami a večer se zapadajícím sluncem nechal za sebou nahore na louce. Panovalo tu přítomí a stromy, olše a vrby, stály těsně u vody jako zvířata, která se přišla napít.

Sedl si a oprášil se svými malými ručkama. Ve vlasech a za košilí měl napadány klacíky a větvičky, oděv měl zelený a hnědý, zmazaný blátem a trávou. Zamračil se a zíral na svoje černé dlaně. Ocítl se v říční úžlabině, hlasitě v ní bublala voda a snášel se časný soumrak. Za dlouhých odpolední, když ho babička uvolnila z hromady prací, které pro něj každý den nacházela, tu lovil střevle. Znal tuhle říčku, ačkoliv pro něj byla *řekou*, přestože byla široká stěží tři metry a mělká tak, že se v ní dalo brodit. Kdyby šel několik

set metrů po proudu, došel by ke starému mostu, přes který vedla zřídka užívaná cesta a který se nořil do vody zdivem masivním jako zeď nějakého hradu. Pod jeho obloukem se černala tma, ve které rejdivily vodní krysy.

Michael se otřepal, ale náhle ztuhl jako čenichající králík. Cítil, že tenhle večer byla řeka nějaká jiná, podivná. Stromy se zdály silnější a vyšší. Vrby vypadaly starší a jejich větve se skláněly hlouběji do zurčící vody. A na svahu, po kterém se zrovna skutálel, nebyly žádné pařezy

Jeho dědeček prořezal lísky, aby ovce mohly sejít k vodě a napít se. Krávy by po strmém svahu nikdy nesešly, aniž by uklouzly, ale ovce byly pohyblivější. Měly tam trčet pařezy, obrostlé břečťanem a pokryté mechem, ale žádný nepřerušil Michaelův pád ze svahu, protože teď tam žádný nebyl. Podivné.

Dlouze se však nad touto záhadou nezamýšlel. Ve světě dospělých bude jako vždycky existovat nějaké vysvětlení. Chvíli jen tak seděl, poslouchal řeku a tiše se pro sebe usmíval. Ani si nevšiml, že se nad vrcholky stromů objevila večernice. Všechny myšlenky na večeri a na jeho úkol odpluly v zapomnění. Seděl, jako by na něco čekal.

Na druhém břehu řeky se mezi stromy něco pohnulo. Zůstal tiše sedět, přestože mu srdce hlasitě bušilo až v krku.

Větve se rozkývaly, jako by se jimi prodíralo něco těžkého. Upřeně se do těch míst zahleděl, ale v houstnoucím šeru nedokázal nic rozeznat. Svaly se mu samy od sebe napjaly a ruce sevřely plné hrsti hlíny.

Zaslechl útržek hovoru. Hlas – a pak druhý, který mu odpovídal. Slově nerozuměl. Jazyk byl hluboký, bručivý a hrdelní, ale zněl rytmicky, jako zpěv. Vyskočil do sedu, připraven utéci.

Naproti, z ostužinového houští na druhé straně řeky, se něco vynořilo. Šklebící se maska lišky, zářící oči a svítící zuby, ale pod nimi se třpytily další dvě oči a řada zubů v širokém úsměvu. Michael leknutím zalapal po dechu. Zaslechl něco jako štekavý smích a na břehu uviděl další pohyb, jak se tam mihl tmavý stín. Něco plácl do vody, zahlédl postavu se špičatýma ušima, která se brodila přímo k

němu přes vodu. Slyšel další hovor, další zpěvavou mluvu a další výbuch chraplavého smíchu, podobný úderům datla.

„Bože!“ vyjekl a půda s listím vylétla do vzduchu, jak se kvapně škrábal vzhůru do svahu. Říčkou se nyní brodilo více postav, ale dosud se žádná z nich nepřiblížila ke břehu. Byli podobní lidem, přikrčení a zahalení do kožešin, jejich končetiny se leskly potem a barevnými malbami, na hlavách měli liščí masky. Dva z nich nesli na ramenou dlouhé tyče a mezi nimi se houpalo něco tmavého. Něco jako dobytče. S parohy. Náhle zafoukal slabý větřík, donesl k němu závan vzduchu od řeky a Michael je ucítil. Páchli potem, hnijícím masem a ohňovým kouřem. Jejich krvácející břemeno čpělo krví a vnitřnostmi.

Michaelovi povolily nervy. Nohy mu klouzaly v blátě a rukama křečovitě drtil hlínu v úporné snaze něčeho se zachytit. Prudce sípavě oddechoval a slzy hrůzy se mu řinuly po tvářích. Škrábal se nahoru, tam, kde byly stromy štíhlejší a světlo jasnější, nahoru na louku, kde předtím zanechal svůj svět. Jakmile se mu to podařilo, zatápal rukama a bolestně sevřel pařez pokrytý mechem. Ležel na boku, plakal a čekal, až se do něj ty postavy z řeky pustí, čekal, až ho obklopí ten odporný zápach. Křečovitě zavřel oči.

Ale nestalo se nic.

Pootevřel oči. V šeru bylo vidět velmi špatně, otevřel oči dokořán a zadíval se dolů na břeh.

V řece nebylo nic. Osamělý pták si zpíval poklidnou melodii a zvolna tekoucí hladina nebyla ničím čerena. Stromy stály tiše, nepohnutě. Potlačil vzlyk a náhle přes pole uslyšel hlasy mužů jdoucích do domu na večeři. Viděl jejich temné postavy potáhnutí z cigarety, která blikla jako světluška. Po čtyřech vylezl ze stínu, chvíli ležel na okraji louky a hrud' se mu dmula, jak vdechoval klidný večerní vánek. Nedaleko si pobrukoval holub hřivnáč. Jeden z mužů se něčemu zasmál – byl to srdečný, spokojený smích. Slyšel kovové břinknutí vrat, poznal podle toho, že muži vešli na zadní dvůr, kde okna domu vydávají žlutavé světlo, přestože ještě není úplná tma. Nejistě vstal, ohlédl se za sebe a belhal se pryč, utíraje si oči a smrkaje do rukávu. Cítil, jak mu na tvářích zasychá bahno a tuhne

mu pod nehty. Babička mu jistě zvalčuje hřbet za to, že se vrátil v tomhle stavu.

#

A také zvalchovala. A pak ho u kuchyňského dřezu vydrbala od hlavy k patě, až mu zrudly uši, tváře svítily čistotou a pach mýdla ho štípal do nosu. V noční košili a ve spodkách pak seděl u stolu s ostatními členy domácnosti a předchozí kontakt s babiččinou tvrdou dlaní ho nutil pohybovat se opatrně. Ale neplakal, v hlavě mu stále vířila vzpomínka na to, co viděl dole u řeky. Vyplakal se už tam na svahu, když měl pocit, že je ztracen.

Hladově hltal večeři a házel do sebe brambory mrkev a jehněčí zalité hustou šťávou. Na horním rtu se mu utvořil knírek, jak mocnými doušky polykal mléko. Babička na něj tu a tam vrhala ostré pohledy, směs nesouhlasu, lásky a starosti. Michael si toho nevšiml. Nos měl ponořený ve sklenici a v hlavě se mu myšlenky točily jako na kolotoči. Byli ti tvorové, které spatřil u řeky těmi, kterým jeho prarodiče říkali *teroristé*, takoví, co zabili jeho maminku a tatínka? Zarazil se a chvíli tu myšlenku převaloval v hlavě. Měl nejasnou představu teroristy jako obludy v masce, která miluje noc a zabíjí lidi pro potěšení. A pravděpodobně také páchne. Možná by to raději měl říci...

Rozhlédl se kolem stolu a cítil se podivně provinile. Dědeček odstrčil talíř a zapaloval si dýmku. Ve světle rozžaté sirky bylo vidět, jak se uvolnily rysy jeho ostře řezaného obličeje, který vypadal jako mořský útes ošlehaný nesčetnými bouřemi. Vlasy na hlavě, přestože úplně bílé, měl stále stejně husté jako před třiceti lety a záda měl stále rovná jako pravítko. Námezdní dělníci mu říkali „kapitán“, protože byl zvyklý nosit krátké jezdecké kalhoty a kožené holínky.

Když šel, od jeho vysokých bot létaly jiskry, což Michaela nikdy nepřestalo okouzlovat.

Babička sklízela talíře se stolu a její dvě dcery jí pomáhaly. Teta Rose, která byla sama ještě děvče, na Michaela mrkla, když balancovala hromadou špinavých talířů cestou do přípravný. Začal pod stolem houpat nohama, opatrně, aby se nedotkl Démona, stárnoucího, věčně špatně naloženého skotského ovčáka jeho

dědečka, který se plazil pod stolem a doufal, že dostane zbytky. Proti ovčákovi s šedivým čumákem plazícímu se pod stolem v době jídla kupodivu nikdo nic nenamítal. Michael to zvíře neměl rád. Byl černý jako uhel, hubený, se špičatým čumákem. Ale přestože kuchyně byla babiččino království, pes dělal už nějakých deset let dědečkovi společníka a zůstával stále s ním.

Strýček Sean si balil cigaretu a bzučel si něco pod fousy. Měl obličej filmové hvězdy a jeho sestry ho zbožňovaly. Strčil si hotové cigáro do úst, beze spěchu se natáhl pro sirky a usmál se na Michaelův vymydlený obličej. Lidé říkali, že vypadá jako Clark Gable, s těmi hustými černými vlasy, které mu padaly do čela, a s šedomodrýma očima, které byly charakteristickým znakem rodiny Fayů. Místní dívky se na něj lepily jako vosy na med pokaždé, když se objevil, umytý a oholený, na taneční zábavě, která se pořádala koncem každého měsíce. Ale vypadalo to, že si jich nikdy ani nevšimnul. Byl plně zaujat farmou a měl plno práce s tím, jak ji svými nápady vylepšit, v čemž se často rozcházel se svým otcem. Jednou ráno Michael slyšel, jak si o něm nějací dělníci povídají. Sean je příliš velký džentlmen, říkali a jeden se zachechtal a prohlásil, že kdyby se jemu nabízelo tolik kund jako Seanovi, jeho pind'our už by byl ušoupaný až ke kuličkám. Michael nějak vytušil, že tohle patří mezi věci, se kterými se nemůže vytasit při večeři u stolu. Uvažoval o tom, že by se na to zeptal tety Rose, která s ním často rybařila v říčce a brala ho k sobě do postele, když se bouře dostala přímo nad stavení.

Muži odstrčili židle a někteří z nich hlučně říhli. (Kdyby babička nezůstala v přípravně, neodvážili by se toho.) Ve světlě lamp se vznášely modré obláčky tabákového dýmu. Ze stropu sice opuštěně visel elektrický lustr, ale ten se používal jen při zvláštních příležitostech. A navíc ho Michaelovi prarodiče nesnášeli. Nemá žádnou duši, říkali a za soumraku dále zažihali olejové lampičky přestože jejich děti proti tomu protestovaly. Elektřina se schovávala pro návštěvy.

Námezdní dělníci řekli každý dobrou noc a rozešli se do svých domovů. Když vycházeli ze dveří, na hlavy si narazili čapky a zhluboka se nadechli svěžího vzduchu pod hvězdnou oblohou. V této

roční době, při senoseči a nastávajících žních, jich na farmě pracoval celý zástup. Lidé uvnitř slyšeli vrzání a skřípění bicyklů, odjíždějích od zdi domu, pak zaslechli zvuk zavírané brány a teta Rachel zatáhla na noc závěsy. Démon se vyplížil zpod stolu a se spokojeným vzdechem sebou plácl ke sporáku. Starý Mullan si zapálil dýmku a s koženou ohlávku, kterou mydlil, usedl naproti Michaelovu dědečkovi. Byla to jeho výsada. Byl u Fayů od Velké války kdy se jako mladík vrátil z Flander s jednou nohou kratší.

Z přípravny do kuchyně doléhalo řinčení talířů a ženské hlasy. Michael cítil, jak ho obchází dřímota. Možná by to mohl někomu říci zítra. Říci jim, že u řeky byli *teroristé* s liščími obličejí připraveni vyhodit každého do povětří. Ale nyní, v pevném bezpečí domu, mu to připadalo méně skutečné. Jako sen. Zívá a teta Rose si toho všimla.

„Napůl spíš a zíváš tady v noční košili. Je čas jít na kutě, Míšánku.“

Ospale protestoval, když ho stáhla ze židle a vzala za ruku. Dědeček na něj kývl přes kouř dýmky a výtisk *Irish Field*, babička ho políbila na čelo a strýc Sean na něj nepřítomně mávl, zatímco starý Mullan jen na chvíli přestal s mydlením. Rose ho táhla do schodů a celou dobu cosi povídala. Rád poslouchal, jak povídá cokoli, zvláště za bouřlivé noci, kdy se zavrtal do jejího náručí v posteli vonící dívčími vůněmi. Mluvívala, aby zahнала jeho strach z bouřky, přestože ona sama bouřky milovala. Říkala, že jí při nich praskají vlasy

Najednou si uvědomil, že se ho ptá, kde se dnes tak zmazal, co že se mu přihodilo. Řekl jí, že upadl a skutálel se dolů k řece, což byla pravda... a tedy nezhřešil. Uložila ho do postele, políbila, přikryla a připomněla mu, aby se pomodlil. Ale usnul dříve než to stihl a divoké liščí obličej se na něj šklebily přes řeku a sdělovaly mu, že nyní je jejich. Jejich chlapeček.

TŘETÍ KAPITOLA

Léto 1953 bylo dlouhé a příjemné, rok jen pomalu přecházel do podzimu a žní. Pro Michaela bylo léto živoucí bytostí, která ho osvobodila od školy a dala mu nekonečné hodiny denního světla, které mohl dle libosti využívat. Bylo dlouhé, pomalé a dobrotivé. V létě letokruhy stromů narůstaly do největší šíře.

Obloha zářila stále jasná, modrá a v nadhlavníku tmavla do téměř purpurové. Obzor byl zamlžený prachem a vzduch se chvěl, takže po většinu času bylo možno hory jen tušit. Prach se vznášel i nad cestami, zvířený kopyty koní a povozy, které koně táhli, stejně jako průjezdem naleštěných aut. Pohled z prvních vrcholků Antrimské plošiny na západ ke Sperrinským horám ukázal, že údolí tvoří jednotvárný slepenec polí, olemovaných živými ploty, na kterých ve slunečním svitu zraje ječmen a tmavých, studených lesů. Uprostřed údolí zurčí stříbřitý tok řeky Bann. Tu a tam zasvítí bílá zeď domu, menší než kostka cukru, ale teprve v noci bude možné spatřit vesnice, visky a osamělé statky obou hrabství, až budou ve tmě zářit jako svítivé konfety.

Ráno Michael seděl u stolu a pil podmásli, drobký snídaně na bradě, a vidění z předcházejícího dne mu připadalo ještě neskutečnější. V jeho paměti se už přemístilo z říše strachu do říše zvídavosti. Hlavu měl plnou věcí, které chtěl ten den dělat. Pozoroval babiččina záda, když pracovala u sporáku a byl zvídav, jestli se mu bez povšimnutí podaří proklouznout do rána plného ptačího zpěvu.

„A kam chceš dneska jít?“

Nepodaří. Poslušně se otočil. „Prostě ven.“

Přikývla. „To je v pořádku, pokud mi natočíš nějakou vodu do kbelíků, než se vypaříš, a přineseš je sem.“

Vzal to ven přes spižírnu, kde byly uloženy kbelíky a donesl dva z nich k pumpě, která farmu zásobovala vodou. Vlastně rád pumpoval vodu a pozoroval, jak šplouchá do věder, čistá a průzračná. Chutnala po železe. Byla to tvrdá voda, studená a výtečná, jaká z kohoutku nikdy nepoteče. Pramen, ze kterého pocházela, nikdy nevyschl, dokonce ani v suchých letech.

Donesl je dovnitř a postavil na zem. Kapky vody pokropily kamennou podlahu. A teď byl propuštěn, volný, ponechán ránu. Vyběhl ze zadního dvora jako hříbě a vyrazil do polí.

Nejdříve potkal Rose. Byla obklopená slepicemi, kterým házela plnými hrstmi žluté zobání a na které chvílemi pomlaskávala. Popelily se ve vyhrabaných prohlubních a hnízda měly rozeseta v okolních živých plotech. Jen Rose a její matka věděly, kde. Ptáci byli napůl divocí a často je bylo vidět, jak posedávají na dolních větvích stromů. Drůbež to byla prohnaná a jen zřídka padla za oběť liškám, které se v noci potloukaly po kopcích. Při pouhém pomyslení na lišky se Michael otrásl a po zádech mu přeběhl mráz, přestože pálilo slunce.

„Ospalče,“ řekla teta, aniž se přesvědčila, kdo přichází a uklidnila slepice, které Michaelův příchod poněkud poplašil.

„Dneska ráno jsem musela vejce sbírat sama,“ pokračovala, ale on věděl, že se na něj nezlobí. Jeho obvyklý příspěvek při sběru vajec bylo jedno nebo dvě z nejviditelnějších hnízd. Ale měla ráda, když jí dělal společnost a když spolu pozorovali postupující rozednívání. Díval se, jak hází slepicím krmení a uvažoval, zda jí má prozradit své tajemství, ale prozatím se rozhodl ponechat si je pro sebe.

„Chystáš se dnes odpoledne rybařit?“ zeptala se nedbale a hodila další hrst krmení slepicím, které hrabaly okolo. Dlouhýma štíhlýma rukama, snědýma od sluníčka, si odhodila přes rameno záplavu černých vlasů. Chodila bosa a nohy měla mokré od rosy, takže se na ně lepil prach.

„Jo,“ pípnul Michael.

Přikývla a chvíli mimoděk švitořila na své svěřence. „Dole u řeky jsou pstruzi, sice ještě malí, ale už stojí za námahu. Viděla jsem

je, když slunce svítilo skrz vodu. Drží se v nejtemnějším místě, tam u vrb.“

„Nenech svůj stín padnout na vodu,“ řekl Michael automaticky. To bylo něco, co ho naučila ona. Rose se zasmála, když to slyšela.

„Máma s tebou pro dnešek skončila?“

„Jo.“

„A co chceš dělat? Já mám moc práce až do oběda.“

Najednou začal dělat tajnosti. „Nevím. Možná půjdu na spodní louky a podívám se tam na řeku.“

„Dej pozor na ten svah.“ Tentokrát to byla Rose, která promluvila automaticky „Mohl sis na těch lískových pařezech zlomit nohu.“

Nemohl, pomyslel si Michael a málem jí své tajemství prozradil. Nebyly tam. Náhle ho zachvátilo takové veselí, že se mu z toho skoro zatočila hlava. Poskakoval na orosené trávě, až slepice začaly nervózně tlouct křídly.

„Dávej pozor, nemotoro! Jdi, ztrat' se, uvidíme se později.“ Konejšivými slovy uklidnila svou slepičí rodinku. Strýček Sean říkával, že Rose má pro každou slepici jméno, přestože ona to rozhořčeně popírala. Michael věřil spíš Seanovi. Někdy jim šeptem říkala podivné věci.

Pelášil pryč a cítil, jak jeho staré boty vlhnou v mokré trávě. Dnes bude horko a u řeky budou vážky.

Do dlouhého svahu proti němu se belhal muž s vidlemi na rameni a košíkem v ruce a za ním se vinul obláček modrého dýmu. Když spatřil Michaela, zamával na, něj, posadil se do trávy a vidle zapíchl do země. Byl to starý Mullan.

Michael se k němu připojil. Tráva zářila pryskyřníky, takže seděli v jemně se vlnícím žlutém moři a na nohou se jim zvolna začínal usazovat pyl.

Mullan škrtl sirkou o podrážku boty a zažehl ve své dýmce neviditelný plamínek. Měl Petersona s kalíškem z jablečného dřeva; nádherná věcička, hnědé dřevo tak tmavé, že bylo skoro temně šarlatové. Dokonce i škrábance a prohlubně, které dýmka získala během let, s ní ladily a staly se součástí jejího tvaru. Bláto a krev Sommy na ní nezanechaly žádnou stopu. Mullan byl starý vysloužilý

mušketyr, přestože babička říkávala, že je jen starý chlubil. Ale byl jediný z námezdních dělníků, který mohl sedět u sporáku i po večeři.

„No, Miku,“ řekl a bojovně zabafal. Byl také jediný, který Michaela takto oslovoval a jemu se to líbilo. Měl pocit, že je to dospělácké jméno. „Kam máš namířeno? Viděl jsem, jak ses vrátil včera večer, zablácený až po uši a s obličejem bílým jako papír. Vypadal jsi, jako kdybys uviděl ducha, přesně tak jsi vypadal.“

Michael utrl jeden pryskyřík a pozoroval, jak mu na dlani září zlatým světlem.

„Upadl jsem, dole u řeky, kde je ten svah. Sjel jsem po něm až dolů.“

„Aha.“ Mullan upěchoval tabák v dýmce ohnivzdorným prstem. „Divné místo, tenhle svah, když se smráká. Stmívá se tam tak rychle, že tě to může pohltit. A určitě sis všiml, že ovce tam dole nikdy nepijí, přestože tvůj dědeček ty lisky prořezal.“

Michael zvedl překvapeně hlavu. Opravdu tam nikdy nepijí.

„A nikdy tam nehnízdí žádní ptáci,“ řekl. „Proč to tak je?“

Mullan se usmál. Bradu měl ježatou jako stvol kopřivy a oči jako dva modré záblesky v hromadě záhybů a vrásek. Narodil se v jiném století, před příchodem letadel, aut a dvou velkých válek, předtím, než bylo Irsko rozděleno na dvě části.

„Existují místa,“ řekl, „která jsou prostě divná. Obyčejná místa, která se trochu liší, takže se jim ptáci vyhýbají a lidé se tam cítí nepříjemně. Taková místa jsou po celé zemi, nebo alespoň byla, když jsem byl malý chlapec.“ Řekl to tak, že to znělo jako velmi vzdálená doba. Jako jiný věk.

„A co je s nimi?“ zeptal se Michael s rozšířenýma očima. „Co je s nimi v nepořádku?“

„Řekl jsem snad, že je s nimi něco v nepořádku? Jsou tam snad nějaké odlišnosti, drobnosti, které občas pocítíš, ve vhodné denní dobu. Za soumraku nebo za úsvitu. A když v nich sedíš tiše dost dlouho, možná něco spatříš, třeba jen koutkem oka. Pohádkové bytosti, Miku. Víly a skřítky.“

Michael byl zklamán. Ty postavy, které viděl dole u řeky, rozhodně nebyly pohádkové bytosti.

„Neměly by mít křídla a tak podobně a špičaté uši?“

Mullan se zasmál a jeho smích stoupal vzhůru jako obláček modrého dýmu. Peterson si spokojeně zabublal sám pro sebe.

„Nojo. Křídla a tak. Jako vážky, svítící a bzučící.“ Rozesmál se.

„Ty si děláš legraci!“

„Ne. Já ne. Já mluvím smrtelně vážně.“ Ale nepřestával vtipkovat. Michael zrudl a stařík natáhl ruku. „Zůstaň tady. Počkej chvíli.“ Zakašlal a odplivl si do trávy. „Ježíši. Ne, poslouvej, Miku, já se ti neposmívám. Řeknu ti příběh. Poslouvej...“ Protože Michael napůl stál a tvářil se pobouřeně, Mullan ho uchopil za paži a stáhl ho zpět k zemi. Okamžitě se kolem nich vznesl oblak pylového prachu.

„Ty se jenom směješ!“

„Pamatuješ na to pole za řekou, to pod mostem?“ Michael podezřívavě přikývl.

„Tak tedy Pat, tvůj dědeček, našel starý meč, který tam zbyl po Římanech, a ten meč měl na sobě nápis, který nikdo nedokázal přečíst.“

„To vím. Každý to ví. Je v muzeu ve městě. To určitě nemá s pohádkovými bytostmi nic společného.“

„Ano, ale tvůj dědeček mi řekl, že našel ten meč ležet na trávě. Prostě tam jen tak ležel a Pat by prý mohl přísahat, že ho ze stromů u řeky někdo pozoruje. Byla už skoro tma.“

Chtěl se tam podívat, protože si myslel, že to jsou nějakí cizinci nebo snad Campbellovi chlapi, ale něco ho odradilo. Měl s sebou starého Démona, jenže ten byl tehdy ještě štěně, vrčel a kňučel, byl úplně bez sebe strachy a ani za nic by mezi stromy nešel. Takže tvůj dědeček popadl starý meč, řekl „k čertu s tím“ a utíkal, *utíkal*, Miku, zpátky do domu a pes mu letěl za patami. No, co si o tom myslíš?“

„Tohle nikdy nikomu neřekl. Tvrdil, že ho našel pod ostružiníkem.“

„Nojo, ty si myslíš, že dospělý člověk, tehdy skoro šedesátiletý, bude mluvit o tom, jak ho k smrti vyděsily nějaké stíny?“ Mullan se triumfálně zaculil a podtrhl svou řeč máchnutím ruky s dýmkou. Z kalíšku vylétlo trochu popela a odletělo s větrem.

„Ty si vymýšlíš.“

„Možná ano, možná ne. Můžeš tomu věřit a nemusíš. Ale řeknu ti tohle. Když jsem byl stejně starý jako ty, kdybych řekl něco

takového, jako ty teď, někomu z generace mých rodičů, dostal bych přes hubu.“ Mullan najednou vypadal skoro divoce.

„Promiň,“ řekl Michael mrzutě. Chystal se říci staříkovi o liščích obličejích u řeky, ale připadalo mu, že by to přijal lhostejně. Nechal si to tedy pro sebe.

Mullan se zdvihl, opřel se o vidle a s břinknutím zvedl kbelík. „Neber si to tak. Ale nezapomeň, že mezi nebem a zemí je plno věcí...“ Šoural se pryč. „Jo. Dost věcí, na které nemůžeš přímo ukázat. Naslouchej svým otcům a možná se něčemu přiučíš. Jdu. Ne abys provedl nějakou neplechu.“

A odkolébál se pryč s vidlemi na rameni, bzuče si „Tipperary“ a v jeho stopách se vinul kouř.

#

Když Mullan odešel, Michael se vydal po svahu dolů k řece. Přestože byl jasný den, tady, ve stínu stromů, vládlo šero. Stál nerozhodně na kraji svahu a zíral dolů, kde si tiše bublala a šplouchala řeka. Lískové pařezy tu stály jako hranaté kameny trčící ze země. Zamyslel se...

Co když v lesích opravdu byly nadpřirozené bytosti, jako v pohádkách, které mu vyprávěla Rose? Co když tu žili vlci, medvědi, obři a čarodějnice, víly a skřítky? Ale ne ti, co žijí v květinách. Co když jsou velcí, tiší a škodolibí, spíše skřeti než skřítky? Měli by své vlastní království, hrady a doly. A žili by tam rytíři v brnění a s meči a ženy ve vysokých věžích a s dlouhými vlasy... Co když byli všichni skuteční, co když existovali?

Do mysli mu vstoupilo něco jako obraz událostí, které se staly před dávnými časy na jiném místě, nebo které se snad dokonce teprve stát mohou.

#

Koně byli utahaní, vyčerpaní a měli svěšené hlavy. Vzduchem zavířil pach jejich potu; když z nich Michael a Kočka sesedali, nohy se jim chvěly.

„Nesetřáslí jsme je,“ řekla Kočka a z obličeje si odhodila mokré vlasy. Michael přikývl. Byl příliš unavený na to, aby se rozhovořil. Strach je donesl daleko, ale únava otupovala.

„Oheň,“ řekl. „Rozdělám oheň. Smráká se. Přichází noc.“ Měsíc byl na ústupu, ale stále na obloze zářil jasně a stříbrně. Dost na to, aby svítil pronásledovatelům. Dost na to, aby se dalo lovit. Lesy se v měsíčním světle brzy promění ve strakatou změť stínů, ve stříbrný šerosvit.

„Ach bože, mám stromů až po krk,“ řekl.

Kočka neodpověděla. Odsedlávala koně a utírala je promočenými pokrývkami. Dnes v noci nebudou potřebovat žádné špičaté kolíky, aby jim zabránili v toulání.

Tma. Plazila se mezi kmeny stromů, vystupovala ze spadaneho listí a řinula se z mraků ztěžklých sněhem. Měl po krk i tmy. Vypadalo to, že dvě třetiny dne jsou vyhrazeny pro ni.

Země kolem kmenů tichých stromů byla poseta větvemi a chvojím, mezi zkroucenými kořeny ležely hromádky uschlého listí. V místech, kam korunami stromů proniklo světlo, byly na zemi vidět hromádky sněhu. Země byla studená a jíl pod humusem odsával všechno teplo. Potřebovali oheň. Sloužil jim jako ochrana a dodával jim odvahy.

Odřel si kotník prstu o křesadlo a slabě zaklel. Zesláblé prsty mu práci ztěžovaly. Jiskra po jiskře dopadala na hromádku dřeva a zhasínala. Konečně větvičky zapraskaly a vzplály. Sklonil se k zemi a s nekonečnou trpělivostí foukal, dokud se nezrodil ohýnek, křehký jako kvítek, vinoucí se mezi listy.

Plamínek se rozhořel. Přihodil na něj tenké větvičky a když se narovnal, uvědomil si překvapeně, že už je skoro úplná tma.

Kočka rozbalila jejich lůžkoviny a dokonce i přes oheň bylo cítit, jak jsou zatuchlé. Příliš deštivých nocí, příliš mokré hlíny a vlhkého listí. Víc než pokrývky je zahřál vzájemný dotyk jejich těl. Přestože leželi tak blízko sebe, již řadu dní se nemilovali. Jeden z nich musel vždy hlídat. Už se nesmí stát to, co se stalo před třemi dny, kdy je oba vzbudilo řetání koní; kdy se posadili a ve tmě za ohněm viděli oči a slyšeli hrdelní vrčení, které připomínalo podivnou neznámou řeč. Tehdy měli namále.

Oheň se rozhořel. Mohl na něj nyní přiřazovat i silné větve a dívat se, jak do vzduchu létají jiskry jako právě ukované hvězdy. Jeho ošlehanému obličejí dělalo teplo dobře a konejšilo mu bolavé a zjizvené končetiny.

Pojedli sušené hovězí, ječné placky a spláchli večeři lokem vína. Bylo to dobré víno z maličkých vinic, které lidé obdělávali na okrajích lesů. Kozený měch mu na chuti příliš neuškodil, z amfory bývalo dokonce výtečné. Měli však poslední litr, což bylo důvodem ke smutku. Poválel doušek po patře a polknul. Rázem přestal vnímat zatuchlost lesa a začal přemýšlet o prosluněných svazích plných vinné révy, o plochých kamenech horkých na dotek, o místech, která nikdy neviděl. Usmál se na Kočku; věděl, že i ona je milovnice léta a slunce. Byla bledá a vyzáblá, jak se tak choulila do svého pláště, že si ji přitáhl blíže a ucítil její hubené tělo, lehoučké jako pírkó. „Duté kosti,“ pomyslel si.

„Tuhle noc budeme mít klid,“ řekla a opřela mu hlavu o rameno. Cítil, jak potlačila zívnutí.

„Proč myslíš?“

„Ve dne jsou pomalí. Drží se v nejhlubších, špatně prostupných lesích. Za každou naši míli musí urazit nejmíň pět. A my jsme jeli rychle.“

Opravdu. Skoro zabili své koně. Rád by věděl, jak dlouho budou ještě ta unavená zvířata schopna prodírat se nízkými stromy a ostužiním. Šedák včera padl na jedno koleno a roztrhl si nohu o pokroucený kořen stromu. Zchroml a nevyléčí se, pokud bude jejich útěk pokračovat. Hnědka Fancy na tom nebyla o moc líp. Bývalo to odvážné zvíře s vysokým krokem, pýcha a radost jeho dědečka a nyní se pohybovala jako poškozený hodinový strojek. Nikdo z nich se úplně nezotavil z utrpení v Říši vlků.

„Už brzy se z toho dostaneme,“ prorokoval unaveně.

„Ano, jestli se nám podaří dorazit na konec lesa a dostat se na úpatí kopců, máme šanci. Jsou tam útesy, rokle a jeskyně. Něco, co nás v noci ochrání. Nemají rádi, když je nad nimi otevřené nebe, dokonce ani v noci, tím spíše nesnášejí holé svahy. Rádi se skrývají v lesích.“

„Zatracený les.“

„Ano. Zatracený les. Ale není nekonečný. Spár se s námi pokusí setkat na jeho okraji a vezme nás až do Utwydy.“

„A co Jezdec?“ Instinktivně snížil hlas, když se ptal. Kočka váhala.

„Neviděli jsme ho už celé dny.“

„Proto se ptám. Myslíš, že na nás bude čekat, až se dostaneme z lesa?“

Zvedla hlavu z jeho ramene. „Zeptej se měsíce. Já nejsem žádné orákulum.“

„Ty jsi mě sem přivedla.“ Jeho hlas zhrubl, přestože se snažil mluvit jemně.

„A teď tě vedu domů.“ Oči jí svítily v záři ohně a plamínky se v nich mihotavě odrážely. „Kromě toho jsi chtěl jít. Nebyla jsem to já, kdo si vymyslel poslání v téhle zemi, pannu, která potřebuje zachránit.“

„Byl jsem chlapec, dítě. Neměl jsem ani tušení, jaké to bude.“ A miloval jsem tě, pomyslel si, ale neřekl to. Podivil se, že ho ta myšlenka napadla v minulém čase a rád by věděl, jestli to něco znamená pro budoucnost.

„Pohádky mají zuby. Každé dítě to ví. Velký zlý vlk musí jíst.“

„Nojo, dobře.“ Protřel si oči. Byl příliš unaven, aby se hádal. Už celé dny mezi nimi jiskřilo napětí jako před první podzimní bouřkou. Bylo toho tolik, o čem spolu nemluvili, tolik je toho od sebe dělilo. Jeho rozhodnutí vrátit se domů. Události v Říši vlků. To všechno tu bylo a viselo nevyřčeno mezi nimi. Dnes večer tolik toužil cítit v náruči její poddajné teplo a paže ovinuté kolem svého těla. Máloco bylo horší, než když tu ležela ztuhlá odporem. Pokud na to měla dost energie.

Oheň zapraskal a otýpka chrastí jako by se propadla do jeho hořícího srdce. Vstal pomalu jako stařec. „Potřebujeme další dříví.“

„Vezmi si meč,“ řekla automaticky, pohled stále utopený v plamenech. Oči se jí pomalu zavíraly. Bylo mu jasné, že dnes v noci první hlídka připadne na něj a ta vyhlídka způsobila, že se mu na tváři na okamžik objevil ošklivý výraz. Tělo kupodivu dokázalo snést vlhkost a vítr, zranění i bolest, ale nedostatek spánku byl ze

všeho nejhorší. Touhle dobou pro něj bylo téměř nesnesitelné udržet se v noci vzhůru a působilo mu to přímo fyzickou bolest.

Meč vězel v pochvě, vedle pouzdra s brokovnicí, zbytečnou, pokud byla vůbec někdy k něčemu. Několik posledních nábojnic bylo promočeno skrz naskrz. Poplácával vyřezávanou dřevěnou pažbu. Na měděné destičce bylo vyryto jeho jméno spolu s datem: 1899. Skvělá zbraň. Nyní ji nosil jen ze sentimentu a pro úctu, které se železný válec těšil mezi kmeny. Nadměrné zavazadlo. Začínalo rezivět. Místo něj vytáhl z pochvy meč. Byl těžký a chladný. Začal oškrabovat nehtem rezavou skvrnu u rukojeti a přitom se mračil. Ostří bylo tupé. Užívali ho k sekání dříví, neodpuštělná věc. Meč potřeboval překalit. Znal rozdíl mezi úderem nabroušeným a tupým ostřím, mistrovství švihu. Jeho umění zacházet s mečem, železným mečem, je udržovalo naživu. Brokovnice se hodila jediné tak k lovu.

Tomu poslednímu jsem se dobře naučil, přemítal. Taky dokážu vyléčit koně a stáhnout králíka. Dokážu vyčinit kůži a sešívát rány. Dokážu zabít člověka. A to jsem byl ještě nedávno školák, neopeřenec a snílek.

Zakroutil hlavou a podivil se, jaký kus života ztratil v lesích a kopcích, v divočině. Dostane ho zpět, samozřejmě, vyjde z tohoto místa to ráno, kdy odešel – ale bude stejný jako předtím? Vejde do kuchyně jako hromotlucky divoch, zjizvený a vousatý, nebo z něj bude zase chlapec? Vráti se mu jeho dětství?

Rukou prohrábl svůj bílý vous, když se došoural k ohništi. S každou milí, kterou se nořili do těchto míst, mu přibývaly roky. Během několika měsíců mu na ramena dolehla celá léta. I Kočka zestárla. Už to nebyla ta dívka, kterou potkal v lesích. Byla to jeho chyba, jenom jeho. Mirkady ho před tím varoval, tehdy v noci na pohádkovém vrchu.

Sbíral dřevo a mysl se mu toulala. Přemýšlel o farmě svého dědečka, o vlaštovkách ve stájích, o ohni v krbu. O konvicích čaje a vejcích se slaninou. O čistých prostěradlech – Svatá matko! – a o posteli, která je suchá a teplá, když se za oknem snese noc.

Široce zívá, až mu čelisti zapraskaly. Měl už dříví plnou náruč. Vydrží na hodinu nebo na dvě. Kočka může později nasbírat další. Toužil po ohni. Toužil i po ní. Přestože byl velmi unavený, myšlenka

na teplou kůži pod jeho rukou ho vzrušovala. Když se milovali naposled, usnuli oba ještě před koncem a leželi tam ráno jako siamská dvojčata, stále spojeni.

Ale ne. Bylo by to příliš riskantní. Když jsou vám na stopě šelmy, na lásku není čas.

Kočka hluboce spala. Jednu ruku, sevřenou v pěst, měla v ústech. Položil dřevo na zem, přikryl ji a meč ho přitom šťouchl do žeber. První hlídka. A je více než pravděpodobné, že si vezme i poslední hlídku před rozedněním. Dlouhá noc, ale jak řekla Kočka, pronásledovatelé to měli dnes těžké. Čeká ho snad několik hodin klidu.

Ta zatracená rána ho znovu začala zlobit. Ještě jeden den a pak ji otevře a po bůhvíkolikáté vypálí. Byla ve svalu nahoře na stehně, hluboká a zlá. Menší zranění kolem se už zavřela. Možná že v téhle ráně zůstal kus zubu šelmy. Stěží snesl takové pomyšlení. Divoce ji třel a toužil zahnat úpornou bolest a pálení. Divoká jízda znemožňovala proces hojení.

Vrazil meč do ohně a díval se, jak tupé železo olizují plameny. Meč potřeboval znovu pořádně překalit v kovárně a potom ponořit do močoviny. Snad by se dal použít i jíl, uvažoval. Nerovnosti na jednom místě čepele se začaly kroutit, odpadal z nich rozpálený rez a na kov vystoupilo plasticky jméno tvůrce. Ulfberht. Byla to stará zbraň, mistrovská práce. Zasloužila si lepší osud. Jiná schopnější ruka způsobila, že držadlo zčernalo používáním. Zbraň urazila dlouhou cestu, než skončila v držení jednoho Ira.

Ir také urazil dlouhou cestu. Dlouhou cestu z údolí řeky Bann. A vypadalo to, že cesta zpátky bude ještě delší. Pokud vůbec je nějaká cesta zpátky. To byla pochybnost, která hlodala za dlouhých nocí, která mu nedala usnout a nutila ho myslet na pomstu.

Jak jen mohl být takový zatracený hlupák? Podíval na Koččin bleďý obličej, spánkem zklidnělý a vyrovnaný.

To proto, že byl pouhý chlapec a poprvé za svůj krátký život zamilovaný. Zamilovaný do dívky, kterou nikdo jiný neviděl, a do pohádky, kterou mu slíbila.

Bylo pravděpodobné, že pohádka skončí zde, v těchto lesích, a že Ir tady někde nechá své kosti. Otřel si rukou čelo a spatřil, že

hrany meče jsou již rozpálené do ruda. Zatracená práce. Meč se otupoval hrozně rychle a potřeboval být často vypalován a poté zchlazen, aby železo ztvrdlo.

Na okamžik si vybavil kněze s kulatým obličejem, který meč kdysi kalil v lesní kovárně. Pak zakroutil hlavou. Raději nemyslet.

Tlak v jeho měchýři se stal skoro nesnesitelným. Celý den si to šetřil pro tuhle chvíli. Meč zářil doruda rozpálený; rychle ho vytáhl z plamenů. Léta z něj jiskry, až zaklel, jak ho rukojeť páčila do ruky. Odhodil meč na zem a rychle vstal. Zaúpěl, když mu stehnem projela prudká bolest, chvíli nervózně zápasil se svými kalhotami a v příštím okamžiku už chrčel úlevou. Vytryskl z něj mocný nekonečný proud, který dopadal na doběla rozžhavený kov, z něhož se okamžitě vznesl oblak čpavého dýmu. Rozkašlal se a prskal. V polovině proudu se zarazil (což nebylo právě snadné) a otočil meč na druhou stranu. Pak ho opět pokropil.

Příště použije jíl, slíbil sám sobě.

#

Michael nešel dolů na břeh řeky. Není zrovna vhodná chvíle, přemýšlel pochmurně a ta myšlenka byla zároveň tajuplná i důvěrně známá. Jeho vlastní pocity ale z jiné doby. Pocity dospělého a tedy nic, co by se dalo prozkoumat. Nechal tedy nohy, aby ho zanesly jinam.

Odpoledne se s Rose vydali k mostu, se sendviči, sítěmi a sklenicemi od marmelády, což dohromady nahrazovalo rybářské náčiní. Seděli blízko místa, kde se staré kameny nořily do řeky. Slunce se na vodě odráželo jako bílý plamen a nad hladinou se jako bílé tečky pohybovaly duhově měňavé vážky. Řeka tu byla ospalá, voda tmavá hloubkou a pomalá jako sirup. Vypadala chladně a tiše. Michael zíral na nepohnutý odraz svého zavalitého obličeje a skrz něj viděl řasy vlnící se jako vzdálený les ve vichřici. Sledoval sladkovodní garnáty cupitající po dně v bahně, kteří připomínali koně letící po zaprášených cestách. Možná tam dole existovaly malé zemičky, kde úhoři byli draky a pstruzi velkými vzducholoděmi vznášejícími se k hladině. Opět vzhlédl a spatřil před sebou černý rozevěřený chřtán mostu. U vchodu opalizovalo odražené světlo, které

se jako had kroutilo podél klenby, ale již jen o něco dále nebylo nic než tma. Most, nijak zvlášť široký, byl ve středu poněkud zahnutý, takže světlo na druhém konci vidět nebylo. Kdysi stával na křižovatce dvou cest, jak věděl od dědečka, ale jedna z nich se dostala do havarijního stavu a nyní již téměř zmizela, zbyly po ní jen dlouhé brázdy v blízkých polích a tenhle podivně postavený most.

Něco žbluňklo a Rose hodila síť do vody. Klečela na břehu, sukni vyhrnutou až ke stehnům, a volnou rukou si zastrkovala vlasy za uši. Nohy měla skoro tak poškrábané jako Michael.

„Propásl jsi ho, prevíta!“

„Co? Kde?“

„Zrovna před tvýma očima, ty snílku! Pstruh velký jako tvoje ruka, ale už zmizel v hluboké vodě u mostu. Výborně, stejně by se nevešel do sklenice... Jsi tady, abys lovil ryby nebo zíral na svůj odraz ve vodě?“

Spěšně ponořil do vody svou síť a začal otáčet bambusovou tyčí. Rozpoutal dole úplnou bouři. Garnáti se rozprchli do všech stran a řasy obklopil obrovský mrak vířícího bahna.

„Dávej pozor! Kalíš vodu.“

„Promiň.“

Chvilí tiše rybařili. Rose náhle znehybněla, šťouchla do Michaela a pokradmu ukázala na ledňáčka, sedícího na olšové větvi o něco níže po proudu, který je pozoroval s hlavičkou nakloněnou na stranu. Vzlétl jako kobaltový šperk aby zamířil na nějaké klidnější místo. Rose a Michael se na sebe zašklebili.

„Ach, ty prevíte, ty malý poseroutko, mám tě!“

„Co máš?“ natahoval se Michael.

„Úhoř, ten bude mít skoro patnáct centimetrů. Podívej, jak se svíjí!“ Rosin úlovek byl stříbrný hádek kroutící se v síti mezi bahnem a řasami. „Podej mi sklenici – ne, naber do ní napřed vodu, ty hlupáku. Drž ji nahoře. To bude lepší. Tady ho máme!“

Sklenice od marmelády byla plná hnědé břechky, ve které se úhoř tiskl se na sklo, jak se pokoušel uniknout. Drak, pomyslel si Michael. Polapili jsme draka a dali ho do čarodějné klícky.

Tiše si ho chvíli prohlíželi a pak si Rose znechuceně povzddechla. „To není k ničemu. Je na tu sklenici moc velký. Hod’ ho zpátky, Michaeli.“

Vyklopil sklenici do řeky a úhoř odplul. Drak byl vypuštěn a vznesl se do vzduchu nad zemi rozkládající se pod ním. Vlnil se pryč a zmizel pod potopeným kamenem. Zpět do svého doupěte. Možná že tam má hromadu zlata a leží stočený na jejím vrcholku.

„Bože, to je vedro,“ řekla Rose, posadila se a nechala svou síť pohupovat se ve vodě. Chvíli se dívala, jak jepice tančí na hladině jako víly s pavučinkovými křídly, zpozorněla, když hladinu prorazil pstruh, který po nich chňapl. V hloubce vedle mostu, řekla Michaelovi, je štika, kterou její otec mnohokrát už téměř chytil. Starý, mazaný a šklebící se zabiják skoro metr dlouhý. Možná že teď číhá na dně v bahně a vyčkává.

„Máš něco, Michaeli?“

Vzhlédl od hnědé břechky ve své síti. „Myslím, že ne. Jsou dnes na druhé straně.“

„Tak si půjdu zaplavat. Jdeš taky?“

„Dobře.“

Vzala ho za ruku, zavedla do úkrytu větví dubu na břehu a tam ze sebe oba za rozverného hihňání stáhli šaty Na místech, kam se nikdy nedostalo slunce, měla Rose úplně bílou kůži a Michaelův pohled na chvíli přitáhl pramínek vlnitých chloupků pod jejím pupíkem.

„Rose, proč...?“

Ale chytila mu ruku a rychle jej stáhla za sebou. S výkřikem se ponořili do vody. Na chvíli zpanikařil, jak ho obklopil chlad a zavřel se mu nad hlavou. Paže mu vlály. Pak ucítil Rosiny ruce, které ho táhly nad hladinu. Řeka mu proučila kolem obličeje, slunce pálilo a uši měl plné jejího smíchu. Panika postupně mizela, začal se smát a cítil, jak se k němu jemně tiskne nadry s bradavkami stuhlými studenou vodou. Políbila ho.

„Tak, Míšánku, budeš plavat sám nebo tě musím držet?“

Uvědomil si, že Rose stojí na dně, nohy má zabořené v bahně a řeka jí šplouchá kolem ramen.

„Nepouštěj mě.“

„Ale, ty nemáš žádnou odvahu. Minulé léto jsem tě přece učila plavat.“

Jenže minulé léto odeznělo před rokem a pro dítě to byla dlouhá, dlouhatánská doba. Zakroutil hlavou.

„Dobře. Chyť se tohohle.“ Přitáhla tenkou větev starého dubu, aby se jí mohl přidržet. „Máš ji? Dobře. Teď se nepouštěj. Drž se a já si zatím trochu zaplavu.“

Držel se a mrkal, aby mu z očí vytekla voda. Cítil, jak kolem něj pomalu plyne řeka. Chvilí kopal nohama a proud mu je táhl vzhůru. Co si asi myslí ti podvodní rytíři a dámy, ti draci? Neklidně sebou cukl, když pomyslel na úhoře a štiky – a kdovíco ještě! – plující pod vodou, aby ho oťukali jako návnadu.

Rose kolem sebe šplouchala a rozstříkovala spršky zářících kapek uprostřed řeky. Za ní se jako otevřená tlama šklebil oblouk mostu. Michael viděl, že pod něj vplouvá její hlava a jak jí zasvítily hýždě, když se ponořila. A pak se řeka uklidnila, vlnky šplouchaly, bublaly a omývaly břehy.

„Rose?“ zavolal vyděšeně, ale jen o chvíli později vyplula nad hladinu s vlasy přilepenými k hlavě.

„Vidím tam dole,“ zavolala. „Vidím pod vodou. Je to úplně průzračné, Michaeli, jako jiný svět.“ A pak se opět potopila.

Pod vodou viděl siluetu jejího bledého těla, kroutícího se jako vydra. Mohla by být vílou, pomyslel si Michael. Chybí ji jen křídla. Vodní víla. Byly tam nějaké?

Rose se postavila na mělčině, po pás hluboko. Voda kolem ní proudila jako tekutý oheň. Zvedla ruce, aby si odhodila vlasy z obličeje, zasmála se a na okamžik voda, stékající jí z ramen, zazářila ve slunci. Vypadala jako dvě průsvitná křídla a Michal zapředl spokojeností.

Ale cosi ho vyrušilo a upoutalo jeho pozornost na místo, kde byly kameny mostu zakryté stromy. Pohyb, bílé zamžení. Obličej rychle mizící ve stínech stromů. Někdo je sledoval!

„Rose!“ zaječel a ukázal na ono místo buclatou rukou. Druhá ruka se mu smekla po větvi dubu, klouzající dlaň utrhala listy, a najednou se volně vznášel – ne, volně se potápěl. Vyděšené oči měl plné vody a hladina se mu nad hlavou zavřela jako pohlazení.

Bojoval s proudem, marně kopal, svíjel se, ale pojednou ucítil, že jeho vlasy sevřela ruka a byl vytažen na hladinu tak prudce, až bolestí vykřikl.

„Ty malý hlupáčku, Míšánku! O co se to snažíš? Co to mělo znamenat?“ Pevně ho objala a v budoucnu si měl připomínat a donekonečna v mysli přehrávat tento svůj pocit. Jak ho pevně objímala mokřými pažemi, jak se kolenem pevně tiskl mezi její měkká stehna.

„Někdo tam byl, Rose. Někdo se na nás díval, tam z mostu.“ Žádný liščí obličej. Prostě obyčejná tvář. Skutečná tvář, ale zmizela ve vteřině, rychle jako blesk.

„Ale opravdu, nepovídej.“ Podivně se usmála, zvláštním, vnitřním úsměvem. „To nevadí, Michaeli. Mně to nevadí a ty nemáš co skrývat.“

„Čemu se tak směješ?“

„Tobě.“ Pustila ho. „Ten tvůj obličej, když jsi vyplaval nad hladinu. Chvilí jsem si myslela, že tě snad drží za nohu štika.“

„Není správné špehovat lidi.“ Zvlášť když jsou úplně nazí, dodal v duchu. Měl takový divný pocit, jako by mu žaludek sevřela studená ruka. Podíval se do průzračné vody. „Rose!“

Sledovala jeho vyjevený pohled a zvedla obočí. „Bože. Ty ale rosteš, Michaeli.“ Políbila ho na mokřý nos. „To je v pořádku. Pojd'. Myslím, že je čas se obléci.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Rosteš... Podivné, děsivé slovo. Stálo v jedné řadě se slovy *zubař* a *smrtelný hřích*. Ten pocit, jak ho Rose držela a jeho neslýchaná reakce. To mrazivé, děsivé vzrušení. Tyhle věci mu v hlavě kroužily celé dny, takže zapomněl na obličej na mostě a liščí obličej u řeky. Zůstaly zavřeny někde v zadním pokoji Michaelovy mysli, zatlačeny do pozadí, dokud je něco opět nevytáhne na světlo.

Most ho neodolatelně přitahoval. Fascinovala ho skutečnost, že skrz něj není vidět denní světlo. Vypadal spíše jako dlouhý tunel vedoucí do země. Místo pro skřítky, podzemní lomy, doly a vrty Ale převalovala se tam voda, řeka, hluboká jako studna a táhnoucí se líně jako med. To místo připomínalo katedrálu se zelenými stěnami, s duby a lípami stojícími trochu stranou od břehu, kde se k hladině skláněly vrby a lísky, jako by se chtěly napít. Na vodu padalo světlo, prosvítající baldachýnem z listů jako paprsky nakukující do kostela přes zaprášená okna. Bylo tam přítmí i jas, jiskření i polotma. A všemu tomu vévodil černý chřtán mostu, temný jako propast. Aby se člověk mohl dostat pod mostní oblouk, musel by buď plavat, nebo si opatřit člun. Michael nemohl udělat ani jedno ani druhé, takže tajemná temnota zůstala trvalou součástí jeho mladého života, stejně nekonečná jako ten nejhlubší kaňon Tichého oceánu.

Řeka, most, louky, které je obklopovaly – na těchto místech trávil svůj čas, po většinu času sám, protože Rose s ním k řece v následujících týdnech najednou a bez vysvětlení přestala chodit. Jednoho dne vešel Michael do jejího pokoje a našel ji, jak sedí na posteli a pláče. Byl to pro něj šok, prolomení obvyklého chodu věcí. Chtěl nepozorovaně zmizet a zapomenout na to, ale Rose k němu vzhledla a Michael ji najednou nemotorně objal, ale cítil se přitom jako podvodník.

Věděl, že prarodiče a také teta Rachel s Rose z nějakého důvodu nesouhlasí, že Rose s nimi vede lýtý boj, ale jeho příčiny mu zůstávaly utajeny. Zaslechl útržek rozhovoru; prý „dělá celé rodině ostudu“ a „nemá ani stejné postavení jako ona,“ ale to ho zmátlo ještě víc. Byl to hlas tety Rachel, kterou slyšel říkat takové věci. Rachel byla statná žena stejně jako její matka, bylo jí ke třiceti, tedy o deset let víc než její sestře. Neprovdaná, vážná a předčasně šedivá žena. Michael viděl její fotografie z doby než se narodil. Spatřil na nich tmavou směřící se dívku s hranatými rameny a štíhlými boky, jednou rukou svírající modlitební knížku a druhou přidržující na hlavě široký slaměný klobouk, aby jí ho neodnesl vítr ze starého, černobílého světa. Rose mu jednou pošeptala, že se Rachel „zklamala v lásce.“

Michael si začínal všimát varovných příznaků. Rose sedávala při večeři mlčky, se zářícíma očima a vzdorovitá, Rachel vypadala podivně, snad jako by ji obhajovala, babička byla vyčerpaná a divoká, dědeček unavený a starý Mullan vždy jen zakroutil hlavou a vyklouzl ze dveří. Byla to záležitost dospělých, bouře, kterou bylo nutno přestát.

A pak přišla ta děsná noc, kdy dovnitř napochodoval zamračený kněz z farnosti. Měl popelavé vlasy, černou klerikou zametal zem a Michaela zahnali nahoru do postele. Byl rád, že se tomu vyhnul.

Jako protiváha napětí v domě nastalo to nejkrásnější počasí, jaké si jen lze představit. Na polích začínal zlátnout ječmen a seno se pomalu sušilo na slunci. Jenže vlhké léto znamenalo pozdní sena a Michaelův dědeček byl nervózní a ustaraný, jako by seno bylo vzpurné dítě; procházel lesem stébel, svýma hrubýma rukama si mnul uši a na obličejí mu naskakovaly vrásky. Podle Seanových řečí to možná bude naposled, kdy použijí starou mlátičku ječmene na koňský pohon. Nad koně není, zakroutil hlavou, ty zatracené traktory člověku ani nedovolí dotknout se země, můžete zorat celé pole, aniž byste si dokonce zamazali boty od hlíny.

Nastal klid před bouří, bouří žní, tím nádherně uspěchaným, vyčerpávajícím obdobím roku, kdy se dlouhé a pomalé dny najednou smrskly a zdály se příliš krátké, kdy muži pracovali do noci a ženy jim na pole přinášely obrovské sendviče a láhve silného tmavého

piva. Pracovali při světle krytých luceren a nervózně sledovali nebe. Když byla tráva posečena a ležela suchá na lukách, skvělou úrodu od zničené úrody od sebe dělil jediný den deště a přes veškeré výhrady by byli vděční za traktor a hranaté balíky, které úhledně vyplivoval balicí stroj do brázdy za sebou. Traktor byla novinka a Pat mumlal něco o krychlích sena, kterými byla pole poseta místo slušných kupek s tupým vrškem. Pokrok. Život se zrychloval, stěžoval si, stejně jako ta auta na silnicích. Člověk musel vládnout opatřeními obratně a opatrně, aby dojel do vesnice s koněm, který se plaší, kdykoli ho míjejí ty kovové obludy. Pat byl prostý člověk a byl stejně nostalgický jako každý Ir, když mluví o své zemi. Jeho syn Sean byl plný ideálů, které nasbíral na zemědělské vysoké škole. Podle něj byla farmaření věda, zatímco pro Pata, Mullana a také pro Michaelovu babičku to byl způsob života, stejně přirozený jako návrat vlaštovek na jaře. Po generace se vzpírali změnám, ale nyní už začínali podléhat stejně jako sama země. Ta byla nyní zabírána, ohraničována a zmenšována.

Michael o tom všem nic nevěděl. Věděl jen, že v chlévě je více těch kovových vymyšleností než dříve, že pach motorového oleje a benzinu se stává stejně běžný jako pach kůže a koně, ale nevyvozoval z toho žádné závěry. Měl stejně analytické myšlení jako kterýkoliv z koní. Čekal na něj celý dlouhý den, který si zasloužil jeho plnou pozornost a léto se natahovalo jako zlatá silnice vedoucí do nekonečna.

#

O několik dní později se dědeček a Mullan šli podívat na „jednoho malého koně, který vysoko zvedá nohy“, zatímco Michaelova babička nesouhlasně mlčela a strýček Sean si myslel, že je to plýtvání penězi.

„Ale úroda bude dobrá,“ řekl dědeček a bezmyšlenkovitě drbal opěradlo dřevěné židle. „Můžeme si to dovolit a když prodáme býčky, budeme mít volné pastviny.“

„Myslel jsem, že pro ovce,“ zamumlal Sean, ale dědeček to zřejmě neslyšel.

„Spodní louka si potřebuje odpočinout. Jeden koník, který se na ní bude nějakou dobu pást, jí neuškodí.“

„Za pár měsíců je tady zima.“ Sean udělal poslední zoufalý pokus. „A co krmení?“

„Dobrý bože, tohle bude nejlepší sklizeň za posledních deset let. Můžeme si dovolit živit jeden krk navíc.“ Vyměnili si s Mullanem triumfální pohledy. Sean nespokojeně zmlkl.

Vzali Michaela s sebou podívat se na to zvíře, plazili se silnicí šnečím tempem, zatímco Felixovi, jednomu ze dvou těžkých koní, odlétávaly od kopyt hroudy hlíny. Démon seděl vzadu ve voze a funěl, černý kožich popelavě šedý prachem. Minulo je několik aut, takže Felix pohodil nespokojeně hlavou, ale byl to starý pracant a nechystal se začít nadávat na ty blbce uprostřed silnice – to za něj obstaral dědeček.

Po dlouhé cestě v parném dopoledni dojeli ke svému cíli, sesedli před změtí obílených stavení a oprášili si prach ze šatů. Nějaký pes se zuřivě rozštěkal a dědeček položil ruku na Démonův obojek. Slyšeli dětské hlasy. Dveře se rozlétly, ven vylezl podsaditý mužík a přes ramena si natahoval šle.

„Pate, tak jsi se na ni přijel podívat. Věděl jsem, že přijedeš.“ Potrásli si rukama. Muž zahrabal v kapse, vytáhl ohmatanou cigaretu, chvíli ji žmoulal v ústech, zašklebil se na Michaela všemi zuby, které mu zbyly (nebylo jich moc a většinou byly černé) a pak si to namířil k jedné z budov. Hlavou jim naznačil, aby ho následovali. „Dnes jsem ji zavedl sem, aby ses za ní nemusel honit po polích, když se na ni chceš podívat. Je to zdravý koník.“

Zařinčel zástrčkou na dveřích a zevnitř se ozvalo bušení kopyt. Mullan po svém zvyku škrtl zápalkou o podpatek a připálil si svého starého Petersona.

Byla to hnědka, měla dvě bílé podkolenky a bílou skvrnu na nose.

„Dvě bílé nohy, kup ho,“ zamumlal Michael a dědeček na něj mrkl.

Brodili se silnou vrstvou slámy ve stání, zatímco klisna zafrkala, když ucítila cizince, a couvla do rohu. Dědeček po ní jemně přejel

rukou, vytáhl kus mrkve a dal ho kobylice žvýkat, ohmatal jí nohy, zdvihl kopyta a zadíval se na střelky.

„Jak je stará?“

„Zrovna jí bylo pět, jak jsem vám řekl,“ odpověděl majitel. Zbytek cigarety mu dohořival v koutku úst, takže kroutil očima, aby se vyhnul kouři.

Pat klisně zvedl horní pysk, zadíval se jí na zuby a přikývl. Všiml si, jak jí uši trčí dopředu a že v očích nemá vidět žádné bělmo. Vyrovnaná povaha.

„Podíváme se, jak se pohybuje?“

„Jistě.“

Muž jí hodil na hlavu ohlávku, vyvedl z šustící slámy do slunečního svitu a provedl. Byla neokovaná, ale kopyty bušila do země plnou silou, jako dobře natažená hračka. Michael otevřel ústa.

„Pohybuje se skvěle,“ řekl Mullan. Vyměnili si s dědečkem pohled a Michaelovi bylo rázem jasné, že tento kůň by byl dobrá koupě.

„Patnáct pěstí, řekl bych,“ prohodil Pat.

„To ne.“ Muž se zatvářil uraženě. „Jen čtrnáct a tři palce.“

„Říkal jsi čtrnáct,“ prohodil Pat lehce. „Jenom malý koník.“

„Jistě. Protože mi bylo jasné, že kdybys tušil, že je takhle velká, nikdy by ses na ni ani nepodíval. A ona stojí za pohled, ne?“ Pat na chlapíkovi utkvěl pohledem, ve kterém se mísilo znechucení a pobavení. Muž se nepěkně zašklebil, poznal, že měl pravdu.

Handrkovali se, zatímco klisna stála klidně, ale svaly na slabinách se jí chvěly.

„Šedesát liber mi připadá tak akorát.“

„To budeš muset přihodit, a ne málo.“

„Kolik by sis tedy řekl?“

„No, kolik bys mi nabídl? Bud' rozumný.“

„Ne, ne. Teď je to na tobě. Kolik budeš chtít?“

Muž řekl částku, která způsobila, že Mullan a dědeček vyprskli smíchy a utírali si oči. „Ty jsi ale komediant,“ řehtal se Mullan.

Cena se snížila. Hádali se. Dědeček předstíral, že znechuceně odchází. Mullan ho tahal zpět. Rozhazovali rukama a upozorňovali

na její velikost. Tohle je kůň, žádný malý koník. Víc žere. Potřebuje pozornější zacházení. Není to přesně to, co hledali.

Cena klesla ještě níž.

Majitel zoufale kroutil hlavou. Je to miláček rodiny. Jeho dceři to zlomí srdce. K prodeji je přiměly zlé časy. Pat se naposled pokusil cenu srazit, ale ta už zřejmě narazila na dno. Muž byl neoblomný. Jeden druhého si vyčkávavě měřili. Nakonec Pat mávl rukou a napráhl ji. Pláclí si a každý z nich věřil, že udělal lepší obchod.

„Koupili jsme ji!“ vykřikl Michael.

Mullan ho pohladil po hlavě. „Dvě bílé nohy, Miku, nezapomeň. Museli jsme ji koupit. Teď si vylez na vůz.“

Domů jeli ještě pomaleji, s hnědkou přivázanou vzadu, aby šetřili její kopyta. Vzduch zezlátl a zvěstoval konec odpoledne. Kosové poplašeně vylétávali z keřů, kolem kterých projížděli. Cesty byly tiché. Pat a Mullan probírali chov dobytka na pastvinách, zimní krmení, seno a podobné záležitosti. Michael se ohlédl na klisničku. Rozšířenýma očima zírala do lesa po levici.

Byli skoro doma a stromy se vinuly podél říčky. V tichu nastávajícího večera slyšeli její šplouchání. Lesy tu byly husté, nacházeli se snad půl míle od mostu.

Něco se pohnulo v temnotě stromů. Stíny letící blízko u země, sedé jako oblak dýmu.

Démon hluboce zavrčel.

Michael se na to místo zadíval pozorněji. Jakoby psí siluety běžící plavnými skoky na okraji louky. Naháněli snad ovce?

Za zvuku lámajících se větví z lesa vyskočil velký jelení samec, v paroží zapleteny úlomky větviček a nozdry mu krvavě plály. Funěl a oddechoval, klopýtal, srst měl zpocenou a plnou úlomků planých růží. Stíny jako na povel změnilly směr pronásledování. Byli to vlci.

První se vrhl jelenovi po noze a byl odhozen kopnutím. Jelen se obrátil a sklonil hlavu. Zasáhl vlka hrozivým úderem paroží a Michael viděl, jak mu z břicha vytrhl jakýsi tmavý pruh. Jeden z jeho druhů vyrazil a zakousl se jelenímu samci hluboko do tríska. Ten zařval, vztekale se otočil a snažil se ho zasáhnout zadní nohou. Parohy zuřivě probodávaly vzduch a odletovaly z nich dubové větvičky...

Náhle výjev zmizel. Zahnuli kolem okraje lesa a bitka se ocitla mimo jejich dohled. Démon a hnědá klisnička se uklidnili. Pat a Mullan stále ještě probírali koně. Michael seděl opřený o vůz a oči mu zářily. Vlci. V lesích byli vlci.

#

Jednoho dne, zatímco přejížděli širokou mýtinu zjizvenou lesním požárem, byli přepadeni ze zálohy. Vlci vyklouzli z úkrytů za mechem porostlými balvany a ze stínů padlých stromů. Byla to drsná, hrbolatá země, nevhodná pro koně, a tak neuběhli ani dvě stě metrů a šedák šel se ržáním k zemi. Michael viděl, jak Kočka padá ze sedla jako hadrová panenka. Škubnul za uzdu a zabrzdil hnědku tak prudce, až se zastavila skoro na místě. Volnou rukou vytáhl těžký meč z pochvy upevněné u sedla. Za sebou slyšel temné vrčení a chňapání čelistí, vyděšeného koně musel držet vší silou, kterou jeho zchromlá ruka svedla.

Šedák byl už mrtvý. Vlci se na něj sesypali, předními tlapami se opřeli o tělo a škubavými pohyby hlav z něj rvali velké kusy chvějícího se masa. Kočka klečela na všech čtyřech, otřesená po pádu. Vlci ji zatím ignorovali.

Michael vztekle pobídl koně, ale pach krve a vlků hnědku děsil. Couvala dozadu s ušima přilepenýma k hlavě. Bušil ji plochou stranou meče do hlavy a do slabin. Kočka se rozhlédla kolem sebe a začala si uvědomovat, že si jí vlci každou chvíli všimnou. Michael zběsile zavrčel a namířil špičku meče na koňský zadek. Klisna vyrazila kupředu přesně ve chvíli, kdy první vlci s rudou tlamou opustili mrtvolu a zamířili k choulící se ženě. Kůň do nich narazil a odhodil je stranou. Michael švihl mečem a cítil, že kov pronikl kůží. Při druhém úderu zasáhl vlka, který zrovna zaútočil na klisnino břicho, a rozrazil mu lebku. Kočka vyskočila za něj do sedla a štíhlýma rukama ho sevřela kolem pasu. Vrazil ostří do vlčí tlamy a zakymácel se, když se mu do ruky zahryzly ostré tesáky. Zděšený kůň se točil na místě a Michael cítil, jak se vlčí tlama zakusuje hlouběji a hlouběji do jeho paže a nad krví nasáklou tlamou ho zblízka sledovaly šílené žluté oči. Vykřikl bolestí a strachem, když ho váha vlčího těla začala stahovat dolů ze sedla. Koččina ruka ho

dosud držela v sedle, ale pravá noha mu vyklouzla ze třmenu a sjížděla ke koňskému krku. Koňské tělo se vzepjalo, jak hnědka vykoplá zadníma nohama, a Michael se zdánlivě nekonečnou pomalostí máchl mečem, záměrně si vybral jedno ze svítících očí a vrazil ostří do dűlku. Narazilo na kost, kde vteřinku zůstalo vězet, pak se uvolnilo, čelisti povolily a vlk mu velkým obloukem zmizel z očí. Michael pobídl hnědku a ta se dala do rychlého klusu. Levičku měl bezvládnou, viděl, jak mu z ní odkapává krev Jako to dobré víno, co jsme pili, pomyslel si otupěle. Byla to Kočka, kdo zachránil meč, když mu vykoul z prstů, kdo vzal opratě z jeho bezvládných rukou a podržel ho na koni. Hnali se vpřed šíleným letem, zatímco vlci je zpozzdálí vytrvale následovali.

#

Michael stál ve vaně a babička ho drhla kartáčem. Na chvíli se zastavila, aby si z nosu otřela mýdlovou pěnu a zavrtala se do něj pohledem. Přemýšlel o tom, jak ho tělo zradilo tehdy v řece s Rose. Od té doby se to nepřihodilo, ale měl obavy, zda to snad na něm nezanechalo nějakou stopu.

„Teď je ti osm, Michaeli, ne?“

„Skoro. Bude mi v prosinci.“

Pokývla hlavou. Tváře jí hořely a přes zpocené čelo visely pramínky vlasů. Michael viděl, že má bělma očí protkána maličkými rudými žilkami a šedé duhovky má zakalené.

„Jsi už moc velký na to, aby tě někdo koupal.“

Michael pokrčil rameny. Obvykle to dělala Rose a na konci bývali oba zmáchaní a rozesmátí, podlaha koupelny plná mydlin a vzduch zamlžený párou. Byl to jeden z vrcholů jeho týdne. Ale Rose byla ve svém pokoji a možná zase plakala. Báł se tam jít, i když sám sebe nedokázal přimět, aby to neudělal. Věděl, že zaklepe na její dveře, až půjde nahoru po schodech do své ložnice. Kromě toho bylo dnes zataženo a bouřkové mraky se na obloze nakupily jako nebeské kovadlinky. Dědeček nasál nosem vzduch a předpověděl bouři ještě před rozedněním. Seděli nyní v domě a čekali, až propukne. Vzduch byl horký a západ slunce nepřinesl žádné ochlazení. Západní hory se pokryly hustou mlhou a mraky se nepřestávaly sbírat. Strýček Sean

měl obavy o ječmen. Říkal, že je typické, když bouře zvalí půlku úrody a skoro ji pokosí.

„Michaeli, ty máš moc rád tetu Rose, vid’?“

Přikývl a vykulil oči. To bylo nové téma, nastražil zvědavě uši a v mýdlové vodě si objal rukama kolena. Babička mu nepřítomně drhla záda houbou.

„No, možná na nějaký čas odjede, Michaeli, a já nechci, abys o ni měl strach.“

„Proč? Kam pojede?“

„Na tom nezáleží. Nelam si s tím hlavu. Bude pryč delší čas, ale vrátí se.“

„Kdy? Jak dlouho bude pryč?“ Slyšel, jak se mu třese hlas a cítil, že se mu oči plní slzami.

Babička zaváhala. „Možná bude pryč rok, Michaeli, ale to uběhne rychle, uvidíš.“

Rok. Rok byla obrovsky dlouhá doba. Zbytek léta. Škola. A vánoce. Bude pryč na vánoce? Velikonoce a pak zase léto. Předlouhý čas. Stovky dní. Sklonil hlavu ke kolenům a babička ho políbila na temeno hlavy. „No tak, Michaeli, vylez z vany a utři se. Nechám tě, abys to udělal sám. Jsi teď velký chlapec.“ Vstala, kolena jí přitom zavržala a odešla. Podle toho jak se jí třásl hlas by Michael přísahal, že ani ona nemá daleko k pláči.

Bouře propukla brzy k ránu a Michael z postele pozoroval, jak se dědeček a strýc Sean s houpajícími se lucernami probíjejí přes dvůr, aby zkontrolovali koně, kteří byli odpoledne přivedeni z polí. Stáje byly příjemným místem, kde se dobře sedělo v dešti; hluboko v slámě, ve světle lucerny, v teple spících zvířat, divoká noc řvoucí a bouřící za vraty. Michael otřel sklo. Déšť sotva začal a vzduch byl těžký a dusný. Pak se na obloze zaklikatil jasný blesk a ozářil jeho vydešený obličej. Michael se odtáhl od okna a počítal vteřiny. Když napočítal šest, nad střechou zaburácel hrom a převalil se přes lomenice, až se okna otřásla. Michael strachy zakňučel.

#

Další záblesk světla, který na okamžik ozářil rozházené peřiny, a další zadunění nebeského dělostřelectva. Michael vyskočil z postele

jako zajíc, s žuchnutím dopadl na dřevěnou podlahu, vypoťácel se ze dveří a vyrazil chodbou. Rosiny dveře. Bylo zavřeno. Když na ni ten večer klepal, neodpověděla. Otevřel dveře, zrovna když se opět zablesklo a spatřil Rose přilepenou k oknu. Blesk ji prosvítil tak, že na okamžik byla vidět nahá silueta orámovaná jemnou látkou její noční košile. Pak nastala úplná tma a oslepený Michael narazil do její postele.

„Michaeli! Myslela jsem si, že tě dnes večer uvidím.“

K jeho úlevě promluvila normálním hlasem, dokonce radostně. Milovala bouřky.

Vlezli do postele spolu, za mihotavého přívalu blesků a hromobití. Přitiskl se k ní a ona ho pohladila po vlasech.

„Ty odjíždíš,“ řekl konečně, zachumlaný do jejích prsou.

„To je v pořádku, Michaeli, je to tak nejlepší.“ Ruka jí zabloudila k břichu a Michael uviděl, že si ho hladí. Zachvátil ho náhlý pocit paniky, jako kdyby se věci měly neodvolatelně změnit a tahle divná Rosina nálada toho byla součástí nebo dokonce začátkem. Chtěl, aby byla zase sama sebou, normálním a nebojácným děvčetem, které si ze všeho dělá legraci.

Nemají dokonce podivné věci, které se mu staly něco společného s Rose a se spory v rodině? Možná by to měla vědět.

„V lesích jsou vlci, Rose,“ vyhrkl. „A u řeky muži s liščími tvářemi. Jsou tam nějakí tvorové. Jako ten obličej, který se na nás díval, když jsme se koupali.“

Ale byla od něj vzdálená tisíc mil. „Díval se na mě, to jo,“ zamumlala. Vzala ho za ruku a položila si ji na pupek. „Víš, co je tady uvnitř, Michaeli?“

Bojoval se změnou směru hovoru. „Střeva a podobné věci?“

Zahihňala se. „Je tam děvčátko. Teď spí a až se vzbudí, vyjde ven a ty budeš mít někoho, s kým si budeš moci hrát.“

Zvedl se na jeden loket. „Rose!“

„Je to pravda, Michaeli. Proto odjíždím.“ Hlas se jí zastřel, ale Michael si toho stěžl povšiml.

„Jak se tam dostala?“ Byl stále ještě na pochybách. Její odpověď se utopila v hromobití.

„A vyjde ven... tudy.“ Opět se dotkla svého těla, tentokrát o něco níže. Jeho ruka následovala její pod noční košilku, dotkla se houštiny kudrnatých chloupků, našla úzkou průrvu a následovala ji, dokud se jeho zkoumavý prst nedostal na vlhké měkké místo a Rose se nenapjala. Její ruka se sevřela na jeho a lehce mu ji odtáhla stranou. Opět tu bylo to napětí, pevný tlak pod jeho břichem. Rose se toho lehce dotkla, pak to vzala do ruky, přes jeho pyžamo, a jemně stiskla. Myslel, že se jeho zrychlený dech uklidní, ale nebylo tomu tak. Lomozící bouře byla zapomenuta. Napjatá, extatická, děsivá vteřina, pak ho Rose pustila a políbila na nos. Její úsměv v záři blesku vypadal nebezpečně. „Jsem padlá žena,“ zašeptala mu do ucha. „Žiju ve smrtelném hříchu, Michaeli.“

To byla slova dospělých, dělala ho. Ďábel poslouchá, pomyslel si. Smrtelný hřích. Rose tedy půjde do pekla. A nikdy už se k němu nevrátí.

„Budu se modlit, Rose,“ zafňukal. „Budu se za tebe modlit.“

Zasmála se nahlas a bouře zahučela nad střechou jako šílený jezdec. „Modlitby! To kněz mě posílá pryč, Michaeli. To on mě nutí opustit domov. Modlitby!“ Seděla vztyčená na posteli, mraky spěchající na rozbouřeném nebi za oknem rámovaly její siluetu. „Nemodli se za mě. Schovej si modlitby pro mé dítě. Bude to děvčátko. Víím, že to bude děvčátko. A dají ho pryč, stejně jako utopí nejmenší sele z vrhu. Bude to bastard, Michaeli. Nemá žádného otce.“

Blesky jí zazářily v očích. Byla napjatá jako ohnutá větev a obličej jí ozařovaly modré záblesky. Když záře pohasla, Michael spatřil, jak se před ním odhmotněně vznášejí její oči. Vypadalo to, jako by stále ještě zářily.

„Nezapomeň na mě, Michaeli. A nevěř všemu, co uslyšíš. Vezmou mě pryč, ale jestli se nevrátím, chci, abys mě našel a přivedl mě zpět. Nebo moji dcerku,“ dodala šeptem. A stejně potichu řekla: „Moji duši.“

„Uděláš to? Budeš mě hledat, ať už ti budou říkat cokoli? Slibuješ?“

Slíbil jí to, vystrašený a zmatený.

Křečovitě se usmála. „Na světě jsou horší věci než hříšníci, Michaeli. Mnohem horší.“ Pak se v úzké posteli navzájem objali a leželi jako milenci, dokud spánek neodsunul bouři do pozadí.

#

Farma spala a ze západu se ozýval řev bouře jako zadní voj ostřelované armády. Dole v kuchyni se starý Démon ve spánku kroutil a čenichal, jak se mu zdály pachy a věci, které mu byly intuitivně povědomé, ale které neznal, zážitky, které byly po ganerace uloženy někde vzadu v jeho psím mozku. Sníh a led, velké šelmy pokryté jinovatkou a vlekoucí se závěsemi. Kapání vody v jeskyních a skřípání zubů o horké kosti plné morku. Kňučel, drápy škrábal o kamennou podlahu, ale neprobudil se.

Rachel také spala, dlouhé kadeře vlasů měla v posteli rozpuštěné a tvrdé linie jejího obličeje se ve spánku uvolnily. Měla sen.

Snila o krásném muži, o svém svůdci, s očima jako trnky, s rudými rty a pletí bledou jako květy hlohu. O tmavém muži v elegantních a dobře padnoucích šatech, zužujících se od širokých ramen k úzkým bokům.

Ve spánku sevřela nohama polštář a přitáhla si ho k tělu.

Ale on ji opustil. Dokonce i když... dokonce i když to chtěla, souhlasila, toužila po něm ležíc v trávě, modlitební knížku odhodila stranou, vlasy rozhozeny mezi pryskyřníky. Květované šaty měla vyhrnuté ke stehnům a kdyby se toho odvážila, dotkla by se sama sebe tam, kde toužila, aby se jí dotkl on, tak zoufalá byla její touha. Ale on se jen usmál a zahrozil prstem. Opustil ji beze slova, ležící na poli s nohama roztaženými a s vyhrnutými šaty.

Tiše, aniž o tom věděla, plakala Rachel opuštěná ve své posteli.

Starý Mullan měl také sen.

„To je papeženské jméno,“ řekl poddůstojník, který ho přijímal do armády. Oči měl úzké jako klíčové dírky.

„Nejsem papeženec.“

„Takže bys řekl ‘do prdele s papežem’?“

„Já... ano.“

„Řekni to.“ A on to řekl.

Ze špinavých rukou se mu odrolovalo bahno, v palčivém slunci pevné a tmavé jako čokoláda. Zpod helmy mu odkapával pot, na který se lepil prach a v potůčcích mu stékal po obličejí. Uniformu měl rozpálenou a nasáklou potem, její látka ho škrábala do ramenou. Vysušená země se lepila na modročernou naolejovanou hlaveň jeho třístatrojky a špinila dřevěnou pažbu. Daleko odtud byly slyšet výstřely z děl.

Agnes Fayová, Michaelova babička, ležela v manželské posteli tiše a rovně jako podřatý strom a jemně dýchala, zatímco Pat zhluboka chrápal. Zdálo se jí o holínkách. Holínkách, které rozkoply dveře jejího domova a o mužích, patřících k britským protiirským oddílům, kteří vrazili dovnitř, policejní blůzy přes vojenské khaki. Její matka šlela hrůzou a bratři, bílí jako stěna, se jen zděšeně otočili k revolverům lesknoucím se na židli. A ona na ně usadila svoje pozadí tak klidně, jak to jen bylo možné, seděla na tvrdém kovu a odmítla se hnout, zatímco policisté procházeli domem a její otec stál s rukama nad hlavou. Byla ještě děvče a málem se strachy počůrala, ale seděla na nich, sukněmi skrývala zradu a zachránila tak své bratry před zastřelením na zadním dvoře.

Sean snil o nablýskaných traktorech orajících řádky rovné jako pravítko a chrlicích kouř k modré obloze.

Pat snil o koních a ve snu se usmíval. Michaelovi se nezdálo nic, protože spal v Rosině náruči.

Jeho mladá teta byla vzhůru a cítila rostoucí bříško, které nebude vidět ještě celé týdny. Prsty se lehce dotýkala svých chlapeckých boků a přemýšlela o tom, jestli je možné, aby z nich vyšel nový život, aniž by ji to zabilo.

Vzpomínala. Hladký chod jejího měsíčního cyklu je ztracen. I ona je ztracena. Tmavý muž bez tváře, naplnil ji žárem a přitiskl do chladné hlíny plné listů, zatímco řeka bublala jako její kypící krev a noc tmavla a temněla stejně jako siluety stromů kolem ní. A teď tady bylo ještě jedno tlukoucí srdce.

Chudák Thomas McCandless. Nemotorný a dychtivý, dopřála mu, po čem tak dlouho toužil a pak jeho jméno řekla otcí. Ubohý, napálený Thomas, nervózní a zrudlý protestantský otec nemanželského dítěte. Opravdovým otcem byl jezdec, který projížděl

kolem říčního proudu. Když jeho kůň příštího dne tryskem vyjížděl z řeky, jeho kopyta způsobila, že se drolicí břeh zřítil do řeky. Nechtěla ho znovu vidět, přestože bude muset, pokud ji dítě při své cestě ke světlu zahubí.

„Duše jsou levné,“ zavolal přes rameno, když cválal pryč. Zdálo se jí, že se směje.

#

Kameny na mokřím zadním dvoře jemně světélkovaly a okapy plnily sudy na dešťovou vodu tekutinou tmavou jako noc. Vlci našlapovali na kameny tiše jako duchové a naplňovali Démonovy sny strachem a vzdáleným pocitem spřízněnosti, jak ve spánku cítil jejich zneklidňující pach. Koně ve stájích sklopili uši a ovce na polích se poplašeně shlukly, ale nikdo je neobtěžoval. Kočky se nemrkajícma svítícma očima dívaly ze suchých koutů farmy. Smečka se pod bezhvězdou oblohou chvíli hemžila, tichá a pátrající. Jeden tlapou zaškrábal po zadních dveřích. Pak zmizeli k lesům jako duchové tichošlápci bojíci se úsvitu.

PÁTÁ KAPITOLA

U plynulo pět let.

Rose se nikdy nevrátila, protože byla mrtvá.

Ta zpráva se k Michaelovi dostala nějakých sedm měsíců po jejím spěšném odjezdu. V noci ji odvezl kněz s dvojicí strohých jeptišek a Michael si mohl oči vyplakat nad jejím bílým obličejem na zadním sedadle velkého auta, kde nevypadala o moc starší než on. Pro něj zemřela ve chvíli, kdy se za ní zavřely dveře a auto vyjelo z předního dvora. Smrt do jeho světa přitom nevstoupila a Michael si stejně nebyl jist, co přesně smrt je. Smrt pro něj byla jako dopis, který se ztratil na poště, jako když někdo odešel na místo, které si nedokázal představit. Pro něj smrt začínala pět mil od domu.

Nikdo mu neřekl jak a proč zemřela. Modlil se za ni a za dítě, které měla mít, ale dokonce ani teď si nebyl tak úplně jist, jestli si z něj neutahovala. Rose si vždycky strašně ráda vymýšlela.

Po dlouhém, hrozně dlouhém čase, přinejmenším po třech letech, ustoupila Rose z centra jeho pozornosti. Rachel po ní převzala kuřata a všechno zpackala, protože slepice jí nevěřily a nedokázala najít ani polovinu jejich hnízd. Takže vejce k snídani nebyly tak často. A dědeček vyhodil z domu jednoho dělníka, Thomase McCandlesse, mladíka, vlastně ještě skoro chlapce. Michael se nikdy nedozvěděl proč. Co nejvíce času trávil o samotě nebo s Mullanem. Přesto měl neurčitý dojem, že se Rose jednoho dne vrátí, že jednoho rána sejde k místu u mostu, kde se koupávali, a najde ji tam jak sedí, máchá si nohy ve vodě a čeká na něj.

Za těch pět let příšerně vyrostl, takže rukávy měl každým dnem kratší a na místech, kde nikdy nic nerostlo, se mu znepokojivě začaly objevovat chomáče chlupů. Na místech, kde je mívala Rose. Ta myšlenka ho podivně těšila.

„Brzy vyrosteš i ze své kůže,“ řekla mu babička, když přiložila košili k jeho rozšiřujícím se ramenům a našpulila ústa. „A ty vlasy! Máš hlavu jako nějaký střapatý pes. Co já s tebou jen budu dělat?“

Potuloval se po lesích a loukách kolem farmy jako nějaký hajný, často v doprovodu Mullana. Vyrstl v pružného vysokého nemotoru, kterým zůstal do doby, než se jeho vytahující se kosti začaly obalovat svalovinou. Prací kolem farmy mu svaly zesílily, pohybovaly se mu pod kůží jako hladké kameny. Nad kořenem nosu mu slunce vytáhlo pihy a z dohněda opáleného obličej nezkrotně zářily šedé oči. Rachel ho napomínala, že je „divoký“ a vždycky mu ohnula hlavu nad kuchyňský dřez a drhla mu krk, zatímco se vzpouzel a vřískal v jejím energickém sevření. To se dělo přesto, že už více než čtyři roky byl za svou čistotu odpovědný sám.

„Nejsi tak velký, aby ses mohl potulovat kolem křesťanského domu s krkem černým jako uhl,“ říkala.

Dny, týdny a měsíce se přelévaly sem a tam jako příliv a odliv střídavě vyvrhující harampádí a zase ho pohlcující. Démon umřel a Pat pro něj tiše truchlil. Už nebyval při večeři nenápadně přítomen pod stolem. Bez obřadu ho pohřbili u řeky ačkoli Michaelův dědeček se dotkl hrobu čepicí ve starodávném gestu, které znamenalo sbohem a zároveň vzdání pocty. Po nějaké době jeho místo zaujal párek kvičících štěňat a brzy běhali Patovi za patami jako miniaturní dvojníci svého předchůdce s šedivým čumákem.

Země zůstala stejná. Na silnicích jezdilo možná o něco více aut, která děsila koně a tu a tam postavili nový dům.

Nějaký ten křovinatý porost pořežali farmáři, kteří chtěli získat dalšího půl akru pastvin, aby jim do kapes nateklo trochu víc stříbra. Vedly se obvyklé řeči o násilí ve městech, řeči o britské armádě, která byla povolána, což na několik dní způsobilo stěží postřehnutelné napětí mezi Patem a Mullanem. Ale to všechno se odehrávalo příliš daleko, aby stálo za to zatěžovat si tím hlavu.

Mnohem větší novinkou byl nový traktor, který opatřil Sean, velký, řvoucí McCormick Cropmaster, před kterým se jejich malý šedý Massey-Ferguson musel červenat. Michaelovi ze všeho nejvíc připomínal šarlatového draka s vypoulenýma očima, který prděl kouř. Pat vypadal stísněný tou kouř vyfukující obludou na svém

dvoře i částkou, kterou bylo nutno vynaložit, aby tam stála. Ale Sean se uculoval a tvářil se sebejistě. Clark Gable na traktoru.

„Příště to, sakra, bude auto,“ předpověděl Mullan pochmurně a vrátil se k hřebelcování hnědky.

Škola i nadále zabírala Michaelovi dvě třetiny roku, k jeho velké nespokojenosti. Pět dní v týdnu šel po ránu pěšky dvě míle do vesnice s knihami a obědem v brašně a na zádech nesl navíc svazek rašelinných borků do kamen. Nesnášel matematiku, fyziku, chemii a biologii (všechno, co se učilo), zeměpis, gramatiku a všechno ostatní mimo některých částí dějepisného učiva (Keltové, Vikingové a Normané, dědictví jeho ostrova) a čtení, když bylo ke čtení něco zajímavého. Proplul četbou Lady Gregoryové, bratří Grimmů, Julesem Vernem, Robertem Louisem Stevensonem a dokonce částí Conrada. Byl ve třídě něčím naprosto neobvyklým, nejen tím, že byl vyšší než všechny ostatní děti. Učitelkou byla slečna Gloverová, příjemná stará panna s kulatým obličejem, která mluvila přízvukem, o kterém si děti i většina obyvatel z okolí mysleli, že ho pochytila v Anglii. Dokázala se chovat pánovitě, když se zapomněla, ale většinou si na to dávala pozor. Michael ji mnohokrát viděl otrávenou a dokonce rozzlobenou, ale nikdy nebyla tak vzteklá, aby nějaké dítě uhodila, což bylo velice neobvyklé.

Ve škole měl pár přátel, ale s žádným z nich si nebyl ani vzdáleně tak blízký jako s Rose. Mnohé děti ve třídě byly z přízně, Fayové pocházeli z početného rodu, ale měl s nimi jen málo společného. Byl *divný* a měl by dost těžké časy, kdyby nebylo jeho předčasného vzrůstu a síly. Dvoutřídku stála na okraji prvních vrcholků Antrimské planiny, takže za dlážděným hřištěm se rozkládala dlouhá rovina plná koní, která se táhla až ke kamenitým kopcům nad ní. Vesnice, ke které škola patřila, byla tvořena jedinou roztahanou ulicí vinoucí se od mostu přes Bann v údolí až k úpatí východních kopců. Škola byla na jejím konci, postavená pěkný kus od silnice. Již Michaelův dědeček sem chodil před půl stoletím a některé z knih, které děti používaly, stále hovořily o britském impériu a nadvládě Britů v Indii. Michaelovi to připomínalo Mullanovy válečné historky – jak viděl indická vojska třesoucí se v bahně zákopů, historky o Old Contemptibles, britském sboru ve

Francii, o zbytcích vojska, snažících se mluvit na Belgičany urdštinou nebo hindštinou, jistých si, že jeden jazyk stačí pro všechny cizince. Hnědí mužové, opálení africkým, indickým nebo afghánským sluncem, kteří skončili v sychravém mrhlení ve Flandrech. Konec impéria, říkal Mullan smutně, ale Mullan byl přece protestant.

K úžlabině u řeky se zase vrátily liščí tváře.

Stejně jako Rose patřily do jiného času, do času, kdy byl někým jiným. Bylo zvláštní, že Michael začínal zapomínat Rosin obličej a přesto si pamatoval každou podrobnost té chvíle, kdy ho k sobě tiskla nahého v řece. Ta příhoda mu procházela sny a naplňovala ho mladickou touhou.

Vzpomínka na Liščí lidi (jak jim začal říkat) ho naplňovala strachem a zároveň zvědavostí. Na polích a v lesích, na loukách a v kopcích žily podivné bytosti a jen on si je uvědomoval. Literatura mu o nich poskytla tu a tam nějaké znalosti a nekonečné potulky ho uvykly na náhlé příhody, když v divnou denní dobu něco vystřelilo ze stínů a opět zmizelo. Nikdy mu to neublížilo, ať už to vypadalo jakkoliv strašidelně. Jenom vlci ho trápili. V obavách se ptal Mullana (který byl zemi tak blízko, jak jen člověk může být, aniž by v ní byl pohřben), jestli někdy viděl mezi stromy něco divného, nějaké stopy, kosti, znamení. Stařík se na něj jen poťouchle podíval a zeptal se ho, jestli už zase vidí skřítky a víly. „Psi. Co takhle psi, celá smečka?“

„Na co narážíš, Miku? Pokoušíš se mi říct, že jsme přišli o nějaké ovce?“

„Ne. Ne. To nic není.“ Ale byl znepokojen, když Mullan zůstal celou noc venku, měl obavy, co se stane, jestli narazí na hodující vlčí smečku. Nikdy se to nestalo a starý Mullan, přestože byl tak blízko zemi, si nikdy nevšiml ničeho neobvyklého.

Možná byli tedy jenom jeho. Michaelovi vlci.

#

Naklánělo se nad ním něco ze staré, hodně staré noční mury, co ho přinutilo vykřiknout. Liščí maska a pod ní špinavý obličej vydechující na něj smrdutý pach. Snažil se posadit, ale byl zatlačen zpět k zemi a tvrdý hluboký hlas na něj vyšlekl podivná slova. Lesní

jazyk. Spár. Naklonil hlavu ke straně a uviděl, že má předloktí ovázané březovou kůrou a z toho hrubého obvazu odkapává bahno. Bahno páchlo po moči. Zavřel oči. Slyšel hlasy lidí kolem, praskot ohně, vítr ve větvích stromů. Jak se pohnul, pokrývky pod ním zašustily. Na rozpáleném čele ucítil chladivou dlaň. „Kočko?“

„To je v pořádku, Michaeli. Spár a jeho lidé nás zase našli a zahnali vlky. Budeš v pořádku.“

Tohle už předtím slyšel. Takové věty se říkaly snadno. Stěží udržel otevřené oči. Divoké máky. Ti bídáci ho omámili. Ale znal Spára. Byl to téměř přítel z dětství. Zvedl zdravou ruku, aby pozdravil skloněného Liščího muže, který mu dřepěl po boku a páchl potem a zdechlinami. V odpověď se na něj zableskly bílé zuby.

„Jsme v bezpečí? Vlci...“

„V téhle chvíli jsou pryč,“ řekla Kočka. „Spárovi lidé hlídají.“

„To mě nekousl vlčí člověk, řekni jim to... oni to vědí, ne?“

„Jistě,“ řekla konejšivě. „Bylo to jen zvíře. Vědí... Jsi v pořádku. Nesnědí tě.“ A usmála se tím známým kočičím úsměvem, úsměvem Cheschirské kočky provádějící ho Říší divů. Nevypadala tak unaveně. Ve vzduchu bylo cítit chladné slunce jako záchvěv jara nebo podzimu. Měla umyté vlasy a její dech voněl mátou. Pocítil to staré známé vzrušení a sám pro sebe se usmál.

Položila na něj ruku, dole na kalhoty a potvrdila tak jeho erekci.

„Možná dnes večer,“ řekla. „Liščí lidé mohou hlídat za nás.“

Stal se ze mne divoch, pomyslel si. Žádná slušnost mi nezbyla. Kdybych měl dost síly zmocnil bych se jí teď, přede všemi.

Zdálo se, že ona to ví. Sklonila se k němu, do úst mu vklouzl její jazyk vonící mátou a zasáhl ho jako vlhký had. Cítil, jak mu ze svých úst předala do úst listy a cítil jejich rozžvýkanou chuť. Náhle ho její jazyk opustil.

„Večer,“ řekla a uculila se.

„Jsme skoro doma, ne?“

„Skoro.“ Úsměv pohasl. „Ale ještě nejsme venku z lesa.“

Zavřel oči, zahanben náhlým strachem, který ho přepadl. To nebylo poprvé, kdy jim Spár a jeho lidé zachránili život. A přesto si nemohl pomoci a vzpomněl si na ta jatka, příšernou hostinu, kterou spatřil v záři ohně za doprovodu vlčího vyťí. Spárovi lidé poslali

jednoho člena jejich rodu na odpočinek poté, co byl... nakažen. Zdálo se mu, že to bylo před tisíci lety. Jiný svět, jiný život.

#

Byl podzimní večer, více než čtyři roky po Rosině odjezdu. První záchvěvy pubertální nedůtklivosti ho zahnalý od večere do stájí a pak na otevřené prostranství před farmou. Bouřlivý večer, mraky valící se oblohou a vítr hvízdající v napůl opadaných korunách stromů. Stmívalo se rychleji, dlouhé letní dny byly dávno pryč a seno již leželo uloženo v pravidelných balících pod střechou seníku. Mokrý tráva zadrhávala pod nohama a země bobtnala nasáklá deštěm. Stál a díval se do břidlicové šedi na místo, kde byly obvykle vidět hory, když začalo znovu pršet; zaklel (způsobem, který se nedávno naučil) a spěchal se schovat pod stromy u řeky. Napůl byl zvědav; jestli tam něco bude.

„Nějak *moc* rychle jsi nám vyrostl!“ křičela na něj teta Rachel, poté, co poznamenal o jejím kvašeném chlebu cosi takového, že se i dědeček zasmál. Ale to jí nestačilo. „Ty potulky s Rose, která byla navíc o deset let starší než ty, to je to, co tě zkazilo, hochu.“ V kuchyni nastalo ohromené ticho. Michael vyběhl ven, zrádné slzy ho pálily v krku, ale ještě zaslechl Patovu rozrušenou reakci a Rachelinu ostrou odpověď.

Jako vždy vládlo pod stromy šero, tmavý, pochmurný stín, tmavší než je to běžné, jemné příšeří letního listí. Chvíli se prodíral listím, popletený a zmatený směsí hněvu, zármutku a touhy, postupně vklouzl do svého lesního způsobu chůze a dával si pozor, kam šlape. V takový večer je možné, že by v lese mohlo něco být. Úsvit a soumrak, řekl jednou Mullan a měl pravdu.

Michael v lesích vídal obrovské jeleny, jednou něco, co mohl být bobr, který se plácá v řece – a samozřejmě vlky. Byli tmaví, ti vlci, černější než ti, které spatřil v encyklopediích o zvířatech, s většími lebkami a kostnatějšími tvary, s nohama jako dlouhé kloubnaté tyčky. Byli stavěni pro rychlost jako chrti. Pozoroval je z větvi stromů, načichlý kouřem, aby skryl svůj pach. To ho naučil Mullan. Byl jich tam kolem asi tucet, přestože jejich počet se měnil, a většinou je zastihl, jak se přesunují ze severu na jih, bez rozmýšlení

plavou přes řeku a slídí v podrostu, jako by sledovali nějakou stopu. Jednou je spatřil na otevřeném poli pod horní pastvinou, vzdálenou skupinku plavně skákajících stínů, v zapadajícím světle maličkých jako mravenci. Michael nemohl přijít na to, odkud přišli a co tu dělají. Věděl, že poslední vlk na Britských ostrovech byl zabit v osmnáctém století ve Skotsku. Ta záhada ho fascinovala.

Ale ten večer tam žádní vlci nebyli. Slyšel bublat řeku, mohutnou a valící se mezi břehy. S příchodem zimy podrost usychal a země mezi stromy byla skoro holá, jíl pokrytý listím, studený a vlhký. Zarazil ho zvuk hlasů.

Přikrčil se. Na kolenou ucítil studenou zem a na druhé straně řeky spatřil záblesk žlutého světla. Oheň. Věděl, kdo to musí být a tak popošel dopředu, se strachem, ale plný zvědavosti, stále ještě rozčilený po potyčce s tetou Rachel.

Tábořili na svahu u západního břehu řeky. Viděl obrysy postav, jak dřepí před plameny zády k němu. Stmívalo se, takže jej oheň oslepoval. Začal se plazit vpřed a ucítil, jak mu dlaň klouže bahnem a zapadá do mrazivé říční vody. Kolem něj se tyčily stromy a za pleskavého ševlení z nich odkapávala dešťová voda. Michael byl ukrytý, dobře viděl i slyšel. A cítil, cítil opět známý pach. Na chvíli se opět stal vyděšeným dítětem, strnul a s jednou nohou ponořenou v pěnící řece číchal jejich pižmový pach. Bylo mu teď skoro třináct, měřil metr osmdesát a tělo měl pružné jako kočka. Byl nebojácně mladý a příliš zabeďněný, aby utekl. Přebrodil se přes řeku.

Děšť houstl, stékal za krk a máčel mu ramena. Oheň zazářil, jak na něj někdo přihodil další otýpku. Světlo ozářilo zmoklé postavy a zápach zesílil. Mokrá těla, nemytá a špinavá. Hovor najednou ztichl a Michael si na chvíli v panice pomyslel, že o něm vědí, ale ozvalo se zasténání, divošské záupnění způsobené nepřekonatelnou bolestí a pak se hovor opět rozproudil. Pokud to byl hovor. Znělo to jako mručení nespokojené smečky loveckých psů.

Připlížil se k nim stěží na šest metrů, když se zarazil, protože svému zálesáckému umění zase tolik nedůvěřoval. Oheň v temnotě pod mokrémi stromy vydával slabou záři žlutého světla a ozařoval padající kapky deště, jako by to byly jiskry z nějaké nebeské kovárny. Čtyři z Liščích lidí dřepěli u ohně a jejich masky házely na

zem stíny se špičatýma ušima. Oční důlky masek byly podivně živé. Seděli zachumláni v hustých kožešinách. (*Medvěd?* zajímalo Michaela. Ne. Nejsou dost tlusté. Podíval se znovu. Vlk. Byli oděni do vlčích kůží a kolem krku je měli staženy tak, že vytvářely tlusté límce a vypadalo to, jako by měli hrb.)

Viděl barvu na jejich tvářích, bílou jako vápno. Bílou měli přes oči a nějaký tmavší pigment rozetřený na nosech a kolem úst. Pod vlčími kůžemi byli oděni do dalších kožešin. Pravděpodobně liščích. Měl pocit, že v záři ohně zahlédl mihnout se liščí ocas. Muži měli opasky z řemínků ze surové kůže, hrubě šité kožené váčky a vedle nich na mokřých listech ležely nože a oštěpy, některé z nebezpečně vypadajícího ostrého pazourku, jiné z něčeho, co vypadalo jako bronz, zelený a kluzký.

Liščí lidé ztichli. Nepekli nic, přestože nad ohněm visel hrubý rožeň a vedle plamenů se sušila pěkná zásoba dřeva. Vypadali podivně unaveně a sklesle. Jeden se dotkl své pazourkové dýky, jako by měl v úmyslu proříznout si s ní své vlastní hrdlo.

Michaelovu pozornost přitáhl pohyb stranou od ohně. Na mokré půdě se zde něco zmítalo a Michael opět zaslechl bolestné zaúpění, které již slyšel předtím. Ležel tam člověk, připíchnutý k zemi jako hmyz a spoutané ruce se mu bezmocně škubaly, Liščí muž s maskou odloženou vedle brady. Na nahé hrudi měl tmavé skvrny zaschlé krve a Michael viděl, že jak sebou hází, vytéká další krev z místa, kde byl probodnut. Žaludek se mu dlouze a pomalu zkroutil a Michael polkl zvratky, deroucí se ven a cítil, jak mu propalují hrdlo.

Někde v dálce zavyl vlk, dlouze a teskně. Liščí lidé sebou škubli a skrz stromy pohlédli na zamračenou oblohu. Padla úplná tma, přes mraky měsíc neprosvítal, přestože byl téměř v úplňku.

Najednou to vypadalo, že došli k nějaké nevyřčené dohodě. Vstali od ohně, zvedli zbraně a vydali se na místo, kde jejich druh na zemi bojoval s pouty. Jeden z nich vzal z ohně rožeň a vrhl jím kaleidoskop stínů na kmeny stromů. Zastavili se a hleděli na zajatce, jako by na něco čekali.

Privázaný muž zachrčel tak hlasitě, až sebou Michael škubnul. Připlazil se blíž.

Moc toho neviděl. Vězeň sebou v poutech zběsile mlátil a vrčel stále hlasitěji. Jeden z Liščích mužů o krok ustoupil, jakoby v hrůze. Michael nevěřicně zíral.

Postava na zemi se měnila, tmavla, prodlužovala se. Muž obrůstal černou kožešinou stejně rychle, jako když pára pokrývá okno, jeho tělo se kroutilo, paže ohýbaly v neexistujících kloubech a jeho křik se měnil v klokotavý zvířecí řev. Michael viděl, jak se mu mění obličej, nos protahuje v čumák a uši prodlužují. Zaleskly se neuvěřitelně dlouhé zuby. Hlavou mlátil ze strany na stranu a v očích mu probleskovaly dva žluté plamínky.

„Ježíši!“ vydechl Michael.

Už to nebyl člověk, ale nějaké obrovské, pokřivené zvíře, s hrudí jako sud, dlouhými končetinami a černým kožichem. Jedna ruka, nyní tlapa, se uvolnila...

A do hrudi se mu s neuvěřitelnou silou zabodl oštěp a připíchl tělo k zemi. Muž-zvíře zařval a Michael slyšel, jak mu z lesa odpovědělo mnohohlasé vlčí zavytí, zoufalé a zběsilé.

Tvor ve svém boji ochaboval. Do jeho slábnoucího těla se zabodly další oštěpy. Vězelo jich v něm dobrého půl tuctu. Obrovská hlava sebou přestala házet. Oči pohasly.

Liščí muži okamžitě poklekli a začali tělo kucht svými noži. Michael měl pocit, že slyší, jak jeden z nich vzlyká, ale děst' v lese byl tak hlasitý, že si nemohl být jistý. Promokl na kost, ale stěží si to uvědomoval. Ukrutná scéna na okraji osvětleného kruhu upoutala plně jeho pozornost.

Vstali a jeden z nich držel v obou rukou mokré, třesoucí se maso. Vrátili se k ohni a vykuchané torzo nechali ležet na zemi. Na rožeň nabodli kus masa, ze kterého odkapávala krev a syčela v ohni. Muži si olizovali rudou vlhkost z rukou a opět si dřepili k ohni. Dva z nich si zakryli obličej rukama. Všichni začali tiše bédovat a kvílet. Dívali se, jak se srdce té bytosti škváří nad ohněm a otáčeli ho špičkou zakrvaveného nože. Byli pokryti krví, přímo nasáklí, a barva na tvářích jim stékala v praménkách po špinavých obličejích.

Maso bylo sotva trochu opečeno a už z něj ukrajovali kusy a jedli, každý kus zvedli ke stromy zakryté obloze dříve, než se do něj s velkou obřadností zakousli. Snědli srdce, odklepávali chuchvalce

sražené krve a škubáním hlavy trhali kusy masa. Když skončili, jeden z nich vytáhl ze záhybů kožešin nacpaný kožený vak, napil se z něj a nechal ho kolovat. Dokonce i z místa, kde seděl, cítil Michael ve vzduchu alkohol, silný a spalující. Každý z mužů se zhluboka napil, utřel si špinavý obličej, pak se dva z nich vrátili k tělu a začali ho řezat, stahovat z kůže a vyvrhovat, jako by to bylo poražené tele. Slyšel skřípání nože o kost, ostré křupnutí, šeredná hlava se náhle kutálela po zemi a na zubech se na okamžik zaleskl oheň.

„Michaeli! *Michaeli!*“ Znamý hlas přehlušil kapání deště i praskot ohně. Michael sebou škubl. Hlas jeho dědečka, přicházející z polí u lesa. Liščí lidé nejevili žádné známky, že by byli cokoli zaslechli. Nebyla to součást jejich světa, uvědomil si Michael. Pomalu zamířil zpět a cítil, jak se v dešti třese zimou a únavou. Klopýtal, ale déšť zakrýval jeho nejistotu. Záře ohně pohasla a zmizela, jako by někdo mávl kouzelným proutkem. Michael spatřil světlejší pruh země v místech, kde končil les a začínalo pole, viděl postavu se zapálenou svítilnou, jasnou jako oheň, který opustil. Pat, jeho dědeček, za soumraku vysoký jako hora, na něj volal. Michael se přebrodil zpět přes řeku, opustil vlhké lesy a namířil si to na louku, unavený a schlíplý jako spráskaný pes, v mysli jeden jediný velký vír.

#

V následujících dnech se teta Rachel Michaelovi vyhýbala a vůbec byla mlčenlivá. Michael na to reagoval pokrčením ramen a dál ho to nezajímalo, považoval to za jednu z nespočetných výstředností dospělých. Nebyl ještě tak velký, aby oplácel nevoli nebo aby vůbec rozuměl, co to vlastně je.

Chtěl se vrátit k řece a znovu se podívat na místo, kde se odehrála strašlivá hostina Liščích lidí, částečně proto, aby se ujistil, že se mu to nezdálo a částečně z určité morbidní zvědavosti. Ale zjistil, že krátící se dny spolu se školní dřinou, domácími úkoly a „malými prácičkami,“ které mu ukládali dědeček s babičkou, se proti němu spikly ve snaze udržet ho v blízkosti farmy. Mullan měl také své úkoly, od hřebelcování Felixe (stařík půlku svého času věnuje pucování té zatracené hnědky, koupené z rozmaru, myslel si

Michael) až po natírání zřídka užívané jezdecké výstroje mýdlem. Mullan často sedával v sedlárně, celé minuty koukal do prázdna a když se ho Michael zeptal, co se děje, říkal, že si naposled prohlíží výstroj. „Tyhle věci budou brzy k vidění už jen v muzeu, Miku.“ Michael se nad tím ušklíbal, ale staříka nebylo možno vyvést z jeho melancholické nálady, dokud neměl hnědku ustrojenou do lehkého postroje. Pak se mu oči znovu rozzářily.

Uplynul více než týden od poslední výpravy do lesa a k řece. Byla sobota a to znamená, že může jít už po poledni, místo aby se tam plížil v době, kdy je napůl tma. Od doby, kdy viděl muže na zemi proměnit se ve zvíře, neměl tmu tak rád, jako dřív. Ve vlka. Byl to tedy vlkodlak. Při té myšlence se Michaelovi sevřelo srdce. Měl by to říci někomu dospělému. Možná Mullanovi. A opět pocítil bolest při vzpomínce na Rose. Ta by mu věřila a kdyby ne, byla by přinejmenším ochotná čekat s ním v lese a dívat se. Pak by tomu snad uvěřila. Proč nebyl žádný Rosin pohřeb, žádná stráž u zemřelého? Dokonce ani žádná mše se neuskutečnila. Ledaže by vůbec nebyla mrtvá.

Les byl plný jemného chvění vzduchu, šustění korun stromů a podivně stísněného ptačího zpěvu. Těsně před ním vylétl prudce z křoví cvrlikající kos. Hysteričtí ptáci, pomyslel si, stále jen panikaří. Ale i tak se pohyboval obezřetněji.

Les se změnil. Často se to stávalo, když v něm byl, obvykle když měl spatřit něco neobvyklého, něco z místa, kterému říkal Jiný svět. Stromy vypadaly starší, přestože nebyly větší, a vzduch byl cítit jinak, byl čistší a ostřejší. Jeho nos jako by získal novou citlivost, reagoval na pach syrové hlíny a divokého česneku, na vůni zelených stromů, kterou nedokázal přesně popsat, něco jako mnohem jemnější varianta čerstvě posekané trávy. A dokázal si povšimnout potřhané kůry lísky na místě, kde posvačila veverka a kostnatého, rozpadajícího se vývržku výra.

A tady, v měkké půdě, je otisk nějaké tlapy. Nastražil se, ale les zůstal tichý a zbývalo ještě několik hodin denního světla, přestože byl pochmurný, pozdní podzim. Uvažoval o tom, že by ulomil větev z lísky rovné jako pravítko, ale rozmyslel si to. Před ním tekla řeka, rozvodněná, stříbřitě se valící mezi břehy.

Tentokrát jemně našlapoval na kameny, protože si nechtěl promáčet boty, až se ocitl na druhém břehu, hukot proudu nechal za zády a vnořil se do lesů. Řeka zde tvořila oblouk a obepínala velký kus lesa. Když půjde pořád rovně, nakonec na ni znovu narazí, klidnější a pomalu se ploužící pod oblouk starého mostu, kde s Rose rybařili.

Ani si nevšimnul, že našel zbytky ohně, skoro šlápl do popela. Mezi ohořelými kusy dřeva tam ležely kosti. Vypadalo to jako žebra, celá hromada. Delší kosti byly rozštípnuté a byl z nich vysát morek.

Vzhlédl a zaposlouchal se. Les byl tichý, nebylo slyšet ani zpěv ptáků. Obvykle se drželi od tohoto místa dál, vypadalo to, že se mu vyhýbají. Měl pocit, že slyší slabé zurčení řeky, ale to bylo všechno. Vítr utichl.

Strčil do zbytků rožně a hrábl do hromady popela. Další kosti, pokryté hlínou a popelem, dřevo proměněné v dřevěné uhlí.

Vzal ohořelý klacek a pak, zlehka se usmívaje, nakreslil si čáru přes obličej, přes nos a ústa. Teď z něj byl divoch. Rád by věděl, co by řekla teta Rachel, kdyby ho spatřila.

Divoch.

Hrábl hlouběji a svým primitivním krumpáčem vynesl na povrch další hlínu a kosti. Špička narazila na něco, co vypadalo jako velký kámen, Michael svůj nástroj odhodil a dále hrabal a odhazoval hlínu rukama.

Lebka.

Vyprostil ji tak, že zachytil prsty za oční důlky a zatáhl. Zůstaly na ní přilepeny kousky zčernalé chrupavky, hrubé černé chlupy olepené hlínou a něco, co mohlo být zbytkem zkrouceného ucha, špičatého jako roh.

Zuby ho fascinovaly. Byly delší, než míval Démon, silnější u kořene. Lebka byla obrovská, těžká a děsivá. Oheň ji zabarvil do černa. Očistil z ní popel, zbytky kůže a udiveně si ji prohlížel. Lebka vlkodlaka. Budou mu teď věřit? Možná ji dají do muzea stejně jako meč, který našel dědeček. Možná bude i v novinách.

Ale ta myšlenka ho přešla, když se na lebku díval. Měl pocit, že je stále naživu, a nepotřeboval příliš představivosti, aby viděl, jak po

něm chňapá tlama a jak se oční důlky opět rozsvěčují jako svíčky. Najednou pocítil naléhavou potřebu ji zase pohřbít.

Ale ne. Tohle bylo to, pro co sem přišel. Důkaz. Něco skutečného, co by podložilo jeho tvrzení. Nenechá ji tady.

Ozvalo se dlouhé, vzdálené zavytí, někde v tmavé hloubce lesa.

Rázem vyskočil. Vlci.

Lebka mu v rukou ztěžkla. Zaslechl snad v lese tichý zvuk kroků? Ztuhl.

První vlk se objevil mezi stromy asi dvě stě metrů od něj. Na pozadí kmenů stromů vypadal strašidelně černý, jako ohořelá mrtvola. O chvíli později se v jeho stopě mihlo šest dalších stínů.

Michael se otočil a prchal.

Nebyl víc než šedesát metrů od řeky, přestože ji přes stromy neviděl. Pochyboval, že by ho sledovali až k vratům farmy. Věřil tomu.

Za sebou slyšel dusot a vrčení, v běhu se odvážil pootočit. Dorazili k ohništi a očmuchávali kosti.

Nohy mu letěly přes spadané listí a ostružiním, nízké větve ho šlehaly přes obličej a tahaly za rukáv. Kde je ta řeka?

Chyba. Určitě musel chodit v kruhu. Zastavil se, těžce oddechoval. Chvíli neslyšel nic jiného než divoké vrčení za svými zády.

Řeku nebylo slyšet vůbec.

Jeho mysl zachvátila panika. Znal tenhle lez skrz naskrz, v létě i v zimě. Není možné, aby se ztratil, aby řeku nebylo slyšet, v téhle roční době byla rozvodněná a rychlá, její zurčení mělo být slyšet v každém koutě lesa.

Za zády mu zařehotal kůň a vlci zavylí jako smečka zdivočelých loveckých psů. Otočil se a uviděl, že se na pozadí stromů něco rýsuje. Muž, černý jako noc, na černém koni. Obličej měl zakrytý kápí a byl zahalen v něčem, co vypadalo jako rozedraný kus látky. Dokonce i ruce měl zahaleny jako malomocný. V jedné ruce držel bič, klusem vířil kolem stromů a poháněl vlky.

Je to ďábel, pomyslel si Michael. Chystá se mne chytit.

Dál běžel rovnou za nosem, do plic plnými doušky vdechoval vzduch. Lebka tížila jeho zápěstí, ale odmítl se jí vzdát.

Koutkem pravého oka zahlédl tmavé stíny, za sebou slyšel mohutný dusot kopyt.

Z očí mu tekly slzy a záda měl úplně zpocená. Jeho těžké boty ho tížily čím dál více a více. Zakopl, padl po hlavě na zem a překulil se. Lebka vylétla do vzduchu a při pádu ho praštila do hlavy. Chvíli mu hlavou vířily hvězdičky, ale vyškrábal se na nohy, malátný a potácející se.

Stín s černou mordou na něj s vrčením zaútočil. Ze všech sil máchl lebkou a slyšel, jak třískla vlkovi do čelisti. Skřípla mu prsty. Úder vlkovi roztříštil tlamu, šelma zaskučela. Ještě jednou ho praštil do čenichu a pak se znovu rozběhl. Zdálo se, že celý les je plný řevu pronásledující smečky, podmalovaného dusotem koňských kopyt. Údery kopyt byly jaksi děsivější, hlasitě, neúprosné.

Les pro něj byl cizí, podivný a neznámý, rozlehlejší, než mohl být v jeho vlastním světě. Vklouzl do Jiného světa. Byl ztracen. Hrozilo, že mu vzlyky pukne hrud' a on se zadusí.

Pak spatřil Rose, jasně jako ve dne, stojící před neproniknutelným houštím lískových a ostružiníkových keřů. Kývala na něj, ve tváři naléhavý výraz. Skoro se rozesmál úlevou.

„Věděl jsem, že přijdeš,“ vykoktal a klopýtal k ní.

Nebyla to Rose. Zahlédl ji jen na chvíli, než vklouzla do tmavého houští, ale byl si jist, že to není ona. Tahle dívka byla vyšší, tmavooká, štíhlejší a měla na sobě bílou košili, která jí odkrývala paže a krk.

Vrazil do lískového houští, prodíral se jím a lebkou zachytával o větve.

„Stůj!“

Za ním vztekla a zklamaně štěkali vlci. Zasmál se jako šílenec, dech vězel v hrdle jako záplava horkého písku, který ho škrábal a sežehoval mu plíce...

„Kde jsi?“

...Zřítíl se z prudkého svahu, kutálel se dolů a lebka mu vyklouzla z ruky. S plesknutím žuchl do ledové vody. Přes hlavu se mu přelila voda, mlátil sebou, jak se snažil dostat na hladinu. Voda byla hluboká a ledově chladná. Začal se dusit, nahlas vykřikl, plácal se ke břehu – a zarazil se. Lebka byla někde pod vodou.

Potopil se. Naučil se sám plavat od doby, co Rose zmizela. Prsty šátral v bahně, obracel kameny, nahmátl rybu, která mu proklouzla mezi prsty... Pak ucítil tvrdost lebky.

Vynořil se na hladinu a zalapal po vzduchu. Boty ho stahovaly dolů. Dosáhl vzdálenějšího břehu, vyvlekl se z vody jako starý, prastarý člověk, ležel tváří v trávě a čekal, až se mu srdce uklidní.

„Bože,“ zaskřehotal.

Byl na východním břehu říčky a deset metrů odtud zíval oblouk mostu jako tmavá prázdná brána.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Matko boží, Michaeli! Co to proboha je? V životě jsem se tak nelekla!“
Zaúpěl, převalil se v posteli a pohlédl na ni nepřítomnými očima. Babička ho popadla za rameno a zatřásla. „Kdes to sebral? Takové věci nemůžeš mít v domě!“

Po probuzení mu to moc nemyslelo, a tak řekl pravdu. „Našel jsem ji u řeky. Je to jen lebka.“

„Lebka! A co chceš dělat v domě s lebkou, která si trůní na tvém šatníku? Doufám, že to není hlava starého Démona, kterou jsi vykopal, to by tvého dědečka zrovna nepotěšilo. Vykrádání hrobů to je a nic jiného.“

„To ne. Je to jiná lebka. Nějakého jiného psa.“ Zívł, nebyl ještě úplně vzhůru. Venku bylo tmavomodré ráno a do okna bubnoval déšť.

„No, měl bys sebou radši hodit. Dědeček už snídá a starý Mullan připravuje velký vůz. Nechceme přijet pozdě kvůli jednomu ospalci.“ Popošla ke dveřím. „Lebka, to snad není možné!“

Michael se vyhrabal z postele. Celé tělo ho bolelo a cítil se špinavý. Lebka se na něj šklebila, černá kost v rohu. Bože, ta byla velká.

Nedělní ráno. Mše. Ještě jednou zaúpěl.

#

Déšť zamlžoval cestu do města a voda šplouchala pod koly vozu. Sean mumlal něco o koupi auta a přesunutí se do dvacátého století, ale Michaelovi prarodiče si deště nevšíмали. Zachumlaní v nepromokavých pláštích a kapucích vypadali spíše jako námořníci než jako lidé jedoucí do kostela.

Michael a teta Rachel se zachmuřeně drželi vzadu a voda jim tekla do očí. Michael cítil, jak má límec nedělní košile stále studenější a nasáklejší vodou. Rachel ho přehlížela a rudou upracovanou rukou si z jedné strany přidržovala klobouk.

Jezdce Michael spatřil na poli vedle silnice, blízko živého plotu.

Mohl se snadno dotknout hlavy jeho koně, když vůz rachotil okolo. Nikdo jiný ho zřejmě neviděl. V dešti byl dokonce ještě černější a jeho kůň měl mokrou a zplihlou srst. Jezdec měl plášť přilepený na tělo jako druhou kůži a bylo vidět, že pod ním má pružné a ohebné tělo. V jedné ruce se mu houpal bič. Jeho oř pohodil hlavou a odfrkl si na znamení nesouhlasu s vytrvalým deštěm, ale Jezdec jako by byl jen mrtvola podepřená v sedle. Až do okamžiku, kdy se hlava v kápi otočila, aby mohla sledovat, jak vůz projíždí po cestě kolem něj.

#

Tu noc se obloha vyjasnila a déšť ustal. Byla to chladná noc, vzduch se chvěl příslibem mrazu. Michael ležel v posteli a zíral na lebku na šatníku. Okno v nohách postele měl otevřené do tmavomodré tmy. Farma spala, ale on usnout nedokázal. Měl pocit, že je na pokraji jiného světa, že do něj nahlíží dveřmi, které nebývají často průchozí, že po poslední návštěvě v něm ty dveře zůstaly pootevřené. Pro cizí bytosti, aby mohly vejít.

Lebka na něj pohlížela a ve tmě se pohrdavě usmívala. Měl ji nechat, kde ležela. Teď už věděl, že tenhle důkaz byl určen jenom jemu, že nikdo jiný nemůže vidět bytosti, které viděl on. Psí lebka, řekl a dědeček na něj pohlédl ostře a znepokojeně.

„Na březích řeky byla za ta léta pohřbena celá řada psů. kteří žili na farmě, Michaeli. Patřili naší rodině, mému otci, mému dědovi. Pravděpodobně jich tam leží tucet, padesát let po smrti. Není špatný nápad nechat je na pokoji. Přece bys nechtěl, aby někdo vykopal Démona, že ne?“

A pak jen s povzdechem zakroutil hlavou.

Starý Felix zařehotal a jeho hlas se hlasitě rozlehl hvězdnou nocí.

Michael odhodil pokrývku stranou a přes postel přešel k oknu. Jeho oči už přivykly tmě v pokoji a ve srovnání s ní se zdál dvůr

skoro osvětlený. Jen hospodářské budovy byly zahaleny do tmy. Hmátl po budíku a zašilhal na něj, drže si ho téměř u nosu. Těsně po čtvrté.

Něco vysokého a hranatého se bleskově přemístilo z jednoho stínu do druhého a ztratilo se za rohem.

Zíral na to vytřeštěnýma očima.

Tvor se znovu objevil, tentokrát na všech čtyřech, s nosem blízko u země, jako by sledoval nějakou stopu. Měl černý kožich, pružné tělo se širokou hrudí, dlouhým úzkým čumákem a velkýma vztyčenýma ušima. Žádný ocas.

Přeskočil dvůr a čenichem zamířil na Michaelovo okno.

Michael se stáhl zpět hrůzou bez sebe. Okno zůstalo pootevřené asi na patnáct centimetrů a Michael měl pocit, že slyší dole pod ním čenichání. Umí vlkodlak šplhat? vířilo mu v hlavě. Cítil, jak se mu z hrdla dere výkřik, ale ovládl se.

Tvor se ukázal tentokrát poblíž stájí. Dveře byly zavřené, dotkl se zajištěné západky tlapou plnou drápů. Felix se rozrehtal a ostatní koně se k němu sborově připojili. Ozvala se rána hlasitá jako výstřel, jak jeden z nich kopl do dveří stájí. Vlkodlak se spěšně stáhl. Michael slyšel hlasy z pokoje prarodičů. Pak se zadní dveře rozlétly a na dvůr se vypotácel Mullan se zlomenou brokovnicí v rukou. Vložil do ní náboj a zaklapl. Vlkodlak se plížil podél stájí. Michael ho viděl, jak se krčí u zdi s tlamou otevřenou a funí jako pes. Varovně bouchl do okna, stále ze sebe nedokázal vypravit žádný zvuk. Stařík se otočil, a když uviděl Michaela v okně, tázavě zdvihl obočí – v tu chvíli zvíře přeskočilo zeď a prchalo ze dvora. Mullan se bleskově otočil, vystřelil od boku jako Audie Murphy a zpětný náraz ho odhodil o krok zpět. Výstřel byl nečekaně hlasitý a záblesk se Michaelovi ještě chvíli míhal před očima. Mullan znovu otevřel zbraň, houževnatě se belhal ven ze dvora a při chůzi šátral v kapse po dalším náboji. Na dvoře zaplanulo světlo, když Pat a Sean vyšli ze zadních dveří s lucernami v rukou, dobytkářské kabáty přehozené přes pyžama. Skoro se srazili s Mullanem, který se vracel zpět s brokovnicí na rameni. Michael zaslechl útržky hovoru.

„...Nějaký pes nebo co, a pěkně velký.“

„...Musíme se podívat na ovce.“

„...Zatraceně, vzbudil celý dům.“

„...Vyděsil Rachel skoro k smrti.“

A na dvoře osvětleném míhajícími se lucernami se ti tři rozesmáli. Sean se otočil, zamával na Michaela do okna a černé vlasy mu padaly do čela.

„Dostali jste ho?“ vykřikl Michael.

„Utekl,“ odpověděl Mullan a poplácal brokovnici. „Ale pěkně jsem toho poseroutku vyplašil, to je jisté. Bylo to jen zatoulané zvíře, Michaeli. Jdi si zase lehnout.“

Šel, ale napřed zamkl lebku na dno šatníku, poslouchal přitom muže tlachající na dvoře, zatímco kontrolovali koně a doufal, že se nikdo z nich před úsvitem neodváží vzdálit z farmy. Byla to Michaelova příšera, ale když ji viděli, možná by mohla... Možná pro ně byla taky skutečná. Vlkodlak potulující se v polích. Pevně zavřel okna, tmavou noc zakryl závěsy. Náhle prudce zatoužil po rozbřesku.

#

Bylo samozřejmě zbytečné snažit se vysvětlit prarodičům, že to v noci na dvoře nebyl pes. Pokusil se o to, ale když byl v půlce popisu tvora, kterého spatřil, jasněji než kdokoliv z nich, zjistil, že se dědeček shovívavě usmívá, zatímco babičce se ve tváři kmitla podrážděnost, a tak potupeně a zahanbeně zmlkl. Odešel a zvenčí zaslechl babičku: „Ta chlapecká představitivost... tráví moc času sám... potřebuje někoho stejně starého jako on.“ Strávil ten den ve škole, přemýšleje o vlcích, o Jezdci, kterého dvakrát viděl, o Rose... a o dívce v lesích, která mu ukázala cestu domů.

Rok plynul svým obvyklým tempem, až na neobvyklé události, které mu dodávaly tvar. Michaelův raketový růst se poněkud zpomalil. Začal se zaoblovat a pozvolna přestával vypadat jako hastrůš.

Události, o kterých si Michael myslel, že patří Jinému světu, byly po nějakou dobu méně časté a Michaelův život se navracel k normálu. Příležitostně ovšem za večera zahlédl na kraji lesa tmavou postavu, tu pěší, jindy na koni. Nikdy se neodvážil přiblížit, proto si nebyl zcela jist, o koho jde. Občas se taky cítil sledován, když byl sám v lese, jako by mohl za sebou spatřit obličej, jen kdyby se otočil

dost rychle. Postupně si zvykl na myšlenku, že je jen málokdy opravdu sám, když se ocitne blízko řeky, mezi stromy nebo poblíž mostu. Přemýšlel o tom, jestli ho nesleduje Rosin duch, ale nevěřil tomu, že by její duch plácal do větví nebo se hihňal, když ho pozoroval, jako to dělala tahle bytost. Zase myslel na tu štíhlou tmavou dívku, která ho zachránila před vlky.

Mezi ním a tetou Rachel bylo mlčky uzavřeno jakési příměří. Rosino jméno už nikdy nikdo v domě nevyřkl. Bylo to, jako by ani nikdy neexistovala. Její pokoj uklidili, věci srovnali do krabic, uložili na půdu a její šaty dali kostelu St. Vincent de Paul. Stala se zapovězeným tématem.

#

Přišlo další léto. Pat dokázal bůhvíjakou machinací na jeden den opatřit masivní, lesknoucí se auto na přepravu koní, monstrózní věc, která celou rodinu naplnila posvátnou hrůzou a dorazila spolu s umaštěným řidičem s placatou čapkou, kouřícím levné cigarety, jménem Aloysius, pro přátele prý „Ally“. Všichni tady jsme přátelé, ujistil je a s potměšilým pohledem mrkl na Rachel, která na něj zůstala zírat a zamyšleně držela termosku. Rodina se naskládala nahoru. Spolu s Felixem a Plutem, druhým tažným koňem, přívětivým zvířetem se štíhlýma nohama, byla naložena hnědka, která byla sice pokřtěna Trigger, ale většinou jí všichni říkali Fancy. Pak vyrazili směrem k pobřeží, na piknik do dlouhých písků a to *ztraceně rychlým klusem*, jak tvrdil Pat, dokud mu jeho žena nevyčinila za to, že kleje před dítětem.

Kodrcali se jako ztracený vůz z nějakého cirkusu, starý Bedford připomínal raketu, řval a nechával za sebou oblaka kouře. Felix a Pluto dupali a nervózně pofrkávali, ale Fancy snášela jízdu bez viditelných obtíží. Položila čenich na jednu z postranic a chvějícími se nozdrami nasála neklidný vzduch.

V Rasharkinu přibrali čtveřici bratranců a sestřenic nebo prastrýců a pratet, prostě něco takového. Michael si nebyl jist. Byl nucen opustit své místo uvnitř vozu a zaujmout stísněnou pozici u Felixova ohromného zadku, aby jim udělal místo. Sledoval, jak před ním přešlapovala a dusala ohromná kopyta velká jako talíře.

O půl hodiny později byla zadní rampa snížena a dřevěné dveře se otevřely. Kolem něj se nakupilo plno dětí jeho věku (vzrůstem o polovinu menších, což bylo tehdy obvyklé), domyslel si, že na poslední zastávce přibrali další hejno vzdálených příbuzných. Nepřestávalo ho bavit, když spatřil lidi, které nikdy předtím neviděl (nebo neviděl celá léta, což bylo v jeho věku skoro totéž), jak se s úsměvem zdraví s jeho prarodiči, objímají se, poplácávají se po ramenou, aby pak zjistil, že jsou to jejich bratři nebo sestry. Že vyrostli v místě, které nazýval svým domovem, před mnoha lety se odstěhovali a oddělili se nepřekonatelnou vzdáleností nějakých čtyřiceti mil nebo i více.

Mullan se opřel o zadní část vozu, ve které byl Michael a ostatní mlčící děti. (Dívaly se na něj stydlivě a nejlepší šaty již měly umazané od hnoje a polepené senem. Byly to dívky, a proto je bylo třeba ignorovat.) Mullanovi se v ústech houpal jeho starý nezapálený Peterson. Bránil se houpání a kývání nákladního auta tím, že se opřel o Plutův masivní zadek. Vypadal rozladěně.

„Na tuhle zatracenou věc se nahrnul snad celý svět. Pamatuj na má slova, Miku, s tímhle nákladem do Portrushe nedorazíme.“

Ale dorazili.

Vpředu všichni sborem vydechli a dozadu, kde to bylo cítit koňmi, nakouklo sluneční světlo a zároveň tam dolehl vzdálený hovor a sykot, vůně soli, vůně moře, která elektrizovala prach tančící ve slunečních paprscích. Dívky najednou začaly radostně poskakovat, až jim lokýnky hopsaly na ramenou. „Pláž! Pláž!“ křičely sborově. Michael je znechuceně pozoroval a koně sebou neklidně škubali, jak cítili neznámé pachy

„Podívej se, Miku,“ řekl Mullan a mozolnatá ruka mu pomohla z přečpané podlahy, aby se zadíval přes jednu z postranic.

Sjížděli z nějakého kopce, po kterém se vinula silnice. Na Michaelově straně se otevíral pohled na strmý svah porostlý ostricí a plný světlého písku. Další, menší pískové duny padaly a plazily se směrem k bílému (stejně oslepujícímu jako slunce na vodě) pruhu pláže, která byla lemována příbojovými vlnami Atlantiku, pod nimiž byla hluboká, rozlehlá modř vlastního moře. Michaelovi nad hlavou křičeli raci a slaný pach mu plnil plíce. Box na převoz koní lomožil

hlasy. Michael vystrčil nos ven úzkou štěrbinou, vdechoval mořem nasycený vzduch, poslouchal, jak pěna naráží na pláž a náhle se hlasitě rozesmál.

Auto se přetíženež plazilo pískem, dokud nevyložili koně, v průběhu čehož Felix pohazoval hlavou jako hřebeček. Přesto by mělo dost problémů, kdyby Mullan, tvářící se náramně samolibě, nezapráhl do auta koně a nepřiměl ta velká zvířata vytáhnout vůz z brázdy, kterou jeho pneumatiky samy vytlačily. Všichni se tomu vesele smáli, přestože Sean si zjevně nebyl jist, jestli se má smát nebo mračit. Rozhodl se pro žalostné potřesení hlavou a auto bez dalších komplikací zabafalo. Řidič však již byl natolik opatrný, že nechal všechny vystoupit dříve, než pokračoval dál po pláži. Plahočili se v jeho stopě se dvěma kučeravými děvčátky na Felixově širokém zadku a vypadali tak trochu jako uprchlíci z Moskvy.

Na písku tábořily skupiny výletníků a čelní skla jejich aut se v jasném slunci leskla jako křídla brouků, muži i ženy s rudými obličejí lesklými krémem se rozvalovali na osuškách a místa, kde měli piknik, byla označena termoskami jako tuponosými dělostřeleckými granáty. Jejich děti se šťastně ryly v písku, vztyčující efemérní hrady. Království z písku.

Fayové se klopýtavě zastavili v závětrí jedné vysoké duny a začala bitva o budování toho, co bylo ve výsledku místem ke kempování. Agnes, Michaelova babička, se ujala vedení a se svými sestrami a jejich dětmi vykládaly koše, deky, míče, košíky lopatky, plavky a větrolamy. Zatím Pat a ostatní mužští členové rodu (Michael si s obrovským zadostiučiněním všiml, že je počítán mezi ně, nikoliv mezi děti) otírali koně, kteří se jízdou zapotili. Zvlášť klisna byla celá říčná a vzpínala se na zadní. Kolem je příliš lidí, stěžoval si Mullan. Potřebuje chvilku klidu, řekl a odvedl ji na okraj duny. Dýmky byly zažehnuty, plamínky zápalek zvítězily nad mořským větříkem. Pat si sundal boty a vyhrnul nohavice. Hihňající se holčičky se schovávaly za ručníky zatímco jim matky natahovaly plavky na tenké nohy. Michael se opřel o Felixův zadek a zadíval se na moře. Byl daleko od stromů a vůně zetlelého listí, řeky a oblouku mostu. Rose pláž vždycky milovala.

Mullan přivedl hnědku zpět, osedlal ji a podíval se zkoumavě na Michaela. Michael přikývl, přešel k Felixovu boku, vyšvihl se na jeho objemný hřbet a pobídl ho kupředu. Dvojice koní se brodila pískem, který Felixova ohromná kopýta odhazovala stranou, zatímco Fancy dělala kroky, jako by na sobě měla frak, který si nechce zašpinit. Peterson se kýval Mullanovi v ústech nahoru a dolů a rozsypával popel do mírného vánku. Děti na ně zíraly, ukazovaly si prsty a rodiče hleděli zpoza dlaní, kterými si stínili oči. Michael i Mullan je povzneseně ignorovali.

Mullan musel zpočátku zápasit s hnědkou, byla odpočatá a mořský vítr ji zřejmě nakazil rozpustilostí. Vyhazovala, tancovala a dělala piruety zatímco Mullan na jejím hřbetě klel a Michael se křenil na Felixových zádech. Po chvíli se však uklidnila a již klidně šla vedle tažného koně.

„Ta potvora má moc energie,“ zavrčel Mullan a pod čapkou mu stékal pot. „Potřebuje pevnou ruku.“ Pořádně si odplivl a vítr slinu odvál stranou. Chvíli jeli mlčky a koňský box zůstal dobrou míli za nimi.

„Miku, pamatuješ toho psa, na kterého jsem před časem střílel – toho, co se potloukal po dvoře?“

„Co je s ním?“

„Ta zatracená potvora byla... vytrvalá, chlapče, vytrvalá.“

„Proč?“ zeptal se Michael, přestože tušil, co bude následovat.

„Za prvé byl zatraceně veliký. Jako nějaké pitomé tele. A přísahal bych, že když jsem vystřelil, mířil jsem přímo na něj.“

„Od boku,“ řekl Michael.

„Jo, od boku. Ale jen z několika metrů. Přísahal bych, že jsem ho musel zasáhnout. Mělo ho to roztrhat na kousky.“

„Moc by toho z něj nezbylo,“ souhlasil opatrně Michael.

„Hm.“ Zdálo se, že je Mullan ponořen v myšlenkách. „Přesně tak. Myslel bych si, že ho zasáhne alespoň několik broků, ale nebyla tam ani kapka krve. Jako kdyby prošly skrz tu potvoru... Miku, před nějakým časem ses mě ptal na psy potloukající se kolem ovcí nebo v lesích. Viděl jsi tehdy něco neobvyklého?“

Michael se skoro rozesmál. Kde bych měl začít? pomyslel si. Ale ne. Zašlo to až příliš daleko. Byla do toho zapletena Rose, tím si byl

jistý, a nechtěl její jméno do ničeho zatahovat, i když s Mullanem by hovor o Rose nebyl tak těžký, byl protestant a nebyl z přízně. Podivné.

„Nic,“ řekl krátce.

„A co ta lebka, kterou jsi vykopal? Tvoje babička říkala, že byla obrovská.“

„Byla to jen psí lebka. Zřejmě jednoho ze starých psů z farmy pohřbených dole u řeky.“ Cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz a přemýšlel o tom, jestli to, co řekl, se alespoň trochu blíží pravdě.

„Aha.“ Mullan vypadal zaraženě. Jak si vkládal do úst dýmku, na okamžik se mu zableskly zuby.

„Víš, ptám se jen proto, že mi to nedávno zas přišlo na mysl. V lesích je něco, co děsí ovce. Drží se na jižním okraji dolní louky a trávu spásly až ke kořínkům. Na spodní části louky u řeky je dobrá pastva, ale ovce se k tomu místu nechtějí ani přiblížit. Tvůj dědeček to nechápe. Oba dva přemýšlíme, že bychom se po několik nocí vydali do lesa na číhanou a zkusili chytit, co se tam potlouká, ať už to je cokoliv“

„Ne, to nemůžete.“ Michael ta slova vyhrkl dříve, než se mohl zarazit.

„Proč, Miku? Řekni mi proč. Ty o tom něco víš, to je jasné!“

„Ne. Nevím nic. Nebylo by lepší nastražit pasti než čekat celou noc?“

„To máš pravdu,“ řekl Mullan. „Budeme potřebovat sakramentsky velké pasti, jestli do nich máme chytit toho psa, co byl tehdy na dvoře. Pokud to byl pes.“

Michael se na něj ostře podíval, ale starý muž měl místo očí pouhé šterbinky a jeho myšlenky se toulaly bůhví kde.

Dorazili k dlouhému, zářícímu pruhu prázdného písku a Mullanova dýmka zmizela v kapse. Šťouchl svého koně rázně patami do žeber a tiše ho pobídl. Fancy okamžitě vyrazila jako hnědá raketa a za ní vířily obláčky písku. Stařec se sklonil k jejímu krku a volal cosi přes rameno na Michaela, který nadskakoval na Felixovi nahoru a dolů, když těžký kuň nemotorně přešel do klusu, potom do cvalu a jeho hřbet se houpal jako loď na rozbouřeném moři. Michaelovi kolem uší hvízdal vítr, jak Felix nabíral rychlost. Zavedl koně na

pevnější zem blíže k moři a kolem kopyt zašplouchala voda. Vpředu cválala Fancy po kolena ve vodě, pronikavě řehtající mořský kůň, a Mullan vřískající jako chlapec. Voda kolem nich tvořila hluboké brázdy, jak letěli tryskem a probíjeli se vlnami.

#

Když vyjížděli z řeky voda stříkala kolem a hnědka se s námahou plahočila do strmého svahu. Nahoře rovina přecházela do dlouhého svahu porostlého mlžným lesem, který se v odpoledním slunci táhl na míle daleko. Těsně před nimi se rozprostřela dolina, sotva sto metrů široká a z doškových stavení zakrytých stromy stoupal modrý kouř ohniště. Do ticha vyzváněl zvon a mlčenlivě, sedě oblečené postavy se zastavily, aby si prohlédly příchozí.

Michael sklouzl z vyčerpaného koně a zívající Kočku nechal v sedle. Kolem něj se shromažďovali Spár a jeho muži přicházející tiše od řeky. V jantarově černých očích jejich liščích masek se odráželo slunce. Nervózně svírali oštěpy, oči v pomalovaných špinavých tvářích měli rozšířené.

Spár se rukou dotkl Michaelova ramene a podíval se na něj tázavě, řečí lesa se tak ptal, jestli je tohle místo bezpečné. Jeho tři společníci se mezi sebou o čemsi tiše dohadovali. Křesťanský zvon a muži v hábitech. Tohle byla Bratrská exercicie.

Michael přikývl a udělal povzbudivé gesto. Bylo šílené, že s blížícím se okrajem lesa ho opouštěla i řeč. Spár cítil totéž. Měli toho tolik společného, ale nemohli mluvit společnou řečí, museli gestikulovat jako blázni. Byla to Kočka, která podrážděně a rychle hovořila k Liščím lidem jejich řečí. Michael se na ni zadíval. „Co jsi jim řekla?“

„Že když budou chtít, mohou tábořit u řeky na okraji lesa a nechat se sežrat vlky, nebo se mohou spolu s námi uchýlit na svatou půdu.“

Michael nespokojeně zabručel. Liščí lidé vypadali zaraženě a Spár se nejistě dotkl svého slonovinově bílého amuletu, který měl zavěšený na krku.

„Ať se propadnu, jestli budu dnes v noci spát pod nějakým stromem,“ řekla Kočka a pobídla klisnu vpřed, ke třem postavám v

hábitech, které se k nim blížily. Byli to staří muži, holohlaví a s plnovousy. Slunce za jejich hlavami způsobilo, že měli obličej ve stínu. U pasů se jim houpaly kříže z neotesaných větví. Michael na ni zíral. Nesnášela Bratry, vždycky je nesnášela. Nevěřila dokonce ani Nennianovi, ale teď byla ochotná přijmout jejich pohostinství, což působilo tak podivně, že se od ní odtáhli dokonce i Lesní lidé. Cítil se za ni podivně provinilý.

„*Pax vobiscum.*“

Liščí lidé se stáhli zpět, jak zaslechli tajnou řeč, církevní jazyk čarodějů. Michael pokrčil rameny a připojil se ke Kočce.

„*Et cum spiritu tuo,*“ zamumlal. Naučil ho to před dlouhou dobou jeden kněz v hlubinách Říše vlků. Padalo mu to z úst těžce jako kamení, ale Bratři se usmáli jako jeden muž a jejich obličej se vlídně zvrásnil.

„Křesťanská dvojice a v podivné společnosti, jen co je pravda. Ale přicestovali jste zdaleka, jistě se cítíte unaveni. Vstupte do Exercicie a odpočiňte si.“

Michael se ohlédl, ale Spár a jeho muži se vmžiku rozprchli. Určitě jsou zpět mezi stromy. Ztracení hlupáci. Ale nemůže je z ničeho vinit. Bratři a jejich Rytíři jsou zodpovědní za velkou část násilí v lesích. Na chvíli pomyslel na návrat do hloubi lesa. Spár byl přece jeho přítel. Ale Kočka byla přednější. Návrat by byl hloupost. V duchu zaklel a doufal, že blízkost Exercicie zažene noční zlo. Pak si povzdechl a poklekl před nejvyšším z lesních Bratří, před tím, který dříve mluvil a ucítil na hlavě lehounký dotek dlaně. Požehnání.

„*In nomine patri...*“

V každém případě se dnes v noci vyspí v klidu.

Komunitu tvořil pouze kruh doškových chatrčí krčících se proti lesu, který mýtinu obklopoval. Jedinou pořádnou stavbou byl kostelík, se stěnami z klád a mezerami ucpanými hlínou. Ostatní měly zdi z propletených větví omazaných hlínou, ucpaných drny s březovou kůrou a byly pokryty drnovými střechami. Mezi chýšemi se zelenala zahrádka s vyrovnanými řádky kapusty a nakláněly se slaměné včelí úly, v tuto roční dobu tiché. Michael si byl jistý, že cítil silný závan fermentace. Bude to kvašené jablečné víno, kalné a

silné. Víno z vinné révy tu nebylo k dostání. Kristova krev na tomto místě pocházela ze šťávy a dužiny jablek, Jeho tělo z ječné placky.

„Nejíme maso,“ řekl jeden z mužů. Ale bylo báječné nacpat se čerstvou zeleninou a ovocem, chlebem, který bylo možno v rukou roztrhnout, máslem a podmáslem. Nejspíš mají někde kus pastviny zřejmě mezi stromy. A nemusí se obávat vlků, když se nad stromy tyčí neotesaná věž kostelíka a její krucifix hrozí do všech stran. Michael chvíli téměř záviděl Bratrům jejich víru, vzpomněl si, jak doma chodil na mši, na těžkou vůni, která mu připomínala Byzanc a na červený plamínek světla ve svatyni. Dětství.

V ráno na předloktí ho páliło a škubalo. Byla cítit. Placka, kterou mu Spár přiložil jako obklad, byla sice nepříjemná, ale účinná. Uvědomoval si, že je čpí celý. Kočka také, když už jsme u toho. Páchli lesem, svými vlastními unavenými těly, koňmi a starým zapařeným deštěm. Bratři byli oproti tomu čistí jako ze škatulky. Michael zatoužil po koupeli. Pořád mi ještě zbylo nějaké vychování, pomyslel si s úsměvem.

Jedli a jedli. Do dlouhého refektáře proudili další Bratři, pokřizovali se a připojili k nim. Většinou byli staří. Někteří měli dokonce na obličejích jizvy značící kmenovou příslušnost, tetování divochů. Jsou tu nejružnější lidé, pomyslel si Michael. Bylo snadné unavit se životem v lesích, v divočině, přijít sem a hledat klid. Ale nebyly tam žádné ženy. To tedy měli smutně zařízeno. Všiml si, že se vyhýbají Koččiným očím, což ji zřetelně těšilo. Co nejjemněji sundal pod stolem její nezbednou ruku ze svého stehna.

Když podruhé vytřel dřevěný talíř, souhlasně sledován zářícím Bratrem kuchařem, zjistil, že před ním stojí poměrně mladý muž, očividně celý nesvá.

„Bratr opat by s vámi rád promluvil několik slov, až budete hotov,“ řekl. Pohled mu sjel na meč, který se Michaelovi houpal u boku. „Nezdrží vás dlouho. Máme pro vás připravenou lázeň a místo – pro vás oba – na spaní.“ Mladý bratr se zarděl a Michael si uvědomil, že Kočka na něj pravděpodobně svůdně mrkla.

„Až dojdete, dovedu vás k němu.“

Ani opat nebyl příliš starý, což bylo podivné. Byl to energický muž ve středním věku se zlomeným nosem a vzhledem boxera.

Michael by se vsadil, že býval válečník nebo rytíř. Budil takový dojem. Měl chrpově modré oči, které se mu trochu prohloubily zájmem, když procházeli kolem rodokmenu Ulfberhta.

Vedl Michaela sadem. Kočka byla zrovna v lázni a jak ji Michael znal, bude v ní sedět tak dlouho, dokud voda nevychladne. Stromy byly skoro holé, ale slunce dávalo zapomenout na zimu. Připomínalo čirý zlatavý jantar, horký jako plamen. Usadili se mezi úly a zkrížili nohy po válečnickém způsobu.

„Vlci jsou blízko,“ začal opat přímočaře. „Cítíme je na kraji posvěcené půdy. Ve tvé stopě jdou starosti, cestovateli.“

Michael pocítil záchvěv hněvu. „Liščí lidé jsou naši přátelé. Báli se tohoto místa. Zůstali mezi stromy...“

„Jsou pod naší ochranou, nemějte strach. Ale jakmile opustíte Exercicii, nemohu zodpovídat ani za ně, ani za vás. Jeden kůň vás daleko nedonese.“ V jeho řeči byla obsažena nevyřešená otázka.

„Kraj lesa je blízko. Doufám, že dál za námi nepůjdou.“

Opat přikývl. „Dva dny, když půjdete dost rychle. Je vidět, že jste prošel mnoha bitkami, máte meč mistra.“ Zdálo se, že není schopen položit přímou otázku.

Michael se jemně usmál. „Já... získal jsem ho na jihu, od jednoho kupce. Cestujeme už měsíce. Navíc ve špatnou roční dobu.“

Opatovi zamyšleně poklesla brada k hrudi. Michael spatřil dlouhou jizvu, která vrásnila vyholenou lebku. Rozhodně bývalý voják, žádný člen nějakého kmene, zranění hovořilo jasnou řečí. Lépe nepřiznávat, odkud meč skutečně pochází, pokud to ten člověk už dávno neuhádl.

„V lesích jsou horší věci než vlci,“ řekl opat. „Několik Bratrů vidělo temného jezdce, jak v noci přejíždí naše hranice. Má v sobě sílu, s jakou jsem se nikdy nesetkal. Zlou sílu. Obávám se, že vás také pronásleduje.“

Michael zachoval bezvýraznou tvář. „Obávám se, že ano.“ Takže Jezdec tu už byl a čekal na ně. Michael na něj vždy myslel jako na Dábla. „Budeme se vracet delší cestou.“

Opat vzhlédl. „Musím myslet na své vlastní lidi. Můžete užívat vše, co máme, dokonce i zvířata, pokud vám jeden mezek pomůže. Ale...“

„Nezdržíme se dlouho. Jen do zítřka, ne déle.“

Opat přikývl a obličej se mu zkřivil... lítostí? Úlevou?

„Chodí tudy i jiní poutníci?“ zeptal se Michael.

„Málo, moc málo. Jak říkáte, je špatná roční doba. Nějací kramáři, jedna karavana od velké řeky na jihu, ale ta má silnou eskortu. Kmeny jsou v klidu, Jezevčí lidé jsou v zimě zalezlí a tuláci se drží doma. Lesy jsou plné vlků, černých vlků. Někteří říkají.

„Že v nich přebývají duchové mrtvých. Vím. Slyšel jsem.“

Slyšel to od každého pobudy a poutníka mezi řekou a horami. Rozčilovalo ho, když slyšel totéž od tohoto muže, muže víry, starého vojáka.

„Nebojte se,“ řekl prudce. „Nezdržíme se dlouho.“

Tentokrát se opatovi na obličej zračila zřetelně úleva. Michael by ho nejradši praštil, pitomého svatouška.

#

Šunkové sendviče, šumivé limonády, griliášové pečivo, zmrzlina. Písek křupající v ústech a štěrkající v lahvích s limonádou. Fayové se shromáždili jako Izraelité na poušti, ukryti za řadou větrolamů, rozvalovali se na několika dekách a spokojeně přežvykovali. Koně byli otřeni, umytí vodou a hlavy měli ponořeny v obročnicích. Přeshlapovali uvázaní k nákladáku. Řidič Aloysius se spokojeně cpal tlustými sendviči. Jeho prsty zanechávaly na chlebu mastné skvrny a po špinavé tváři mu stékaly pramínky potu. V závětrí bylo vedro, přestože děti měly husí kůži a vřískaly dokud jim dospělí neobalili ramena ručníky. Vlasy měly slepené vodou a na vlhké končetiny se jim lepil písek.

Michael seděl na kraji tohoto houfu (usoudil, že označení *houf* je skoro přiměřené) a občas si zaclonil oči, když se obrátil vítr a vmetl mu do tváře písek. Všude samý písek. Až se vrátí domů, bude to, jako by s sebou zpátky přinesli půlku pláže, v autě, dekách, oblečení, ve vlasech, v zubech.

Pat spolu se svými dvěma bratry pil tmavé pivo. Byli to také vysocí muži, se zahnutými nosy, tmavými tvářemi, hrubými šedými vlasy, v očích náznak bouřlivého moře. Sean seděl s nimi a vítr si

pohrával s jeho kadeří vlasů nad čelem. Děvčátka na něj upírala obdivné oči.

Ženy tvořily svou vlastní skupinku a pily čaj. Mluvily o farnosti, o kuřatech, o příbuzných, kteří umřeli nebo byli na umření, ale o Rose se nezmínily, zřejmě proto, že ve skupince seděla taky Rachel. Diskutovaly o skandálech, chvílemi šeptaly a hrozily prstem, potřásaly hlavami, špulily rty a rozhazovaly rukama v gestech nesouhlasu. Michael se otočil a podíval se směrem k moři.

A tam tu dívku uviděl, vysokou a štíhlou. Cachtala se ve vlnách. Otočila se skoro ve stejné chvíli, kdy se na ni zadíval, setkala se s jeho pohledem a usmála se.

Měla na sobě bílou košili, která jí odkrývala paže a krk. Černé vlasy za ní vlály jako prapor. Vítr ji přitiskl košilku na tělo a ta přilnula jako druhá kůže, její spodní lem byl promočený a lepil se jí na lýtko.

Vedle Michaela stál Mullan, hýčkal v dlani svou dýmku a díval se na moře, ale neřekl nic. Michael si uvědomil, že je pro něj neviditelná. Jako pro všechny ostatní.

O vteřinu později už seděl na koni a hnědka se rozběhla jako vítr.

Zahlédl, jak jí na tváři kmitlo pobavení, pak si vyhrnula košilku ke stehnům a rozběhla se po písku, až se jí hříva vlasů rozevlála.

Zmizela za písčnou dunou.

Zastavil se a bouřlivě oddechoval. Nebyly tu žádné otisky nohou, které by mohl sledovat. Písek zůstal nedotčený, přestože Michael jasně viděl její úprk přes dunu. Zmizela doslova beze stopy, stejně jako při předchozím setkání. Hrála si s ním na schovávanou, to bylo jasné. Vztekle uhodil pěstí do písku.

„Zatraceně!“

Měl už těch tajemství až po krk. Příliš dlouho žil ve strachu. Brzy mu bude čtrnáct, i když již teď vypadal na víc. Chtěl znát odpovědi. Byl pevně rozhodnut je získat.

SEDMÁ KAPITOLA

Nastal letní večer, v pořadí čtvrtý za sebou, který strávil dole u řeky. Stromy stály tiše a jejich vrcholky se míhaly v lehkém vánku, ale dolů žádný vítr nepronikl. Spodní patro lesa tvořila přerostlá změť kapradí a ostružiní, sápadící se na malé stromky a shnilé pařezy s tlustými kořeny. Slyšel řeku, přestože přes tu zelenou houšť nebyla vidět. V tuhle roční dobu byla tichá a pomalá, oživovaly ji jen střevle a koljušky a nad její lesklou hladinu vystupovaly kluzké kameny jako hrby. Nebyli tam žádní ptáci. Rosin ledňáček nebyl nikde vidět.

Měl na sobě staré šaty v barvách lesa, nasáklé kouřem, pevné boty a nesl tornu s chlebem, sýrem, zápalkami a láhví mléka tak horkého, že se nedalo pít. Po boku měl lehce zakřivený srp, takový, jaký používal dědeček k tvarování živých plotů. Na kolenou mu ležela lísková větev s jedním zašpičatělým koncem. Na strom, který měl za zády, bylo snadné vylézt, o tom se ujistil. Vlky neviděl už týdny, ale nechtěl nic riskovat.

„Jsi divný, víš o tom?“ řekla mu teta Rachel, když jeden večer za druhým přicházel až za tmy a to ještě jen proto, že dosud nebyl připraven strávit v lesích celou noc sám. „Až do setmění v lese, špinavý jako cikán. Není divu, že nemáš žádné kamarády. Dokonce ani na pláži ses nebavil se svými bratranci a sestřenicemi.“

Mullan se jednou nabídl, že půjde s ním, ale Michael odmítl. V lesích byly nastraženy pasti, dost velké na to, aby zlomily přední nohu psovi nebo lišce. Nebo vlkovi. Věděl, kde jsou a svůj čas v lesích trávil pozorováním, nasloucháním a čekáním. Zdálo se mu, že má stejně pronikavé smysly jako nějaké zvíře. Měl pocit, že ucítí událost dříve, než k ní dojde.

Náhle uslyšel smích, lehký a pronikavý jako cinkot stříbrných zvonků. Nahoře proti proudu a neslo se to po vodě. Konečně.

Opatrně vstal, srp uklidil do tašky a potěžkal lískovou větev, jako by to bylo kopí. Opět zaslechl smích a navíc šplouchání.

Vyrazil vpřed, prodral se trnitým keřem a dusal přes praskající větve. Kupředu se dostával jen pomalu, cítil, jak se mu třesou nohy a že je nejistý jako dítě. Kolem tváře mu přelétl chumáč pampeliškového chmýří, osvětlený paprsky zapadajícího slunce. Někde v křoví zaslechl pronikavý křik sojky. Byl to první pták, kterého ten večer slyšel.

Les zůstal stále naprosto stejný, ale Michael náhle s jistotou věděl, že je v jiném světě, že prošel nějakou neviditelnou branou a svůj svět zanechal tam za sebou. Náhle přesně nevěděl, kde je, ale byl si jist, že řeka je někde vpředu, ukrytá mezi stromy. Jako vždy měl pocit, že se mu smysly zbystřily ještě víc. Mohl skoro ochutnat vzduch a cítil, jak se mu chladné povětrí otírá o tvář. S největší opatrností se plazil vpřed, byl si vědom, že tento Jiný svět má své duchy a skřety, své velké zlé vlky.

Uslyšel zakňourání, zdušené zakvílení, něco jako vzdech v kapradí, tam vpředu, kde se země svažovala. Tiše se posouval vpřed, zadíval se otvorem v hustém větroví a jeho pohled zaznamenal pohyb. Změť končetin v úporném pohybu.

Dva lidé, jeden dole s roztaženýma rukama i nohama, druhý nahoře. Spodní část mužova těla pravidelně přirážela za mocného vzdychání a hekání. Z každé strany jeho boků čnělo vzhůru bledé stehno jako holý kmen bez kůry. Muž měl kalhoty stažené dolů k lýtkům. Žena pod ním byla Michaelova teta Rose. Rose!

S obličejem odvráceným od jeho úst, kterými se k ní tiskl, dívala se do větví nad svou hlavou a hekala, jak se do ní muž prodíral stále hlouběji. Po tvářích jí kanuly slzy a stékaly na krk.

Ach, Rose.

Michael zabořil tvář do rukávu a rozplakal se, šokovaný, zarmoucený i rozradostněný, tisíc pocitů mu v jediné změti vířilo hlavou.

Ale když se znovu podíval, byla pryč. Na stejném místě ležely dva pařezy, bledé břízy, a mezi nimi tmavší poleno. „Líbilo se ti to, Michaeli?“

Vedle něj stála ta dívka s dychtivým pohledem ve tváři. Stála tak blízko, že cítil na krku její dech. Vydešeně uskočil, ale vrhla se po něm. Štíhlé ruce ho objaly kolem pasu a oba spadli do kapradí, listů a ostnatého ostružiní. Její vlasy mu přikryly obličej jako černá šála. Smála se stejným stříbřitým smíchem, jaký od ní slyšel již dřív. Zabořila mu bradu do pupku.

„Neutíkej, můj bojovníku. Já tě nesním.“

Je mokrá, uvědomil si. Na její kůži zářily kapky vody, jako by se právě osprchovala. Vylezla na něj jako opice a plnou vahou jej zalehla. Bezděčně jí položil ruce na záda. Mokrá košilka pod špičkami jeho prstů nebyla rozeznatelná od kůže.

Políbila ho, ústy hladově zakryla jeho ústa a nepřestávala se přitom smát.

Ale Michael ji odhodil stranou do listů a zašmátral po lískovém oštěpu.

Viděl, jak jí v očích zablesklo, lstivě, nebezpečně.

„Kdo jsi? Co chceš?“ chtěl vědět a ostrou zbraní jí mířil na břicho. Měla zelené oči, ale panenky byly rozšířené tak, že vypadaly skoro černě. Zdálo se, že jí v šeru potměného lesa září.

„Kdo jsi?“ zašeptal.

Prsty jemně sevřela hladkou kůru oštěpu. Na tváři se jí znovu objevil úsměv.

„Přítel. Uklidni se. Nechci ti ublížit.“

„Co to bylo, co jsem zrovna viděl? Ti dva...“

„Vzpomínka. Něco, co si pamatuje les. Nic víc.“ Odtáhl oštěp.

„Ty znáš moje jméno.“

„Sleduju tě už dlouho.“

„Ty jsi sočást toho všeho, že? Co to je? Vlci, ty... ty bytosti v lese. Nerozumím tomu.“

Pokrčila rameny, jako by to nebylo důležité. „Nikdo nemůže rozumnět všemu. Máš moc otázek, Michálku.“

„Nejsem žádný Michálek.“ Odsekl prudce.

Přítáhla se k němu, nos měla kousek od jeho. Jestli byla menší, tak jen o vlas.

„Věříš na víly ne?“

„To je to, co jsi?“

Zatočila se a košilka jí zavířila kolem nohou. Bosé nohy. Na jednom lýtku měla mateřské znaménko a pod ním se vlnily svaly. Michael ucítil takový záchvěv touhy, že mu z toho naskočila husí kůže, a jako by náhle chvatně dospíval. Sevřel oštěp, až mu klouby zbělely což dívku zřejmě pobavilo. Rozzlobeně si uvědomil, že ji na něm rozesmívá úplně všechno. Stále cítil otiskl jejích zubů na svých rtech.

„Takže?“

„Takže co?“

Cítil se absurdně. „Jsi víla?“

„Když chceš.“

„Jak se jmenuješ?“

„Říkej mi Kočka.“

„To je hloupé jméno.“

„Ty sám jsi hlupák.“

Ticho. Možná, že je. Neměl, co by jí řekl. Stál tam a díval se na ni se směsí nevrlosti a rostoucího vzrušení. Uvažoval, jestli ho znovu políbí.

„Máš něco k jídlu?“ zeptala se.

Snažil se uhodnout, čím voní. Šířila kolem sebe nějakou vůni, známou vůni.

„Chleba se sýrem a horké mléko.“

„Dej ho vychladit do řeky.“

„Dobře.“

Bylo to, jako by složil zkoušku nebo přeskočil překážku. Vložil láhev do vody, kde se blýskala mezi kameny a chladla. Pak otevřel tornu a nabídl jí jídlo, divoce se do něj pustila, cpala si ho do úst a ze rtů jí padaly drobky. Všiml si, že má tmavé rty tak tmavé, že vypadaly skoro jako pohmožděné, jemný, nahoru obrácený nos, černé a husté obočí, které se ve středu skoro setkávalo. Na místech, kde by muži rostly kotlety, měla jemné bezbarvé chmýří, pokožku opálenou sluncem, dokonalou, až na škrábance a špínu. Nos měla posetý pihami. Zdálo se mu, že je to jedna z nejkrásnějších bytostí, které kdy spatřil, s nohama dlouhýma jako chlapec, se štíhlýma rukama, s krátkými, i když nemytými nehty. Vydržel by se na ni dívat celý den.

Donesl mléko a uvědomil si, jak les ztmavl. Nebyl to jeho les. Nastal čas vrátit se. Kočka si utřela bílý mléčný knír a dívala se na něj těma zvláštníma očima.

„Zachránilas mě před vlky,“ řekl jí. „Ukázalas mi cestu domů.“

„Opravdu?“ V koutku úst se jí mihl úsměv. „Mohla bys to udělat znovu? Mohla bys mi teď ukázat cestu domů, než se setmí?“

„Odcházíš tak brzy?“

„Musím. Měli by starost.“ Nechtělo se mu odejít. Ne proto, že by se už nebál, ale proto, že co je děsivé pro jednoho, může být ve dvou dobrodružstvím. A navíc se na ni tak rád díval.

„Dobře.“

Hlodášové květy. To bylo ono. Voněla po žlutých hlodášových květech, letní vůni, která mu připomínala nakrátko posečenou trávu a vysoké úponky.

„Viděl jsem tě na pláži,“ řekl. V soumracném šeru se rýsovalo její obočí jako dvě tlusté černé linky a vlasy jí stínily obličej. Měla dravý, skoro děsivý výraz ve tváři, ale on necítil strach, spíš záchvěv veselosti. Nevyděsil se, ani když v potměném lese začali výt vlci.

„Ubohé duše,“ řekla Kočka a očima ukázala někam do hloubky strašidelného lesa. Vlčí volání znělo opuštěně a ztraceně.

„Dábel tudy jezdí na koni,“ řekla najednou Michaelovi. „Sbírá duše. Musíme utéct, jakmile zaslechneme zvuk kopyt.“

„On má Rose,“ řekl Michael a ta slova mu ležela v žaludku jako kámen. Neměl ani potuchy, odkud k němu ta informace přišla, ale věděl, že je to pravda. Rose, nebo její duch, byla hluboko v srdci tohoto místa.

Kočka se zachvěla a její veselá nálada na okamžik zmizela. „Pojď. Vyvedu tě odtud zpátky do tvého vlastního světa.“

Společně vstali a najednou je zachvátil stejný strach. Les byl tmavý, plný stínů a kolem převíslych větví ležely ostrůvky černočerné tmy. Mezi dvěma stromy se pohnulo něco, co bylo stejně tmavé jako stín. Vzprímená postava, s dlouhou tlamou a špičatýma ušima. Zastavila se stěží padesát metrů od nich a pozorovala je. Kočka popadla Michaela za ruku a v očích jí zasvítla bělma jako koni, který cítí oheň.

„Utíkej!“

Později si z jejich střemhlavého letu lesem pamatoval jen málo, přestože byl ještě týdný poškrábaný od trní. Pamatoval si její dlaň svírající mu ruku a táhnoucí ho vpřed, její vlasy šlehající jej přes obličej a bílou košilku, která ve tmě vypadala jako duch. Měl pocit, jako by se mu to všechno jenom zdálo. Pohádka, ve které zachraňuje princezna jeho, místo aby tomu bylo naopak.

Škrábali se na pahorky porostlé stromy, na kterých nikdy předtím nebyl ani je nikdy neviděl, přebrodili potoky, které neexistovaly. Běželi skoro dvě míle v lese, o kterém věděl, že končí po nějakých sto metrech. A stín byl stále za nimi, rychlý a tichý, chvíli běžící po čtyřech, chvíli po dvou. V hloubi lesa slyšeli vytí celé smečky.

Docházely mu síly zatímco Kočka jako by byla složena z neunavitelných svalů a šlach. A taky z cukru a koření, vzpomněl si. Ke konci ho již napůl podpírala, cítil pružnost a ohebnost jejího těla, které se pohybovalo tak blízko jeho.

Poslední kopec, řekla mu. Jsme skoro tam. A náhle se ocitli nad lesem a dívali se na modrou, spící zemi v noci osvětlené hvězdami. Bylo to údolí řeky Bann, kde Michael žil. Znal jeho obrysy stejně jako rysy své vlastní tváře, od dlouhého svahu náhorní plošiny klesajícího na východě k řece po nízké kopce táhnoucí se k Sperrinským horám daleko na západě.

Kam až oko dohlédlo, nespatrił ani světýlko. Ani jeden dům, ani jedna vesnice nebo městečko. Země byla tmavá a prázdná jako dosud neobjevená divočina.

Takhle to tu tehdy vypadalo, uvědomil si. Divočina. A světy se nějak setkaly v jednom čase.

V dále uviděl maličké světýlko, na míle daleko v kopcích vedoucích k horám. Možná hranice, dost velká na to, aby byla vidět ze vzdálenosti dvacet nebo pětadvacet mil.

Kočka do něj strčila a naléhavě zasyčela, ale nevnímal, zíral na svou vlastní zemi proměněnou v divočinu a nasával do sebe její tajemnou atmosféru. Byla tady a mohl ji procestovat, bude-li chtít a bude-li na to připraven.

Vlci se nebezpečně přiblížili a postava, která je vedla, byla již viditelná mezi stromy, oči žlutě žhnoucí, tlamu dokořán.

„Matko boží!“

Kočka do něj strčila, sklouzl dolů něčím, co vypadalo jako hluboká díra, tmavý otvor vedoucí ke světlu na konci. Pád... (musí vždycky těmito věcmi *propadávat*?) ...a pak už ležel v listí, do krku ho tlačil kořen stromu a vedle sebe slyšel klidné zurčení řeky.

Popadl dech. „Kočko?“

Kočka byla pryč. Možná zpátky v Říši divů. Odpovědi... Ted' jich několik měl, ale ty jen podněcovaly nové otázky.

#

Zpátky ve světě, který považoval za svůj vlastní, kde existovaly hodiny, pušky a létající stroje, kde se vlci procházeli pouze v zoologických zahradách a dívky nosily boty. Dlouhé dny plynuly jeden za druhým a nestalo se v nich nic neobyčejného. Každý byl tak jasný jako malířská miniatura a jejich řada se spojovala v jedno velké plátno, obraz kreslený pamětí. Léto bylo na ústupu již celé týdny a zlaté večery se neznatelně zkracovaly jak srpen končil a Michaelovy prázdniny uplývaly připomínající písek v přesýpacích hodinách... Kočka se znovu neobjevila a přestože Michael prolézal les jako divoch, nespátřil nic neobvyklého. Nebo skoro nic. Narazil na několik stop a podařilo se mu přesvědčit tetu Rachel, aby mu z knihovny vypůjčila knihy o přírodě, o životě v lese a jednu starou o prehistorii, *příběhy jeskynních lidí*, jak je Rachel označila. Přesto na ni i na babičku zapůsobilo, že během prázdnin čte knihy.

Stopy patřily obvyklým zvířatům lesů severozápadní Evropy až na to, že byly tisíc let staré. Podle popisu v knihách objevil v lese stopy kance a vlka, bobra a velkého jelena, divokých turů a medvědů. Medvědů! Tiší a neviditelní, zvířata-duchové, jedinou známkou jejich přítomnosti byly otisky nohou v měkké hlíně.

Do Mullanových pastí se chytila jen liška a párek králíků. Podle stop se do jedné z pastí chytilo něco většího, ale ať už to bylo cokoliv, uniklo to, ohnulo a zlomilo osidla a zdupalo okolní zeleň. Jednoho jasného rána na sklonku srpna stáli Michael, Pat a starý vysloužilce nad pastí. Pat si odsunul čepici z čela a slabě hvízdal.

„Něco tady pěkně řádilo.“

Past zůstala stále připevněná kolíkem k zemi, ale řetěz byl rozpojen a čelisti prasklé.

Mullan spustil své staré kosti k zemi, aby se podíval zblízka. Sebral chumáč hrubé černé srsti, který ulpěl na kovu.

„Jezevec?“ nadhodil Pat.

„Pravděpodobně ne. Chlupy jsou moc dlouhé a příliš tmavé. A jezevce by tahle past udržela, leda by si ukousl nohu, aby se dostal ven... Ne, ať visím, jestli vím, co to bylo, snad nějaký zatraceně velký pes. Ale není tu kolem žádná krev. Člověk by si myslel, že to muselo čelisti nějak ohnout, ne se jen vytrhnout. Podivné, podivné.“

„Příště půjde po ovcích,“ řekl Pat ponuře. „Raději bych měl varovat Sibbeta a McLoughlina, že je se tu potuluje nějaké velké zvíře, možná dokonce divoká šelma. Jehňata už jsou dávno na světě, to je jedna věc... Klid, chlapi, proboha uklidněte se.“ To patřilo jeho párku kolií, které opodál čmuchaly, kňučely a odmítaly se přiblížit. Jednu chvíli vypadaly vyděšeně, hned se zase k nepříčetnosti rozzuřily.

„Jsou k ničemu,“ řekl Pat, ale nikoliv nelaskavě. Poklepal Mullanovi na rameno a starý muž se trochu zapotácel, zrovna vstával. „Tolik k tvým pastím. Tady v příkopu je několik dalších chumáčů chlupů.“

„Každopádně bude zítra králičí koláč,“ řekl Mullan zamračeně. Hvízdal a odplivl si, tmavou pěst si přiložil dolů na záda a zašklebil se. „Něco takového jsem nikdy neviděl. Možná je to jen vípek nějakých dětí.“ Oba se zkoumavě obrátili k Michaelovi.

„Nic jsem neviděl.“

Zasmáli se, dvoje staré dveře vrzající v pantech.

„Mám takový nepříjemný pocit, že já jsem jedno viděl,“ řekl Pat. „Ale v tomhle věku jsou všichni stejní.“ Michael se zaškaredil.

„Takže co teď? Měli bychom hlídat?“ zeptal se Mullan.

Pat zakroutil hlavou. „V téhle roční době ani moc ne. Ty a Michael můžete znovu prohledat les, jestli máte chuť.“

„Co potřebujeme, je pořádný hon,“ řekl Mullan a vytáhl z kapsy Petersona. „Pár koní a ohařů, kteří by to tu proběhli. To by ho vyplašilo.“

„Tady není dobrá půda pro koně,“ nesouhlasil Pat a pohlédl na hustý podrost a nízké větve. Přesto se mu při Mullanově návrhu zablýsklo v očích. Zimní hony byly velké slavnosti; padesát koní

dušajících po polích a smečka štěkajících psů. Pat se už celé roky žádného nezúčastnil. Poslední lovecký kůň byl prodán, když byl Michael ještě malé děcko.

Felix a Pluto se uplatnili jako pracovní koně a dokonce přítomnost Fancy šlo do určité míry omluvit, ale Sean zatrhl hony poté, co poslední Patův lovecký kůň, ohromný obr se zlostnými očkami, zemřel. Skončil jako žrádlo pro psy. A Pat je už trochu starý na to, aby jezdil po krajině a střílel na všechno, co uvidí, jak řekla Michaelova babička.

„Nikdy tyhle lesy nevykácíme,“ řekl Pat nepřítomně. Přijal od Mullana černý žmolek tabáku a promnul ho mezi prsty. „Jsou tu déle než naše farma. Za mého dětství byly sice dvakrát tak hluboké, ale tahle část je moc hrbolatá a příliš vlhká. Je lepší nechat je být.“

„Sean by je vykácel,“ řekl Mullan a bezzubě se usmál zpoza své dýmky.

„Sean by stáhl z kůže komára, kdyby z toho něco měl,“ odpověděl Pat. Pohlédl rychle a trochu provinile na svého vnuka. „Sakra, Michaeli, ty budeš dlouhán.“

Michael se nespokojeně zavrtěl. „To není moje chyba.“ Měl pocit, že dědeček, stejně jako Mullan, čekají, že k tomu něco na vysvětlenou řekne, že jim sdělí tajemství svého překotného růstu. Paličatě se díval do země. Dědeček zaplnil ticho nácipáváním dýmky a mezi stromy vyplul modrý obláček dýmu.

„Fayovské kosti. Naše rodina byla vždycky velká.“

„Vždycky to byli jezdci,“ dodal Mullan.

„Jo. To taky. K farmě patřovalo patnáct koní, malí silní koně i těžcí tažní. Morganští, nedůtkliví a černí. Čtyři z nich jsme poslali do války, pro dobrou věc. Škoda.“

Mullan stiskl rty přestože Michael si byl jistý, že za jeho dýmku se skrývá nějaký komentář. Mullan zakašlal a konečně řekl: „Krávy potřebují vodu. Tyhle dny hodně pijou.“

Pat naklonil hlavu na stranu. „Budeš hlídat?“ zeptal se Michaela.

„Jasně.“

„Výborně. Rád bych tu potvora viděl zastřelenou, než přijde zima, protože pak dostane hlad a jestli tu zůstane, začnou se nám brzy ztrácet jehňata.“

Se souhlasem svého dědečka se tak začal Michael učit zacházet s brokovnicí, učil se základy bezpečnosti, střelby a čištění. V domě byly tři brokovnice, dvouhlavňovky. Dvě dvacítky s hlavními vedle sebe a třetí byla stará zbraň s hlavními nad sebou, složitě vyřezávaná a lehká jako pírkó.

Byla ruské výroby a leskla se stářím a politurou. Patův otec ji získal dlouho před jeho narozením a do měděného štítku vyryl tenkými písmeny: „Michael Fay Ballinasloe 1899“.

„Jsi mladý,“ řekl Michaelovi Pat, „ale dostatečně zralý. A zbraň má na sobě tvoje jméno, jméno mého otce, takže je jen správné, abys ji dostal ty. Ale jestli tě chytím, jak střlíš na cokoli v blízkosti domu nebo blízko stájí, přijdeš o ni. Rozumíš mi, Michaeli?“ Michael se zářícíma očima přikývl.

Teď nebylo třeba se obávat vlků. S touhle věcí v rukou je může odeslat do království nebeského.

Vystavěl si chatrč na západním břehu řeky, protože se mu zdálo, že je to místo, kde se dějí ty nejtajuplnější věci a kde jsou stopy nejzřetelnější. Byla to hrubá stavba, trojhranná, se střechou z kapradí, silnou jednu stopu. U její otevřené strany Michael znovu pohrbil vlkodlakovu lebku a nad ní postavil ohniště z říčních kamenů. Doufal, že oheň lebku udrží v zemi, přestože ji občas vídával ve snech, vrčící, kostnatou, vysušenou, se zbytky dásní nad zčernalými zuby.

Díval se, vyčkával a pozoroval. Přišlo září, obarvilo listí, a Michael cítil, jak se v korunách stromů sbírá vítr. Denně kontroloval Mullanovy pasti, s brokovnicí v ruce a taškou na zvěř visící u boku, ale divoká zvířata se jim vyhýbala, ať je jakkoliv přemísťoval a zakrýval. Nakonec pasti odnesl a nechal les čistý a nedotčený. Nad jeho dětským horizontem jako černý mrak vyvstala škola.

Jak se dny zkracovaly a byly plné neklidného vzduchu v šumících korunách stromů, les se stával záhadnějším. Jednou slyšel zpívat nějaký hlas, zpěv zněl krásně jako kosí píseň v létě, ale z jeho zvuku se mu zjezily všechny chlupy na těle. Zpíval starou, prastarou píseň, jakoby žalozpěv, pohřební píseň za zemřelé sny.

Zaslechla jsem svou pravou lásku
Jeho hlas byl tak čirý
Já už dlouho čekám
Až přijde můj milý

Někdy je mi těžko
Hlavu mám plnou starostí
Někdy myslím, že za ním půjdu
A sdělím mu své starosti

Kdybych šla za svým milým
Můj milý by řekl ne
Kdybych mu ukázala svou troufalost
Nikdy by mne znovu nemiloval

Možná to byla zpívala věštící smrt a v rodině má někdo umřít.
Ale to už se stalo, řekl si. Možná umře ještě někdo.

Věděl tohle: les byl živý, měl své vlastní vědomí. Pamatoval si události a stál na stráži. Pokaždé, když do něj vstoupil, cítil v zádech pohled. Nebyl nepřátelský, jen ostražitý a zkoumavý. Měl pocit, jako by byl vážen na vážkách. Ale netušil kým a proč.

OSMÁ KAPITOLA

Ten večer, kdy se dívka jménem Kočka znovu objevila, seděl Michael venku před chatřící, u nohou mu jasně plápolal oheň a pokoušel se vyrábět zbraně. V knize, kterou pro něj Rachel půjčila v knihovně, byly obrázky mužů zahalených v kožešinách, nesoucích oštěpy a podivně vypadající sekery, pazourkové nože a škrabadla. Kromaňonci, nejvyspělejší ze všech pravěkých lidí, kteří se před šedesáti tisíci lety vydali na sever poté, co ustoupily ledy. Michael se snažil přivázat k lískové větvi úlomek kamene, protože žádný pazourek neměl. Tím úsilím si úplně rozedřel prsty. Provaz nebyl dost silný. Rozzlobeně zavrčel, když mu kámen znovu sklouzl z větve.

Když opět vzhlédl, na druhé straně ohně stála Kočka a dívala se na něj.

Srdce mu poskočilo a jedna ruka mu sklouzla k brokovnici, kterou si bral vždy s sebou. Zvedla obočí, usmála se a bez pozvání se posadila naproti němu. Měla na sobě zase tu bílou košilku, dokonce i v sychravém podzimním počasí. Všiml si, že ocenila teplo vyzařující z plamenů. Odložil oštěp stranou a zahrabal v torně. „Máš hlad?“

Přikývla.

Jablko, pomačkaný šunkový sendvič a zbytek čaje v láhvi. Vmžiku všechno zhltna, čaj polykala přímo z láhve. Michael si všiml, že má krvavé lokty; rozzlobilo ho, že našel nějaký kaz na její kráse. Bylo nutno přiznat, že je cítit. Tentokrát nikoliv hlodášovými květy, ale sama sebou. Nepopsatelný pach, zároveň odpudivý i vzrušující.

Začalo pršet, kapky padaly do řídnoucích korun stromů a stékaly jim za krk. Večer se rychle blížil a nebe se zatahovalo. Michael přihodil na oheň další otýpku dříví, až jiskry vzlétly, a ukryl se v chatě. Kočka se dívala na oblohu s rezignovaným výrazem.

Michaelovi připadalo, že je unavená a smutná; najednou si všiml, že je umazaná od bláta.

Děšť zhoustl a kapky syčely v plamenech.

„Pojď dovnitř,“ řekl Michael. Voda jí stékala po tmavých vlasech na spáncích.

„Mám ráda děšť,“ usmála se. „Doufám, že budou i hromy a blesky!“ V tu chvíli se tolik podobala Rose, že se Michael pokřičoval.

Najednou děšť přešel v silný liják. Prameny vody hloubily stružky ve spadáném listí a holé hlíně, les ohluchl v bubnování deště bušícího do stromů. Střechou chatrče začaly propadat dešťové kapky, ale Michael tu zažil daleko větší lijáky a věděl, že střecha vydrží. V koutě měl starou deku, kterou dával na podlahu, tu teď vyklepal a kývl na Kočku.

„Pojď dovnitř, nebo si uženeš smrt.“

Se zakloněnou hlavou chytala děšť do otevřených úst, jazyk vystrčený. Na chvíli toho nechala a podívala se na něj, pak pokrčila rameny a šla za ním do chaty.

Chatrč se najednou zdála hrozně přeplněná. Kočka byla promočená skrz naskrz. Co se jí tak líbilo na tom promoknout až na kůži? Pach zintenzívněl. Cítil teplo jejího těla a z nahých paží jí začínala stoupat pára. Tmavá vztyčená bradavka vypadala, že každou chvíli protrhne mokrou látku jejích šatů. Přitiskla se k němu, Michael jim oběma přehodil zatuchlou deku kolem ramen a roztřásl se neurčitou předtuchou, opilý její blízkostí. Vlasy jí čpěly hlínou, deštěm a slabě těmi hlodášovými květy, letními, jako posečená tráva. Políbil ji na vlhký spánek, pak na oko, víčko se mu pod rty zachvělo. Její ruka mu vklouzla pod kabát, našla si cestu pod halenu a zůstala chladně ležet na žebrech. Měla promrzlé prsty, přestože zbytek jejího těla byl teplý a stoupala z něj pára a zápach.

Usnula.

„Kočko?“ zašeptal.

Nic.

Takže dokonce i víly musí spát. Opřel se zády o stěnu chatrče a pozoroval, jak oheň bojuje s nápořem deště. Kočce naskočila ve

spánku husí kůže, přitáhl si ji na klín, její stehno pevně přitiskl ke svému teplému tělu a zabalil ji do kabátu.

Jsem zamilovaný, pomyslel si a tiše se zasmál do deště a prázdného lesa.

#

Po čase, když přestalo pršet, posunul své břemeno, aby si trochu uvolnil ruce. Vmžiku byla vzhůru, oči otevřené, tmavé panenky ve tmě rozšířené. Z ohně zbyla hromádka doutnajících polen, ze kterých se občas zvedl obláček dýmu. Zatímco přeshlo, snesla se noc.

Posadila se, vlasy mokré a spleené do pramínků. Michael měl vlhké a pomačkané šaty. Musela mu spát v náručí celou hodinu. Vyšel ven před chatrč, narovnal se a protáhl. Oheň byl skoro uhašený. Měl by jít domů.

Kočka seděla, rukama si objímala kolena, přes ramena měla přikrývku a dívala se na něj.

„Co se děje?“ zeptal se jí.

„Nic... je mi zima, když to chceš vědět.“

„Měla bys nosit lepší šaty.“

„Říkáš *lepší*?“ Opatrně si promnula odřeně lokty. „Pro tebe jsou dobré dost.“

„Co tím myslíš?“

„To je jedno. Zapal oheň. Tohle není moje roční doba. Studený déšť, usychající listí, noci stejně dlouhé jako dny. Ach ne.“

Michael začal křísit oheň a přemýšlel, o čem to vlastně mluví. Najednou byla netrpělivá a nedůtklivá. Teplo ji rozveselí, usoudil.

Na obličejích se jim zamihotalo světlo ohně. Kočce z košilky stále odkapávala voda a Michael uvažoval, zda se odváží jí navrhnout, aby si ji sundala.

Náhle se ozval výbuch smíchu, který přešel v pobavené hihňání. Našla jeho oštěp.

„S takovouhle zbraní z tebe bude mocný lovec!“ Trhnutím zápěstí ušklubla kámen od klacku.

„Hej!“ Naštvalo ho to. Snažil se jí svůj výrobek vytrhnout z ruky, ale Kočka se zakroutila jako úhoř a odhodila kámen přes oheň. Srazil ji na zem a nalehl na ni plnou vahou, aniž by si zcela

uvědomoval, co dělá, ale než si to srovnal v hlavě, vymrštila malou pěst směrem k jeho nosu a Michaelovi před očima explodovala celá hvězdná obloha. Odvalil se stranou s rukama na obličej, zatímco se nocí nesl její smích.

„Seš trochu moc hr, Michaeli!“

„Ty... potvoro,“ zamumlal a cítil, že má na horním rtu krev. Umazal si od ní hřbet ruky.

Vmžiku byla vedle něj a koleny se zabořila do mokré hlíny. Prsty se dotkla jeho rozbitého nosu.

„Promiň, nechtěla jsem ti způsobit bolest.“

„To je dobrý.“

Přitáhla ho k sobě. „Neublížila bych ti, Michaeli.“

Měla v očích oheň, nebo to byl jen odlesk plamenů, zlatavých jako světlo svíčky?

Jako kočka pijící mléko mu olízla krev ze rtu. Cítil její chuť, když mu vnikla jazykem do úst. Pod břichem opět ucítil napětí a stoupající teplo. Stiskla ho prsty v místě tlaku, škulbl sebou a dech ho páčil v krku.

„Kdo jsi?“ zašeptal.

Umlčela ho svými ústy. Ulehli vedle praskajícího ohně a Kočka si vytáhla košili nad pas. Mezi jejíma nohama spatřil tmavé chloupky, husté jako kožich, a začal si rozepínat kalhoty. Na holé kůži cítil studený vzduch a horké plameny. Lehl na ni, vedla ho a mluvila na něj tichým hlasem, jako by byl kůň, kterého je nutno uklidnit. Až do ní vnikl.

„Bože.“

Přirážel, přirážel a něco v něm se ujímalo vlády. Její ruce mu svíraly ramena jako drápy a on ji slyšel kňučet, jak jí tlačil zadek do studené hlíny. V korunách stromů hvízdal vítr jako moře v mušli, jako bublání jeho zpěněné krve. A pak nastalo vyvrcholení tak mocné, až se celý roztřásl. Vykřikl jí do ramene a cítil její ruku na temeni hlavy.

Byl v lese, uvnitř lesa, stal se tělem stromu. A les se zároveň ocítl uvnitř něj, kořeny se staly sítí jeho tepen. Na chvíli pocítil, že ví, co je Jiný svět zač, kde leží.

Ale postupně to mizelo. Lokty měl hluboko v bahně a obličej zabořen v důlku Koččiny klíční kosti. Vyklouzl z ní, ochablý a vyčerpaný. Tam dole bylo mokro, kluzké rozpuštěné máslo.

„Můj,“ zamumlala Kočka.

„Cože?“

Náhle uviděl rozesmátý obličej na palec od svého. Políbila ho na nos a nohama ho chytila kolem pasu. „Celý můj.“

Smilstvo, pomyslel si. Spáchal smilstvo. Z toho biblického slova se celý roztřásl. Stál celý nesvůj z toho lesklého a mokrého, co mu pokrývalo stehna. Spěšně si natáhl kalhoty. Kočka si stáhla košilkou dolů.

Šoustal jsem vílu, uvědomil si. To ošklivé, zapovězené slovo mu vířilo v hlavě. Byl to smrtelný hřích? Chvilí uvažoval o zpovědi, co by asi řekl kněz v té své malé tmavé skříni. To, co řekl Rose, když se mu svěřila?

„Budeš mít dítě?“ zeptal se Kočky. Kočka klidně prohrabovala oheň.

„Chtěl bys nějaké?“ Vypadala pobaveně.

„To, co jsme dělali. Z toho jsou děti. Já to vím.“

Začala se smát. „Moc se bojíš, Michaeli. Sedni si.“

Usedl. Zadek měla špinavý od hlíny. Oprášil jí z něj listí, bezděky tam nechal ruku a vychutnával pevné svaly pod košilkou. Tmavé vlasy měla jako půlnoční kaskádu na jedné straně krku, spolu se zbytky listí.

„Cos tím myslela, když jsi řekla *můj*? Že jsem tvůj?“

„A já jsem taky tvoje,“ řekla s očima upřenýma do plamene. „Patříme k sobě.“

Zmateně odtáhl ruku. Potřeboval se jít vymočit, ale nemohl, když tam byla.

„Poslouchej, Michaeli.“ Poněkud ožila a otočila se k němu tváří. Vzala jeho ruce do svých. „Chtěl bys někam jít? Na podivné místo, které jsi nikdy neviděl, hodně daleko?“

„Vlci...“ začal pochybovačně.

„Nejsou tam jen vlci. Jsou tam i jiné věci. Hrady a katedrály, města a lodě na moři. Je to celý svět, Michaeli.“

Vzpomněl si na svůj svět, na neobydlenou krajinu v údolí řeky Bann s jediným světýlkem v dálce.

Vlkodlaci a divočina.

Sen nebo noční můra? Nevěděl. Ale tohle tady bylo skutečné, dívka a to, co dělali. Byla tak skutečná jako země, dřevo a kámen, skutečná jako on sám. Přestože ji mohl spatřit jen on jediný.

„Nevím.“ Připozdilo se. Babička bude mít starosti. Jak dlouho tady byl?

„Ty si myslíš, že je to pohádka, Michaeli, ale není. Je to tady všechno. Můžu ti ukázat různé věci.“ Rukou ho laskala na břicho.

„Já... já nevím. Je pozdě. Musím jít.“

„Budou mít strach. To už jsi říkal.“

Cítil se podivně provinile. „Je ti ještě zima?“

„Ty jsi mě zahřál.“

V záři ohně jeho obličej hořel.

„Pojď se mnou,“ řekla. „Zůstaň se mnou.“

Vstal, sebral brokovnici a tlumok. Nutnost močit páčila jako oheň.

„Nemohu. Nemohu, Kočko.“ Na okamžik měl vizi, jak sami dva jedou na koních pod jasným sluncem a na horizontu se třepotají praporce nějakého hradu. Rytíř a jeho dáma, jako v pohádkách.

Les byl tichý a temný, ze stromů kapala voda. Šaty měl plné bláta. Cítil se hloupý a ospalý. Kočka měla oči jako dvě temné studny. Chtěl to dělat znovu a styděl se za sebe.

„Miluji tě, Michaeli.“

Srdce mu divoce poskočilo, až se tomu musel usmát. Viděl, že se usmála svým typickým širokým úsměvem a taky vstala. Košili měla plnou skvrn, kontrast bílé bavlny a černé země. Všiml si i krvavé skvrny nahoře u stehén. Ublížil jí snad?

Táhla ho směrem k chatrči, jako by byl dítě; tak ho za bouřlivých nocí tahávala Rose. Měli oči v jedné úrovni. Jsem vysoký, pomyslel si. Už nejsem dítě.

„Nejdu,“ řekl, když se přetahovali u dveří chatrče a Kočka mu rozepínala šaty svými hbitými prsty.

„Ach, já vím.“

Už nepotřeboval na záchod. Díval se jak stojí a nechává košili spadnout na zem u svých nohou. A pak byla s ním, na něm, pod ním, její pach jím pronikal, těšil z toho, jak krásné je dotýkat se těch zakázaných míst.

„Můj,“ vzdychla, když se s ní spojil. „Celý můj.“

Oheň nechali vyhasnout a vycházející měsíc vůbec neviděli.

#

Vycházel nad rozlehlým lesem.

Míle a míle stromů pokrývaly svět v tmavém moři, které dosahovalo až k vrcholům hor. Šedé větve se natahovaly ke hvězdám a na úpatí hor se k neznámemu oceánu klidně stáčely stříbřité řeky. Kopce i údolí byly pokryty hustým porostem a v prohlubních se sbírala mlha jako beránčí vlna.

Tu a tam se tyčila věžička nějaké pevnosti nad šumící duby, jilmy, lípy, platany, kaštany a tisy. U řek rostly vrby a olše mezi houštím trnů, kopcům vévodily břízy, skotské borovice a smrky. Kolem jejich pat se vinuly plané růže a kapradiny

Cesty vedly lesem skrze vysekané a vypálené mýtiny, na nich stály shluky budov, v měsíčním světle stoupal k nebi kouř z ohnišť. Chatrče se choulily v malých hloučcích jakoby ze strachu z vlhkého lesa, ohrazené palisádami a strážené krucifixy. Uprostřed každé osady se tyčila věžička kostela. Zváštním dojmem působilo, že v měsíčním svitu nebyli vidět žádní lidé. Na noc se zavírali ve svých obydlích před řevem zvířat, ta nakukovala beze strachu do osvětlených oken a vládla hlubokým lesům.

Michael ležel nahý s dívkou v náručí. Oheň vyhasl, jediný žhavý oharek na ně hleděl jako nemrkající oko. Dívka spala, ale Michael byl vzhůru a poslouchal zvuky lesa. Bažanta, jeho hlučné plácání křídel, a křik lovců sovy. Další vzdálené zvuky, které nedokázal pojmenovat. A jednou hluboké, hlasité zavrčení nějakého velkého zvířete. Les byl plný zvuků, šustění a šramocení. Měl pocit, že když bude ležet dostatečně tiše, uslyší každý úder srdce této země, obrovského, zvířecího. U paty stromu tři metry od něj si odfrkl nějaký noční tvor, ve tmě neviditelný, a pak zmizel v hloubi lesa.

„Kočko.“ Zašeptal jemně jako letní vánek. „Kočko, vzbud’ se.“

Pohnula se. Michael spatřil, jak se tmavé oči otevřely. „Dovolils, aby se to přihodilo, co? Udělals to. Zase jsi *tam* byl.“

Vstala a odstrčila ho. Jak daleko se ocitl od domova? Kolik milí, let nebo světů? Drsně s ní zatřásl. „Kočko!“

„Pst!“ Prsty mu sevřela ruku. Spodní části jejich těl byly propleteny. Penis mu ležel přes stehno jako těžká pupeční šňůra a Michael cítil, jak se studený vzduch zakusuje do potu, který mu perlil na těle.

„Ježíši, Kočko, cos to provedla?“

„Buď zticha!“ Zasyknutí ostré jako facka, ale tiché, aby je nikdo nepovoláný neslyšel. Šaty měli na zemi pod sebou, ale brokovnici nebylo vidět, ležela někde mezi listím. Strach mu sevřel žaludek. Cítil se jako jeskynní muž na úsvitu světa. Kromaňonec chvějící se v prehistorické tmě.

„Obleč se,“ zasyčela.

Vybrali z hromady každý své šaty, třásli se a jektali zuby. Měl zuté dokonce i boty Napadaly do nich uschlé větvičky a listí, na kabátě měl přilepenou starou kůru. Tiše se po hmatu oblékli. Michael prohledával listí na zemi, dokud pod prsty neucítil chladný kov brokovnice. Konečně se cítil bezpečněji.

Na okamžik se zastavili a naslouchali. Promluvit nahlas nebo způsobit jakýkoliv hluk se jim zdálo příliš riskantní. Kočka mu vtiskla polibek na ústa a za ruku ho táhla kupředu. „Pojď.“

Vidí ve tmě, pomyslel si. Ty její oči. Opravdová kočka. Klopýtal v jejich stopách. Chatrč nechali za sebou.

Několik metrů v neproniknutelném šeru a Michael ztratil přehled, kterým směrem chata stojí. Sevřel rukou Koččiny prsty. Kdyby se tu ztratil, zmizel by navždy. Jeho rodina by se nikdy nedozvěděla, kam se poděl.

Jak se to stalo? Jak k tomu došlo? Jednu chvíli byl čtvrt míle od zdí svého domova a v následující se ocitl v nějaké pravěké divočině. Tmavá pohádková země, plná vlků. Ta hádanka mu vrtala hlavou, zatímco se vlekl za Kočkou.

Náhle věděl, že ve tmě za jeho zády něco je.

Věděl to tak jistě, jako slepec pozná směr slunce. Bylo to velké, měl pocit, že slyší, jak mu to tiše dýchá nad hlavou. Jako v nějakém

filmovém hororu, kde je hrdina vražedně a bezhlesně napaden zezadu.

Uvolnil sevření brokovnice a nechal ji klouzat mezi prsty, dokud neměl pevně prst na spoušti.

Zaslechl kroky jdoucí shodným rytmem s jeho vlastními. Pokusil se říci něco Kočce, ale ta vypadala zaujatá jen cestou před sebou. A stejně měl hrdlo stažené a sevřené.

Mohl by se otočit a vypálit z obou hlavní jako Audie Murphy jako to udělal Mullan s vlkodlakem na zadním dvoře. Jenže vlkodlak vyvázl bez zranění.

Ať už v tom jsou nějaké čáry nebo ne, dva výstřely z brokovnice z bezprostřední blízkosti musí vyřídit každého.

Vytrhl ruku z Koččina sevření, namířil a vystřelil.

Zpětný náraz ho odhodil zpět a oba upadli. Byl ohlušený, oslepený a podrápaný. Dostal jsem tě ty mizerná chlupatá bestie, pomyslel si škodolibě, ale vydal ze sebe jen zdušené zakvílení.

Na okamžik zahlédl masivní torzo osvětlené zábleskem, tělo podobné člověku, ale ne lidské, a nad tím něco, co mohlo být obličejem, zvířeckým a hromotlucským. Pak ho pohltila naprostá tma a ticho. Ležel a neodpovídal na Koččiny výkřiky ani nereagoval na její zkoumavé pátrající ruce. Něco utíkalo pryč mezi stromy a ve zmatku to lámalo větve.

„Cos to udělal? *Cos to udělal?*“ Kočka mu prsty mačkala rozbolavělé rameno.

„Au, nech toho,“ probral se. „Byla to příšera. Střelil jsem ji.“

„Příšera? Jaká příšera? Viděl jsi ji?“

„Obr. Zlý skřet.“ Otočil se ve tmě směrem k jejímu neviditelnému obličejí. „Nevím to jistě, ale asi jsem ho dostal. Utekl.“

Najednou od ní dostal facku, až se mu zatmělo před očima. Na chvíli zůstal tak šokován, že nebyl schopen udělat vůbec nic a pak se prudce natáhl tam, kde tušil její hrdlo, ale sevřel jen prázdný vzduch. „Co to mělo znamenat?“ Slzy zuřivosti ho pálily v očích.

„Nejsi doma, Michaeli. Nemůžeš zabíjet tvory na počkání tou svojí skvělou puškou. Tady platí jiná pravidla. Poslouchej.“

Zaposlouchal se, stále ještě pln hněvu. V lese bylo ticho. Smrtelné ticho připomínající mlčení znesvěceného chrámu.

„To neznamená, že mě budeš fackovat, holka jedna pitomá.“

„Bud' zticha, ty hlupáku.“

Zaskřípěl zuby. To jí vrátí.

„Musíme odtud pryč, pěkně rychle. Musíme zmizet. Slétnou se jako včely.“

„Kdo?“

Nebrala ho na vědomí. Vytáhla ho na nohy, smýkla jím jako neposlušným dítětem a on se tak taky cítil, vzpurný a potrestaný. Ostružiny mu drásaly tvář a spodní větve se snažily praštit ho přes hlavu.

„Jak v té tmě můžeš vidět?“

Opět ho nevzala na vědomí. Tiše se prodírali půlnočním lesem.

Ve chvíli, kdy zastavili, se již třásl únavou. Už se dávno nestaral o to, kde jsou nebo kam jdou. Brokovnice mu svou tíží působila tupou bolest. Kočka ho popadla za volnou ruku a položila mu ji na hrubou kůru stromu. „Lez.“

„Ty si snad děláš legraci.“

„Lez, jestli se chceš dožít rána.“

„Nemůžu, když držím tohle.“ Ve tmě zamával brokovnicí.

„Vem tě čert. Tak mi ji podej.“ Přísahal by, že se otrásla, když si od něj zbraň brala.

„Vůbec nic nevidím...“

Zvuky mezi stromy, vzdálené vrčení. Dlouhé, vysoké zavytí. „Lez!“

Poslechl. Hrubá kůra stromu mu rozdírala dlaně. Obkročil kmen a vytahoval se nahoru chvějícími se pažemi. Zachytil se pevné větve, zamručel a přitiskl se k ní. Nahmátl další. Šplhal výše, rukou přejížděl po kmeni stromu, dokud nezachytil výstupek, kterého by se mohl chytit. Jednou mu po hřbetu ruky přeběhlo cosi malého s drápky, leknutím se málem pustil. Zaklel, hluboce a zlostně. Byl příliš unavený. Ruce mu ochabovaly a nenahmátl nic, o co by mohl opřít pravou nohu.

Ucítil prsty jak mu ji směřují k výčnělku. „Polož ji sem.“ Přenesl váhu těla.

„To stačí,“ řekla po chvíli. „Opři se o větev.“ Větev měla skoro metr v průměru, opřel se a oddechoval. Slyšel Kočku, jak šustí pod ním a pak na klíně ucítil studenou tíži brokovnice. „Tady. Teď můžeme spát.“

„Spát?!“

Na tváři ucítil pohlazení a Kočka ho políbila na ucho, její vlasy ho zašimraly na nose. „Promiň, Michaeli.“

„Jo.“ Uchlácholen proti své vůli.

Objala ho štíhlou paží kolem ramen. Náhle se cítil bezpečný, zabořil jí tvář do vlasů a zavřel oči. Byl unavený a ospalý jako kotě.

Neslyšel, jak pod nimi o chvíli později brousí smečka, neslyšel úder kopyt, které rozechvívaly vzduch nad korunami stromů, neslyšel ani trolly, svolávající se ve tmě.

#

Vzbudilo ho světlo za víčky. Otevřel oteklé oči. Celé tělo měl ztuhlé a začínal se chvět zimou. Byl ohromen houpajícími se větvemi, ptačím zpěvem a zářivým ranním světlem pronikajícím skrze listy. Pohnul se v Koččině náruči, brokovnice mu vyklouzla z klína a se vzdáleným, tlumeným žuchnutím spadla na zem.

„Hlupáku.“

Kočka sebou zavrtěla, ale nevzbudila se. Jak na ní spočíval celou svou vahou, měla ruku studenou, a promodralou, Michael ji začal jemně třít, aby se krev rozproudila. Za úsvitu byla nádherná, přestože měla špinavé tváře a kůži celou podrápanou od trnů. Z vlasů jí sundal brouka s krovkami lesknoucími se ve slunci. Kručelo mu v žaludku a toužebně přemýšlel o vejcích se slaninou, horkém čaji a kvašeném chlebu. A o koupeli.

Přesto bylo krásné sedět ve větvích mezi ptáky a pozorovat východ slunce. A mít vedle sebe tuhle dívku. Nějakým podivným způsobem byl díky hladu zážitek silnější a bezprostřednější. Jakmile si vytrěl spánek z očí, okamžitě vnímal ostře a intenzivně.

Ohlédl se. Kočka byla taky vzhůru, oči obrovské a plné slunce jako vlaštovky nad letním mořem. Protahovala se a hýbala špinavými prsty u nohou.

„Je to teď bezpečné?“

Zívla a usmála se. „Možná bezpečnější. Můžeme slézt dolů. Spal jsi jako miminko.“

„Kam jdeme?“

„Vezmu tě domů. Nejsi ještě dostatečně připraven.“

Sám byl překvapen tím, co cítil. Snad to dělala ta křišťálová průzračnost ranního vzduchu, zářivé sluneční světla, stromy plné ptačího zpěvu. Dobrodružství. Říše divů.

„Můžeš mi aspoň něco z toho všeho vysvětlit?“

Zakroutila hlavou a vypadala přitom pobaveně. „Proč hledat vysvětlení?“

„Nevím. Všechno jde přece vysvětlit.“

Začala slézat na zem. Povšiml si, že byli překvapivě vysoko, přinejmenším devět metrů. Z blízké větve si je nebojácně přeměřovala zrzavá veverka.

Zvedl brokovnici a pečlivě čistil hlínu z jejího ústí, zatímco Kočka čenichala mezi stromy jako nějaké mrštné zvíře. Znovu po ní prudce zatoužil, ale náhle nevěděl, jak jí to dát najevo.

Spodní patro lesa nebylo tak husté, jak se zdálo předchozí noci. Mezi stromy prosvítala holá místa, hustým listovím se s námahou prodíraly sluneční paprsky. V korunách stromů hnízдили holubi hřivnáči a drozdi. S výjimkou ptačího zpěvu vládlo kolem naprosté ticho, přerušené jen občasným zakručením Michaelova hladového žaludku. Byl špinavý, stejně jako Kočka, jenže ta si toho nevšímala.

Michael otevřel brokovnici a vyndal z ní použité náboje. Kočka na něj nesouhlasně pohlédla, takže jen zacvakl zbraň aniž ji znovu nabil. V torně zacinkalo sklo a Michaelovi bylo jasné, že láhev je rozbitá.

„Doma si to slíznů,“ zamručel nespokojeně. Celou noc mimo domov, aniž by cokoliv řekl. Babička ho přetrhne.

Kočka jen netrpělivě přikývla a vyrazila, zase ji musel následovat jako velitelku, když se plavně rozběhla mezi stromy.

„Jak se dostáváme z jednoho místa na druhé?“ zeptal se zadýchaně. Brokovnice mu bolestivě narážela do pohmožděného ramene.

„Chůzí, hlupáku,“ odpověděla úsečně.

„Ne. Ty víš, co myslím. Z mého domova sem, na tohle místo. Jak to děláš, jak nás dostaneš skrz?“

„To nedělám já.“

„Kdo tedy?“

„Možná ty sám?“

„Nemluv hlouposti. Řekni mi to, Kočko. Nebo to sama nevíš?“

Zpomalila na pouhou chůzi a nechala Michaela, aby ji dostihl. „Jsou otvory vedoucí tam, kde máš domov. Vždycky tu byly. Stěhují se a přesunují, mizí a zase se objevují, ale některé jsou trvalé. A my jimi můžeme procházet.“

„Jak víš, kde jsou?“

„Prostě to vím, jako vím, kde je sever nebo kde končí les.“

„Je tady všude takovýhle les?“

„Většinou. Les se táhne nekonečné míle na všechny strany. Za ním jsou kopce, velké řeky a na jihu hory. Obrovské hory, na které nikdy nikdo nevylezl.“

„A co města, vesnice, lidé?“ *Liščí lidé.*

„Ty tu máme taky.“

„A jací jsou?“

„Ty mě těmi svými otázkami utaháš, Michaeli. Brzy se všechno dozvíš. Teď se ale pohlédnu po nějaké snídani.“

„Snídani?!“

„Pst! Ne tak nahlas. V téhle zemi chodí snídaně po čtyřech.“ Propalovala ho divokým pohledem a jemu se sevřelo hrdlo... láskou? Vášní? Ten pocit byl tak silný, až se celý roztřásl. Nejraději by se z plných plic rozeřval.

„Zastřelím ti něco,“ řekl. „Můžeme si to opéct na rožni.“

„To neuděláš. Žádné výstřely a výbuchy. Les to nemá rád. Copak ses včera v noci nic nenaučil?“

Vzpomněl si na ohromný stín, na zábleskem osvětlenou tvář. Lidskou a zároveň nelidskou, připomínající obřího neandrtálce.

„Co to bylo?“

„Pravděpodobně troll. Těžko říci, jestli dobrý nebo špatný. Nedals mu šanci.“

„Dobří a špatní trollové,“ přemítal Michael. „V pohádkách tohle nebývá.“

„Tohle je víc než pohádka.“ Zastavila se. „Máš pazourek a ocílku?“

„Nemám, je mi líto. Jen sirky.“

Zahihňala se. „Asi budou muset stačit. A co takhle nůž?“

„Mám kapesní nožík.“

„Skvělé. Dej mi ho.“

Pochybovačně jí ho podal. „Na co?“

„Na snídani. Rozdělěj oheň. Vrátím se za chvílku.“

Stáhla košili a nahá se vyválela v hlíně a listí. Michael údivem otevřel ústa. Když vyskočila na nohy, byla z ní divoška s hnědou kůží a splepenými vlasy, v jedné ruce se jí blýskalo ostří nože. Mrkla na něj a odběhla, stejně tiše jako... prostě jako kočka.

„Zatraceně,“ vydechl Michael. Pustil se do rozdělávání ohně.

#

Dlouhé, hladové dopoledne se táhlo. Blízko tekl potůček, maličký pramínek stěží třicet centimetrů široký. Tam se Michael napil a vydrhnul, svlečený do pasu a hekající po doteku ledových prstů chladné vody. Aby oschl, usadil se k malému ohníčku. Pod stromy leželo plno suchých větví, nasbíral jich pěknou hromádku a dokonce vyrobil i hrubý rožeň. Oheň vůbec nečoudil a vzduch nad ním se chvěl horkem.

Přemýšlel, co se asi Kočka pokouší chytit k jídlu. Určitě žádná vejce se slaninou.

Vyskočil a rozhlédl se. Něco se schovávalo za kmenem stromu.

„Sakra, Kočko.“ Natáhl se po brokovnici.

Uviděl letný pohyb. Stěží ho očima zachytil a měl pocit, že v bukovém listí zahlédl jakoby pavoučí nožky.

Mezi pokroucenými větvemi spatřil obličej, černý, trojúhelníkovitý a potměšilý, se šterbinkami místo očí a špičatýma ušima trčícíma vzhůru z chumáče mechově zelených vlasů.

Pak to zmizelo. Zaslechl vysoký smích, jako když se směje bláznivé děcko. Les byl tichý, až na vzdálené ťukání připomínající déšť na listech stromů. Kroky? Nebylo to možné určit. A zase ten smích, tentokrát vzdálenější, veselý a znepokojivý. Slábl, slábl, až se znovu rozhostilo ticho.

Michael nabil brokovnici.

Rychle se otočil, když uslyšel šramot, ale byla to jen Kočka, která na zem do listů hodila zabité zvíře a přimhouřenýma očima v zablácené tváři zírala na namířenou zbraň.

„Mezi stromy něco bylo,“ chabě se bránil.

„Mezi stromy žije plno bytostí. Nemůžeš je všechny postřílet.“ Sehnula se a bez dalších řečí začala kucht svou kořist. Michael si všimnul, že je to velké sele, šedohnědé, až na černé pruhy které se táhly po celém těle od rypáčku k ocasu. Vyděšeně a zároveň fascinovaně ji pozoroval, jak zvířeti prořízla krk a držela ho za zadní nohy, zatímco z hrdla vytékal proud temné krve. Sotva krev přestala téci, rozřízla břicho a zvíře vyvrhla. Kouřící vnitřnosti odsunula stranou.

Nakonec maso rozporcovala, olízla si prsty a začala ostřit rožeň.

Snídaně. Michael nějak ztratil chuť k jídlu. „Jaks ho chytila?“

„Snadno.“ Oheň zasyčel, když maso na rožni zavěsila nad plameny. „Jejich stopy je jednoduché sledovat a mláďata je snadné chytit, když umíš dobře běhat. Musíš si ale dávat pozor na jejich matku. Tyhle divoké prasnice jsou v době mateřství nebezpečné.“

„Jsi hrozně špinavá.“

„Jsem lovkyně. Hlídej maso a já se dám trochu do pořádku.“ Stáhla si košili a šla k potůčku. Michael ji sledoval pohledem, když poklekla u vody; změť vlasů padající k hýždím, hladký pohyb svalů na lýtkách, pevnou křivku jejích boků.

Pach krve a čerstvých vnitřností z rozně stále více přehlušovala vůně pečeného masa. Opět pocítil hlad.

Kočka se šplouchala a pobrukovala si. Byl to temný zvuk, sladký jako med. Melodie, kterou jednou slyšel zpívat čísi hlas doma v lese. Uculil se. Drhla se chuchvalcem zeleného listí, ruce, ňadra, břicho a stehna, pořádně silně. Odhlédl stranou, polkl a upravil si kalhoty do pohodlnější polohy.

Když se k němu znovu připojila, oblečená a s umytými vlasy začichal, aby přes vůni pečícího se masa zjistil, jakou povědomou vůni cítí. „Žvýkačka!“

Zakroutila hlavou. „Mátové listy. Nějaké jsem našla u kančí stezky. Už uvadají, ale ještě v nich zbylo dost šťávy. Vidíš?“ Vrazila

mu ruku pod nos a ucítil závan máty peprné spolu s jemnou ženskou vůní. Políbil ji na předloktí, usmála se a začala sundávat maso z ohně.

Navrch bylo černé a ožehlé, hlouběji bílé a uvnitř růžové. Tiše žvýkali, po tvářích jim stékala šťáva, horkými kousky si pohazovali v popálených prstech.

„Povídej mi o bytostech v lese,“ poprosil Michael, když se přestali cpát.

Olízla si mastnotu z prstů a otřela si je do košile. Kdysi bílá košilka měla nyní barvu bukové kůry.

„Lidé se lesa bojí. Tvůj druh lidí. Staví ploty aby se od něj oddělili a pálí stromy, aby se větvemi nedotýkaly jejich domů. Všude vztyčují kříže, které mají odhánět divoká zvířata a po setmění se nikdy neodvážejí ven. Pěstují obilí a chovají dobytek, vyrábějí různé věci a dohadují se o peníze. Ale existují i jiní. Kmeny, tuláci, kteří se toulají lesem, jak se jim zachce, tu a tam postaví osadu, na několik dní, na týdny, nebo na rok a pak jdou zase dál. Staví chatrče, chytají ryby v říčkách, loví kance a vlky. Žijí svobodně.“

„Jako ty.“

Zamračila se. „Ne jako já. Říkala jsem přece, že to jsou *lidé*.“

„A co jsi teda ty?“

„Víla.“ Udělala pózu.

„Ty nejsi víla. Víly jsou maličké, mají křídla a tak.“

„Ale, co ty o tom víš? A kromě lidí tu žijí i jiné bytosti, které drží při sobě a pomáhají nebo působí problémy, jak se jim zlíbí. A samozřejmě také trollové. Lesní trollové, kamenní trollové, dobří i zlí. Podivné bytosti, napůl zvířata. V noci je jich les plný. Tehdy jsou na lovu. Za dne jsou z nich kameny nebo pařezy stromů.“

„Kdo je Jezdec?“

Vrhla na něj zachmuřený pohled. „Dábel. Loví duše. Černí vlci ho někdy následují a také vlčí lidé.“

„Vlčí lidé? Myslíš vlkodlaky?“

„Přesně ty myslím. Jsou nejhorší ze všech zvířat. Nesou s sebou nákazu a zvyšují svůj počet jejím šířením. Děsní tvorové.“

„Jeden šel po nás.“

Přikývla. „Lidé z vesnic jim říkají sluhové Satana. Kradou děti a pijou krev. A pak je tu sám les. Pamatuje si události. Je živý stejně jako my a pamatuje si všechno, co vidí.“ Odmlčela se a pohlédla do změti větví nad svou hlavou. „Miluju les.“

„Já miluju tebe,“ řekl z náhlého popudu. Jednoduchá slova, strašlivě závažná.

Vzala jeho obličej do rukou a tentokrát se nezasmála. „Já vím.“

Více neřekla a začala cpát zbytek selete do Michaelovy torny.

„Uhas oheň. Vyčůrej se na něj, jestli můžeš. Zakryj ho. I tu krev. Je čas jít.“

Udusil nízké plameny a zasypal je vlhkou hlínou. Když skončil, Kočka začala zakrývat spáleniště listy a větvemi, dokud nevypadalo stejně nedotčeně jako okolí. Vůně pečinky zůstala viset ve vzduchu smíšená se zápachem krve. Kočce se pohly nozdry jako smě.

„Měli bychom si pospíšit. Krev sem přivede různé tvory, dokonce i za denního světla.“

„Vezmeš mě teď domů?“

„Jistě.“

„A kde je tedy díra, ta cesta zpátky?“

„Pěkný kus cesty. Den pomalé chůze, víc ne. Seber svůj nůž.“

Dopoledne končilo. Bylo kolem poledního, odhadoval Michael. Babička bude vařit oběd.

Vyrazili opět na cestu, Kočka jen tak nalehko, mávající při chůzi pažemi, Michael ověšený zbraní, tornou, botami a kabátem. Michael Fay neohrožený průzkumník.

#

Odpoledne pokročilo a slunce se nachýlilo nad obzor. Skrze stromy svítilo na cestu a vytvářelo na jejím povrchu pohyblivý strakatý vzorek podobný leopardí kůži. Chůze je zahřála, vál jen lehký podzimní vánek a studený vzduch se držel nahoře nad korunami stromů. V hustém podrostu zahlédli nějaký pohyb, úprk vyděšeného srnce a jednou je z koruny dubu pozoroval obrovský kalous ušatý. Narazili i na další formy života, pod stromem omotaným girlandami šípkové růže a zimolezu s uschlými a opadanými květy. U jeho paty ležela hromádka kostí a zlámaných

oštěpů. Michael v té hromadě našel nádherně vypracovanou špičku oštěpu ve tvaru listu, ostrou jako žiletka. Podíval se na Kočku, ale ta na něj mávala a naznačovala, aby věc zahodil. Řekla mu později, že prošli místem zasvěceným jednomu z kmenů a že je lépe nechat ho na pokoji.

Později přišli na malou mýtinu, která pomalu znovu zarůstala malými stromky a hustými keři planých růží. Zde, práchnivějící pod změtí vegetace, stály zbytky stěn z propletených větví pomazaných hlínou, doškových střech a hrubých kamenných krbů, povalovalo se tu množství rozházených kožešin a velká hromada kostí pokrytých masačkami. O strom se zády opíralo již zpola vysušené lidské tělo, z nějž vycházel silný zápach. Déšť ho očistil a zvířata z nějakého důvodu nechala na pokoji. Prázdné oční důlky hleděly z černého obličejce na ztracenou osadu a zbytky kůže na lebce byly vypnuté jako na bubnu.

Na mýtině vládlo ticho a klid, slunce pomalu zapadalo a vzduchem znělo jen bzučení hejna much. Michael cítil, že se tu přihodilo něco strašného, nějaká úděsná katastrofa. Rychle beze slova odešli a nechali tělo sedět na jeho další noční hlídce.

Za chvíli se již museli prodírat houštím. Michael proklínal svou tornu na zvěř, která o všechno zachytávala, i větve, které ho ustavičně tloukly stejně jako brokovnice.

Déšť. Začal jako jemné mrholení v místech, kde byly listy řídké, ale brzy zesílil v tenké pramínky, přilípl Kočce vlasy na záda a její košilku zprůhledněl. Začala se třást chladem a Michael jí podal svůj kabát. Hnali se kupředu, Kočka řídila jejich směr.

Večer. Začínali se ztrácet ve tmě. Michael pochyboval, že za poslední hodinu ušli byt' jen míli. „Jak je to ještě daleko?“

„Neumím ti to říct na metry,“ odsekla Kočka. Otřela si vodu, která jí stékala do očí. „Moc daleko na to, abychom tam došli dnes.“

Takže další noc v lese. Michael byl promoklý na kost. Zaklel a hlas mu přeskočil o tóninu níž, až se oba lekli. Kočka se rozesmála.

„Doufám, že ty tvé skvělé sirky jsou suché, má lásko, nebo tahle noc nebude stát za nic.“ Přitáhla ho k sobě a začala si pohrávat s jeho rty jako včela s květem. Měla studený obličej, z důlku klíční kosti jí

dešťová voda stékala mezi prsy. Políbil ji a jazykem se přes mokrou košilku dotkl pevné bradavky. Jemně mu zvedla hlavu.

„Na to bude dost času později. Teď potřebujeme úkryt a oheň.“

„Takže dnes v noci nebudeme spát na stromě?“

„Riskneme to na zemi. Potřebujeme oheň, ten pomůže udržet zvířata v bezpečné vzdálenosti.“

Nastala dlouhá, těžká chvíle, studená jako mokrý kámen, tmavé lesy hučely padající vodou. Kabát měl přehozený přes malou pyramidu z větví a třásl se tak, že stěží dokázal škrtnout sirkou. Jedna zatracená zápalka za druhou, všechny vlhké a k ničemu, až náhle vyskočil plamínek; hýčkal jej starostlivě v dlani plné mechu, který používali na podpal. Kouř štípal do očí a vsakoval se mu do šatů. Ale oheň chytil.

Kočka zatím vztyčila úkryt, kostru z větví pokrytou chomáči listů a zpevněnou hromádkami čvachtavého bahna. Příbytek vypadal jako velká chlupatá krtčí hromada a stál tak blízko plamenů, že kouř natáhl dovnitř, ale vděčně se natěsnali dovnitř, aby snědli studené vepřové, šedé ztuhlým tukem. Úkryt do sebe postupně vtáhl i teplo a oheň sílil, až plameny šlehalý skoro metr vysoko.

Milovali se v té vlhké zakouřené chatrči, tentokrát mu Kočka svírala ramena prsty pevnými jako břečťan a křičela do deště a šumících stromů tak, že se zarazil, obávaje se, že ji zranil. Překotně naléhala, aby pokračoval a nezastavoval, vyvrcholení explodovalo jako výbuch jasně červené krve v jeho hlavě, mořská vlna, která se přes ně přelila. Kočka se pod ním uvolnila, políbila ho na oči a šeptala nějaká slova v jazyce, kterému nerozuměl. Ucítil vůni máty, kouře a sexu. Dokonce i později spojoval milostný akt s těmito pachy a zvukem větví chvějících se ve větru.

Ale byly, nebo budou, jiné doby, kdy se tyto pachy stanou nedílnou součástí jeho života a hluboký les jediným světem, který znal, nebo znáti bude.

#

Ráno tohoto jiného času ležel na vrcholcích kopců sních a kůže jejich společného tlumoku byla zmrzlá na kost. Vypadalo to, že dokonce i po ránu byl život v lese ospalý a strnulý chladem.

Nacházeli se poblíž kraje lesa, a postupně se blížili k otevřené krajině, k místu, kde byl otvor, cesta zpátky ústím jeskyně, ze které se vynořili. Zdálo se to tak dávno. Přes velikou únavu pobízel Michael do klusu. Museli už být blízko. Nenechají se přece chytit těsně před cílem.

Pozdě odpoledne se mezi stromy vynořila temná postava a před nimi stanul Spár, přesně jak jim slíbil, a byl tak cítit, že koně odfrkávali. Koččin mezek stříhal dlouhýma ušima.

„*Ca spel, ycempa?*“ zeptal se ho Michael. *Spel* znamenalo nové zprávy, anglosaské slovo. Ale Michael už dávno vzdal pokus určit jazyky, kterými mluvili lesní lidé. Stará galština smíchaná se saštinou, norštinou a trochou pokřivené latiny. Bylo to prostě mimo chápání. Stará slova, pohřbená v nevědomí jako diamanty ve skále. Stálo ho obrovské úsilí vytáhnout je znovu na povrch. Dařilo se mu to jen díky skutečnosti, že se ocítl tak blízko cíle, tak daleko od hlubin lesa.

Mirkady ho varoval, prý že mu les proroste svými kořeny a úponky do mysli se stejnou samozřejmostí, jako natahuje své větve. Cítil, že tento pocit v něm alespoň zčásti navždy zůstane, ať už půjde v následujících letech po jakýchkoliv cestách.

Spár jim řekl, že země zamrzla a počasí zahnilo lesní tvory do jejich nor. Dokonce i trollové byli zalezlí v děrách, dokud mrazy nepoleví. Ale v takovémhle počasí se pach udrží dlouho ve vzduchu. Je to dobré počasí pro lovce.

Sníh křupal pod nohama a Kočka pobídla koně vpřed. Kapuci odhodila dozadu.

„Musíme kout železo, dokud je žhavé. Měli bychom jet dál, Michaeli, a dorazit na konec lesa, než si postavíme tábor na noc. Tohle je jejich poslední příležitost, kdy nás mohou v lese napadnout.“

Zachmuřeně přikývl. Kočka mluvila na Spára jeho vlastním jazykem (zatímco Michael rudl a mračil se nad svou neschopností) a Liščí muž zřejmě souhlasil. Zůstal zde sám, zbytek rodu odešel, protože tahle část světa byla mimo dosah jejich chápání.

Po chvíli začaly stromy řídnout a otevřená místa mezi nimi se bělala sněhem. Byla úleva jet a nemuset se bát větví šlehajících přes

obličej, vzhlednout a vidět první z ledových hvězd na tmavnoucí propasti hvězdné noci.

A pak les skončil. Na jeho okraji Michael s Kočkou slezli z koní a dívali se na něco, co vypadalo jako obrovský nekonečný prostor, stoupající země s nízkými, sněhem pokrytými kopci, které zářily ve světle hvězd a táhly se, kam až oko dohlédlo. Konečně po dlouhé době otevřená krajina.

„Utwyda,“ řekl Spár tiše. Místo za lesem.

Stáli a kochali se tím pohledem, až se do nich dala zima, a tak začali rychle, zaběhaným rutinním způsobem, stavět tábor.

Oheň, hlídka, koně – každý měl svůj určený úkol. Uběhla svižná půlhodinka, než usedli kolem praskajícího ohně a plameny jim vrhaly stíny na tváře. Snědli zajíce, kterého Spár den předtím ulovil a pak se uložili do tmy kolem stromů. Zítra se od lesa vzdálí čtyřicet mil, ale dnes naposled rozvinuli pokrývky a položili je na spadané listí. Místo, které za sebou nechávají, je Koččin svět, země, kterou nejlépe znala a nejvíce milovala. Byla to i Spárova země. Ráno Liščí muž půjde po svých. Michael přemýšlel, jestli by Kočka raději nešla zpátky s ním, zpátky do lesů k mlžné pohádkové existenci, kterou znala po celý svůj život.

Sklouzla Michaelovi do náruče, ležela tam jako dítě a on jí hladil po těch nádherných vlasech, teď zacuchaných a mastných, její hýždě spočívaly v jeho klíně.

Tam u ohně, když leželi unavení po dlouhé cestě, jim Spár vyprávěl příběh. Michael už ho jednou slyšel, ale podaný z jiného pohledu, vypadalo to, že je původním mýtem všech lesních lidí, příběhem jejich původu. Dokonce dokázal postihnout význam některých dosud mu neznámých slov tím, že příběh tak dobře znal. Pomyslel si, že ho Spár vypráví, aby uklidnil je a zřejmě také sebe.

Byl to příběh jeho lidu, všech lidí z lesů a kopců. Muži jeho kmene bývali kdysi válečníci, vykládal Spár, sloužili u lidí, kteří žili ve vesnicích a pevnostech. Ale unavovala je služba, hlídání palisád a strážení karavan, vydali se tedy do lesů, aby si žili podle svého a vzali s sebou nějaké ženy z vesnic. Rozdělili se, rozštěpili a roztrhli jako strom zasažený bleskem a staly se z nich kmeny – Jezevci, Lišky a Kanci. Jejich počet se zmenšoval díky nebezpečstvím lesa

a divokých zvířat, ze severu však přišli další lidé, ze směru, kde končil les. Ti muži byli zmatení, ztracení a mluvili svou vlastní nesrozumitelnou řečí. Utíkali před nájezdníky z moře, jak řekli, a za sebou nechali zemi v plamenech. Tomu Lesní lidé rozuměli, protože příběh se podobal jejich vlastním nejstarším legendám. Někteří z těchto mužů byli oblečení do talárů a nesli kříže. Kříže zahnały nebezpečná zvířata na útěk a lidé z vesnic je přivítali. A tak vystavěli kostely a Lesní bratři založili svoje exercicie. Jenže Spárovi lidé byli prohlášeni za pohany, pouze o něco lepší než zvířata, a měli zakázáno chodit do vesnic. Mohli do nich, jen když se konal trh, na němž Lesní lidé prodávali kožešiny a jantar, lovecké psy a říční zlato – tehdy byli dokonce vítáni. Ale kmeny si pamatovaly, že jsou to oni, ne Bratři, kdo jsou skutečnými strážci této země, už od časů Starce, kulhavého muže, který je převedl přes strašlivé vrcholky jižních hor, přes vlhkou hrůzu Říše vlků a přes jižní lesy. Přešli místa strachu a pronásledování a pak Stařec zmizel, jen co prorazili přes hory. Vrátil se na zasněžené vrcholky štítů, o kterých lidé z vesnic tvrdili, že je za nimi konec světa. Lidé z vesnic na Starce zapoměli, zahlceni slovy a vírou Bratří, kteří tvrdili, že všichni lidé přišli ze severu, z míst za Utwydou. Kmeny si však pamatovaly, jaká je skutečná pravda, že Bratři přišli odjinud, snad z jiného světa, zatímco skutečný domov všech lesních lidí je na jihu, pod strašlivými horami, v zemi požárů a hrůzy, kde na vysokých horách stojí ztracená města a na opuštěných ulicích řvou příšery horší než lesní trollové. Kmeny měly moc podobnou Bohu, vládly podivnými zbraněmi ze dřeva a černého kovu – železa, kovu, který snadno pobil Wyrany, když lidé neměli žádný řebříček, který by k sobě přivázali.

Na tomhle místě sáhl Spár do svého váčku a vytáhl na světlo smotek srnčí kůže. Opatrně balíček rozbalil. Je to část takové zbraně, řekl, a uctivě věc obracel v rukou. Vypadalo to jako nadměrně velký prsten ze starého železa, rozrytý korozí, stářím, tenký jako papír, široký tři prsty v průměru. Michael už viděl několik podobných, chovaných kmeny jako cennosti, aby jim připomínaly, kým a čím kdysi byli. Rytíři, pomyslel si. Z rytířů se proměnili v divochy a po celý čas je ta informace zasunuta někde hluboko v jejich mysli.

„*Temuid gewenian*,“ řekl nakonec Spár a vrátil památku do váčku. Vrátime se. Jeho příběh byl u konce.

Michael si vzal první hlídku a přiložil pořádně na oheň, nechtěl poslední noc nic riskovat.

#

Ráno bylo deštivé a plné ptačího zpěvu. Dvouhodinový pochod je přivedl na dohled říčky a vlhkého, masivního kameného oblouku. Jak se blížili, stmívalo se a poslední denní světlo se měnilo ve večerní přítmí. Prošli kolem hrbatého stínu Michaelovy chatrče, zrovna když na nebi vyšly první hvězdy. Jako by se to všechno odehrálo jen ve snu a čas strávený v Jiném světě mu byl vrácen.

Na loukách na druhé straně bučel dobytek a tam Michael políbil Kočku na rozloučenou.

„Já se vrátím,“ řekla a byla pryč.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Čas,“ řekla jednou Kočka Michaelovi, „je jako jezero. Můžeš jít a vytáhnout z něj plná vědra vody, vypít je, vylít nebo s nimi udělat cokoli jiného, a pak jít zpátky k jezeru a zjistit, že má stejně vysokou hladinu jako předtím, dokonce i se stejnými vlnkami, které jsi přinutil se rozplynout.“

Vešel do dveří domu tentýž večer, kdy z něj odešel, a stále měl na sobě nános dvoudenního bahna z Jiného světa. Přišel pozdě na večeri a teta Rachel rozpráhla ruce, když ho spatřila.

„Ježíšmarjájozefe!“

Pak musel vysvětlit, jak došlo k rozbití láhve, zatímco babička stála se založenýma rukama a poslouchala jeho výmysly a polopravdy s výrazem, který vypadal jako úplné pochopení. Dědeček a Mullan zamyšleně pokuřovali u ohně, přestože Michael zahlédl Pata, jak zkoumavě přejíždí pohledem zablácenou brokovnici.

Babička připravila lázeň a zahнала ho do ní. Vypadalo to, že je úplně nasáklý špínou, dokonce ji měl i pod šaty. Když očichal svou ruku, ucítil mátu, dívku a kouř z ohniště. Nechal se kolébat vodou a přemýšlel, kde je Kočka teď, ve kterém světě, pod kterým stromem.

V torně na zvěř zůstalo studené vepřové, uvědomil si. Ráno ho vyhodí.

Jiné ráno v jiném světě. Před několika minutami opustil les, když zářící slunce začínalo zapadat, a teď tu za oknem zela černočerná tma a na dvoře viděl záblesky kývajících se luceren, jak se muži vydali na večerní kontrolu stájí.

Byl unavený. Spaní v lese nebylo žádným pořádným spánkem, připomínalo spíše polovědomí. Zazíval v horkém sevření lázně.

Kam ho to vzala? Co to bylo za svět, do kterého jej přivedla, se všemi těmi příšerami a stromy? Stála snad mezi oběma světy tak

uzoučká bariéra, nebo to byly jen jeho vlastní fantazie, které nikdo jiný nemohl spatřit?

Něco ohnulo tu past v lese, něco velkého. A on předešlou noc viděl na dvoře ošklivý stín. Vykopal lebku jednoho z jeho druhů.

Ne. Bylo to zároveň skutečné i neskutečné. Bylo to *tam*, čekalo to na něj a Kočka chtěla, aby vstoupil, aby viděl tamní zázraky. Aby procestoval Říši divů.

#

Škola ho pohltila.

Překvapilo ho, jak dny ubíhaly, míhaly se a mizely s každým západem slunce, plné obyčejných událostí. Čas se sunul k podzimu, začátek školního roku jako by se prohnal přímo tryskem. Nyní se rytmus času opět zpomalil, Michael přecházel krátkými dny zavřen ve školní učebně páchnoucí křídou, zatuchlými knihami, a znějící hlasy ostatních dětí. Ale přesto v jeho mysli vřelo vědomí, že celý další svět existuje jen kousek odtud, vřelo jako konvice bublající vzadu na kamnech.

Gramatika, algebra, trigonometrie, irština, náboženství. To všechno mu lili do hlavy, Michael se látkou prodíral spolu s ostatními dětmi a úzkým oknem pozoroval jantarové pole a posekané obilí.

Historie, prehistorie, zapálení ohně pazourkem a dřevem, zvířena a rostlinstvo dávno zmizelé divočiny, vyrábění nástrojů, pohřební obřady, stavba příbytků. To se učil sám ze směsi knih a hovorů s Mullanem a cítil přitom bláznivý pocit viny. Poslouchal to pestré učení plné mezer, přeskakování z tématu do tématu a odboček, ale začínal věřit, že je pro něj nezbytné. Živilo jeho rostoucí touhu po podivných věcech, zároveň s tím však v jeho spolužácích sílil pocit, že je jiný než oni. Slečna Gloverová ho zároveň povzbuzovala i odsuzovala. Půjčila mu pár knih, ale byly to špatné knihy a Michael je vrátil nepřečtené. Nic z učiva jej nezaujalo, zůstal hluboko ponořen ve svých vlastních vybraných oblastech studia a o ostatní témata se zajímal jen povrchně. Zmatek slečny Gloverové se změnil v hněv a podrážděnost. Nechávala Michaela po škole, zůstával sám s

otravnými matematickými problémy, slečna Gloverová seděla zlověstně a nasupeně za svým stolem a venku ubíhal slunečný den.

To se opakovalo znovu a znovu, babička s dědečkem a tetou k tomu ještě přidávali další tresty, když se vrátil domů, takže se začal cítit jako ve vězení. Přemýšlel dokonce o tom, jestli ho Kočka nějak nezačarovala, jestli nějak neotupila jeho pud sebezáchovy nutící člověka dělat, co je mu řečeno.

Takže odešla a nechala ho samotného. U řeky po ní nebylo ani stopy a les zůstal prázdný. Možná, uvažoval, to má co dělat s ročním obdobím, ale v lese neviděl ani žádného jiného živého tvora. Ptáků tu nikdy nežilo moc, ale vždy tu našel stopy po ostatních zvířatech – králíčí bobky, oříšky ohryzané od veverek, soví vývržky. A samozřejmě otisky. Ted' se na zemi povalovaly jen slupky obřího, desetistopého plevle, hluboce se sklánějícího k řece a ve vzduchu se vznášel pronikavý zápach česneku medvědího. Střecha Michaelovy chatrče se propadla dovnitř a kdysi žhavé uhlíky zčernaly, zchladly a ztvrdly jako kámen.

Ale přece jen si všiml čehosi podivného. Chatrč se nezhroutila sama. Někdo ji poškodil, opěrné kůly byly rozštípnuté a rozbité. A tady, v hlíně před chatrčí, byl rozmazaný otisk tlapy, velikostí podobné člověku, ale s drápy na koncích prstů a bez klenby. Měla polštářky jako psí pracka.

Michael se narovnal, když dokončil průzkum hlíny a zadíval se do nepohnutých korun okolních stromů. Stromy čněly k nebi skoro holé a les byl plný spadaneho listí. Měl pocit, že není sám, že ho někdo pozoruje, nepřátelsky, škodolibě. Už dávno nevěřil, že jej zbraň ochrání, od té doby, kdy v noci v lese vystřelil na tvora a pak slyšel, jak utíká nezraněný. Tady platila jiná pravidla. To byl další důvod najít Kočku. Potřeboval se dozvědět věci, které nemohl nalézt v knihách. Například jak bojovat s vlkodlaky. Jak zadržet zlo.

#

Život se zpomalil a zvolna se blížilo nejtemnější roční období. V živých plotech se kolébaly a houpaly pavučiny poseté perlami rosy a ranní světlo je rozsvěcovalo jako drahokamy. Září se přehouplo do druhé půle, vzduchem vířilo padající listí a na svět se snášel

podzimní chlad. Rána brzy začala být štiplavá a bílá mrazem; když odcházel Michael do školy, tráva mu křupala pod nohama. Dokonce v samotné třídě se dětem zrána tvořily u úst obláčky páry, než kamna místnost prohrála a vytvořila uvnitř příjemné teplíčko.

Nastal říjen, husí kůží dorážel na Michaelovy ospalé končetiny, když odhodil zrána peřinu, a citelně ochladil vodu v kohoutcích. V domě Fayových byly zažehnuty první ohně, zprvu opatrně, jako se natahuje nový luk, postupem času odvážněji. Michael tahle rána miloval, když scházel dolů do velké kuchyně na ovesnou kaši k plnému stolu, proudícímu hovoru a z otevřených kamen šlehaly rudé, přátelské plameny. Venku pak vdechoval mrazivý vzduch, ve kterém jako by se pachy zasekly a zmrzly. Melasa, hnůj a seno, oves a kouř z dýmky. Pronikaly ránem jako nějaká směs parfémů podmalovaná chladem a vůní spadaného listí. Podzim a pomalu se blížící zima.

Trávit taková rána ve škole připadalo Michaelovi horší než zločin. Ošíval se, vrtěl a šil sebou, tiše klel a cítil se omezený a polapený. Nejméně jednou týdně dostal úkol navíc za to, že nedává pozor, ale bylo to pro něj přijatelnější než dostat poznámku, kterou by musel doma ukazovat. A odpoledne zase Rachel, která na něj koukala jako hladový jestřáb, nutila ho sedět u stolu a řešit všechny ty pitomé úlohy. Než skončil, padla už samozřejmě tma a den byl pryč. Stával pak na zadním dvoře, ze dveří za jeho zády vycházelo světlo lampy a poslouchal, jak nocí zurčí potok, jak houká sýček a jak piští netopýři při svém posledním letu, než se uloží k zimnímu spánku. To vše patřilo ke světu venku, kde chtěl být, kam patřil – s Kočkou po boku. V noci se mu o ní zdávalo, o dlaních hladících jeho záda, o pružném těle přimknutém k jeho na zemi pokryté listy mezi šumícími stromy.

Skončil říjen a nastal listopad, tmavý a studený měsíc, doba čekání na konec roku, pustý a prázdný čas, který potrvá až do vánoc. Listopad ohlašoval skutečný příchod mrazů, ve kterých se stala každodenní chůze do školy utrpením. Nastala noc po jednom z těchto dní, Michael ležel v posteli a poslouchal, jak venku hvízdá vítr. Odpoledne zuřila vichřice, takže měl velkou práci probojovat se domů ze školy a dorazil promočený na kost, tváře mu hořely a učebnice se mu začínaly kroutit vlhkem. Teď ležel s peřinou

přitaženou pod bradu, díval se z okna, které bylo v nohou jeho postele a pozoroval, jak přes tmavé siluety střech spěchají blyštící se mračna. Na jedné z budov ležel ornament trojúhelníkového světla, vycházejícího z pootevřených dveří – Mullan obhlížel Fancy a pravděpodobně ji kartáčoval smotkem slámy. Za bouřlivých nocí se Fancy vždycky zpotila. Ostatní budovy zůstávaly tmavé. Vítr nahoře na střeše bouřil a hvízdal, až trámy v krovu vrzaly. Narážel do okna, snažil se vniknout dovnitř a v podivných kruzích kroužil po podlaze. Protože tohle byl starý dům, který velmi dobře znal, co dokáže počasí, zdálo se, že s větrem uzavřel kompromis a dovolil mu tvořit na podlaze malé víry a spirály, ale proti silným náporům stál pevně jako skála. Když Michael zavřel oči, skoro dokázal uvěřit, že je na moři, na lodi zmítané bouří, loď skřípá, sténá, ale je tvrdá jako diamant a vítr jí marně ohýbá stěžně. Na závětrné straně se vynořuje neznámá pevnina a boky lodi otlouká bílé smrtící vlnobití.

Ale do této představy nepatřil zvuk, který se ozval; něco zašramotilo pod oknem a skleněná tabulka se zatřásla.

Posadil se a okamžitě ho oslepilo stříbrné měsíční světlo zaplavující pokoj. Měsíc zářil vysoko na obloze, zrovna dorůstal a mraky spěchaly kolem jeho rohů. Za oknem uviděl siluetu postavy stojící na parapetu s jednou rukou opřenou o sklo a ve změti vlasů, které vypadaly jako kapuce, zářila dvě zelená světla.

„*Pust' mě dovnitř, Michaeli.*“

„Ježíši!“ pokřižoval se Michael.

Otevřená dlaň opět zabušila do okna, postava se otočila a ohlédla zpátky, dolů na dvůr. Michael spatřil profil, který mu byl známý, oči v té tváři jako by chytily do pastí měsíc, zrcadlily jej jako kočičí zornice odrážejí světlo lampy.

„Michaeli, prosím! Jsou tady, pode mnou. Cítí mne. *Pust' mě dovnitř!*“

Seděl jako ochrnutý. Krčila se na parapetu napjatě jako zvíře připravené ke skoku a ta strašlivá záře proměnila její oči v pohled zlého ducha. Měsíční světlo měnilo také její tvář v divošskou lebku, světlou i tmavou, s živými vlasy vlnícími se kolem.

„*Prosím!*“

Kouzlo povolilo pod prosebným tónem jejího hlasu. Vrhł se k oknu přes hromadu peřin a začal rachotit západkou. Z té tváře na druhé straně za sklem, dva centimetry od jeho obličeje, vyzařovala dychtivost, strach... a ještě něco jiného. Triumf?

Vysunul okno nahoru a do místnosti najednou vtrhla bouře. Kočka na něj upírala oči jako dvě nehybné svíčky.

Na světě jsou horší věci než hříšníci.

Proč se najednou tak bál, proč se třásl zimou a strachem, proč tam seděla na okenní římse, jako by se chystala zaútočit?

„Musíš mě pozvat dál, Michaeli.“

„Cože?“

„Tohle je starý dům a víra v něm je silná. Nemůžu vstoupit, pokud mě nepozveš. Pozvi mě dál. Rychle!“

Jsem padlá žena. Jsem ve smrtelném hříchu, Michaeli. Proč se mu v hlavě vynořila tahle slova?

„Michaeli! Pozvi mě dál!“

„Pojď tedy dovnitř. Zvu – zvu tě dál.“

Ve chvílce byla uvnitř a přirazila za sebou okno. Bouře najednou ustala, zůstalo z ní jen vzdálené hřmění. Opatrně se odtáhl přes postel, až se zády dotýkal pelesti.

Kočky stále zeleně světélkovaly oči. Vypadala jako elegantní dravec s dlouhou černou hřívou, která jí padala kolem obličeje. Obklopovala ji silná vůně pižma, opojná jako víno. Nějaký vzdálený hlas v Michaelově hlavě se podívoval, jakou že to bytost pozval do domu svých prarodičů.

Po čtyřech se plazila k posteli, za ní svítil měsíc, oči zářily. Jakmile se však dostala z přímého měsíčního světla, záře v jejích očích pohasla. Usmála se a zuby se jí ve tmě bíle zaleskly. Posadila se na něj obkročmo a Michaela na tváři zašimraly její vlasy. Pak se sklonila, olízla mu krk zespodu vzhůru a políbila ho pevně na ústa, až ucítil náraz jejích zubů. Její pach se šířil kolem a omamoval ho.

„Říkala jsem ti, že se vrátím.“ Její hlas byl hluboký, jako by předla.

„Kdo je venku? Kdo tě pronásleduje? Vlci?“

„Ano. Dostávají se přes hranice tvého světa. Honili mě od okraje lesa. Ale na tom nezáleží. Tady jsem v bezpečí. Nemohou překročit práh. Musím tu zůstat do rána, Michaeli.“

Rozepnula mu vršek pyžama, políbila ho na hrud' a pohybovala se po něm nahoru a dolů, až opět pocítil to příjemné napětí jako náboj statické elektřiny.

Venku na dvoře slyšel výt vlky... nebo to bylo jen hvízdání vichřice? Napjal všechny svaly, ale Kočka ho několika něžnými slovy zklidnila. Jedním rychlým pohybem si přetáhla košili přes hlavu, spatřil tmavé bradavky na pozadí bledé pokožky a na břiše zahlédl temnou skvrnu pupíku. Byla hubená, pánevní kosti jí vystupovaly a linie žeber se viditelně rýsovala. Položil jí ruku na hrudní koš a nahnátl žebra.

„Děje se něco, Kočko?“

Zastavila se a usmála; skutečný úsměv, ve kterém bylo méně šelmovitosti. Dotkla se ukazováčkem jeho nosu.

„Divné časy, Michaeli. Pro každého. Na Druhé straně je všechno v pohybu, všichni jsou neklidní.“

„Vezmeš mě tam znovu? Chci to vidět. Chci se tam vrátit.“

Najednou vypadala unaveně, napětí z ní vyprchalo. Její pokožka pod Michaelovou rukou zchladla.

„Nech mě spát. Nech mě dnes v noci ležet vedle sebe.“

Přemýšlel o tom, co by ráno řekla babička. Zítřek byl školní den. Opět ho obklopil pocit, že je chycen do pastí.

Uložil ji vedle sebe a přes oba dva přetáhl pokrývku. Přitulila se blíž a její černé vlasy mu zakryly krk a ramena.

„Za rozbřesku tu už nebudu,“ řekla.

Nebude tu. „Na jak dlouho? Kdy se vrátíš, Kočko?“

Něco zamumlala, napůl spící. Dole na dvoře bylo slyšet bouchnutí dveří od chléva, Mullan se vracel. Vítr hvízdal kolem domu jako víla věštící smrt a napřel se do jeho oken.

„Kočko, já půjdu s tebou. Jdu taky. Už tady nechci zůstat. Kočko?“

Spala. Políbil ji na temeno hlavy. Obličej měla zabořený do jeho hrudi, takže nemohl spatřit úsměv.

Probudili se těsně před rozbřeskem. Kolem farmy stále hvízdal vítr, když se Michael při světle svíčky oblékal a Kočka seděla nahá na posteli, rukama si objímala kolena a pozorovala ho. Pečlivě si vybral oblečení, teplé věci do nepohody tlusté ponožky a pevné boty. Myslel na babičku a dědečka, Mullana, Seana, dokonce na tetu Rachel.

„Budu zpět, než si všimnou, že jsem pryč, co, Kočko?“

Pokrčila rameny a přetáhla si košilku přes hlavu. Nakonec myslel na Rose, na ten její čertovský úsměv tolik podobný úsměvu téhle dívky. Kde je? Je tam na druhé straně nějaké místo, odkud jej pozoruje? Možná v nějakém jiném pekle. To byl další důvod, aby šel.

Kočka ho políbila, vzala mu hlavu do dlaní a dotkla se rty jeho očí.

„Pojď. Vlci tu mohou stále slídit. Musíme jít rychle.“ Šli spolu po schodech dolů, Kočka bezhlesně klouzala po prknech podlahy, ale Michaelovy boty dupaly tak, až sebou škubl. Bouře však naštěstí pohltila všechny zvuky. Už bylo po dešti, ale vítr stále ještě lomcoval stromy dole u řeky. Dokonce i tady mohli slyšet ohýbající se větve a naříkající kmeny.

Sešli dolů do kuchyně, spáče nechali v patře za sebou. Za mřížkou sporáku dosud sálala rudá záře, nad ním se sušily rozvěšené šaty. Michael se otrásl, když si uvědomil, že opouští bezpečí domu a vydává se do hučící noci venku.

Sebral nepromokavou pláštěnku, kterou dostal od dědečka, svoji tornu na zvěř a další potřeby, které by měly učinit život v Jiném světě snesitelným – sirky, nůž, svíčky, mýdlo (Kočka nadzdvihla obočí) a brokovnici s krabicí nábojů (Kočka se zamračila).

Kočka se mezitím odkradla do přípravný a začala tam kramařit, cinkat a rachotit.

„Co děláš?“ zasyčel na ni.

Vynořila se s železným rendlíkem, velkým nacpaným vakem a dlouhým balicím provazem, ze kterého uvázala hrubou smyčku.

„Zásoby a tak dál. Vezmi to, já zkusím dveře.“

Stál tu obtížen zavazadly ověšen, naložen, a klel pod fousy.

Kočka trochu pootevřela zadní dveře a opatrně vykoukla ven. Vítr jí odvál vlasy z čela. Venku řídla modrá tma, noc ustupovala dni a nebe se vyjasňovalo.

„Myslím, že jsou pryč,“ řekla konečně. „Můžeme jít.“

„Seš si tím jistá?“ Najednou váhal a napadlo ho, že tohle je jeho poslední šance, místo, kde se cesta naposledy větví. Jestli vyjde z těchto dveří, z kuchyně svého domova, už nikdy nebude v takovém bezpečí. Svět se změní.

„Dělej, Michaeli!“

Kočka už byla venku ze dveří, vlasy jí vlály a poletovaly kolem hlavy jako živé a košilka plácala do stehů. Na dvoře vířilo a vznášelo se listí jako popel ze starého ohniště a lomoz větrem bičovaného lesa přecházel v hluboký hukot.

„Dobře, dobře.“ Vykročil ven a vítr za ním přirazil dveře.

S přimhouřenýma očima vyrazili přes dvůr. Pomyslel na divočinu, na široširou změť nebezpečné pustoty a dostal šílený nápad.

„Když už, tak už, Kočko!“ zakřičel do vichřice.

„Cože?“

Zařinčel zástrčkou na stájových vratech a zevnitř ucítil závan horkého pachu koní a sena. Slyšel, jak Fancy uvnitř přešlápla.

„Vezmeme si koně, Kočko. Můžeme na něm odtud odjet.“

„Michaeli, počkej...“

Ale Michaela ta myšlenka posedla. Začal připravovat postroj a sedlo, strčil klisně prst do huby, aby ji trochu otevřela a on jí tam mohl vložit ohlávku. Zachvátil ho Koččin spěch, všechno prováděl co nejrychleji. Běhal mu mráz po zádech z té ztřeštěnosti, kterou dělá, ale rozumné výhrady jako by něco odválo pryč. Smál se, když sedlal poděšenou klisnu, když pevně utahoval podpínku i když koně nakonec vyváděl do bouřky na dvoře.

Rozednívalo se a námořnická modř se nad horami měnila v bleděmodrou. Ráno je blízko a dědeček se brzy vzbudí, pokud už není na nohou. Kočka popadla Michaelovy věci, oba se vypořádali ze dvora jako opilí zloději a klisna sebou škubala, jak jí Michael svíral uzdu. Jako by cítila, co je čeká.

„Kam jdeme?“ ptal se Michael.

„K mostu. Skrz něj je to nejjednodušší.“

Most. „Ale Kočko...“

Ignorovala ho a běžela jako list hnaný větrem směrem k úžlabině, kde hučely stromy a řeka v šeru bíle pěnila.

„Sakra, Kočko!“ Běžel za ní a klisna se mu vzpínala za zády. Jakmile vstoupili na vlhkou louku, šlo se mnohem hůř. Nechal za sebou otevřená vrata, což bylo nemyslitelné nechat tak, ale z Kočky se stávala jen rozmazaná skvrna v dálce.

„Počkej!“

Zaklel, vsunul nohu do třmenů a vytáhl se do sedla, zatímco Fancy zmateně kroužila. Pak ji pobídl podpatky a podrážděně vykřikl. Klisna zatančila na zadních a zběsile se rozběhla ke stromům. Stromy se přibližovaly jako neprostupná zeď, ale Michael nezpomaloval. Přitiskl se ke koňskému krku, nad hlavou mu zasvištěly první větve a přes obličej ho bolestivě šlehly trny. Pobídl koně vpřed.

Země se ostře svažovala a klisna se řítila dolů ze strmého svahu skoro po zadku, drobnými skoky přeskakujíc pařezy a spadlé kmeny stromů. Michael ji nechal, aby běžela podle svého, rozpálená, uši přilepené k hlavě a v očích jí zářila bělma. V bahně a spadaném listí se jí kopyta smekala a podkluzovala.

Najednou se kolem nich rozstříkla sprška ledové vody a vmžiku byl promočený až k rozkroku. Ocitli se v nejhlubším místě řeky a proud je nesl k mostu, stejně pevnému a masivnímu jako předsunutá bašta pevnosti, v jehož chřtánu mizela voda.

Fancy se hnala vpřed, hlavu držela nad vodou a proud jí pěnil kolem boků. Michael sklouzl se sedla a přitiskl se k hřívě, ale v mrazivé vodě se mu těžce dýchalo. Mezi jektajícími zuby drtil ošklivé nadávky, bál se, že ho Kočka opustila a nechala svému osudu.

Ale objevila se na břehu, kolem těla ověšené jeho věci a skokem se potopila do rozbouřené řeky.

„Kočko!“

Proud jí smýknul, přitiskla se k sedlu a vlasy měla přilepené k obličejí jako mořské řasy. Michael se snažil překřičet hučící řeku a hvízdající vítr.

„Kde jsi byla? Proč jsi mi utekla?“

Ukázala na západní břeh. Michael si vytřel vodu z očí a mezi stromy spatřil na pozadí blednoucího nebe Jezdce, jak se na ně dívá.

„Dobrý Bože!“

Pak ho minuli, proud je nesl vpřed do tmavých hloubek mostu a skrz něj do Jiného světa.

Druhá část

JINÝ SVĚT

DESÁTÁ KAPITOLA

Chvíli ležel, pozoroval ornamenty, které vytvářela na stropě světla aut a poslouchal změt' zvuků motorů a lidských hlasů, zaznívajících dokonce i v tuhle pozdní hodinu. Zvuky města.

Ležel v posteli sám. Milé od ní, že odešla dříve, než ráno všechno pokazí, pokud s ní ovšem nezmizela i jeho náprsní taška.

Nezmizela. Přešel nahý pokojem, vyhlédl ven skrz okenní roletu a jednou rukou zašátral na prádelníku po cigaretách. V pokoji bylo horko a v podpaží ho svědíl pot. Ale kdyby otevřel okno, bzučení dopravního ruchu na ulici by se změnilo v řev a zatuchlý vzduch v místnosti by vystřídaly výfukové plyny. Lépe se uvařit. Dokonce ani dnes mu tyhle zvuky nedovolovaly usnout, skřípění brzd způsobilo, že se v posteli posadil.

Zase ten sen. To bylo to, co ho vzbudilo.

Zapálil si cigaretu a vděčně nasál modrý dým. Třásly se mu prsty a popel padal na podlahu. Stále stejný sen. Kolik let už to trvá?

Prohrábl si rukou vlasy. Byl stále trochu opilý, v ústech měl vyschlo a hořkou pachut'. Na chvíli zatoužil, aby ho tak nebolela hlava. Byla to nákladná záležitost, tohle pití alkoholu, a jen Bůh věděl, že si ji stěží mohl dovolit. Měl také nejasný pocit, že se mu zhoršuje zdraví. Ranní kašel, nedostatek dechu, když stoupal do schodů nebo když se byl nucen náhle rozběhnout. Snad to zavinilo město. Vdechoval ho ve dne v noci, dostával do sebe tu směs betonu a smogu, takže měl pocit, že jeho krev je města plná a že mu líně proudí v žilách. Někdy cítil, že kdyby měl odejít, vrátit se znovu ke stromům, trávě a životu v lese, vykašlal by to všechno z těla ven a vrátilo by se mu znovu osmnáct. Ale to byla jen fantazie.

Vzpomínal si, že pod větvemi stromů mihotaly stíny a noc tam osvědčoval jen měsíc. „Vlčí slunce“, nazývala ho Kočka. Odvrátil se od okna, znovu sebou praštil do postele a náhle si přál, aby s ním ta

hloupá dívka zůstala, trávila po jeho boku tmavou noc a až do úsvitu plácala nesmysly.

Ale nebylo čestné, jak si myslel, že ho okrade. Byla moc sladká, mladá a trochu lehkomyšlná. Ale způsobily to ty tmavé oči, které ho u baru přitahovaly, až se mu zježily chlupy na krku. Další náhradní totožnost. K očím si prostě ve fantazii doplnil zbytek. Šílel po určitém vzhledu, šikmých řasách, odstínu vlasů. Stal se z toho zvyk.

Jak se vlastně jmenovala?

Na tom nesejde. To druhé jméno kořenilo v jeho mysli příliš silně. Ten obličej, ten úsměv na celé kolo. Kočka a jeho cesta v Zemi divů.

Byla pryč. Opustil ji a když odcházel, díval se, jak se její postava zmenšuje a zmenšuje. Šel do svého vlastního světa. Vedla ho podivnou zemí, strašným místem, které je málem oba zabilo. Od chvíle, kdy odešel, mu z toho všeho zbyl jenom sen. Strašlivý sen, který ho vrací do dětství a Jiného světa. Bože, jak nenáviděl tmu a prázdná místa. Dokonce i teď se cítil bezpečnější v prosvěteném zmatku města. Ale bylo podivné a zneklidňující, že se mu vzpomínky vrátily tak rychle a s průzračnou jasností. Rozpomínal se na věci, o kterých myslel, že jsou dávno zapomenuty nebo zablokovány. Zvláštní.

Cítil podivný smutek. Nikdy si nebyl úplně jistý, co z jeho minulosti jej tak poznamenalo a poslalo na cestu, po které kráčet všechny následující roky. Možná jednoduše to nemožné zmatení. Žít život dvakrát, vyrůst podruhé. Hořce se usmál. Mysl muže v těle chlapce. Snad.

Nebo to možná byly ty věci, které viděl a udělal. Zabíjení. Možná to způsobovala pouhá vzpomínka na Kočku. A její tvář ožila v pokoji znovu.

Potáhl z cigarety. Strávil roky zapomínáním, ujišťováním sebe samotného, že v žádném *Jiném světě* nikdy nebyl (a Bůh ví, že to klidně mohl být jen sen), ale nočních můr se zbavit nemohl. Tvář bratra Nenniana předtím, než zemřel. Hrůza toho dne.

Nemůžeš zničit část vzpomínek. Drží se zuby nehty. Nelze se jich zbavit tak snadno.

Podíval se na hodinky. Skoro tři. Za necelé dvě hodiny se začne rozednívat a bude třeba jít do práce. Skvělé.

Všiml si, že v láhvi je ještě hlt whisky. Cokoli, co otupí jeho mysl. Polkl nápoj třemi doušky a vnímal, jak ho ohnívá tekutina pálí v hrdle a zahřívá mu vnitřnosti. Hned mu bylo lépe. Přišlo to vhod.

Znovu si lehl a zamračil se. Dokázal to tomu děvčeti večer udělat, nebo se prostě jen zhroutil a ona odešla? Ať ho vezme d'as, jestli si něco pamatuje.

Do pekla s tím. Další bezejmenný obličej a další noc beze spánku. Policejní sirény pod oknem, mířící do nějaké vzdálenější ulice. Zvuk rozbíjené láhve, smích a klapot kroků. Všechno se to děje teď, přemýšlel otupen alkoholem. Všechno je to tady.

Vzpomínal na studenou vodu a na klisnu, která se otřepávala jako pes. Vzpomínal si na Koččin zářící obličej a na první světlo úsvitu nad lesy a kopci Jiného světa.

#

„Jsme tady,“ řekla. „Zpátky.“

Vyškrábal se na nohy, boty měl plné ledové vody a mrazivé pramínky mu stékaly po zádech. Roztřásla ho zima, stáli ve stínu stromů a slunce jen slabě svítilo vysoko v jejich korunách. Vzduch byl naplněn nočním chladem a šploucháním řeky. Vedle něj se Fancy otřepávala a rozstříkovala kolem sebe kapky vody. Vypadala omámeně.

Most na druhé straně ústil jeskyní. Řeka tady tekla klidněji než na místě, které opustili, nerušeně zurčela kolem kamenů a kořenů stromů, půvabně si šplouchala a bublala. Jeskyně byla stejně tmavá a hluboká jako chřtán mostu na druhé straně. Vypadala zlověstně.

„Dělej,“ řekla Kočka. „Zmrzeme tady.“

Vyrazila vpřed s Michaelovou brokovnicí, pytel s ostatní výstrojí se jí houpal na rameni a z vlasů jí odkapávala voda. Michael vzal beze slova klisnu za uzdu, šel za ní a v botách mu šplouchala ledová voda.

Namáhavě stoupali do příkrého svahu pokrytého skotskými borovicemi a pod nohama jim tiše křupalo suché jehličí. Na obloze vycházelo zářivé slunce a světlo začínalo zaplavovat kmeny stromů.

Paprsky zlatily a prosvěcovaly svět svým svitem, v lese bylo úplně ticho, až na zvuk jejich kroků. Ticho tak hluboké, že hlasitě bzučelo Michaelovi v uších. Možná, že v korunách nejvyšších borovic bylo slyšet slabé šumění, ale to bylo vše.

Došli na vrcholek kopce, Fancy odfrkávala a nasávala nozdrami zářivý vzduch. Zastavili se na místě, které vypadalo jako vrchol nekonečného prostoru.

Les se tam otevíral, stromy řídly a před jejich zraky se rozkládala obrovská plocha tvořená horami, údolími a posetá tečkami stromů a keřů. Za ní zase začínal souvislý porost stromů, které přecházely v neprostupnou tmou hustého lesa, pokrývajícího zemi na jihu, kam až oko dohlédlo. V tom nedohledném prostoru se kolem kopců shromažďovala mlha, úsvit ji prozařoval a měnil v jemné chvění, takže to vypadalo, že se z lesa kouří. Mlha tvarovala z každého kopce pouhou siluetu a vzduch byl tak jasný, až měl Michael pocit, že rozeznává mýtiny, holiny dokonce i jednotlivé stromy. Působilo to, jako by se díval na neuvěřitelně podrobnou malbu skrze zvětšovací sklo.

„*Weoldwyd*,“ řekla Kočka.

„Cože?“

„Divoký les, Michaeli. Táhne se skoro bez přerušení odtud k velkým horám na jihu. Na úpatí hor přechází v Říši vlků, kde mezi stromy číhají vlčí lidé a jiní tvorové. Vyprávěla jsem ti o lidech, kteří žijí v lesích, o kmenech a obyvatelích vesnic, o tulácích. A také samozřejmě o Lesních lidech – Wyranech.“

Borovicemi pronikl vítr a Michael se znovu otrásl. „A co Jezdec? Co mu zabrání, aby prošel stejnou cestou jako my a pronásledoval nás?“

Kočka zakroutila hlavou. „Nevěřím tomu, že nás chce chytit, ani jednoho z nás. Chodí za námi, ale nikdy se nepřiblíží. Jen pozoruje, alespoň prozatím. Na to má své přísluhovače, vlky a tak, kteří dělají práci za něj.“

„Skvělé,“ zamumlal Michael. Ale cítil se podivně veselý. Možná to dělал ten křišťálový vzduch, světlo v ranní rose nebo vůně borové pryskyřice vznášející se ve větru a rozlehlé panorama u jeho nohou, všechno ožívající ranním úsvitem, jako by to bylo první ráno této

krajiny a on a Kočka byli jediní, kteří jej vidí. Měl chuť zpívat, ale spokojil se s tím, že políbil Kočku na rty a byl odměněn jejím nádherným úsměvem.

„Jestli tu zůstaneme stát, stanou se z nás rampouchy. Navrhuju rozdělat oheň a dát si něco k snídani. Co tomu říkáš?“

Ochotně přikývl a oba vyrazili dolů po svahu na místo, kde stromy tvořily jakýsi přírodní úkryt.

Tentokrát nejedli sele na rožni, ale slaninu ze zásob prskající v rendlíku a chléb, kterým se vytíral tuk. Michael měl tolik rozumu, že dal sirky do vodotěsné plechovky a kolem leželo dost uschlých větví na zátop. Oheň skoro nekouřil a horké plameny šlehaly vysoko do průzračného vzduchu. Kolem ohniště zapáchali do země větve, rozvěšili na ně oděvy a seděli tam nazí, nastavovali těla sálajícím plamenům, zatímco klisna se spokojeně pásala opodál. Země kolem nich vypadala liduprázdně. Zpívali tam ptáci (Michael rozeznal zpěv kosa a drozda), seděl tam zajíc na zadních a chvíli na ně koukal, ale po lidech nebylo ani vidu ani slechu. Žádné cesty, žádný kouř, žádný hluk.

„Žádná škola,“ řekl Michael spokojeně. „Žádná algebra, žádná trigonometrie, žádná gramatika.“

Kočka zvědavě zdvihla tmavé obočí, ale měla moc práce se slaninou; šklubla sebou, když jí na kůži ukápl horký tuk.

„Jsem volný,“ pokračoval Michael. „Můžu si dělat, co budu chtít.“

„Tak mi tedy můžeš pomoci,“ řekla Kočka. „Podrž tady ten rendlík. Už to skoro je.“

V posvátném tichu jedli snídani a vytírali rendlík kousky chleba, povzneseni jako králové. Na blízkém stromě trylkoval stehlík, nakonec dokonce sebral tolik odvahy, že jim seskočil k nohám a hledal drobečky. Michael ho vyplašil svým smíchem. Stál tam rozehrátý ohněm, nad hlavou se mu klenulo nebe jako kobaltový baldachýn a prsty u nohou vnímal chladivou travu. Cítil se silný, nepřemožitelný a dýchal s mohutným dmутím hrudi vzduch svěží jako jarní vánek. Kočka se mu smála a on do ní vesele strčil. Váleli se v rose, výskali smíchem a milovali se tak, jak se přelévá alkohol z jedné láhve do druhé, rychle a bezmyšlenkovitě.

„Kam teď?“ zeptal se, když Kočka ztichle ležela s hlavou na jeho hrudi. „Kam půjdeme?“

„Kamkoliv budeš chtít.“

Kamkoliv. Může tady na tomhle místě strávit celý život a pak se vrátit to ráno, kdy odešel. Měli všechen čas na světě.

„Kočko, víš, kde jsme, ne? Vyznáš se tady?“

„Jsme v kopcích na sever od Divokého lesa, daleko od lidí. Nemůžu předem říct, kam nás brána pošle. Most na tvé straně je trvalou branou a jeskyně je jeho protějšek na téhle straně, ale zbytek se pohybuje a mizí, přesouvá a znovu se objevuje bez nějaké pravidelnosti nebo příčiny. My to riskujeme.“

„A jak se dostaneme zpátky?“ zeptal se Michael dychtivě, aniž by chtěl.

„Vrátíme se na stejné místo a budeme muset proplavat tou jeskyní. Vyjdeme opět u mostu v tvém vlastním světě.“

Alespoň jedna jistota. Michael se podíval na čistě vymetenou oblohu. Vzduch byl chladný a tak podzimně štiplavý, že dokonce ani plápolající oheň před ním Michaela neochránil, přestože na něm Kočka ležela a hřála ho. Nedaleko spásala Fancy trávu, jako by byla doma. Ten pohled působil velice uklidňujícím dojmem.

#

Celý den strávili v úkrytu stromů, sušili věci, rovnali zásoby a uvažovali, kam jít a co dělat. Michael měl podivný pocit, že tu není jen proto, aby si krajinu prohlédl. Existoval nějaký skrytý důvod, tím si byl jistý, a stejně tak si byl jist, že se ten důvod postupem času ukáže.

„Ty jsi musela vybělít polovinu špižírny,“ řekl Kočce, když odpoledne přešlo v soumrak a nad horizont vystoupila jasná večernice. Prohraboval se vakem, který přinesla z domu jeho prarodičů. Slanina a chléb, jablka a marmeláda, sýr, ovesné placky a pomačkaný jablkový koláč, pýcha jeho babičky. „Žádný čaj,“ řekl. „Co budeme pít?“

„Vodu. Co jiného?“

„Jistě... Hele, počkej, Kočko. Tohle je krádež.“

Podívala se na něj nevinně a přes stehna si natahovala krátké kalhoty strýčka Seana. Vedle ležela jedna z jeho košil bez límce.

„Potřebovala jsem změnu, Michaeli.“ Pevně si zapnula kalhoty na břiše a stáhla si je provázkem kolem pasu. Jak se sklonila pro košili, prsa se jí zhoupala a Kočka periferním viděním zahlédla Michaelův kradmý žádostivý pohled.

„Chovej se slušně, miláčku.“

Michael uraženě zamumlal něco o nedostatku studu, potrásl hlavou a odešel od ohně, aby přivedl klisnu blíže k jeho světlu. Do krajiny se vkrádala tma. Najednou se mu v hlavě promítnul obrázek Kočky v pěkných šatech, se střevíčky na nohou a kloboukem na hlavě, ale pod jeho krempou na něj hleděl Rosin obličej. Uvědomil si, že už nemá jistotu, zda ta, kterou si představuje, je Rose. V jeho představách mu dvě tváře splynuly v jednu a to zjištění ho zneklidňovalo.

Fancy se ho něžně dotkla čumákem, dal jí žvýkat ohryzek jablka a prsty pohladil hřívu. Byla podivuhodně klidná. Možná za to mohlo naprosté ticho tohoto místa, přestože pofukoval mírný vánek. Slyšel ho hvízdát mezi větvemi stromů. Země se táhla na jih, obrovská plocha, na které neviděl žádnou známku lidské přítomnosti. Žádná světla, žádná auta, žádný zvuk kromě probouzejících se sov Mullan by byl nadšen. Byla to země nepoznamenaná člověkem, krásná a nedotčená. Také nebezpečná, připomenul sám sobě. V měsíčním světle se vynořují podivní tvorové. Bylo dobré na to nezapomínat.

„Jsme tu v bezpečí?“ zeptal se Kočky, když se vrátil k ohni. „Žijí tady nějaké tvorové, na které bychom si v noci měli dát pozor?“

Ohřívala rozlámaný koláč na masné pánvi od snídaně a noční vzduch se naplnil vůní jablek a pečiva.

„Na tomto místě jsme v bezpečí. Opatrní musíme být v lese, jak bys už mohl vědět.“ Zaklonila hlavu směrem k modré obloze a větvím nad svou hlavou. „Ale tady budeme mít klid, pokud se ovšem neobjeví výrů.“

Posadil se vedle ní, společně vybírali z pánve kousky horkého koláče, který je pálil do prstů, a vkládali je jeden druhému do úst. Koččin nový oděv mu voněl domovem, přestože ho vymáchala v řece. Voněl po žehliče a mýdlu. Její vlastní silná vůně (jesdi to bylo

to správné slovo) stoupala vzhůru zpod límce košile a působila nepatřičně jako vlk v obýváku.

Když se najedli, leželi s Fancyiným sedlem pod hlavou, přikryti sedlovou pokrývkou a před očima jim plápolaly a praskaly plameny.

„Zítra si to namíříme do Divokého lesa,“ zamumlala Kočka do Michaelovy paže. „Zase vstoupíme pod skutečné stromy.“

Michael zívá. Svěží vzduch mu stoupal do hlavy. Kouř z ohniště a jablečný koláč, vůně koně a prádla. Ta vůně působila jako úžasná ukolébavka.

„Cokoliv chceš,“ odpověděl a ihned usnul.

Ráno měli vlasy ztuhlé mrazem, který z krajiny udělal křehkou bílou zemi zázraků, od níž se odrážely třpytivé sluneční paprsky. Michael poskakoval a třásl se, zatímco Kočka reptala, že přišla o zdroj tepla. Nesouhlasně ho pozorovala a nad okrajem pokrývky jí vykukovala jen špička růžového nosíku.

„Zapal oheň, Michaeli, zatraceně, a přestaň tu poskakovat jako žába na rozpáleném kameni.“

Michaelovi příliš cvakaly zuby, aby jí mohl odpovědět a od úst mu stoupala velká oblaka páry. Nepodařilo se mu rozfoukat horkou hromádku popela, musel použít další drahocenou zápalku, aby oheň vzkřísil z mrtvých.

„Hotovo,“ hlásil Kočce. „Můžeš vylézt. Je nádherné ráno.“

„Že by psovi umrzl ocas. Já nevylezu, dokud mráz nepovolí.“

Michael pokrčil rameny a pozdravil se s Fancy, které zřejmě také byla zima; stála tam a dívala se k jihu, kde ležely kopce porostlé lesem pokrytým námrazou.

Divoký les.

Kočka ho zezadu objala pažemi, studené prsty spojila na jeho břicho a horce mu dýchla do ucha.

„Je to divočina, Michaeli. Na to nesmíme zapomínat. Nejsou to lesy jako v tvém světě. Člověk tu není žádným pánem. V hlubokých lesích žijí mnohem větší tvorové a ne všichni jsou přátelští.“ Políbila ho na šíji.

„Kdo jsi, Kočko? Jsi jedna z těch bytostí, nalezenec nebo něco takového?“

Kočce poklesla ramena a pustila ho. „O to se nestarej.“ Otočila se k ohni. „Měl bys radši osedlat to své zvíře. Máme dnes před sebou dlouhou cestu.“

Díval se na ni, jak oškrabuje rendlík větví pokrytou jinovatkou. „Víš, proč jsem tady, Kočko? Proč se mi tohle děje?“

Zarazila se a chvíli nasávala vzduch mezi zuby. „Vím, že Jezdec s tebou má něco společného. Něco od tebe chce.“

„Co?“

„Jak bych to mohla vědět? Není to někdo, s kým bych se za dne často setkávala.“ Chvíli to vypadalo, že se chystá říci ještě něco, ale pak sevřela rty až z nich zbyla jen úzká linka.

„Kdo je Jezdec?“

„Dábel.“

„Jsi si tím jistá, Kočko? Víš, co je to d'ábel?“

V očích se jí zaleskly sluneční paprsky. Dívala se na něj, oči měla zelené jako smaragdy a panenky v nich maličké jako špendlíkové hlavičky.

„Někteří říkají, že je to otec všech Wyranů v Divokém lese, že jsme jeho děti. To říkají lidé z vesnic.“

„Wyranové?“ zeptal se.

„Některé z nich jsi potkal. Ten troll. Ten vlčí muž. Oba patří mezi Wyrany. A to ráno, kdy jsem zabila prase. Tehdy tě pozorovali stromoví lidé, ale pak tě nechali být, protože jsem byla s tebou.“

Vzpomněl si na ten bláznivý smích ve větvích, pavoučí nohy, záblesk špičatého obličeje.

„A co tedy jsi, Kočko? Vypadáš stejně jako já. Normálně.“ Většinu času, dodal sám pro sebe.

„Jsem jedna z nich, Michaeli. Také patřím k téhle zemi, její krev proudí v mých žilách. Stromová míza a starodávná magie, to jsou látky, ze kterých jsem vytvořena. Nevím, kde jsem se narodila nebo... nebo komu a jak dlouho jsem na zemi.“ Na chvíli se podívala dolů na své štíhlé ruce. „Jsou tu i jiní jako já. Lidé z vesnic nám říkají duchové, podvržené děti, nalezcenci. Když jednou zjistí naši pravou přirozenost, vyhýbají se nám, ale dokud jsi tady, jsem tak skutečná, jak jen mohu být. Miluji tě, Michaeli. Nestačí to?“

Oči se jí naplnily slzami a zazářily zeleným světlem. Překvapený Michael se sehnul a vzal ji do náruče.

Byla skutečná, pod rukama cítil její svaly a kosti, horké maso a krev a kdyby to bylo nutné, následoval by ji klidně do chřtánu smrti.

#

Jeli na jih a střídali se na Fancyně hřbetě. Jeden z nich vždy šel po jejím boku mokrou travou, kterou byly kopce porostlé, zatímco druhý si na jejím hřbetě seděl jako pán. Jak slunce nabývalo na síle, trochu se oteplilo, rodil se krásný a slunečný den.

V kopcích se pásly skupinky jelení zvěře, nad hlavou jim létaly poštolky a trávou prchali zajáci, jen se k nim trochu přiblížili.

„Žádní lidé,“ řekl Michael. Bylo divné vidět takovouhle skvělou zemi nevyužitou. Žádné živé ploty, žádná pole. To ho po celou dobu naplňovalo nadšením.

„Takhle daleko na severu nikdo nežije, protože tady je nejvíce bran mezi tímto a jinými světy. Někdy jimi přicházejí podivní tvorové, nejen takoví lidé jako Bratři, ale také podivná zvířata. Pro člověka z lesů je tohle začarovaný kraj.“

Michael zakroutil hlavou a zamračil se.

„Co se děje?“ zeptala se Kočka.

„Teď vím, odkud přišli skřítkové, víly a tak dál. Jsou odsud, ti Lesní lidé, o kterých mluvíš, a vlkodlakové a jim podobní. U nás doma z nich udělali pohádkové bytosti, ale tady jsou skuteční jako tento den.“

„Skuteční jako tento den,“ opakovala Kočka. Vypadalo to, že má napilno a že je zaujatá tmavou linií lesa na jižním horizontu.

Celý den šli a jeli, za jízdy žvýkali ovesné placky a pili vodu z pramenů, kolem kterých se ubírali. V jedné takové říčce chytila Kočka za pár okamžiků do rukou pstruha a Michael na to zíral s otevřenou pusou. Mullan mu vždycky tvrdil, že je to možné, ale on tomu nikdy nevěřil.

Šli dál a stíny se pomalu prodlužovaly. Zastavili se až na okraji Divokého lesa. Pod stromy byla úplná tma, až na světlá svatojánských mušek a světélkující hlínu, a Michael cítil, jak se stává

ostrážitějším. Přes Koččin nesouhlasný pohled naládoval brokovnici a k večeri si dali toho pstruha spolu se zbytkem chleba a sýra.

Pak si leželi v náručí u ohně a poslouchali zvuky lesa, zatímco Fancy nervózně čenichala v listí a vdechovala energií nabitý lesní vzduch.

„Jsou tady, Michaeli,“ řekla Kočka.

„Cože? Kdo?“ Natáhl se pro brokovnici, ale chytila ho za zápěstí a držela překvapivou silou.

„Zůstaň klidný, lásco. Pokud jsem s tebou, jsi v bezpečí.“

„Kdo je to, Kočko?“

Neodpověděla. Chlupy na krku se mu zježily a srdce začalo bušit tak hlasitě, že je skoro slyšel. Začal se potichu modlit otčenáš.

Kočka se zkroutila jakoby bolestí. „Ne! Nic takového. Bud' zticha.“ Přikryla mu ústa dlaní.

Mezi stromy zaslechli tiché zvuky zašumění, které mohl způsobit závan větříku.

„Mirkady,“ řekla Kočka jemně.

„Jsem tady, sestro,“ ozval se hlas ze tmy, až Michael překvapením nadskočil. Najednou se kolem něj všude ozývalo hihňání a chichotání. Některé hlasy zněly vysoce, jakoby dětsky jiné zvučely hlubokým barytonem.

„Cos to udělala, sestro?“ řekl jeden hlas.

„V jaké společnosti se to zdržuje!“ zabublal další.

„Podívejte se na něj, jak je spokojený,“ dodal třetí.

„Cítím z něj železo,“ zahučel hluboký bas a pak zase nastalo ticho. Ale Michael měl pocit, že cítí pohyby ve tmě, šramot a kroky. A v temnotě zářily oči, celá řada očí za světelným kruhem, který tvořil oheň. Některé byly velké jako golfové míčky, jiné malé jako světýlka svatojánských mušek. Bez ustání se pohybovaly, blikaly a mrkaly na něj. Divoce se rozhlížel a uviděl, že jsou taky vysoko ve větvích stromů a odtud na něj shlížejí. Plameny prosvištěla větev a praštila ho do hlavy, což vyvolalo výbuch smíchu.

„Nechte ho být. Ten je můj.“

Něco ho zatahalo za nohavici. Zahlédl černou vytáhlou postavičku, malou jako dítě. Další výbuch smíchu.

„Nech toho, Mirkady,“ řekla Kočka a oči jí svítily stejně jako ty zářící mezi stromy. „Nech ho na pokoji.“

„Jakou hru to hraješ, sestro Kateřino?“ zeptal se hlas tvora zvaného Mirkady slabý a vysoký jako hlas flétny. „Proč přivádíš do Divokého lesa smrtelníka nesoucího železo? To jsme tě nic nenaučili?“

„Já chci jeho oči,“ prohlásil nějaký hlas.

„Já si vezmu jeho zuby, bude z nich pěkný náhrdelník.“

„Ne,“ řekla Kočka pevně.

„Je z místa, které zrodilo holohlavé muže. Cítím to z něj.“

Od stromů zaznělo dlouhé kolektivní zavrčení. Michael vyskočil na nohy a vyšklubl se z Koččina objetí. Instinkt ho nutil utíkat, ale než stačil udělat jediný krok, něco mu zasvištělo kolem hlavy horní část těla mu sevřel provaz a přitiskl mu ruce k tělu. Michael byl tažen vpřed do černé tmy za ohněm, zatímco se ozývala pochvalná směs vřískání a křiku. Kočka zařvala vzteky. Michael vlétl do listí hlavou napřed, ústa a nos plné rozkládajícího se humusu a zápasil s provazem, zatímco do něj píchaly a šťouchaly kostnaté ruce, bolestivě ho tahaly za uši a ukazovaly na jeho oči. Byl rozzlobený a zároveň vyděšený. Vyškrábal se na kolena a zaječel na své trýznitele. Kolem něj se rozlehl smích jako cinkot stovek zvonečků a už ho zase táhli k zemi. Tentokrát dostal ránu větví mezi oči, až mu v hlavě vybuchl ohňostroj barevných světél a v nose ucítil krev. Zařval bolestí, padl tváří k zemi a ucítil, jak mu po zadku tančí jakoby dětské nožky. Pak se ozvalo polekané zavřeštění a neviditelný tanečník byl pryč. Nějaké ruce mu pomohly na nohy, laskavě, ale s velikou silou. Mrkal tak dlouho, až byl skrze slzy zase schopen vidět.

Před sebou rozmazaně viděl Kočku, držela v ruce větev, která sloužila jako rožně na ohništi, v očích se jí hněvivě blýskalo a obočí měla stažené vzteky. Vedle ní stála fantastická, strašidelná postava, ne větší než jeden metr. Měla černou kůži, směrem nahoru sešikmené oči, ve kterých svítilo zelené světlo, nos ostrý a hranatý jako majzlík, uši špičaté a dlouhé prameny kudrnatých vlasů tak husté, že mohla mít klidně hlavu obrostlou mechem. Měla na sobě hrubý oděv z vyčiněné kůže ozdobený pruhy kožešin a lemovaný zářícími korálky, kousky křemene, jantaru a lebkami malých zvířátek – rejsků, krtků,

vevrek a hrabošů. Byla cítit zemí a zetlelým listím, vůní podzimu a lesem samotným.

Michaelova pozornost se obrátila k rukám, které ho držely ve vzduchu. Mohutné, chlupaté a měly jen čtyři prsty s tlustými ostrými nehty, skoro drápy. Otočil krkem, aby se podíval. Pohlédl výše – a ještě výše – a spatřil široký, ohyzdný obličej s obrovským nosem, dvěma svítícíma očima a špičatýma ušima. Dolní ret visel dolů a byl mokrý slinami, protože dva velké tesáky držely ústa otevřená.

„Ježíšmarjájosef,“ vyhrkl Michael.

„Já jsem Mirkady“ řekla ta malá postava a usmála se na Michaela, až spatřil řadu žlutých zubů táhnoucí se jí od jednoho špičatého ucha k druhému. „Tady můj přítel se jmenuje Dwarmo, je to dobrá duše, i když zrovna neoplývá chytrostí. Sestra Kateřina nás přesvědčila, že bychom ti měli prokazovat více úcty.“

Kývl na mohutnou postavu za Michaelem a tenký provaz se uvolnil a spadl na zem.

„Také nás přesvědčila, že možná budeš od Divokého lesa potřebovat něco jako pomoc, takže si myslím, že bychom mohli něčeho pojíst a popít a celou tu věc promyslet a možná se trochu pobavit, až budou potřeby těla uspokojeny. Co tomu říkáš, vysoký muži?“

Kočka stojící za Mirkadym vypadala vážně a zaujatě, jako by chtěla něco říci, ale větve, ze kterých odkapávala voda tak měnily světlo a stíny mezi stromy, že bylo těžké to říci s jistotou. Michael se dotkl otisků nohou na svých zádech.

„Tak dobře.“

Úsměv se rozšiřoval, až z Mirkadyho obličej zbyly jen poťouchle vyceněné zuby a zářící šterbinky očí. „Tak tě tedy pozveme k nám domů...“ ze tmy znějící šumění hlasů najednou ztichlo, „...a nabídneme ti pohostinství Lesních lidí.“ V tomto místě svého projevu se hluboce uklonil a jednu dlouhou nohu natahoval vpřed, dokud se dlouhým nosem nedotkl kolene. Koččina pochodeň bez varování zhasla a do tmy svítila jen rudá záře ohniště. V slabém světle vypadal Mirkady ještě více jako přízračná obluda. Popošel vpřed a dlouhým ukazováčkem Michaela pošimral pod bradou.

„Tvoje ženuška se o tebe bojí, víš. Je lepší ji nerozčilovat. Je to skvělá dívka, ale poněkud vznětlivá.“ Šťouchl Michaela ukazovákem ze strany do nosu a tajnůstkářsky na něj mrkl.

„Cože?“

Ale Mirkady už odskákal pryč.

„Domů, domů na Šibeniční vrch!“ vykřikl a celý sbor hlasů se k němu přidal. Nad Michaelem zarezonoval Dwarmův bas, až se vzduch rozechvěl. Kočka vzala Michaela za ruku.

„Kočko, co se to tu děje? Kdo jsou ti lidé? Znají tě.“ *Sestra Kateřina.*

Stiskla mu prsty, až kosti zaskřípěly.

„Jsou to přátelé, Michaeli. Drž se u mě a nic se ti nestane.“

„*Domů, domů, na Šibeniční vrch!*“

„Musíme tam jít, Kočko?“ Pověřivý strach, usídlený hluboko jako náboženská víra, mu naplnil hrdlo.

Zastavila se, vzala mu hlavu do dlaní a tiše ho políbila na ústa.
„Nemáme na vybranou.“

„*Domů, domů, na Šibeniční vrch!*“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Pohádkové bytosti. To bylo to, za co by byli tito tvorové považováni, až na to, že se nepodobali pohádkovým postavám z žádné knihy, kterou kdy Michael četl. Neměli průsvitná křídla, průsvitné šaty ani tenké, bledé končetiny. Žádné víly podobné motýlům mu nenabízely šálky medové rosy. Tyhle bytosti byly stejně neohrabané a měly stejně podivné tvary jako postavy z Boschových pláten. Poskakovaly, pobíhaly a tancovaly tmavým lesem, takže Kočka a Michael putovali, jako by se ocitli na nějaké horečnaté Rackhamově ilustraci. Ještě větší fantastičnost dodávaly celé scéně tisíce světlušek, které kroužily v hejnech kolem průvodu jako nějaké oživlé lampióny.

Skřítkové, usoudil Michael. Byli to skřítkové. A trollové, dodal v duchu, když pohlédl na mohutnou Dwarmovu postavu před sebou a na jeho dlouhé zuby vyceněné v úsměvu. Mirkady nazval Kočku *Kateřinou*.

Celé hodiny šli ruku v ruce a Michael vedl klisnu za uzdu. Vypadalo to, že ta fantastická společnost klisně nevádí, nelekla se dokonce, ani když jí u hlavy mezi větvemi vířili ti nejrozpustilejší z Lesních lidí. Jako kdyby pro ni neexistovali. Zato Kočka svírala Michaelovu ruku, až to bolelo. Byl by přísahal, že má strach. Ale řekla přece, že jsou to její přátelé?

„Nech tady koně,“ nařídil Mirkady.

„Cože?“ Zastavili se. Hlavu měl ztěžklou všemi těmi divy a byl otupený jako příliš často používaný nůž.

„Nech tady koně. Nemůže vstoupit na Vrch, protože je to sluneční bytost a tak dále. Pojd'te, pane, nebo jste tak nechápavý?“

„Tvrdý jako mladý dub,“ poznamenal nějaký hlas. „Natvrdlý.“

„Opravdu. Je to neotesanec,“ podotkl jiný.

„Nenechám ji venku na tomhle kraji světa,“ prohlásil Michael a začínalo mu být horko. Už ho unavovalo být předmětem posměchu.

Kočka ho vzala za ruku. „Bude v pořádku, Michaeli. Na území Vrchu se jí nic nestane.“

„Až na magii kříže, latinu a svěcenou vodu,“ vypísl nějaký hlas.

„Ticho!“ zařval Mirkady a otevřel přitom ústa dokořán, takže Michael uviděl rudou barvu dásní a jazyka. Tajemná záře světlušek pableskovala všude okolo a vzduch byl plný silné vůně obrácené země jako u čerstvě vykopaného hrobu. Ale ve vzduchu byl cítit i nasládlý pach, závan hniloby, až si Michael odfrkl.

„Nevidím žádný Vrch.“

Mezi stromy se rozlehl smích.

„Že prý nevidí!“

„Otevřete mu někdo vstupní dveře!“

Mirkady se opět hluboce uklonil a světlušky mu kroužily kolem spánků jako hořící náramky.

„Prosím za prominutí. Nemáme tak vytríbené mravy. Dovol, ať jsem první, kdo tě uvítá na Šibeničním vrchu, Michaeli...?“ Intonoval to jako otázku.

„Fay,“ řekl Michael vzápětí poté, co ho Kočka dloubla loktem do žeber a vyrazila mu dech.

„Fay.“ Mirkady vypadal podivně zamyšleně. „Teď tedy máme jméno, se kterým můžeme čarovat. Trefné, ne?“ A jeho pekelné oči si Michaela vážně prohlížely.

„Tak teď víš, jak se jmenuje, Mirkady,“ zavrčela Kočka podrážděně. „Sdělil ti své jméno ve slepé víře. Jestli toho zneužiješ, přísahám, že s tebe sedřu kůži.“

Mirkady natáhl dlouhou ruku. „Neboj se, Kočko. Možná o celém tomhle dramatu vím více než ty.“ Usmál se tak vřelým úsměvem, že vypadal skoro lidsky. „Ať se dveře otevrou.“

Nastalo ticho a díky blikání světlušek Michael spatřil, že stojí u paty nějakého pahorku. Byl tmavý a holý, na trávě neleželo žádné spadané listí jako v lese a jeho vrcholku vévodil starý podsaditý strom s kmenem tlustým a kulatým jako kupka sena. Jeho větve se jim klenuly nad hlavou a na nich se houpaly a kolébaly nějaké pytle, některé menší, některé větší, a vycházel z nich nasládlý pach hniloby.

Mrtvolý.

Většinou dospělých lidí, jiné tak malé, že to musely být děti, ale viseli tam i psi a kočky, ovce, dokonce i kůň, všechna ta těla byla mrtvolně bledá a v rozkladu se pohupovala na větvích toho obrovského stromu. Visely tam také dlouhé pásy mechu a břečťanu jako nějaké pohřební rubáše, tu a tam Michael rozeznal v trávě kopečky a hrbolky, zřejmě zbytky obětí, které spadly z větví jako přezrálé ovoce.

Ale pak se objevilo něco nového. Pruh světla jako zbloudilý sluneční paprsek vycházel ze samotného pahorku. Ozvala se hudba, lahodná jako cinkání stříbrných zvonečků, světlo se rozšířilo a paprsky zahnalý stíny do stromů za jejich zády. Z pahorku se vynořily dveře zaplavené září a po celou dobu zněla ta nádherná, k šílenství dohánějící hudba, těžká a vzrušující. Michael bezmyšlenkovitě postoupil vpřed do kužele světla, hlavu plnou tónů a vnímal kolem sebe jen tlačenci, nával, dav, který se směje a vítá je.

#

Pamatoval si vysoké zdi tyčící se ve slunečním světle, bílé jako křída, cimbuří, vlající praporce a muže v lesklém brnění sedící na obrovských koních. Přes širokou, třpytící se řeku, ve které se koupaly a potápěly dívky pružné jako lososi se klenul mohutný most. V obrovských sálech se zdmi pokrytými zlatými závěsy a lesknoucími se zbraněmi stály dlouhé stoly plné stříbrných číší a třpytivého křišťálu. Chléb, který zde jedl, se rozplýval v ústech a medovina ho pálila v hrdle. Lidé byli krásní, vznešení a královští. Mirkady byl moudrým králem, šedovlasým a ctihodným, na prstech se mu třpytily prsteny a na hlavě měl korunu z bronzových dubových listů. Dwarmo, rozložitý rytíř, jehož tmavé kadeře mu v kaskádách spadaly na zářící kyrys, si s ním přitukával číší a bouřlivě se smál. Ostatní pánové a dámy seděli v róbách zdobených hermelínem a bobrovinou, hlavy zdobené tlustými zlatými čelenkami. Muži byli silní a dobře rostlí, ženy zdrženlivé a elegantní jako napůl ochočené srny a zpoza závoju vrhaly zvědavé pohledy na Mirkadyho hosty.

Jenom Kočka zůstala stejná, oblečená v ukradených šatech a nasáklá pachem potu a hlíny. Černočerné vlasy jí padaly do obličej

jako kapuce a oči v obličejích stále ještě umazaném od popela zářily jako dva zelené smaragdy.

Země divů. Našel ji.

Události se začaly zamlžovat. Opíral se o Dwarmoveho rámě a oba byli opilí jako prasata, stáli na cimbuří, ze kterého bylo vidět na moře stromů táhnoucí se, kam až oko dohlédlo, nad obzorem se donekonečna vznášel zlatý mlžný závoj. Michael měl nejasný pocit, že se dostal *hlouběji*, sestoupil dolů nějakým tunelem na vzdálenější místo a náhle s jistotou věděl, že existuje nekonečné množství takovýchle míst, možná pro každého snílka na světě jedno. V tu chvíli uslyšel smích a ucítil vedle sebe Kočku, horkou, nepoddajnou. Poněkud vystřízlivěl.

„Kde je tohle místo?“

Byl to král, Mirkady, kdo odpověděl.

„V Divokém lese, kde jinde?“ Pak se usmál na Michaelův zmatený obličej. Měl zelené oči jako Kočka, ale tmavší, temnější, připomínající řasy plovoucí na nehybné hladině rybníka.

„Představ si svět jako rukavici,“ řekl. „Jeden kus oděvu, mnoho prstů a každý vede jinam, na své vlastní místo a sama rukavice je určena k tomu, aby sloužila něčemu většímu.“

Michaelovi to nedávalo žádný smysl.

„Svět je země pod tvýma nohama. Pokud tam je, můžeš po ní chodit. Je to stejná cesta jako každá jiná.“ To byl Dwarmo.

Vypadal jako socha vytesaná ze stříbra a svíral číši, která v jeho ruce vypadala malá jako kalíšek na vejce. Když se usmál, uviděl Michael, že má delší tesáky, než by měl mít. Otupěle litoval, že na slavnosti pil tolik medoviny.

Slavnosti?

„Kdo může říci, kde jsme?“ zeptal se Mirkady lehce. „Někteří říkají, že pro každý vyřčený i nevyřčený příběh existuje zvláštní svět, že neexistuje nic takového jako tady a teď, jenom rozvíjení se nekonečných možností, které jsou všechny uskutečnitelné na tom či onom místě.“

„A v tom případě,“ řekl Dwarmo velice pobaveně, „neexistuje nic takového jako omyl.“

Michael byl ztracen. Cimbuří, les, společníci, všechno mu vířilo před očima, jako by se nacházel na počátku metamorfózy. Odvrátil hlavu stranou.

„Kočko.“ Alespoň ona byla skutečná a nezměnná. Ve zlatém slunečním světle vypadala přísně jako jeptiška, jako ty jeptišky, které odvezly Rose v černém autě. Černé auto v černé noci řízené vysokým knězem...

Rose.

Už si nedokázal vybavit její obličej. Když se o to pokusil, spatřil jen Kočku. V jeho mysli splynuly. Ale Rose byla přece mrtvá – nebo snad ne?

Umřela, když se rodilo dítě, o kterém mu povídala. Nikdy se nevrátila domů.

Hlas zpívající v lese pohřební píseň... Mrtvá láska, ztracený milenec.

Jsem ve smrtelném hříchu, Michaeli. Jsem padlá žena.

Medovina (byla to medovina?) mu zamlžovala mysl. Měl pocit, že je na pokraji nějakého důležitého pochopení. Balancovalo na špičce jeho vědomí, vznášelo se to ve vzduchu jako plavec, který skočil z můstku do vody.

Nikdy nebyl pohřeb. Proč?

Ledaže by nebyla mrtvá. Ledaže by prostě někam zmizela...

Michaelovi se rozšířily oči. Ostatní tři si ho bez úsměvu měřili. Zaúřadovala jen jeho rozjitřená představivost, nebo měl král Mirkady špičaté uši a ústa příliš široká, aby mohla patřit člověku?

Rose.

„Je tady,“ řekl a to vědomí v něm přímo vybuchlo. „Vzali ji sem. Přivedli ji na tohle místo.“

„Koho?“ zeptal se Dwarmo. Jeho brnění se jaksi rozplývalo, na koncích se třepilo.

„Ty víš o Rose, Kočko. Proto jsi mě sem přivedla. Ty o ní víš!“

Znovu, ta podoba, skoro k nerozeznání.

Žádné cimbuří, žádné bílé stěny. Stáli v taverně, jejíž strop tvořila černá zem, po které se plazily kořeny stromů připomínající staré kosti. V rukou drželi dřevěné poháry a holou zemi v taverně pokrývaly od stěny ke stěně staré kůže a kožešiny. Na stole se

povalovaly hliněné talíře a džbánky, ohryzané kosti a poházené zbytky jídla. Kolem dolíku s ohništěm seděla skupina nejružnějších tvorů všech tvarů a podob, oči jim zeleně svítily jako nefrit a tavernou se rozléhala změt' hlasů a nevyčíslitelný hlomoz a hukot.

„Bravo,“ řekl Mirkady a smaragdovým okem mrkl na Michaela.

„Můj bože,“ vydechl Michael slabě a zvuky okolo začal slyšet jakoby pod vodou.

„Tvůj bůh,“ souhlasil Mirkady. „Náš ne.“

Michael ho ignoroval. Chytil Kočku za paži. „Kdo jsi, Kočko? Odkud jsi přišla?“

„Nejsem pokřtěná,“ řekla Kočka. „To je všechno, co vím. Proto mne mohli Wyranové vzít k sobě.“

„Děti, které vesničané odloží, aby umřely, nechťené a prokleté, si bereme za své,“ řekl Mirkady. „Byl to Jezdec, který tu nechal sestru Kateřinu, blízko Vrchu; zakřičel mezi stromy jméno *Kateřina* a ujel.“ Mirkadyho hlas zněl jízlivě. „Učinil jsi naši sestru smrtelnou, takže cítí zimu a hlad. Udělal jsi z ní člověka a Jezdec ji proto honí.“

„Je to pravda, Kočko? Věděla jsi to?“

Nepodívala se mu do očí. V šatech jeho strýce vypadala znepokojivě, svůdně, trochu bezbranně, jako děčko.

„Jezdec ji zplodil, jako na počátku zplodil nás všechny,“ pokračoval Mirkady neúprosně. „Jsme příbuzní vlků v lese. Všechno v Divokém lese sem patří, mimo tebe a lidi tvého druhu.“

„Mimo Bratří,“ ozvalo se zamumlání od ohniště, následované souhlasným mručením všech přítomných.

„Kmeny, lidé z vesnic. Bývali kdysi jednotným lidem, zbytkem pyšných lidí hnaných přes hory do Divokého lesa ze země za bílými vrcholy. Vedl je chromý muž a bylo to tak dávno, že si to ani oni sami nepamatují. Takže porážejí stromy, pálí zemi a nutí ji, aby jim dávala úrodu, považují ji za svou vlastní, zatímco my, temní lidé, kteří jsme tu byli vždy, jsme zaháněni stále hlouběji do lesa, abychom se tu skrývali v neproniknutelné tmě. Někteří nás uctívají jako duchy lesů, ale většinou nás nenávidí, bojí se nás jako dětí Dábla.“

„Takže mi říkej podvržené dítě,“ řekla Kočka ostře a vyškubla ruku z Michaelova sevření. Ale on ji stěží vnímal.

Rose byla někde na tomto místě, stále naživu. Tím si byl jist. Měl by ji najít a přivést domů.

„Tak proto jsem tady,“ zamumlal omámeně. Kočka se od nich oddělila, dřepala si u ohně a napila se z odloženého hrnku. Dívala se do plamenů, jako kdyby prožívala nějaké soukromé peklo.

„Musíme jít,“ oznámil Michael rozhodně Mirkadymu. „Pokud je tady, musím ji najít. Je to...“ Pohlédl na Kočku. „Je to moje příbuzná.“

„Příbuzenská pouta jsou pevná,“ řekl Mirkady. Ústa měl sevřena přes celý svůj trojúhelníkový obličej jako ránu beze rtů. „Mají snad členové tvojí rodiny zvyk pohybovat se mezi světy?“

„Ona sem byla zavedena. Moje teta. Už před lety. Čekala dítě a odvezli ji pryč.“

Mirkadyho zájem se zostřil. „A otec?“

Michael zrudl. „Dělník, který pro nás pracoval.“ Thomas McCandless. Alespoň to uhádl, když poněkud povyrostl. Ten mladý protestant, kterého otec vyhodil z domu.

Ten, co ležel na Rose v lesích a tlačil ji do hlíny svými nárazy.

„To vypadá, že máš v tomhle světě nějaký úkol, Michálku. Snad pannu, kterou musíš zachránit. Ale co naše sestra?“

Michael polkl, když se setkal s přísným zeleným pohledem. „Miluju ji.“

„Opravdu! To je od tebe ušlechtilé. Víš, jak se Divoký les dokáže chovat ke smrtelníkovi, který se v něm potuluje, můj milý? Myslím, že ne. Dokonce ani kmeny nevědí moc o tom, co se skrývá v nejhustších místech, jací tvorové se tam pohybují. V téhle zemi se mezi stromy plíží noční můry a Jezdec vás bude honit. Sledoval vás z tvého světa do tohoto. Obávám se, že s vámi má své plány. A jeho oř dokáže létat spolu s větrem.“

„Přežijeme to,“ řekl Michael mnohem pevněji, než se cítil. Měl pocit, že se mu to jen zdá, že se probudí doma v posteli a uslyší vítr, jak hvízdá v krovech. Bylo to příliš podivné, dokonce i po tom všem, co spatřil. Jako sen. Ale přesto cítil skutečnou vůni hlíny kolem sebe, cítil kouř z ohniště a maso, které se tam peklo. Země pod jeho nohama byla pevná, jak řekl Dwarmo.

„Můžeš nám nějak pomoci?“ zeptal se Mirkadyho a skřítek se rozesmál.

„Čekal jsem, kdy to přijde! Takže tys nás požádal o laskavost, požádal bys i o několik, kdyby ses toho odvážil. A miluješ naši sestru.“

Odmlčel se a Michael si uvědomil, že ostatní přítomní v taverně ztichli a Kočka se na něj dívá pohledem tak pronikavým, až to bolí. Pod jejím pohledem se cítil skoro provinile.

„Nejsme žádní mudrcové ani proroci, přesto, co si o nás myslí někteří vesničané. Nedáme ti žádné kouzlo, které by ti na tvé cestě pomohlo, žádné talismany které by vás ohlídal. Ale něco udělat můžeme, kvůli naší sestře.“

Mirkady byl najednou úplně střízlivý, smích mu vymizel z hlasu.

„Jídlo, nějakou výstroj, dokonce i jednu dvě zbraně, takže nebudete muset použít tu železnou hrůzu, kterou máte přivázanou ke koni. Také nějaké oblečení. Ochlazuje se a dokud je cesta naší sestry spojena s cestou tvou, je člověkem stejně jako ty.“

„Je člověkem tak jako tak,“ řekl Michael.

Mirkady zakroutil hlavou. „Máš se hodně co učit, přesto, že tvoje jméno znamená skřítek. Kateřina je mezi námi princezna a my si jí ceníme. Nerad bych, aby se jí něco přihodilo.“ V jeho hlase zazněl varovný tón. „Jestli si lidé, které potkáte, uvědomí, jaká jí koluje v žilách krev, budou se vás stranit. Mouhou vás i napadnout. Mezi křesťany tohoto světa nejsme příliš populární.“

Michael zakroutil hlavou. „Kdo vůbec jste? Ten hrad, který jsem viděl. Ten sál a rytíři. Vy jste byl král.“

Vedle se zasmál Dwarma a olízl si své široké rty „Posedíš s Wyrany v jednom z jejich Vršků a nestačíš se divit, smrtelníku.“

„Opravdu,“ řekl Mirkady. „Můžeme být vším, čím chceš, abychom byli, nebo co tvoje mysl očekává. Kočka nemůže, protože má v sobě lidskou část. Ona a jí podobní jsou chyceni mezi vším nejhorším z obou světů. A je to ještě horší, když se dají dohromady se smrtelníkem, se kterým se... milují. Pak přijdou o ochranu, kterou jim poskytuje jejich lesní krev a Jezdec je pronásleduje.“ Odmlčel se a podíval se na Michaela pozorně. „A začnou stárnout.“

Neočekávaně otočil svůj ostrý obličejík vzhůru a pohlédl na strop nad svou hlavou podpíraný kořeny.

„Ve světě nad námi se snáší večer. Brzy bude tma. Protože jsi celý žhavý, vyrazíme, až zapadne slunce.“

„My?“

„Ano, promluv si s naší Kateřinou – měl jsem spíš říci s tvojí Kateřinou. Já musím ještě něco zařídit.“ A zmizel ve stínu.

Tvojí Kateřinou.

Když se k ní u ohniště připojil, v očích se jí odrážely zlaté plameny, takže je měla jantarové jako vlk. Nyní věděl, že je určité spojení, příbuznost mezi ní a vlkodlakem, mezi ní a každou lesní příšerou, kterou až do té doby spatřil, ale ta myšlenka už mu nevadila. Položil jí ruku na břicho a pohladil jemné chloupky. K jeho úlevě se mu opřela o ruku.

„Řekni mi o té své tetě,“ řekla.

„Myslel jsem, že o ní víš.“

„Jen trochu. Jen co si pamatuje samotný les. Že byla hezká, vysoká a měla ráda přírodu. Že sem přišla a něco hledala, ale zabloudila a Jezdec se jí zmocnil.“

„Kam ji odvezl, Kočko? Kam ji vzal?“

Pokrčila rameny. „Říkají, že v Říši vlků je místo, kde má Jezdec svůj hrad a tam drží duše. Ale to je v nejhlubší části Divokého lesa, v té části, kam se bojí vstoupit dokonce i Wyranové.“

„Já se nebojím,“ řekl Michael.

„Proto jsem tě sem nepřivedla, Michaeli.“

„A proč tedy?“

„Co si myslíš? Chtěl jsi sem jít a já ti ukázala tuhle zemi, její divy a zázraky. Já nemůžu žít v tvém světě, tak jsem tě přivedla do svého, abychom tu byli spolu. A teď mi oznamuješ, že máš poslání, nic menšího než zachránit tu ženu.“ Mluvila ostrým hlasem a oči jí svítily. Michael se usmál.

„Ty žárlíš, Kočko.“

„Žárlím! Je to tvoje příbuzná, tahle žena, a navíc starší.“

„To je.“ Ale aniž by si přál, v hlavě se mu objevil obrázek Rose u řeky, jak jí po nahých ramenou stéká voda ozářená slunečním světlem.

Když opouštěli Vrch, nehrála žádná muzika, nesvítila žlutá záře ani nezněl hluk hlasů. Země se otevřela jako rozšiřující se kruh a ucítili noční větřík plný vůně deště a hlíny. Stromy v silném větru šuměly hučely a vzduch byl nabitý elektřinou. Michael mu nastavil tvář. Fancy stála trpělivě u paty Vrchu, rance přivázané k bokům a uši přitisknuté k hlavě. Michael pocítil nával viny a zběsile se k ní rozběhl, do tváře ho prudce šlehal vítr a déšť, ale zjistil, že je jen trochu vlhká. Se zájmem očíhávala jeho nové šaty.

„Jak dlouho jsme byli tam uvnitř?“ zařval na Mirkadyho přes hluk bouře. Ten zrovna zavíral vrata Vrchu, otvor se zmenšoval i se světlem, které z něj vycházelo, až se dveře zavřely jako opona. Na chvilku zaslechli stříbrnou hudbu, když ve stromech zablikal poslední paprsek světla a pak osaměli se stromy a noční bouří.

„Jeden či dva okamžiky, víc ne. V mém království ti můžeme dát všechnen čas, který si budeš přát.“ Dábelsky se usmíval a černou kůži měl v dešti kluzkou a mokrou jako úhoř.

„Ano, jistě,“ zamumlal Michael.

Byl, stejně jako Kočka, oblečen v přiléhavou koženou tuniku, která sahala do půli stehén. Vypadalo to, že je vyrobena z nějaké nahrubo zpracované jemné kůže a dešťové kapky se po ní kutálely jako korálky. Přes ramena jim visely velké kapuce – Kočka tu svou měla na hlavě – které se daly pod bradou zavázat provázky. Seděly jim dokonale. Část Mirkadyho *laskavosti*. Kočce visel v pochvě u boku dlouhý, nebezpečně vyhlížející nůž z černého kamene a na zádech měla přivázaný kožený vak. Vypadala jako ze středověku. Obrázek doplňoval krátký luk s koženým toulcem, ve kterém se blýskaly šípy s černým peřím na konci, každý přes šedesát centimetrů dlouhý. Michael je opatrně podržel v ruce, byl šokován ostrými zubatými hroty z pazourku a runami a symboly vyrytými na těle šípu. U jeho pasu se houpala bronzová dýka se širokou čepelí. Rukojet' s čepelí byly vyrobeny z jednoho kusu, kolem rukojeti se černal omotaný kožený řemínek. Byla to těžká, nemotorná zbraň a zářezy na jejím ostří svědčily o tom, že už něco zažila. Zeptal se na to Mirkadyho a skřítko to velmi pobavilo. Je to nůž na holení a patřil

některé z mrtvol, řekl, a Michael s nástrojem začal zacházet ještě opatrněji.

Najednou se cítil ztracený a zmítaný osudem; jak tu tak stál v dešti v lese se svými ne zcela lidskými společníky, zachvátil ho stesk po domově. Myslel na svoji postel doma, na kamna v kuchyni a na konvici čaje, která se hřeje na plotně, na dědečka a babičku. Na Mullana. Hrdlo se mu svíralo, bojoval se svým steskem, až si přes hlavu přetáhl kapuci a vytřel déšť z očí. Rozcestí už přešel – vybral si jednu z cest, nemůže se vrátit a zvolit tu druhou. Bylo mu třináct let.

#

Šli nocí. Když se Michael zeptal, podle něj naprosto logicky, kam jdou, ignorovali ho. Takže se ploužil vpřed, klisnu vedl za uzdu a nohy měl čím dál tím promočenější, jak se brodil mokrou trávou. Nebylo téměř nic vidět ani slyšet. Vítr se po chvíli zmínil, ale nad hlavou jim v korunách stromů stále halasně bubnoval déšť. Michael brzy začal tiše klít, když zakopával o neviditelné překážky; držel se Kočky za tuniku, aby ji neztratil. Vypadalo to, že Kočka, stejně jako Mirkady vidí ve tmě, z temnoty jí zeleně zářily oči a jejich světlo měnilo dívčí obličej ve zvířecí tvář, nepředvídatelnou a divokou.

Temnotou se rozléval úsvit jako studená tekutina, prosakoval dolů skrze stromy a odděloval stíny od věcí, představivost od reality. Neviditelní ptáci se rozezpívali v korunách stromů a déšť ustal, ale voda stále všude kapala, stékala a proudila jim kolem nohou. Michael byl ztuhlý a unavený. Musel se opřít o koně, jinak by se potácel na místě.

Kočka s Mirkadym se zřejmě radili. Kočka stála nad Mirkadym s uchem u jeho úst, s kapucí odhozenou na ramena vypadala jako Panna Marie, která si nechává radit od nějakého skřítka. Michael se nad tím nápadem nahlas rozesmál, byl moc rád, že je noc už za nimi. Zapřemýšlel, co dál.

„Koně,“ pronesl Mirkady, když seděli a žvýkali pohádkový chléb (mnohem vydatnější, než to znělo), polykali rudé víno z kožené láhve a cítili sílu a horkost alkoholu. Opodál se krmila Fancy pohádkovým ječmenem a ze zvuků, které vydávala, bylo možno soudit, že je stejně vydatný jako chleba.

„My máme koně,“ řekl Michael plnými ústy.

Mirkady si povzdechl. „Ale je nás víc než jedna osoba.“

„Les je moc hustý, aby se v něm dalo jet na koni. Museli bychom mít celý den hlavu u sedla. Myslím, že jeden kůň stačí na nošení zásob a zavazadel,“ trval na svém Michael.

„Celý les není takhle hustý,“ přidala se Kočka k Mirkadymu. Víno jí obarvilo rty a měla je tmavé, jakoby pohmožděné.

„Na některých místech je otevřený, jsou tam holiny a mýtiny. A také cesty které vysekali lidé. Můžeme jimi cestovat.“

Michael pokrčil rameny. „Dobře. Kde tedy nějakého koně seženeme? A čím ho zaplatíme?“

„Železem,“ řekl Mirkady.

„Cože? Za kus kovu nemůžete koupit koně. A stejně žádné železo nemáme.“

„Můžeme a máme,“ prohlásil Mirkady sebevědomě. „Železo je v těchto krajích vzácné, je to drahý kov. A ten kyj s dřevěnou hlavou, který máš přivázaný k sedlu...“

„Ne,“ pochopil konečně Michael. „Ta patřila mému pradědečkovi. Nedám pušku nějakému lesnímu divochovi, aby ji používal jako kyj. Je to moderní zbraň. Potřebuješ zbrojní průkaz a tak.“

„Tady má ten kov cenu své váhy ve zlatě, Michaeli,“ řekla Kočka netrpělivě. „Potřebujeme to.“

„Nedám ji.“

Pohlédla na něj. Mirkady se skoro rozesmál. „V tom případě jste bez halíře, bez koně a brzy budete i bez bot.“

„Nějakého ukrademe,“ nadhodila Kočka.

„To nemůžeme...“ odpověděl po chvíli mlčení Michael. Cítil podivnou touhu sevřít jí tvář v dlaních a přitisknout své rty na její, ale nemohl, když tu byl Mirkady. Kočka se usmála a oči jí zářily, jako by mu četla myšlenky.

„V příští vesnici, do které dorazíme, ukrademe koně... nějakému knězi. Ti mají vždycky nejlepší zvířata.“

Michael se uculil když zaregistroval její rošťácký tón. „Takže z nás budou zloději koní? Dobře. Jak toho koně najdeme?“

„Žádný problém,“ vmísil se do hovoru Mirkady. „Vesnice leží jen několik mil od Jižní cesty, která se táhne skoro celým Divokým lesem. Můžeme tam dorazit před polednem.“

„Pro krádež je nejlepší tma,“ prohlásila Kočka a skřítek přikývl. „Pro náš lid je to nejlepší doba k akci, ale teď, mimo hranice Vrchu, musíme být opatrní. V lese se v noci potulují nejružnější tvorové, lovci i kořist. Mě samotnému by většina z nich nevěnovala pozornost, ale vy dva jste cítit lidskou krev. Sladké pití pro mnoho z těch, kdo se plíží nocí.“

Michael měl pocit, že se ho Mirkady snaží vyprovokovat, a tak raději neřekl nic. Bronzová dýka, visící mu u boku, byla studená a těžká, ale nemyslel si, že by ji kdy použil. Slíbil si, že jakmile nastane první příležitost, rozbalí a nabije brokovnici a bude se nadále držet civilizované zbraně.

„A měli bychom raději najít a natrhat nějaký oměj vlčí mor a rozetřít ho na vaše dýky, prostě jen pro případ,“ dodal Mirkady.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

O měj vlčí mor.
V tuto denní dobu byla hospoda přeplněná, stoly obsazené a prostor mezi nimi zaplněný lidmi. Vzlínající teplo těl plnilo vzduch a kouř z cigaret vytvářel před okny, za kterými zapadalo slunce, modrou mlhu.

Michael se potil, obklopen hlukem a randálem luštil tři objednávky najednou a škulal pípou, aby do püllitrů nateklo hnědé pivo. V duchu si opakoval objednávky a počítal čas do konce směny. Cítil kvasnicovou vůni piva, svůj vlastní pot a kouř v houstnoucím vzduchu. Od dlouhého stání měl nohy jako placky. Pouhého půl metru od jeho nosu se k dřevěnému barovému pultu tiskla řada zákazníků s penězi sevřenými v dlani a dožadovala se pozornosti. Prostě jen další sobota.

Přesto měl z davu zákazníků radost. Nesnášel ticho stejně jako nesnášel tmu a tlak těl byl uklidňující. Tady se mu nemohlo nic neobvyklého stát, nic, co nebylo součástí chodníku nebo silnice, úřadů a výfukových plynů. Byl v bezpečí.

Cítil se unavený a přes opasek mu viselo břicho. Moc piva, zauvažoval, když posílal penící sklenici přes pult a natahoval se pro další. A málo pohybu. Vždycky se mu zdálo, že jeho tělo funguje maximálně úsporně. Dokázalo zužitkovat každý kousek potravy a odpočinku, který dostalo, a nic nepromrhat. A teď tu byl přebytek. Stal se z něj obtloustlý, měkký chlap s tučnými červenými tvářemi a dvojitou bradou. Jak postupoval čas a rostlo mu břicho, dostávalo zároveň zabrat srdce spolu s plícemi, zničenými od cigaret.

Žádné selátko na rožni, pomyslel si, když s nevýraznou tváří vyslechl objednávku jídla, kterou vyštěkl zákazník. Taky žádná ta diamantová čistota, která bývala součástí jeho smyslů, když cestoval Jiným světem. Nastražený a ostražitý jako zvíře byl nebezpečím

osekáván do podoby pazourkové špičky oštěpu. Přestože byl ten proces bolestivý, stal se po něm ostrým a tvrdým, s myslí kříšťálovou jako rampouch – a skoro pořád měl strach.

Plíce ho zabořily touhou po cigaretě. Stiskl ústa do tenké linky a snažil se soustředit na svou práci. Pohled za brýlemi na dálku zaostřil zpátky na dávkovač, hrábl do kbelíku na led, nalil další pŭllitry, nekonečně dlouho mačkal knoflíky na pokladně a zásuvka ho praštila do břicha pokaždé, když se otevřela, jako by mu chtěla připomenout, že je pořád tady.

Že stále existuje zde. Ale kterou svou částí? Sám sebe viděl vyrůst dvakrát. Poprvé dospěl v lesního muže, bojovníka, mezi divochy a skřítky.

Skřítci. Takové dětské označení. Wyranové. Zvláštní, jak obrovské úsilí ho stálo vzpomenout si na to. Některé věci zapomínal stejně, jako zapomínal jazyk lesa, čím dále se vzdaloval z jeho hlubin.

Teď žil druhou dospělost, svůj skutečný život, jak sám sobě drsně připomněl. Tohle byla realita světa, ve kterém zůstane a zemře – tváře kolem baru se svou rozmazanou naléhavostí, pach piva a dopravní ruch venku. *Tohle* byl jeho vlastní svět, bez divů, šedý a unavený pachtěním se, svět s velkým panděrem a docházejícím dechem. Ten vysoký vyzáblý muž, kterým snad kdysi býval, zemřel jako napůl zapomenutý sen. Ale v žádném případě netoužil po jeho návratu. Noci byly už tak dost zlé v pouhém bludišti města, na ochočeném místě.

Po čtyřech hodinách měl právo na pauzu a zadními dveřmi vyšel ven nadýchat se čerstvého vzduchu. Za chůze šmátral po cigaretách. Bezmyšlenkovitě hleděl na zdi z červených cihel, popelnice přetékaající odpadky a kočku čistící si packy. Z nebe zastíněného stěny dvora viděl jen malý čtverec nad svou hlavou, zbrázděný čarami tryskáčů a ztmavlý svitem pouličních světel. Na všech stranách se do výšky tyčily další domy a kovové únikové vchody byly ověšené prádlem. Někde nahoře vřeštěly dětské hlasy, pláč mimina, smích mladé ženy, reprodukováná hudba.

Vykouřil cigaretu až k filtru, zapálil si další a usedl na popelnici. Bude to dlouhá noc. Sloužil poslední směnu a jedním z ranních úkolů

bude vyhodit tvrdohlavé ochmelky Ředitel mu tuhle práci dal kvůli statné postavě. Nikdy s ním nesmlouvali. Možná ještě teď měl v očích něco, co těm hádavým napovědělo, že mají raději urychleně odejít. Ta myšlenka ho potěšila. Stále měl v sobě stopu tvrdosti muže, který byl Koččiným milencem, Spárovým přítelem a zabijákem.

Na městský večer panoval venku celkem klid. Něco vrazilo do popelnice, zarachotilo víkem a hlasitě zamňoukalo. Průchod ubíhal dozadu do tmavnoucího prostoru plného odpadků, mezi ležící popelnice, k vraku rozebrané dodávky.

Cigareta zasvítila jako pekelné oko, když z ní potáhl. V téhle uličce někdy přespávali opilci, zachumlaní ve starých novinách. Zabydleli se v popelnicích, soupeřili s krysami, byli podobně chlupatí a zapáchali stejně jako zvířata. Možná tu jeden z nich dneska také byl, stočený jako plod v děloze z odpadků, a pozoroval ho.

Těžko uvěřit, že za stěnou z cihel žije dav lidí, kteří pijí, mluví, tančí, smějí se a milují. Tady venku vládlo podivné ticho, ticho jako v lese za bezvětrné noci. Z okolních budov blikalo několik slabých světýlek a na jednom stropě se odrážel modrý svit televize. Ale všechno působilo dojmem nehybnosti, husté jako kouř, v níž seděl mezi odpadky, papíry a nedopalky cigaret, zbytky vyhozených potravin a obaly od brambůrků a sušenek. Běžné krámy na ulicích.

Vyfoukl kouř, který se v houstnoucím šeru stával neviditelným. Něco se pohybovalo uličkou, plíživě, kolébavě. Opět zvedl ruku k ústům a popel mu padal na košili. Třásl se mu prsty.

Jeden z ochmelků se zřejmě štrachal, aby si našel postel nebo zbytky něčí svačiny.

Něco ho pozorovalo. Cítil, jak čísi pohled přejíždí nahoru a dolů po jeho podsaditém těle. Věděl, že není v uličce sám.

Za sebou uslyšel z okna hospody útržkovitý výbuch smíchu. Okna najednou zářila jako jezírka zlatého světla a způsobovala, že se ulička ponořila do naprosté tmy. Stál tady venku tak dlouho? Lépe se vrátit, než dostane vynadáno.

Něco je tam, ve stínu.

Namířil si to zpátky s cigaretou visící z vlhkého rtu. Podpatkem křísł o popelnici a tiše zaklel. Tady ne. Ted' ne. To stačilo.

Ze stínu se ozvalo zavrčení, hluboké, hlasité vrčení vycházející z hlubiny masivní hrudi. Cigareta mu vypadla ze rtů. Otočil se a běžel do bezpečného davu hospody.

#

K vesnici dorazili kolem poledního a vylezli na jeden z okolních stromů (brokovnice Michaelovi tloukla do zad), aby obhlédli situaci a zjistili, čemu budou muset čelit. Fancy nechali uvázanou asi o půl míle zpět. Michael o ni měl velký strach, ale Mirkady mu vysvětlil, že žádný Wyran by se nedotkl železem podkovaného koně, který má další železo na třmenech a k hrušce sedla přivázaný svazek cesmíny (nakonec se jim podařilo najít nějakou v mlázi). Zvíře tak bylo chráněno před všemi ne-lidskými obyvateli lesa, kteří by náhodou šli kolem, a z lidí se jen málokdo odvážil tak daleko od vesnic a Velké jižní cesty. Kočka jeho vývody podpořila a Michael se vzdal, přestože ho zneklidňovala myšlenka na faunu, běžnou v této oblasti. Lvi, tygři a medvědi, nic by ho bývalo nepřekvapilo. Navíc příliš nevěřil v účinnost té pichlavé rostliny kterou Mirkady rozetřel po ostří jeho dýky.

Vesnice stála bez ladu a skladu (a také bez zjevného důvodu) natěsnána v záhybu rychle proudící průzračné říčky.

Stromy byly pokáceny do vzdálenosti sta metrů od vnějších chatrčí, země plná pařezů zarůstala kapradinami, trnitými keři a kopřivami. V zákrutu řeky zahlédl Michael další mýtinu, zelenou a přeměněnou na pastvinu, na které se popásala zvířata. Nad vesnicí se vznášel modrošedý kouř z ohnišť a z hnojiště se linul zápach hnoje a mršin.

Stavby držely pohromadě zdi z propletených větví nebo dřevěných klád omazaných hlínou z břehů říčky. Střechy byly pokryty drny a kůrou stromů, místo dveří visely zvířecí kůže zatížené kameny.

Ale jedna stavba byla jiná, postavená z opracovaných fošen, střechu měla pokrytou šindelemi. Kostel stál na malé vyvýšenině na severním okraji osady a vedle něj se tyčila mohutná chatř, která

určitě patřila knězi. Na lomenicích kostela čněly kříže, v maličkých oknech se třpytilo barevné sklo a v podsadité věži, která byla nižší než okolní stromy, se blýskal mosazný zvon.

Osada vypadala tichá, muži pracovali venku na maličkých políčkách nebo lovili v lese. Děti si hrály u řeky, oblečené v šatech z nebarveného plátna a vlny. Byly bosé a špinavé. Malá skupinka žen nosila vodu a mluvila nesrozumitelným jazykem, jejich hlasy se v tichu dne podivně rozléhaly. Jiné tkaly na vysokých tkalcovských stavech, které měly postaveny pod stříškami přilepenými ke stěnám svých chatrčí, nebo hrubými motyčkami okopávaly malé zeleninové zahrádky. Shrbený stařec seděl na udupané hlíně před chatrčí a kouřil dýmku, tu a tam plivl na zem a vykopal nohou, když se k němu příliš přiblížilo některé prase hledající potravu.

Prasata, kuřata a psi se pohybovali volně a mísili se s dětmi. Prasata vypadala napůl divoká a psi byli hubení tvorové, které od vlků dělilo jen několik generací.

Osadu obklopovala hrubá palisáda ze špičatých kůlů, mezi kterými zela tu a tam mezera asi třicet centimetrů široká. Táhla se podél převislých stěn krajních chatrčí, přecházela přes řeku a končila hrubou branou, visící na kožených pantech. Nikdo u ní nehlídal. Místo bylo klidné a ospalé.

„Jako obrázek,“ zašeptal Mirkady zálibně.

„Ale kde jsou muži?“ podivila se Kočka.

Náhlý vzdálený křik jim poskytl odpověď. Jeho zdroj byl skryt za okrajem lesa. Michael viděl, jak se ženy u řeky zarazily a napjaly. Jedna zakroutila hlavou.

„Něco se děje,“ řekl a zadoutnala v něm zvědavost.

„To se nás netýká,“ odpověděl Mirkady. „Vidíš toho šedého valacha v přístřešku za kostelem? Ten je náš, přesně pro toho jsme přišli. Opravdu ušlechtilé zvíře, ale, běda, na posvěcené půdě. Já tam nemůžu. Od teď se musíte spoléhat sami na sebe.“

„Poslouchejte,“ zašeptala Kočka, která mu nevěnovala pozornost.

Klapot kopyt a hluk hlasů. Mirkadymu zasvítily oči. „Mají problémy. Teď je čas...“

Na vzdáleném konci vesnice se objevila skupina lidí, na koních i pěší. Vypadalo to, že dvojice vpředu klopýtá a potácí se... ne, zezadu je postrkovali. Nějaká vysoká postava s vyholenou hlavou a v hnědém hábitu mávala rukama. Ten muž vykřikoval něco o divoších a uctívacích d'ábla.

„Já rozumím, co říkají,“ vydechl Michael.

Vypadalo to, že ho Kočka ani Mirkady neslyšeli.

„Jeden z Bratrů,“ odplivl si Mirkady a z jeho úst to slovo znělo jako zaklení. Svými prsty připomínajícími větvičky ukazoval na blížící se dav.

Někdo něco vykřikl, ale Michael tomu tentokrát nerozuměl. Jeho schopnost rozumět stoupala a klesala. Byl si vědom toho, že jazyk, kterým ti lidé mluví, je podivný. V hlavě mu vířila neznámá slova, ale tu a tam mu v mysli vyvstal úplně jasně význam, jako když se za mraky objeví slunce.

Obyvatelé osady hromadně přecházeli přes říčku. Bylo jich tam třicet nebo čtyřicet a vysoký kněz šel po celou dobu v čele. Objekty jejich hněvu byli dva divoce a barbarsky vypadající muži, kteří klopýtali řekou a když upadli, rozstříkla se kolem nich sprška vody. Michael si uvědomil, že jsou spoutaní a ruce mají přivázané k tělu.

Byli to Liščí muži.

„Takže kněze pohoršili lidé z kmene,“ zamumlal Mirkady. Oči mu zářily jako vlhký jadeit. „Co to bude? Utopení, upálení nebo jen výprask?“

Jezdci vjeli do vody a naklonili se v sedlech, aby vytáhli Liščí muže z vody a dovezli je na druhý břeh. Tam dvojice zůstala ležet. Na tvářích měli krev a jeden z nich ztratil svou masku.

Už vůbec nevypadali hrozně, ale podivně zranitelně, jako strašidla, která dostávají výprask. Děsivým stínům z Michaelovy minulosti se teď příliš nepodobali.

„Proč to dělají?“ zeptal se. Instinktivně stál na straně obětí.

„Nemají rádi kmeny ti vyholení Bratři,“ odpověděl Mirkady. „A kmeny se jich bojí pro jejich magii kříže, která drží Wyrany v povzdálí. Občas dojde k nějaké urážce, skutečné nebo vymyšlené, napadení, možná krádeži. Kmeny a lidé z vesnic mají odlišné názory

na správné a nesprávné skutky. Ti Liščí muži budou mít štěstí, když se dožijí rána.“

V Michaelovi se vzedmula vlna odporu. „Chystají se je zabít? To jim nemůžeme dovolit. Musíme něco udělat.“

Kočka a Mirkady se na něj podívali.

„Přišli jsme sem ukrást koně, nebo jsi snad zapomněl?“ zeptal se Mirkady poťouchle. „A kromě toho, vidíš ty muže na koních?“

Popojíždělo jich tam snad půl tuctu. Jejich koně nebyli větší než poníci, ale měli silné nohy a podsaditá těla. Jezdci byli oděni do kožených pancířů, na kterých se blýskaly podivné kusy bronzů a vlály ozdobné pásy kožešin. Na hlavách jim seděly hrubé helmice z kůže a rohoviny. V jejich krytech byly vyřezány otvory pro oči, a nosy proměňovaly v mohutné zobáky. Vypadali krutě a bojechtivě. U sedel měli zavěšena dřevěná kopí s bronzovými hroty a dlouhé dýky. Jednomu z nich u boku visel meč v pochvě z vlčí kůže, kabátce měli zdobené šarlatovými kříži, vyrudlé a potřísněné zaschlou krví.

„Kdo to je?“ Jezdci vyzařovali cosi primitivního a bezuzdného. Když kroužili kolem ležících mužů, smáli se, a když se jeden z Liščích mužů zvedl na kolena, byl bezohledně sražen na zem špičkou kopí. Kněz vystoupil a zvedl ruce nad hlavu. Vesničané se utišili. Michael dokonce i z dálky viděl záři v očích některých z nich a nervozitu jiných.

„To jsou Rytíři Bojovníci, vojenská větev Bratrů,“ vysvětlil Mirkady „Ochránci vesnic a spasitelé církve. Jsou to zvířata.“

„Neznají slitování, Michaeli. Je lepší se jim vyhnout,“ řekla Kočka, zatímco upírala oči na scénu dole.

„Zabíjejí je,“ zděsil se Michael, když uviděl, jak na ležící Liščí muže míří špičky kopí. „Co je to za kněze, že se může dívat na zabíjení lidí?“

„Mezi Bratry najdeš všechny druhy lidí,“ řekla Kočka. „Dobré i špatné. Žijí tady už dlouho – snad několik století. Někteří z nich sami dříve patřili ke kmenům. Ale teď se většinou dívají na příslušníky kmene jako na divochy. Používají pro ně slovo *hiethyn*. Neradi vidí, když se s nimi vesničané stýkají.“

„Ticho! Dívejte se,“ vyhrknul Mirkady v náhlém rozechvění. „Situace se obrátila. Za chvíli to tam bude jiskřit. To jsem nečekal.“

Něco vyplašilo jezdce i vesničany. Kněz rozhazoval rukama mnohem divočeji než předtím. „Kmeny přicházejí!“ Michael tomu rozuměl. Pak se na knězově hrdle objevila tmavá skvrna a padl naznak.

Vesničané na chvíli ztuhli hrůzou a poté se vmžiku rozprchli. Jezdci na koních se prodírali vířícím davem, řvali a mlátili kolem sebe kopími. Michael zahlédl pohyb mezi stromy a z úkrytu vyrazila řada Liščích mužů. Běželi přes mýtinu plnou pařezů a za běhu divoce křičeli. Přes palisádu přeletěla hořící pochodeň, dopadla na jednu chýši a střecha okamžitě vzplála, tráva a kůra začala černat a do vzduchu stoupal dým. Liščí muži se zastavili u hrubé palisády a skrze mezery mezi kůly stříleli šípy. Vesničané se krčili za chatrčemi, dva nejodvážnější se snažili odtáhnout tělo kněze od potoka.

Jezdci cválali po proudu, směrem k Michaelovu stromu. Spěchali k vratům, pravděpodobně chtěli muže z kmenů napadnout z boku, jízdou zvnějšku po obvodu palisády. Michael viděl, jak se zableskl meč, který jejich vůdce vytáhl z pochvy. Železný meč, ne žlutý bronzový.

Seskočil dolů ze stromu. Rytíři se na chvíli zastavili, zformovali a pokračovali dál. Slyšel, jak za ním Kočka něco křičí, ale ignoroval ji. Vařila se v něm krev. Cítil se jako řezavé uhlíky zrozené v ohni, v běhu zaslechl křik vedoucího jezdce: „*Držte se při sobě. Ať vám nikdo neproklouzne!*“ Bylo to jasně srozumitelné, jako když na něj mluvila Kočka. Rozběhl se k bráně a automaticky přitom nabíjel brokovnici.

Setkal se s jezdci, když se řítily z brány zahlédl svítící oči vůdce pod helmicí a pak už jen sledoval, jak se hrudník toho muže rozlétl, když ho rána z brokovnice zasáhla do hrudní kosti. Necítil žádný zpětný náraz, neslyšel ránu, ale živě si pamatoval, že znovu natáhl kohoutek, zatímco se další Rytíř hnal přes padlého vůdce s kopím napřaženým vpřed.

Tentokrát moc vysoko. Výstřel jezdci ustřelil vršek hlavy helmice se roztránila a letěla pryč spolu s kusy lebky, mozku a proudem tmavé krve. Kůň proběhl kolem Michaela s mrtvým jezdcem visícím u sedla.

Čtyři zbylí jezdci vykřikli a otočili koně. Michael zlomil hlaveň brokovnice, vyndal dva kouřící náboje a znovu nabil. Cítil se jako ve snu.

Další křik, tentokrát od vesnice. Ve vzduchu se vznášel oblak dýmu, bylo slyšet praskání plamenů a ženský křik. Michael postoupil o krok vpřed a znovu vypálil. Příliš nízko. Výstřel urazil koni půl hlavy, ten se okamžitě složil a jezdce katapultoval vpřed. Michaelovy tváře se dotklo něco jako horký déšť. Zvíře se chvíli zmítalo na zemi a jeho strašlivě znetvořená hlava se kývala jako květina na dlouhém stonku, kost se blýskala a z rány se valila bublající krev. Vzduch najednou zhoustnul pachem smrti. Michael zaváhal a vzrušení z něj vyprchalo. Jeho další rána šla úplně vedle. Upustil zbraň z třesoucích se rukou, když na něj opěšalý Rytíř zaútočil s vyceněnými zuby a blýskajícíma se očima.

A strnul. Kolem Michaela se vyrojily tmavé postavy. Jeho dětské můry běžící pod zářícím sluncem. Liščí muži.

Opěšalý rytíř zařval a rázem byl pohřben pod hromadou těl. Ozvala se řada tupých úderů, Liščí muži běželi dál a stále bojovně křičeli. Mrtvolu nechali ležet.

Zbylí jezdci se otočili a cválali zpět do chaosu hořící vesnice. Michael se sklonil a zvracel na zkrvavenou zem. Přihodilo se toho moc najednou. A příliš rychle.

Znovu nabil a s očima plnými slz a hrdlem plným pálivého kouře zastřelil zmrzačeného koně. Meč zabitého vůdce se třpytil vedle na zemi, sebral ho, vyhýbaje se pohledem neživým očím. Hrud' mrtvolý zůstala otevřená jako sváteční pečeně. Michael stál v bráně a díval se na vesnici.

Hořely další domy. Liščí muži zapálili kostel a plameny se šplhaly na věž. Odněkud vyrazilo pištící prase a srazilo hystericky řvoucí batole. V oblacích kouře spolu bojovaly lidské postavy, koně ržáli a točili se dokola, kov řinčel a ženy ječely a vřeštěly. Řekou odplouvalo mrtvé tělo. Vzduchem vířil popel a žhavé uhlíky.

„Můj bože!“

„Tvůj bůh,“ řekla Kočka a Michael se otočil, v jedné ruce meč, v druhé brokovnici.

„Páchneš krví a železem,“ řekla Kočka znechuceně.

Otočil se zpět k té hrozně podívané a zakroutil hlavou. „Proč, Kočko? Proč bojují?“

„Tak funguje svět. Tenhle svět. Nelíbí se ti, co vidíš, Michaeli?“

„Líbilo se mi to. Jednu chvíli jsem tím byl nadšen, Kočko. Opravdu jsem byl.“

Vypadalo to, že boj ustává. Nejhlasitějšími zvuky byl praskot a hučení hořících budov. Věž kostela se s rachotem zřítíla a šindele se rozlétly kolem. Kouř zakryl vesnici jako hustá mlha a štípal Michaela v nose a ústech. Tělo měl pokryto koňskou krví, která pomalu zasychala.

Z kouře se s funěním vypotácela pološílená bytost s očima rozšířenýma strachem. Kočka tvora odchytila a zasmála se, jak ji Michael nikdy předtím neslyšel. Ukonejšila vydešeného šedivého valacha a upřela na Michaela svůj zářící zelený pohled.

„V každém případě jsme dostali, pro co jsme přišli.“ Z kouře se vynořily další postavy – řada mužů. Michael couvl.

„Kočko...“

Liščí muži. Na ramenou nesli čtyři své druhy a s těmi divošskými maskami se špičatýma ušima na hlavách vypadali neuvěřitelně vysocí. Byli černí od kouře a oči jim svítily z pomalovaných špinavých obličejů. U pasů se jim houpaly useknuté krvácející hlavy a za sebou táhli za vlasy plačící ženy. Když spatřili Michaela, vykřikli a rozběhli se k němu.

Přišli si pro něj. Věděl to od toho prvního večera, kdy je zahlédl dole u řeky. Byl jejich.

„Kočko!“ Nemohl se hrůzou pohnout.

Obklopili ho, zuby se jim blýskaly a zápach jejich těl se mísil s kouřem. Takhle zblízka nevypadali tak velcí – byli menší než on. Ornamenty vyřezané z kostí se houpaly a tiše cinkaly. Na pazourkových sekerách měli zaschlou krev a vlasy. Michaelovi se zvedl žaludek, ale raději to spolkl. V jedné ruce držel brokovnici jako kluzké mrtvé závaží, v druhé mu těžknul meč.

„Pomoz mi, Kočko.“

„Nepotřebuješ žádnou pomoc, Michaeli. Myslím, že ti chtějí poděkovat.“

Vysypala ze sebe řeč v podivném jazyce, kterému Michael rozuměl jen zpola. Je to válečník, řekla, vážený bojovník ze vzdálené země. Přítel Wyranů.

Jeden z Liščích mužů, vyšší než ostatní, vystoupil dopředu. Jeho druhové mu uvolnili cestu. Tichem zněly dušené vzlyky žen a praskání ohně.

Liščí muž něco řekl, něco, čemu Michael nerozuměl. Kočka mu to přeložila.

„Ten meč. Říká, že je to dobrý meč. Železný meč, jeden z těch, které vyrobil Ulfberht.“ V úsměvu ukázala zuby. „Říká, abys na něj byl opatrný. Bude dobrý na zabíjení, pokud by někdy selhala magie tvé ohnivé hole.“

Liščí muž si položil pěst na hrud' a řekl ještě něco.

„Říká, že se jmenuje *Oskyr*l a že je vůdcem těchto lidí. Ve tvém jazyce by jeho jméno znělo Spár.“

#

Opustili hořící vesnici a pokračovali dál lesem, zatímco obyvatelé vesnice bojovali, aby zachránili to, co zbylo z jejich domovů. Bylo děsivé pozorovat, jak se Liščí muži pohybují mezi stromy. Vypadalo to, že jsou vytvořeni z kostí pokrytých šlachami, vytrvalí a neúnavní jako vlci. Jejich kroky nevydávaly ani nejmenší zvuk. Skákali lesem v půl tuctu skupinkách vedle sebe a uprostřed každé skupinky se potácely zajaté ženy. Ženy již ztichly, kolem očí měly rudé kruhy a tváře začerněné popelem. Šly za svými únosci rezignovaně, jako by byly příliš šokované nebo unavené, aby se bránily. Když některá zakopla a upadla, její únosce jí obvykle jedním máchnutím paže pomohl na nohy. Někdy ji ale dál táhli za roztrhané šaty dokud se sama nevydrápala na nohy. Nikdo nepromluvil. Pohybovali se lesem rychle jako vítr.

„*Michaeli. Michaeli Fayi.*“

Šepot, jako by mu u ucha zabzučela včela. Otočil se a spatřil, že mu na rameni sedí duhová vážka. Škubl sebou a chystal se ji smést dolů, když se znovu ozval hlas.

„To jsem já, ty hlupáku. Mirkady.“

„Mirkady! Zatraceně!“

„Ne tak nahlas. Tihle lidé z kmenů mají sluch jako netopýři. A nedůvěřují Wyranům skoro tolik jako lidem z vesnic.“

„Co se děje? Co chceš?“

„Dát ti jednu radu. Já odcházím. Vypadá to, že sis našel nové přátele a budou ti mnohem užitečnější, než by ti kdy mohl být kterýkoliv z Lesních lidí. Teď mě poslouchej. Kočka je pryč.“

„To vím. Kam šla?“

„Přivést tvoji bujnou kobyliku. Za chvíli ji potkáš dál v lese.“

Ale musím ti říci tohle – jsi pronásledován. Moji lidé vycítili bytosti, které tě sledují mezi stromy. A Jezdec je blízko. Jsi sledován, Michálku, a Kočka také. Pokud cestuje v tvé společnosti, je jen další člověk – ve většině případů. Musíš být opatrný. Nauč se od Liščích lidí všechno, co můžeš. Jsou nesmírně čestní. A taky nejhouževnatější ze všech lidí v Divokém lese.“ Odmlčel se.

„Na tomhle místě působí magie, Michaeli. Divoký les jí jen hučí. Jen v útulcích Bratrů hlídaných křížem jsi v bezpečí. Ta vesnice, kterou jsi nechal za zády... Když je kněz mrtvý, z poloviny těch, co přežili, budou ráno mršiny.“

„Proč?“

Jestli se dá říci, že vážka dovede pokrčit rameny, tahle to udělala. Oči se jí třpytily jako duhové světlo prozářené sluncem.

„Snad pomsta. Dokonce i lidé z mého vlastního Vrchu by byli rádi, kdyby viděli, jak se kus země vrací lesu a magie kříže je přemožena. V noci na ně zaútočí dravá zvěř.“

„A ty?“

„Já jsem poslední dobou nemožně sentimentální. To je z toho, že mám rád pololidi jako je tvoje Kateřina.“

„Mirkady, jsou určité věci, které bych měl vědět. Existuje nějaký důvod, proč jsem tady, tím jsem si jist.“

„Ach, ano. Nic se neděje bezdůvodně.“

„Jezdec. Sleduje mne?“

„Nepochybně.“

„Ale...“

„Odcházím, Michálku. Nejsem žádný věstec, abys se mnou probíral tajemství Divokého lesa. Ani Wyranové neznají všechno. Některé věci si budeš muset zjistit sám. Pošlu několik svých lidí, aby

na vás dohlédli a také budu hlídat sám. Ale ten meč, co máš – udělal bys nejlíp, kdyby ses ho naučil používat. V téhle zemi je železo nejjistější zabiják, dokonce mnohem jistější než ta ohnivá hůl, co nosíš sebou. A pamatuj si, že cesmína a oměj vlčí mor jsou tví přátelé. Také blatouch. Udrží ti čarodějnice od těla. A řebříček léčí rány způsobené železem. Pamatuj si to, Michaeli.“

Vážka zabzučela a zavířila křídly.

„Mirkady... počkej chvíli...“

Hmyz vzlétl, rozpustile zamával křídly a zmizel v korunách vysokých stromů.

#

Asi po třech mílích potkali Kočku. Stála mezi Fancy a ukradeným valachem. Paprsek medově zlatého slunečního světla tu trojici osvětloval a Koččina tvář zářila čistě a průzračně jako alabastr. Ti tři připomínali zlatý tryptych z nějakých jiných dob. Ale sluneční svit pohasl a Michael uviděl špínu, kterou měla rozmazanou po tvářích a na šatech. Kočka se usmála.

„Teď budeme cestovat stylově.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Cestování.

Prošli dlouhou cestu, až se Michaelovi zdálo, že pod stromy strávil celý život, že se celý život díval v noci do záře ohňů, cítil tvrdou půdu pod zády a jedl maso nasáklé kouřem. Dlouhý čas – dost na to, aby daleko za sebou nechali pach požáru a pomstu Rytířů. Dost času na to, aby mu z tváře zmizela dětská kulatost, aby se napumpovaly rodící se svaly na jeho nemotorné postavě a úplně ji proměnily. Od otěží, nože a meče mu ztverdly dlaně a ramena se značně rozšířila.

Spár ho učil různé věci. Stopovat v hustých lesích, poznat stezky zvěře, plížit se. Zabíjet. A jak se v Michaelově mysli zabydlovalo stále více a více lesního jazyka, snáze se začleňoval do pestrého tkaniva Divokého lesa. Pochytil lesní způsoby a zjistil, že z velké části byly již dříve obsaženy v jeho mysli, stejně jako jazyk lesa. Skryté rozvíjející se poupě. Viděl, učil se, ale také stárnul.

Tento proces jako první oznámilo strniště, rychle mu rašící na bradě. Spárovi lidé se podle starodávné tradice holili a stříhali nakrátko, takže v jejich blízkosti netrpěl nedostatkem pazourkových břitev a husího tuku. Ale vous den ode dne houstl a ježatil se, byl hrubý a škrábal. Michael ho nakonec nechal růst, přestože s tím Kočka nesouhlasila. Před svými čtrnáctými narozeninami se tak z něj stal vousatý muž. To ho děsilo, ale Kočka na toto téma odmítla mluvit. Pouze mu vyprávěla podobenství o čase, který je jako jezero. Přemýšlel, je-li čas skutečně tak nevyčerpatelný, když mu tohle místo odsává roky života.

Následovali Spárův kmen, jak se pohyboval za lovem, a postupně se měnila roční období. Viděl, jak místo ranních mrazíků nastupuje sníh, který udělal z hlubokého lesa jiskřivou, běloskvoucí říši divů, kde v noci lovily sněžné sovy a v závějích se brodili vlci s

kožichy pokrytými jinovatkou. Zabil medvěda (to byl památný den) a jeho kožeš posloužil jako oděv pro něj i pro Kočku. Spárovi lidé se na zimu usadili na březích napůl zamrzlé řeky, daleko od vesnic, kostelů a vojsk Rytířů Bojovníků. Tady si vztyčili přístřeší z křovin, kůží, drnů a všeho ostatního, co bylo po ruce. Ženy unesené z vypálené vesnice se přizpůsobily novému životu s překvapivě malými obtížemi a učily se od žen, které už v kmeni žily. Některé z nich byly samy zajaty při minulých nájezdech. Udily maso a vydělávaly kůže, sbíraly dřevo a nosily vodu, aniž by si postěžovaly, přestože citelně přituhovalo a dny byly čím dál kratší. V noci se mezi chatrčemi procházeli vlci, jeden z nich dokonce vrazil do chatrče s odkrytým závěsem na dveřích a ukradl spící děcko. I tvorové lesa trpěli hladem.

Muži se shromažďovali u ohniště v největší chatrči, probírali plány na jaro a samozřejmě vzpomínali na minulé zimy, strašlivé temné doby. Před čtyřmi lety v zimě se do vesnice vplížil vlčí muž a zabil ženu. Pronásledovali ho až do příštího jara a při lovu byl pokousán Fuinos. Přestože zvíře nakonec usmrtili oštěpy otrávenými omějem vlčím morem a Fuinos zůstal naživu, museli ho zabít, protože se měnil. Pak snědli a spálili zbytky zvířete, kterým se stal, z úcty k muži, kterým býval.

Vyprávěli také jiné příhody. Byly doby, kdy se Rytíři soustředili do velkého vojska, aby zahnali kmeny na jih do strašidelných lesů, a chytili Liščí muže do pastí. Ti měli za zády řeku a aby ji mohli přejít, museli vyjednávat s trollem, který hlídal brod. Takže se namáhavě snažili rozluštit jeho hádanky, zatímco je nepřátelé obkličovali. Troll našťastí patřil k srdečnému typu. Hrozně rád prozrazoval odpovědi, stejně jako strašně miloval, když mohl pokládat otázky. Nechal je projít – Wyranové jsou kmenům nakloněni mnohem příznivěji, než kterýmkoliv lidem – a pak pošádílil Rytíře, kteří přicválali, a utopil tři z nich, ty, kteří se snažili překročit řeku, aniž by se zabývali jeho hádankami.

Osada, kterou si kmen na zimu postavil, byla malá. Michael se tak dozvěděl, že ze skupiny mužů, kteří napadli vesnici, nepatřili všichni jen k Liščím lidem. Někteří náleželi k Jezevčímu kmeni, jiní byli Jelení muži. V dávné minulosti patřili k jednomu lidu a rozdělili

se. Nebyla pravda, že by nenáviděli vesničany. Příležitostně jim dokonce pomáhali, když byli Bratři, kteří s nimi žili, vstřícní a Rytíři hodně daleko. Ale většinou vládlo mezi těmito dvěma skupinami neklidné příměří. Dvojice Liščích mužů zajatá ve vesnici tam tehdy přišla za obchodem. Vesničané na jejich účet žertovali, došlo k potyčce a jeden z mužů ze vsi byl zraněn. Bohužel v osadě zrovna tábořila skupinka Rytířů a ta se rozhodla viníky za trest upálit. Kdykoliv jindy (a také kdyby tam byl méně horlivý kněz) mohla být záležitost urovnána mírněji. Ale Liščí muži poslali rychlé běžce k blízkým kmenům a zaútočilo proto najednou přinejmenším čtyřicet válečníků. Liščí muži samotní čítali jenom asi šedesát jedinců, z nichž bojovníků bylo méně než dvacet. Říkali, že se jejich počet stále zmenšuje, stejně jako u všech ostatních kmenů. Šelmy, Rytíři a drsné podnebí je postupně likvidovali.

Byli to podivní lidé, přesvědčení o svých vlastních zákonech a odmítající se podrobit jakékoliv vnější síle. Mohli se usadit již před několika desítkami let a stát se vesničany stejně jako ostatní, ale odmítli kvůli prapodivné tradici, která však již byla ztracena a zapomenuta. Bývali vojáky, říkali. Neobdělávali půdu. Ale když byli tázáni, odkud to vědí, nedokázali odpovédět.

Michael zjistil, že Spár je výborný učitel a rádce. Byl zasmušilý, málomluvný, ale nekonečně trpělivý. Jeho špinavý obličej jen zřídka kdy ozářil úsměv, ale v těch řídkých chvílích vypadal skoro mladě. Bylo nemožné určit jeho věk, stejně jako se nedal rozeznat u nikoho z těchto lidí kromě těch nejmladších a nejstarších. Všichni byli hubení a tmaví, se širokými rameny, neuvěřitelně rychlí, a pohybovali se stejně mrštně a rychle jako divoká zvířata. I ženy byly štíhlé a tmavé, krásné zmlada, ale rychle stárnoucí. Staré lidi sužovaly oteklé klouby a revmatismus a když cítili, že nastal jejich čas, odešli navždy do lesa. Někdy bylo jejich tělo nalezeno a spáleno, někdy se ztratilo a zvířata měla hostinu. Liščí lidé nebyli sentimentální, přestože si své děti cenili nade vše.

Kočka dokázala lovit stejně dobře jako kterýkoliv z nich, sedávala na poradách a bělostná zářivá tvář ostře kontrastovala s jejich tmavými obličejí a Michaelovou zacuchanou bradou. Michael byl přesvědčen, že se jí trochu bojí, zřejmě proto, že dokázala

předběhnout většinu z nich a měla podivuhodný vztah s lesními zvířaty. Považovali ji za něco jako čarodějku; říkali, že k ní promlouvají stromy. S Michaellem působili jako nerozlučná dvojice. Byla jeho stínem, druhou stranou mince jeho života.

Michaelova „ohnivá hůl“ zůstávala nevyužita, přestože spolu s mečem získala Michaelovi úctu mezi muži. Ta úcta přežila dokonce i jeho nemotorné pokusy o lov a pokládání pastí. Byl pro ně něco jako kouzelník. Možná proto, že když s nimi v lese lovil, mohli zahlédnout pohyby mezi stromy nebo slyšet vzdálený smích. Wyranové ho hlídají, říkali. A považovali ho svým způsobem za posvátného.

Na své cestě lesem nacházel různé věci – kytici violky trojbarevné, bažanta visícího na větvi, větvíčku omotanou stuhou, pár stračích per – a díky těmto znamením věděl, že Mirkady drží slovo. Lesní lidé byli tady, pozorovali ho a dávali pozor na Kočku, která byla přece skoro jednou z nich.

Jednou, na lovu, v sychravé tmě před rozbřeskem spatřil Jezdce. Seděl v sedle na mýtině pod mizejícími hvězdami jako vytesaný z kamene a jeho havraní kůň pod ním stál nehybně jako socha. Na zemi u jeho nohou se plazili vlkodlakové a nad hlavou v kápi kroužily tmavorudé vrány. Michael se roztřeseně odpotácel; věděl, že Jezdci neunikl. Že mu nikdy nedokáže uniknout. Podivné spojení jako pupeční šňůra nebylo přestřiženo.

Čas ubíhal a Michael to ani nezaznamenal. Ztratil o čase pojem. Byl si ale vědom jakéhosi nesouladu, věci napůl zapomenuté a zasuté v jeho mysli. Jak sníh začal tát a lesy se začaly zelenat poupaty a znít ptačím zpěvem, ten pocit sílil. Měl by jít dál. Musí postoupit hloub k jádru věcí. Neztratil přesvědčení, že jeho teta Rose tam někde je, možná na Jezdcově hradě, o kterém mluvil Mirkady. Jeho *poslání* ho pohánělo.

Muži kmene měli poradu v největší z chatrčí o tom, kam se mají na jaře posunout. Přeplněný prostor byl prosáklý pachem nemytých těl a kouře z ohniště, ale natěsnaný dav vytvářel spolu se žlutými plameny které zde byly jediným osvětlením, příjemné teplo. Kočka stála přitisknuta k Michaelovu boku. Někteří z mladších mužů (po pravdě řečeno to byli teprve chlapci) stáli po obvodu zdi a hrbili se

pod nízkou střechou. Ze stropu stále padaly kusy kůry a bahna – jak nastávalo jaro, myši, které tam přezimovaly se probouzely. Což, řekl jim Spár, bylo dobré znamení. Znamenalo to dobré léto a plodný rok.

Muži byli hubenější než kdy předtím, mihotavé světlo ohně měnilo jejich hlavy na lebky kostlivců, zapadlé oči se jim blýskaly a lícní kosti měli vysedlé jako kameny. Nebyla to zvlášť krutá zima, ale v temné roční době takhle blízko k přírodě všechny živé bytosti trpěly. Kdysi zima pro Michaela znamenala koulování, sáňkování a vracení se k plápolajícímu krbu a horkému kakau. Nyní zimu cítil v kostech, pod žebry; zírala z propadlého Koččina obličeje. Byla to zkouška, kterou bylo nutno přežít. Nejméně tři z nejstarších a nejmladších členů knene ji nesložili. To byl způsob, kterým tento svět fungoval.

Porada probíhala naprosto demokratickým způsobem. Muži věděli, že Spár nejlépe odhalí místo, kde se Rytíři pravděpodobně nacházejí a jejich záměry. Semuin byl nejlepší lovec, který dokonale znal stezky zvěře a pohyby stád jelenů. A starý Irae věděl, která místa je lépe nechat na pokoji, protože jsou zasvěcena Wyranům. Věděl, jaké obětiny nabídnout Lesním lidem, aby kmen mohl přejít přes jejich území, nicméně byl poněkud rozladěn přítomností Kočky, která pravděpodobně znala tyhle věci lépe než on.

Nikdo nikomu nic nenařizoval. Každý příspěvek byl předkládán jako návrh, který může být přijat nebo zamítnut. Docházelo tak k jakémusi přelévání informací, když nejchytřejší muži kmene jeden po druhém sdělovali ostatním své názory. Rytíři budou nyní venku ve velkém počtu, protože hledají muže, kteří vypálili vesnici. Liščí lidé proto na jaře nebudou moci obchodovat s žádnou z blízkých osad, posunou se tedy na jih do neobydleného lesa, kde žije plno lovné zvěře, i když to znamená přestěhovat se blíže k Říši vlků. Tam je Rytíři pronásledovat nebudou.

Několik mladých mužů, velmi sebevědomých, řeklo, že oni by před Rytíři neprchali. Dokáží s nimi kdykoliv bojovat a porazit je, zvlášť s tou ohnivou holí, kterou má „Přišel z daleka“.

Po tomto prohlášení nastalo ticho a starší muži se odmlčeli. *Utwychtan*, „Přišel z daleka“, tak nazývali Michaela, stejně jako

Kočce říkali *Teowynn*, Stromová panna. Kočka byla tím jménem úplně nadšená.

Není dobré zatahovat *Utwychtana* do rozhodování, které se týká jen kmene, řekl Spár. *Utwychtan* jednou možná bude chtít jít svou cestou a k tomu nebude za sebou potřebovat vojsko Rytířů.

Spár pohlédl Michaelovi do očí přes záři ohně a Michael náhle věděl, že Liščí muž neočekává, že by s nimi zůstal další zimu. Dával mu možnost volby a očekával odpověď.

„Půjdu s kmenem na jih,“ prohlásil. Měl pocit, že jeho cíl stejně leží tím směrem a váhal cestovat jen s Kočkou jako společníci. V téhle zemi se cítil bezbranný jako dítě a věděl, že se toho má ještě hodně co učit.

Popadla ho za ruku. „Pojedeš na jih rád?“ Neodpověděl.

„Nikdo nevyjde z Říše vlků ani do ní nevstoupí, jen ti, které zajal Jezdec,“ řekla, jako by mu četla myšlenky. „Dokonce ani Wyranové tam nechodí. A ten jeho hrad může být jen povídačka, legenda. Nikdo neví.“

„Je tam. Já to vím.“

„Jak?“

Usmál se. „Protože v pohádkách je vždycky strašidelný hrad.“

„Ty hlupáku.“ Ale sevření její ruky nepovolovalo. Položila mu hlavu na rameno a zavřela oči.

Přesouvali se na jih, zatímco tály sněhy a vody divoce hučely. Šedesát lidí plahočících se jitrním lesem s veškerým svým majetkem přivázaným na zádech nebo naloženým na hřbetech dvou koní. Koně byli vyhublí, měli dlouhé, zacuchané chlupy a pod kůží jim vystupovala žebra.

Muži šli rozvrstveni vpředu, vzadu i po stranách, aby mohli varovat, kdyby se náhle objevil nepřítel. Vypadali jako nepřírozeně vzpřímené opice, zahalení v kožešinách a kůžích, na hlavách barbarské liščí masky. Když se při průzkumu přikrčili, zmizeli mezi černými kmeny stromů a když začali tiše výstražně houkat, celý zástup žen, dětí a starců na místě ztuhl a trpělivě čekal. Kočka tiše konejšivě šeptala na Fancy a šedáka, takže zůstali v klidu, jen z nozder jim šel bílý dým.

Tímto způsobem proputovali celé dny a les se pomalu, ale znatelně měnil. Stal se hustším a tmavším, na vrších rostlo víc tisíců a smrků, cesmíny, skotských borovic a bříz. Mohli svléci svoje zavšivené kožesiny, protože se pomalu oteplovalo a když dorazili k malému rybníčku, Kočka se celá vydrbala, přestože se trásla zimou. Kmen se na noc utábořil na jeho březích, seděli kolem ohňů a žvýkali pečené maso, zatímco stráž složená z mladých mužů chodila kolem a hlídala, aby je nenapadly šelmy.

Les se však zdál pustý. Dokonce ani ptáky nebylo slyšet. Začal se postupně ozývat názor, jestli bylo moudré stěhovat se na jih, když je v lesích tak málo zvěře.

Byla hluboká noc, když se Michael probudil a zíral na hvězdy přes tmavé koruny stromů nad jejich hlavami. Kočka spala stočená do klubíčka a z blízkého ohně vycházela slabá rudá záře. Ostatní leželi natěsnáni kolem jiných ohnišť. Pronikla jím zima a jeho mysl byla rázem jasná a ostrá jako oštěpek pazourku.

Co ho to jenom vzbudilo?

Zvedl se zpod medvědí kůže a Kočka zamumlala něco na protest proti ztrátě tepla. Políbil ji na ucho, opatrně vstal a ve tmě šmátral po dýce.

Že by se něco dostalo do ležení? Stráže by si toho přece všimly. Namířil si to ven z tábora a cestou pokývl na jednoho z válečníků, který seděl na bobku opřený o kmen stromu jako tmavý nezřetelný stín.

„*Taim mae, Utwychtan. Aelmid na sytan,*“ zamával mu oštěpem.

Michael opatrně pokládal chodidla na praskající jehličí a vytáhl dýku. Přál si, aby býval vzal Ulfberht. Železo tady mohlo být lepší než bronz.

Nic. Stál asi dvě stě metrů od ohňů a v lese byla tma jako v pytli, nad hlavou mu slabě svítily hvězdy a kolem úst se mu tvořil stěží viditelný bledý oblak páry

Zbytečná procházka. Zbytečně opustil Koččino vláčné teplo. Na močový měchýř mu zaútočila zima. Vymočil se na kmen blízkého stromu, pára stoupala a hluk padající tekutiny se v tichu hlasitě rozléhal.

Pak to uviděl. Obrys temné postavy proti světlejší změti větví. Uši v té tmě měla dlouhé a špičaté jako rohy a místo očí dvě světla, která pomalu zamrkala.

Tvor tiše postoupil vpřed a ve slabém světle hvězd spatřil Michael dlouhou tlamu, zubaté čelisti, mohutné nadočnicové oblouky a hustou kožešinu, která pokrývala obrovskou hlavu. Z krku mu visela převislá kůže až na hrud'. Michael měl dojem štíhlé mohutnosti tyčící se temně mezi stromy. A ty zlověstné oči, úzké a zářící jako dva brilantové špendlíky.

Nevědomky ustoupil vzad, žaludek stažený hrůzou. V těch očích zářila taková zášť, taková soustředěná nenávist a hlad, že pouhý pohled pociťoval skoro jako fyzický úder.

Jakmile tvor skočil vpřed, Michael zařval z plných plic, otočil se a prchal.

Kličkoval lesem pod svědem hvězd. Trní ho chytalo za nohy a nízké větve škrábaly do obličeje. Měl pocit, jako by se vznášel, plaval nad zemí a zároveň ho nesla nějaká podivná bouře. Za svými zády uslyšel strašlivé zavrčení a ve stejné chvíli zahlédl před sebou rudou záři ohňů v tábořišti. V cestě mu stál hlídač a cosi křičel.

„Wyrwulf!“ zaječel Michael a vtom mu na záda skočilo něco obrovského, chytilo ho za tuniku, kterou mu dal Mirkady a roztrhlo ji jako mokré papír. Michael upadl. Dopadl na zem, pád mu vyrazil dech a jak tam ležel, vnímal jen pach kolem sebe, stejně nasládlý a nechutný jako zápach rozkládající se mrtvoly. Obrovský stín se skláněl nad ním.

Další křik, příliš daleko, aby si zrovna teď zaslouhoval pozornost. Tvor se nad ním skláněl a natahoval ruku. Michael cítil, jak se jeho tváře se strašlivou jemností dotkla tlapa se studenými drápy a páchnoucí dech znemožnil jeho plicím nabrat vzduch. Srdce se zasmítalo, Michael lapal po dechu jako ryba na suchu, žaludek se mu zvedal a šílená panika mu rozpumpovala v těle adrenalin. Setkal se s očima šelmy, ze vzdálenosti dvaceti centimetrů spatřil svítící rohovku a žlutá bělma prokvetla rudými žilkami. Uprostřed zely černé panenky, úzké jako u dravých šelem. Všechna zlá síla očí velikostí připomínajících tenisové míčky se soustředila na Michaelův obličej jako paprsky nějakého chorého slunce. Čelisti se rozevřely.

Pojednou se zvíře bleskurychle narovnálo a šklubnutím paže odrazilo letící oštěp. Ozval se hlasitý křik a zamihotaly pochodně. Tvor se zarazil, černé rty se stáhly dozadu a odhalily obrovské tesáky. Další oštěp minul cíl. Zboku se plížil bojovník s napřaženým kopím, *Wyrwulf* se hbitě otočil...

...a vyrazil vpřed, srazil špičku oštěpu stranou, až vylétl muž z ruky. Ten ukročil stranou, sáhl po noži u pasu, ale tvor ho jednou rukou chytil, přitáhl si ho k hrudi a kousl.

Nocí se hlasitě rozlehlo třesknutí a praskot. Muž padl k zemi s krkem překousnutým vejplů. Ostatní Liščí muži zařvali vztekem. Vyrázili vpřed, šelmu obklíčili a namířili na ni dlouhé oštěpy s pazourkovými hroty. *Wyrwulf* po jednom chňapl a ulomil mu špičku. Pak popadl další, přitáhl si jeho majitele k sobě a křupavým kousnutím mu zlomil páteř. Tělo hodil na jeho druhy a srazil je na zem. Kruh byl prolomen. Vlkodlak vyrazil vpřed, jediným hbitým máchnutím drápů roztrhl tvář třetímu muži a byl volný. Za jeho prchajícími zády vyletěly další oštěpy, ale ve tmě bylo těžké říci, jestli zasáhly cíl. *Wyrwulf* zmizel mezi stromy.

#

Michael seděl na posteli a třásl se, pokrytý potem. Ta tvář – můj bože! Centimetry od jeho vlastní. A ten odporný dech!

Pokoj byl tichý a svítící číslice hodin sdělovaly, že je půl čtvrté. Dokonce i dopravní ruch ustal. Město spalo. Natáhl se pro cigarety, štrachal po nich na nočním stolku a pak rozsvítil lampičku.

Jemný kouř uvolnil hrůzou stažené plíce a uklidnil tlukoucí srdce. Vlkodlakové. Ztracené.

Bál se, mnohem více, než když před lety cestoval lesy plnými vlků. Protože les se po něm natahoval v tomto světě. Byl si tím jistý. Příliš mnoho signálů tomu nasvědčovalo. Vrčení neznámého zvířete v uličce této noci. Sny, oživující všechny téměř zapomenuté zážitky mu připomínaly, jaký býval, skoro jako by byl na něco připravován.

Na co? Na návrat? Bože chraň!

Představivost, možná. Jeho smysly s ním hrají nějakou paranoidní hru. Každý má noční můry a to zvíře v uličce mohl být klidně pes. Přece ho vůbec neviděl.

Přesto jel domů taxíkem. Připadalo mu nemožné čelit té strašlivé půl míli ve tmě. A nebyla to ani opravdová tma, se všemi těmi pouličními lampami a auty. Spíše velkoměstské svítání, polosvět. Bláznivé. Myslel si, že město je natolik silné, aby ho ochránilo. A teď tady seděl skoro ve čtyři ráno, zapaloval si třetí cigaretu za sebou, z třesoucích se prstů mu padal popel na peřinu a bojácně pokukoval po okně.

Ty oči. Skoro je znovu viděl, když se vyklonil z kruhu osvětlovaného lampou. Divné, kolik věcí se odnaučil za dobu, po kterou se snažil (již téměř úspěšně) zapomenout na Spára, Mirkadyho nebo Bratra Nenniana. Na Kočku a Rose nezapomněl nikdy. Byly v jeho srdci usídleny příliš hluboko, než aby se rány mohly zacelit. Ale všechno ostatní se proměnilo v mlžný opar, v dětské sny a představy napůl zapomenutých příběhů. Až donedávna. Jak se probouzel a usínal, každý den si připomínal další a další podrobnosti. A pak začal vidět určité věci... Minulý týden na zastávce, v návalu na metro.

Lidé ve vagonu stáli namačkaní jak sardinky v krabičce, funěli si navzájem do obličeje a vráželi si lokty do žeber. Uvnitř bylo nedýchatelné horko a nějací zatracení tupci se stále snažili číst *Financial Times*. Byla zábava pozorovat je, jak v našlapaném, potácejícím se davu lidí přehýbají velké stránky na polovinu. Otočil se, jak to dělal vždycky, a díval se ven z ušmudlaného okna. Černé tunely, pochmurné stanice, znovu černé tunely a pochmurné stanice a proud nastupujících a vystupujících lidí.

A vtom trojúhelníkovitá tvář na druhé straně skla, zářící štěrbinky očí a rudě svítící ústa...

Z obličeje mu zmizela všechna krev a hrdlo se mu nesnesitelně sevřelo. Jeden z Wyranů, tady ve městě.

Půl metru, metr od něj.

S výkřikem se dral ke dveřím, porazil trojici cestujících jako figurky na šachovnici...

Dveře se zavíraly.

Nacpal se mezi ně, zatímco lidé vztekle reptali, rozrazil je, až mu na tlustém krku naběhly žíly a vypadl, spíše než vystoupil, na tvrdé

betonové nástupiště, rozhlížeje se kolem sebe s výrazem maniaka. Lidé couvli. Vlak se začal rozjíždět. Nebyl tady! Kde je?

Hledaný obličej mu proplul před očima, rozesmátý, s vyceněnými bílými zuby. Ve vagonu metra, mizejícím ve tmě tunelu. Slyšel ho rvát a říčet smíchy.

Sehnul se a opřel ruce o kolena, aby popadl dech, zatímco se ho někdo v modré uniformě důrazně ptal, na co si to tu sakra hraje.

To se stalo před třemi dny.

Výplod horečnaté fantazie? Nervový systém na pokraji zhroucení? Nebo prostě alkohol, který mu stále více vymýval mozek.

Co se to s ním děje? Začíná to snad znovu? Nejmenší škrábnutí vlkodlakových drápů nebo zubů infikuje oběť chorobou. Tu noc, kdy vlkodlak napadl kmen, unikl Michael smrti jen o vlásek. Zachránila ho jen pevná Mirkadyho tunika; přestože mu ji vlkodlak strhl ze zad, neměl na sobě ani šrám.

Celou tu dobu se pohyboval neuvěřitelně blízko smrti, balancoval na ostří nože a Kočka mu přitom dělala společnost. V Jiném světě nebyla smrt nikdy daleko a ta vzdálenost sama byla životem, těžkým, drsným životem, kde měl o jednu kůži méně než nyní. Životem naplněným strachem a násilím natolik, že se mu tyto pocity staly druhou přirozeností.

Ale to už bylo dávno za ním. Pár slov, které se v těchto dnech stalo jeho mantrou. Svaly, které mu narostly podruhé se přece rozvíjely jinak. Stal se jiným člověkem, dokonce i ty vousy byly pryč. Ti tvorové nemají žádné právo cpát se mu znovu do života. Vlkodlakové, pro Ježíše Krista! Žádné právo. Dokonce ani Kočka. Přestože náhodná podobnost někdy způsobila, že mu srdce tlouklo až v krku, nechtěl znovu vstoupit do toho kolotoče. Dokonce ani s ní to někdy nebyl žádný med. Vzpomněl na její druhou, ne-lidskou, vyranskou tvář.

Modlil se, aby se to k němu už nevrátilo.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Když spálili své mrtvé, pokračovali ve stěhování na jih. Sledovali teď stezky zvěře v houstnoucím lese ještě ostražitěji a prohledávali zemi, aby našli oměj vlčí mor, který zvyšoval účinnost jejich zbraní. Michael trpěl nevysvětlitelným pocitem, že tu noc, kdy je přepadl vlčí muž, jej někdo *vola*l a nemohl zapomenout, jak se jeho tváře dotkla tlapa, skoro opatrně, předtím, než vlkodlaka napadl liščí muž.

Jaro bylo v plném proudu. Sněhové závěje pod stromy uvolňovaly místo narcisům, zvonkům, rostoucím hustě jako koberec, a zářivým petrklíčům. Les se rozjasňoval, před očima se probouzel k životu a noci se zkracovaly. Když odezněl počáteční šok ze setkání s vlkodlakem, nálada v kmeni se uvolnila. Po dvou týdnech překřížili širokou stezku zvěře a část mužů odešla, aby se pokusila o štěstí při lovu, protože uzeneho masa už začínali mít po krk. Michael zůstal v táboře. S každou milí, kterou ušli směrem na jih, se ho víc a víc začínal zmocňovat strach. Opustili spolu s Kočkou tábořiště a putovali dál až na malý kopec, který se klenul nad dlouhým, na západ se stáčejším údolím. Do všech stran se až k obzoru táhlo jednolité moře stromů, kraj působil ve slunečním světle nehostinně, ale tu a tam už začínaly být rozpoznatelné rašící zelené výhonky.

„Žádní lidé, žádné domy, žádné cesty... nic.“

„Tohle je divočina, Michaeli. Cos čekal?“

Pohlédl na ni. Kočka vycházela s Liščími lidmi výborně, ale s nikým se nespřátelila. Michael měl pocit, že se jí trochu báli. Možná to bylo tím, že vyranskou část její osobnosti cítili jasněji než on. Pro něj byla především krásná a štíhlá jako vrbový proutek. A také ostřílená a ostrá jako ocelový nůž. Kdykoli viděl, jak se jí rty stáčejí do úsměvu a jak se rozzáří její zelené oči, srdce mu poskočilo. Měla na sobě vlněnou košili měkkou jako hedvábí a tam, kde košile

končila límečkem, svítila kůže bílá jako smetana. Za pasem jí vězel kamenný nůž.

„Takhle na jih nikdo z vesničanů nechodí,“ pokračovala. „Les je tu příliš divoký, žije v něm moc divokých zvířat a po holinách se v noci prohání Jezdec. Dokonce i kmeny jen zřídka loví tak daleko. Jsme jen několik mil od prvních houštin Říše vlků.“

„A co tvoji lidé? Žijí tady, nebo se také bojí?“

Pobaveně se na něj zašklebila. „Všechno jsou to moji lidé, vlci stejně jako skřítci. Jsme všichni jedno.“

„To není pravda, Kočko.“

„Není? Zeptej se kteréhokoliv z Bratrů nebo kupců, kteří jezdí s ozbrojeným doprovodem po širokých cestách. Zeptej se Rytířů. Jsme všichni jedno.“ Protřela si oči, jako by byla unavená. „Žijí tu trollové, temný druh, který nesnese slunce. A taky... skřeti, tak bys je myslím nazval. V některých údolích mají pevnosti. Divní tvorové. Mirkady říkal, že sní cokoli živého včetně kostí a morku z nich, ale možná, že jen žertoval. Občas loví společně s vlky.“

„Ví o tom Spár?“ Les mu najednou připadal záluďný a tajemný. Pozoroval poštolku, jak krouží nad korunami stromů ozářenými sluncem, zatímco jeho představitivost mu ze změti větví kouzlila zlověstné stíny.

„Samozřejmě. Žije tady.“

„A já ne.“ Navždy cizinec. Jedna část jeho bytosti navždy zůstane farmářským chlapcem. Věděl o tom. Proto nešel lovit s muži.

Políbila ho na krk, zatímco pozoroval poštolku, jak se řítí k zemi, aby uchvátila kořist.

„Tihle Bratři. Také sem nezapadají,“ řekl.

„Myslím, že přišli z tvého světa. Možná nepocházejí ze stejné doby, ale dýchali stejný vzduch. Spár by ti o tom pravděpodobně řekl víc než já.“

„Spár a jeho lidé jsou plni mýtů a bájí. Když ho posloucháš, máš pocit, že pochází z rodu princů nebo králů válečníků. Jsou to divoši, Kočko.“

Zatahala ho škádlivě za vousy. „A co jsme tedy my?“

„Cizinci. Přivandrovalci. Nemáš domov o nic víc než já.“

„Tady je můj domov – po tvém boku. Když jsem s tím spokojena já, proč bys nemohl být i ty?“

Bezradně se na ni podíval a viděl, jak zrudla.

„Ta zatracená ženská, o které si myslíš, že je tady,“ řekla. „Máš ji pořád v hlavě?“

„Mirkady si myslí, že tu je.“

„Mirkady je schopen učit lišku létat. Ne všechno, co říká, má pravdivé jádro. Nemá na srdci tvoje dobro ani dobro kohokoliv jiného. Takový je jeho lid.“

„Tvůj lid,“ upřesnil s úsměvem, ale Kočka neodpověděla.

„Jestli je ta tvoje příbuzná opravdu tady, Michaeli, tak je ztracená navždy. V téhle zemi se neodehrávají příběhy se šťastným koncem. Jestli vezmeš to svoje poslání vážně, setkáš se jen se smrtí.“

„Miluji tě, Kočko.“

Překvapeně zmlkla. Na její tváři soupeřilo potěšení a znechucení, dokud se nerozesmála hlasitým zvonivým smíchem.

„Ty hlupáku.“ Políbila ho, až to zabolelo.

„Chci, abys mě vzala k Jezdcovu hradu.“

Najednou znovu vystřízlivěla a zatvářila se rozzlobeně.

„Jsi hluchý? Neposloucháš nic z toho, co ti říkám? To nejde, Michaeli.“

„I přesto,“ zarputile trval na svém. „Bojíš se. Cítím z tebe strach.“

Ted' bylo na něm, aby mlčel.

„Jaký démon ti sedí na rameni, že tě nutí dělat takové věci? Je to jediný důvod, proč jsi sem za mnou přišel?“

„Ne, Kočko, samozřejmě že ne.“ Neřekl jí, že jeden z důvodů, proč s ní šel, byl, že o své domovině mluvila jako o nějaké středověké zemi *divů*, ne jako o tvrdém, nelítostném světě, kterým ve skutečnosti byl.

Zamyšleně vykročili oba ve stejnou chvíli a prodírali se zbytky loňského listí, jako kdyby se procházeli parkem. Šplhali do vršku kopce na jižní straně údolí, podle jakési nevyřčené dohody se zastavili až na vrcholku a dívali se zpod vysokých stromů na hustý porost v soutěsce pod sebou a na skoro svislý sloup kouře z tábořiště, který se dral z hloubi lesa.

Michael o něco zakopl a vysvobodil tu věc zpod nánosů listů a hlíny. Sehnul se a zvědavě ji zvedl. Byla to lidská stehenní kost s přilepenými zbytky masa a chrupavky. S odporem ji upustil. Všude smrt a rozklad. Násilná smrt – kost byla na jednom konci useknutá. Odkopl ji daleko od sebe. Kočka ho chvíli sledovala, pak se vnořila do houštiny a začala čenichat a plazit se větvemi na okraji svahu.

„Kočko, nech toho. Měli bychom se vrátit.“

„Počkej chvíli.“

Připojil se k ní, když se prodírala změť suchých větví a chuchvalci uschlého břečťanu. „Co se děje?“

„Něco cítím.“

A pak to ucítil také – slabý závan v letním vzduchu. Pach rozkladu, starý, ale zachytitelný.

Prodrali se na malé prostranství, kde byla země skoro holá a větve nad jejich hlavami tak husté, že jimi pronikalo jen slabé světlo. Museli mhouřit oči, než vůbec něco rozeznali.

Starý, prastarý dub, tak starý, že z něj zbyl jen pahýl, černý a ztrouchnivělý, ale pevný. Byl porostlý břečťanem, nasáklým bílou dřevní hnilobou a omotaný šípkovými růžemi. Kolem kořenů mu rostly velké převislé listy, které se rozhoupaly, jakmile k nim došli. Pach hniloby a rozkladu zesílil a Michael ponořil nos do rukávu, přestože Kočka se ten puch zřejmě nedotkl.

Na zemi ležela hromada kostí. Některé se bíle leskly ale na jiných dosud držela zelenošedá rozkládající se tkáň. Zpod chuchvalce černých vlasů se na ně šklebila lebka a vedle ležela kost ruky jako nějaký veliký zkamenělý pavouk. Dlouhé stehenní kosti byly rozštípnuty a byl z nich vybrán morek, obratle ležely rozházené jako nějaké zubaté kameny. Místo připomínalo něco mezi znesvěceným pohřbem a zbytky kanibalistické hostiny.

„Michaeli. Tady.“

Následoval Kočku hlouběji do okolních houštin. Uprostřed mýtiny se tyčil strom, buk, na kterém zbylo pár mředěných lístků, které přežily zimu. Panovalo tam ještě větší šero, stromy stály kolem dokola jako zeď a nad hlavami se jim klenula hustá střecha z větví. Vládlo tam takové ticho a přítomí, jako by se ocitli v kostele.

Na širokém bukovém kmeni visel ukřižovaný muž.

Do jeho kotníků a zápěstí byly vraženy kolíky z nějakého tmavého dřeva. Břicho měl rozpárané a zevnitř se dralo ven cosi tmavého, připomínajícího borůvky. Páchl, ale ne moc silně, protože počasí bylo stále chladné. Michael odhadoval, že není mrtev déle než týden. Jeho obličej vypadal stále lidsky, přestože mu vrány vyklovaly oči. Řezné rány a spáleniny na loktech, kolenou a ve slabinách vypovídaly o mučení.

„Tohohle nesnědli,“ zamumlal Michael.

Na zemi se černaly zbytky ohniště. Podle hromady popela na něm asi pracovali dlouho.

Na hlavu muži narazili korunu z trnkových větví, silně, až roztrhla kůži.

Michaelovi přeběhl mráz po zádech. Přistoupil blíž. To, co považoval za jazyk, byl ve skutečnosti kus dřeva trčící mrtvému z úst. Michael za něj opatrně zatáhl. Kříž.

„Byl to jeden z Bratrů,“ řekla Kočka bezvýrazně. „Proto si z něj neudělali hostinu. Báli se a tak ho zabili stejným způsobem, jakým zahynul jeho bůh, aby zničili jeho magii.“

„Magii!“ odfrkl Michael. Vzmáhal se v něm divoký vztek. „To ti tví zatracení lesní lidé? Mirkady a jemu podobní?“

Zakroutila hlavou. „Tohle není dobré místo, Michaeli. Musíme jít. Musíme kmen varovat.“

„Varovat před čím?“

„Před *grymyrch*. Skřety. Možná nás teď pozorují.“ Vytáhl z pochvy Ulfberht. Železo v tom příšeří vypadalo jako černá tyč.

„Ať přijdou, hajzlové.“

„Nebud' hloupý. Když tě budou chtít, zmocní se tě v noci nebo až budeš sám. Sami o sobě nejsou silní, ale ve větším množství... vražední. Mohou tě úplně pohltit. Musíme jít.“

„Za chvíli.“

Vytáhl kolíky a nechal tělo spadnout na zem. Bylo těžké obrátit paže dolů k bokům a když ucítil pod rukou pokožku, musel přestat, aby polkl žluč, jak se mu zvedl žaludek. Zakryl tělo listím a větvemi. Narychlo vyrobil kříž z břečťanu a spálených větví a vtlačil ho do země. Bylo podivné, jak se cítil pobouřen, že nějaký kněz umřel takto, ale příliš s ním nepohnulo, když viděl, že jiný umřel se šípem v

hrdle. Snad na něj zapůsobila osamocenost mrtvého, pomyslení, že skoro určitě zemřel sám, protože kosti ležící na zemi okolo vypadaly mnohem starší. Snad na něj zapůsobila krutost jeho smrti.

Pořád jsem chlapec z farmy, pomyslel si s hořkým úsměvem. Stále se ještě najde něco, co mě dokáže šokovat. Násilí viselo ve vzduchu stejně zřetelně jako pach hniloby. Bylo mu zle a měl vztek. Kdo byl ten mrtvý? Poustevník hledající osvícení nebo misionář na lovu duší?

Opustili tísnivé místo a s úlevou se nadechli svěžího chladného vzduchu v údolí. Den se nachyloval, spěchali zpátky do tábora. Kočka se na okamžik ostražitě zastavila a s nakloněnou hlavou poslouchala. Ale byl to jenom vítr hvízdající mezi stromy a tlumené bubnování nebylo dusotem nohou, to se jen první velké dešťové kapky opřely do listů; začátek deště, který měl hustě padat až do tmy.

Dešť se shromažďoval v kalužích a stékal z korun stromů nad jejich hlavami. Ženy se pustily do vztyčování kožených úkrytů. Přivázaly je k silným větvím, nevzrušeně se usadily u ohňů a očekávaly návrat mužů. Ti válečníci, kteří zůstali, stáli na stráží opření o své oštěpy, z nosů jim kapala voda a smývala malbu z jejich obličejů. Jedno z dětí plakalo, dokud mu matka nenabídla vyhublý prs. Michael a Kočka seděli tiše u svého ohně, zatímco se kolem nich stmívalo, nad hlavou se jim kupily těžké mraky a snášely se do údolí.

Les byl ten večer zlověstný a stíny plné nepřátelství. Michael cítil, že kmen vkročil někam, kam žádný člověk vstoupit neměl. Doufal, že lovci jsou v bezpečí.

Grymyrch. Kočka mu řekla, že patří a zároveň nepatří k Wyranům. Náleželi k jedné větvi Lesních lidí, která se před dávnými dobami odtrhla od svých příbuzných a vydala se jinou cestou, cestou zla. Mirkadyho lidé byli schopni provést tu a tam nějakou hrubost, ale stejně tak byli připraveni tolerovat, dokonce přivítat, cizince, člověka. Záleželo na tom, nakolik dráždil jejich fantazii a jakou byl výzvou jejich rozumu. Byli to vrtošiví, vybíraví lidé, nepředvídatelní jako počasí, zatímco *grymyrch* byli zlí a absolutně zkažení, stěží méně než zvířata. Wyranové a *grymyrch* se stali nepřáteli a cítili k sobě navzájem odpor. Vzájemnou nenávist posilovalo všechno, co v té druhé rase našli ze sebe.

Pro Liščí lidi byli skřeti příběhem, legendou, kterou nosili v hlavách vedle ostatních legend. Lesní lidi znali, ti pro ně byli částí Divokého lesa, který byl jejich domovem. Ale tyhle nové, neznámé příšery, o kterých jim Michael řekl a které Kočka následně popsala, působily Iraeovi starosti. Vcelku, řekl Michaelovi, dává přednost nebezpečí, které představují Rytíři před nebezpečími této nové země, této neznámé oblasti lesa. Kmeny nebyly takhle daleko od „Velkého pochodu“, kdy lidé postupovali vytrvale a ve velkém množství od vzdálených hor na jihu směrem na sever. To bylo dříve, než se vesničané rozptýlili a založili osady, v době před Rytíři a Bratry, před založením Čtyř cest.

Když mluvil, na chvíli Michaelovi neodbytně připomenul Mullana, jak melancholicky povídal o koních putujících do Ypres v roce 1915. Ta zarážející podobnost ale trvala jen chvíli, za okamžik byl Irae zase šedovlasý divoch s obličejem pomalovaným mořenovým barvivem a zkaženými zuby v obličejí ošlehaném větrem.

Lovci se vrátili pozdě večer. Vesele se smáli a těšili se z břemen, která nesli na tyčích. Tři laně, hubené, ale plně dorostlé. Kmen se bude mít několik dní dobře.

Spár přistoupil k Michaelovi a Kočce, kteří dřepěli u jednoho ze znovu zapálených ohňů. Žvýkal syrové maso a po bradě mu tekla tmavá krev. Liščí muž nabídl kus Michaelovi, ten zdvořile přijal, zakousl se do šťavnatého sousta a cítil, jak mu krev klouže do krku. U ostatních ohňů zpracovávaly ženy maso na pečínku. Zvířata už byla vykuchána a orgány vráceny do hrudní dutiny. Nože se blyštěly jak ženy zkušeně stahovaly zvěř a při tom si cpaly do úst velké kusy masa. Starší děti seděly vedle ohňů a přerovnávaly všechno hliněné nádoby, které kmen vlastnil, zatímco dva mladíci přikládali pod různé žhavé uhlíky. V tábořišti klíčila atmosféra hodokvasu a vypadalo to, že se Semuinovi ulevilo. Lov patřil mezi jeho hlavní úkoly a kdyby byl neúspěšný, důsledky by alespoň částečně padly na jeho hlavu.

Spár seděl u ohně naproti Michaelovi se sundanou maskou a rukou si prohraboval nakrátko zastřižené vlasy. Chytil veš a hodil ji do ohně. Na tváři měl vážný výraz. Otřel si krev z brady a sdělil Michaelovi, o čem mluvil s Iraem. Stařec prý byl velmi rozrušený.

Země, ve které se nacházejí, říkal, není dobrá, je v ní moc šelem a podivných tvorů. Měli by se vrátit na jih a raději čelit Rytířům. Co k tomu řeknou *Utwychtan* a *Teowyn*?

Michael zaváhal. Je pravda, odpověděl zvolna Spárovi, že v téhle části světa žijí podivná zvířata a podivní lidé a že by se kmen měl mít na pozoru, protože v blízkosti jsou pravděpodobně *grymyrch*. Popsal Spárovi, co našli na okraji údolí.

Liščí muž se zatvářil bezvýrazně, jako se tvářil vždycky, když o něčem uvažoval. Zeptal se Kočky, jestli něco ví o těch *grymyrch*. Jsou nebezpeční pro skupinu válečníků, jako je ta jejich? Jaké mají zvyky a jak blízko podle ní jsou?

Kočka lhostejně odpovídala. Neví toho o moc víc, než co řekla Michaelovi a Iraemu. Spár se opět zatvářil bezvýrazně. Musí o tom chvilku přemýšlet, řekl, alespoň do zítřka.

Do nastalého ticha Michael náhle prohlásil, že odchází od kmene a vydá se na jih sám s Kočkou. Půjde do Říše vlků. Při řeči na sobě cítil Koččin upřený pohled.

Oheň praskal a větve se s hlasitým praskotem lámaly. Teď, když přestalo přšet, byla noc velice tichá.

Co chce *Utwychtan* podniknout, je jeho vlastní záležitost. Žádný muž nemůže radit jinému, kam má jít, pronesl tiše Spár, ale očima jako dva kusy černého jantaru provrtával Michaela. Michael již na okamžik uvěřil, že se hráz Spárovy obvyklé rezervovanosti prolomí a vyvalí se proud otázek, ale Liščí muž dále mlčel, jenom na zlomek vteřiny zakroutil hlavou a zadíval se do praskajících polen. Když opět vzhlédl, v očích se mu zračil zármutek. Napřáhl ruku skrz plameny, Michael ji sevřel a oheň mu spálil chlupy na ruce.

Budou připraveny zásoby, které jim na cestě pomohou – potraviny, oblečení, kůže na přístřeší. Jejich koně budou vyhřebelcováni a dostanou zbytek ječmene. Pak Spár toporně vstal a odešel k hostině u ostatních ohňů.

„Takže ty to uděláš, ať ti říkám cokoliv?“ zeptala se Kočka Michaela hlubokým nebezpečně rezonujícím hlasem.

„Musím. Myslím, že nemám na výběr. Myslím, že proto jsem na toto místo přišel.“

Vzpomínka na Rose, jak jí v očích tančí světlo. *Budeš mne hledat, ať ti budou říkat cokoliv? Slibuješ? V tom měla pravdu.* Nějak věděla, co se s ní stane.

„Promiň, Kočko.“

„Ty budeš moje smrt, Michaeli.“

„Neříkej takové věci.“

Snesla se noc, tma jako v pytli se rozlezla bezvětrným lesem. Michael les začínal milovat a zároveň se ho bál. V tomhle světě opravdu existovala strašidla. Nebyly to jenom pohádky, strašidla se toulala temnou nocí na okraji záře ohňů. Ale stromy se vznešeně tyčily k nebi, krásné, stejně jako stužky kouře, které se vinuly kolem jejich kmenů. Panoval tu klid, jaký neznala ani poklidná antrimská krajina. Přemýšlel, jestli bude ještě někdy schopen spokojeně žít na jiném místě.

Tábor tiše oddechoval, ohně dohořívaly a většina členů kmene již spala s nacpanými břichy. Dokonce i koně nehybně stáli s očima zavřenýma.

Michael sklouzl do lehké dřímoty, která se stala v posledních měsících jeho způsobem spánku, když s ním Kočka jemně zatřásla. Ve vteřině seděl a šátral po meči, mrkaje ospale očima. Po tábořišti se v záři dohořívajících ohňů tiše pohybovaly postavy. Bojovníci.

„Co se děje?“ zašeptal směrem ke Kočce. Pak mu to došlo.

Světla. Mihotající se čarodějná světýlka v korunách stromů. Blikala a poskakovala jako světla svíčky, ale zářila plamenem modrým jako led.

„Světla neštěstí,“ zamumlala Kočka. Viděli je samozřejmě již dříve, ale nikdy v takovém množství. Michaelova babička jim říkala „bludičky“ a vykládala, že vodí cestovatele na smrt. Zde v Divokém lese zjevovaly přítomnost Lesních lidí, neškodné, když byly ignorovány. Ale tady jich mihotaly stovky a když se Michael postavil, spatřil, že tábořiště úplně obklopily jako strážce armády která obkličuje ležení.

Hledal Spára, zatímco si Kočka připevňovala na záda luk, toulec se šípy a pazourkové hroty potírala rozdrčeným blatouchem. Nepůsobil obzvlášť silně, ale víc se dělat nedalo. Nejúčinnější zbraní v táboře byl v této chvíli Michaelův železný meč.

V korunách stromů houkaly sovy a jednou zaslechli zdálky vlčí zavýť, ale pak se rozhostilo úplné ticho. Liščí lidé přikládali na ohně, dokud nebylo tábořiště osvětlené jasně jako ve dne. Ženy shromáždily děti uprostřed, zatímco muži hlídkovali po obvodu kruhu.

Uplynula hodina a nic se nestalo. Michael se kymácel na místě a bojoval se spánkem, oční víčka se mu klížila. Ale Kočka ostražitě bděla a Liščí muži se opírali o své oštěpy, tiše spolu rozmlovali nebo seděli na bobku a zády se opírali o kmeny stromů. Ohně hořely slabě – nebylo co přikládat, protože Spár z okruhu tábořiště nikoho nepustil nasbírat větve a chrástí. Ženy přiložily na jeden z ohňů zelené větve, takže se tábořem při zemi plížil dým. Většina dětí spala, beztvaré hromádky zakryté kůžemi a kožešinami. Napětí opadlo.

Náhle kdosi vykřikl, vysoký výkřik bolesti přetržený v půli. Ihned se na místo neslyšně seběhlo půl tuctu bojovníků. Našli však pouze oštěp pohozený na zemi a kaluž zářící krve. O kousek dál ležely tři bledé prsty jako housenky na rozkládajícím se listí.

„Ježíši,“ uklouzlo Michaelovi.

Světýlka neštěstí všechna najednou náhle zhasla. V těch chvílích, kdy si jeho oči zvykaly na tmu, slyšel Michael, jak mu tlouče srdce až v krku.

Pak vypuklo šílenství.

Jako příliv se zdánlivě přímo ze země kolem tábořiště vynořily tmavé siluety a vyrazily vpřed. Černé jako uhlí bleskově zaútočily na krátkých nohách, odrážely se dlouhýma svalnatýma rukama, hbité jako opice. Leskly se kostěnými zbraněmi a ozdobami a nevydávaly vůbec žádný zvuk.

Jeden z válečníků byl vtažen ježící se hordou a okamžitě pohlcen. Pozřeli ho jako masa černých červů, šel okamžitě k zemi a zmizel pod temným příkrovem. Ve vzduchu zůstala ještě okamžik trčet ruka stále svírající klacek. Strašlivou rychlostí pokračovali až do kruhu osvětleného slabým světlem ohňů, kde byli rozestavěni Spárovi lidé. Zatímco ženy pomáhaly dětem do větví stromů nebo je tam vynášely, stáli muži v kruhu, který se stále zmenšoval a začínali bojovat o holé životy

Pro Michaela to byla neskutečná noční můra naplň tušených postav a končetin s drápy. Skřeti se kolem něj shlukli.

Sahali mu jen do pasu a měli tak tmavou kůži, že dokonce ani ve světle ohňů nebylo možno rozeznat téměř žádné jejich rysy. Cítil škrábání drápů a bolestivé kousance zubů, odkopával tvrdá, těžká, chlupatá těla, tu a tam zahlédl zablýsknutí divokých očí bez panenek. Po celou tu dobu švihal těžkým mečem, znovu, znovu a znovu, slyšel praskání kostí a kalhoty začínal mít nasáklé krví a kašovitou hmotou. Bojovali tiše, jen když byli zraněni, vydali tenké vysoké zapištění jako zajíc chycený do pasti a když pod jeho údery padli tři za sebou, začali se vyhybat smrtícímu železu meče (sebemenší škrábnutí pro ně bylo jedovaté) a soustředili svůj útok jinam. Svěsil zemdlelou ruku a na chvíli měl čas rozhlédnout se kolem sebe.

Liščí muži už začínali podléhat. Viděl Kočku, jak kolem sebe víří svým kamenným nožem a kolem hlavy jí vlají havraní vlasy jako vzedmutá vlna. Rozřízla hrdlo jednomu protivníkovi, druhého odkopla, dalšího bodla do srdce a celou tu dobu se obratně vyhybala smrtícím ranám kostěných jehel, kterými se skřeti oháněli.

Vedle Kočky bojoval Spár, zachmuřeně a úsporně, obličej stažený soustředěním. Ztratil svou masku a po těle mu stékala krev. Jestli jeho vlastní, nebo krev nepřátel, nedokázal Michael rozeznat.

Semuin podlehl, zakopl o nastavenou nohu a byl bodnut do oka úlomkem kosti. Michael skočil na jeho místo, rozsekl lebku s dlouhýma ušima, hruškou meče odrazil vrčící obličej a špičkou bodl dalšího skřeta do rozevřených úst. Dokonce i tesáky měli černé jako eben.

Kruh se ještě více stáhl. Stáli zády opření o tři stromy, stojící ve středu tábora, jejichž větve byly plné žen a dětí, přestože některé z žen se chopily zbraní a bojovaly mužům po boku. Michael viděl, jak nepřátelé vtáhli jednu bojovnici do svého středu a již vzápětí ji asi tucet skřetů ječící vlekl k temnotě lesa. Její druh vyrazil za únosci, ale jeho zoufalou akci ukončil chumel nepřátel, bodali do něj tak dlouho, dokud se nezhroutil.

Umřeme tady, přemýšlel Michael s překvapivě jasnou hlavou. Nyní bojoval Kočce po boku. Naplnil ho jakýsi extatický pocit, otáčel se, švihal, bodal a kopal. Snad to bylo snovou přízračností

okolního výjevu, ale měl pocit, že když tu teď zemře, vzbudí se jednoho podzimního rána doma v posteli.

Docházely mu síly. Tlapa plná drápů se mu zasekla do ramene a táhla ho vpřed, vstříc krvelačně rozevřené tlamě. Klopýtl, vyrazil pěstí a rozbil si klouby prstů o řadu tesáků. Ve zmatku padl na kolena, neschopen pevně uchopit meč. Nepřítel mu neuvěřitelnou silou vrazil kostěný meč nahoru do stehna. Michael zařval bolestí a vzteky, bezmocně se skácel k zemi a ucítil, jak se na něj tlačí nízká svalnatá těla.

Ale to už si k němu Kočka se Spárem probíjeli cestu houfem nepřátel. Táhli ho dozadu, čísi ruka se sevřela kolem obnažené kosti, která mu hrůzostrašně trčela ze stehna, jiná pevně uchopila rukojeť jeho meče.

Volný. Znovu vykřikl, když si ze stehna vyškubl úlomek kosti a vyvalil se proud krve. Na chvíli měl pocit, že omdlí, před očima se mu zatmělo. Spár a Kočka se mezitím vrátili do boje.

Nad hlavou mu naříkaly děti a když vzhlédl, viděl, že skřeti jsou už ve spodních větvích stromů. Kruh byl prolomen. Koně ržáli hrůzou, Fancy se jako šílená vzpínala na zadní a na krku jí visela tmavá postava. Obránci už nebojovali v jednolité řadě, vytvořily se ostrůvky lidí obklopené mořem brutálních oblud. Křičící dítě bylo staženo z větve a pohlceno hemžícím se davem. Zkrvavený bojovník bušil do čelistí, které se sevřely kolem jeho zápěstí. Jiný muž táhl pryč svého bezvládného přítele, zatímco mu na zádech seděl skřet.

Tak je to, pomyslel si Michael. Je to za námi.

Vtom se nad bitevní vřavou rozlehl hromový řev, který přehlušil výkřiky a hluk boje. Do středu skřetů se snesla mohutná postava. Místo očí jí plápolala dvě světla a mohutné paže rozsévaly zkázu do všech stran. Srazila na zem dva skřety, zatočila jimi jako klacky a rozmetala útočící masu na kusy. Nepřátelé zmateně ucouvli a Michael slyšel, jak někteří z nich zakvičeli strachy.

Nahoře, podél kmenů a silných větví stromů, se mihotalo zelené světlo jako výboj tajemné elektřiny. Skřeti, kteří se tam natahovali po dětech, vykřikl bolestí. Vyšlehl z nich plamen a dým, zřítily se na zem a skákali pryč, roznášeje oheň mezi své druhy. Plamen, stále plápolající a naplňující vzduch odporným pachem spáleného masa,

dorazil k ostatním skřetům a přeskakoval z jednoho na druhého, jako by byl živý. Les zářil osvětlen pekelným jasem hořících postav skákajících a vrískajících ve smrtelné agónii, přestože stromům oheň zřejmě neškodil.

Útok skončil. Hromady skřetů se válely v plamenech a mnoho dalších prchalo mezi stromy jako šílené svatojánské mušky. Obrovský zarosdý tvor, který mezi ně vnesl takovou zkázu, se zjevil v záři plamenů. Měl hrubý, ale dobrácký obličej, oči pod převislým obočím zeleně zářily a spodní ret trčel vpřed, aby uvolnil místo tesákům cenícím se v úsměvu.

„Dwarmo!“ zakřičela Kočka radostně. Michaela zasáhla do hlavy větev, vzhlédl a uviděl Mirkadyho, jak se na něj dívá z větví stromu.

„Říkal jsem, že na vás dohlédnu,“ zakdálal. Kůra kolem něj neškodně opalizovala zelenavými plamínky.

„Jo, dobře,“ zamumlal Michael. Svět mu před očima tancoval, houpal se a poskakoval plameny plápolajících skřetů. Jejich výkřiky postupně utichaly rozplývaly se a mizely mezi stromy. Kolem něj se pohybovaly tmavé stíny, zaznamenal Kočku mluvící obrovskou rychlostí a uklidňující zbytky bojovníků. „*Cymbr*,“ opakovala. „Přítel.“ Dwarmo se stále usmíval celým svým obličejem trolla. Ale ženy plakaly a vzduch byl plný pachu krve a spáleniny. Na Michaela padla hustá tmavá mlha a jeho mysl se zatemnila.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Rozpálená, bezmračná obloha vytlačila hustý šedivý smog až k horním patřům nejvyšších budov. Smog zesponu nadnášel řev dopravy a shora ho drtil sluneční svit. Michael s každým nadechnutím inhaloval oxid uhelnatý, při chůzi po ulici do něj lidé strkali a vráželi jako do míčku v hracím automatu. Velké kroky, malé krůčky nikdy stejnoměrné, nepřerušované tempo. Velké kroky, malé krůčky... Chodník byl plný odpadků a klaksony aut mu řvaly přímo do obličeje.

Čas letí, přemýšlel. Ne, neletí; je odplavován pryč a odnáší toho sebou příliš mnoho. Ale myšlenky přetrvávají, dokonce i nechtěné. Jako skvrna, která nevybledne. Nepříjemná pachůť.

Klopýtavě se prodíral davem a jeho mysl plnily obrázky z minulosti. Zastavil se s jednou rukou na láhvi v kapse, nevnímal pražící slunce a nevšímal si nerudných pohledů chodců, kterým překážel v cestě. Stál zase v chladném lese a jeho pachy mu bystřily mozek.

Ohlédl se. Dav a hemžení ulice s jejími dvoupatrovými autobusy a uhánějícími auty. Bylo nemožné říci, je-li sledován.

Divoký les, tady, ve městě. Vlci v postranních uličkách. Skřítek dobíhající vlak. Drsně se zasmál a pokračoval v cestě.

Dorazil domů a unaveně vystoupal ke svým dveřím. Čekala na něj na odpočívadle.

Zatajil se mu dech; když zahlédl havraní vlasy a bledé tváře napůl osvětlené slabou žárovkou u stropu, naprosto vystřízlivěl, všechen alkohol, který ten večer vypil se vmžiku vypařil.

Pak se otočila... a všechny vybuzené pocity – údiv smíšený se strachem a stoupající radost – se zhroutily a obrátily v prach. Zase ta zatracená dívka. Možná si u něj zapomněla rtěnku. Alkohol se plíživě začal vracet na své místo a zamlžovat mu mysl.

„Miku. Tady jsi.“ Křestní jméno z jejích úst zaznělo jako neznámé slovo.

„Tady jsem.“

Těžce vystoupal na odpočívadlo, vydýchal se a nasadil úsměv, který klidně mohl být i posměšný. Jeho svaly nebyly v poslední době zrovna příliš trénované.

„Dobře načasováno. Zrovna jsem přišla. Zkoušela jsem se rozpomenout, jestli to bylo tohle patro.“ Působila nesmělým a nervózním dojmem a když mluvila, odvracela pohled.

„Je pozdě,“ ani se příliš nesnažil o zdvořilost.

„Já vím.“ Ukázala na zavřené dveře. „Mohu jít dál?“

Pokrčil rameny. Tak tedy dobře.

Jedním pohledem přelétl nepořádek v místnosti, rozsvítil slabé světlo a odkopl z cesty polštář. Došel k oknu a doširoka ho rozevřel. Malou chvíli hleděl dolů na pulzující město, na oranžové pouliční osvětlení a zářící oči aut. Přemýšlel, kde se asi teď pohybují vlci, kam se poděl ten Wyran, zda byl vůbec skutečný a jestli s ním jenom jeho mysl nehraje nějakou hru.

Zakašlání. Otočil se a omluvně se usmál. „Promiň, trochu jsem se zamyslel. Posad' se. Nalej si.“

Usedla na okraj veliké pohovky. Přešel k prádelníku, na kterém stály vyrovnané láhve, chvíli bezmyšlenkovitě stál, pak si povzdechl a posadil se taky. Tak to bychom měli, napadlo ho.

Mladá. Vypadala tak bolestně mladá, jak tu tak seděla v těch městských šatech, nablýskaných střevících, průsvitných punčochách a elegantním kabátku. A aktovka, proboha živého, ležící jí na kolenou jako tajná zbraň. Pracovala snad až do téhle chvíle?

Husté černé vlasy sotva se dotýkající ramen. Velké tmavé oči pod obočím, které by bylo hustší, kdyby si ho nevytrhávala. Kulatý obličej s tupým nosíkem a dobře namalovanými rty. Nebyla to žádná žena ze světa obchodu. Spíše dítě ze světa obchodu. Snažil se rozpomenout, jak vypadá pod těmi podnikatelskými šaty. Vybavil si nejasnou vzpomínku na bílé křivky a pružnost. Ňadra, dalo by se skoro říci velká. Když mezi ně včera položil hlavu, na chvíli se cítil téměř spokojený.

Mluvila na něj.

„... nemám ve zvyku takovéhle věci a pak když jsi nevolal a tak, myslela jsem, že...“

„Proč jsi odešla uprostřed noci?“

Zaváhala. V slabém světle to vypadalo, že zrudla. „Byl jsi opilý. Vyprávěl jsi nesmysly, o stromech, skřítcích a kočkách. A pak jsi začal mluvit nějakou hatmatilkou, jakoby cizím jazykem. Snad galštinou. Vyděsila jsem se, že ležím v posteli s nějakým náměsíčníkem.“

Bezděčně se znovu usmál a tentokrát mu úsměv vrátila.

„Opravdu jsme...?“

„Ne. Byl jsi příliš opilý. Ale roztomilý. Omlouval jsi se znovu a znovu.“

„Aha.“

Ticho. Zvenku zaznívaly zvuky města. Najednou zatoužil, aby s ním dívka zůstala přes noc. Ale ve vzduchu visel ještě jeden trapas.

„Zapomněl jsem, jak se jmenuješ.“

Na chvíli jí zaplály oči a mihl se v nich hněv. Čekal, že vstane a odejde, ale místo toho řekla tiše: „Clare.“

Přikývl.

„Napsala jsem ti to i s mým telefonem. Nechala jsem papírek vedle postele.“

„Proč ses vrátila?“ zeptal se, příliš unaven na to, aby chodil kolem horké kaše.

„Nevím. Možná jsem chtěla vědět, jestli jsi opravdu náměsíčník.“

Dívali se jeden na druhého, cizí lidé, kteří se stydí za společné intimní chvíle. Přesto tato skutečnost, což bylo dost divné, vytvářela v pokoji atmosféru spojenectví.

„Takže se napijem?“ zeptal se Michael, jako kdyby žádal o průměří.

Zakroutila hlavou. „Ale dala bych si kafe.“ Poprvé sundala aktovku z kolen.

Bylo jí tak dvacet. Přízvuk vypovídal o drahém studiu a její vůně prozrazovala kvalitní parfém. Nechal ji mluvit, vědom si svého ušmudlaného zjevu a doufal, že si nepovšimne vybouleniny láhve v

náprsní kapse a vybouleniny břicha přetékaajícího přes opasek. Ješitnost, pomyslel si sarkasticky, je naprosto iracionální vlastnost.

Připozdilo se a město upadlo do mátožného spánku. Únava mu přivírala víčka, uvědomil si, že již neposlouchá význam slov. Vnímal pouze melodiku toho příjemného kultivovaného hlasu, byl by ochoten takhle sedět a bojovat se spánkem celou noc, jenom aby pokračovala. Dokud tady elegantně seděla v oparu příjemné vůně, les byl vypuzen z místnosti a duchové zůstávali jen v jeho vzpomínkách, kam také patřili.

Ale nakonec zmlkla, seděla a zamyšleně balancovala na koleně prázdným hrnkem od kávy. Ruka jí sklouzla dolů a dotkla se aktovky, jako by to byl nějaký talisman.

„Ráno musím do práce.“

„Já taky.“ Pauza, dlouhá v tiché komunikaci.

„Musím brzy vstávat.“

„Mám budík. Většinou funguje.“

Další pauza. Tmavé oči ho provrtávaly. Najednou, v náhlém záblesku osvětlení pochopil, že dívka se svým způsobem bojí osamělé noci stejně jako on. Ale tvářil se dál neutrálně a byl si jist, že to přehnal, že porušil nějakou nevyřčenou smlouvu.

Nakonec se usmála širokým, srdečným úsměvem. „Slibuješ, že nebudeš ze spaní mluvit galsky?“

„Slibuju.“

Tentokrát nebyl ani příliš opilý, ani příliš unavený. Milovali se opatrně a ohleduplně. Země se sotva pohnula, ale potom, když ležel s hlavou mezi jejími řadry, jásal nad objetím hebkých paží. Nebyla vyhublá z divočiny a žádná zranění nepoznamenala její kůži, mazlil se s jejím kvetoucím tělem, jako kdyby se do něj mohl ukrýt, zatímco venku úsvit prolomil tmavé nebe...

...a v temných koutech ulic pod nimi drželi stráž lesní tvorové.

#

Dlouho, jak se mu zdálo, plul neznámou mlhou, zemí nikoho a před očima mu vířily známé i neznámé obličeje. Kočka, ale nějak změněná, boubelatá, s velkýma laskavýma očima. Dědeček a starý Pat. A Rose. Plakala.

Přijď a odvez mě, Michaeli. Vezmi mě domů.

Domů.

Pak se mu před očima vztyčil Jezdec jako černá stěna a úplně Rose zakryl. Obrovský, černý jako bezhvězdná noc. Tyčil se výš a výš, až byl vysoký jako hora... a stal se z něj hrad v rozvalinách, s vysokými stěnami, na žulové skále se tyčil tak vysoko, že se jeho cimbuří dotýkalo mraků. U paty mu rostly stromy, staré a obrovské, jejich kořeny se nořily hluboko do hlíny a skal a koruny měly tak husté, že shora vypadaly jako koberec tkaný pro obry. Z tmavých hloubek lesa bylo slyšet vlčí vytí. Vlci se tam množili po tisících a ve stejně velkých smečkách také lovili.

Michael s výkřikem otevřel oči. Kočka ho utišila a přitáhla blíž k sobě.

„To je v pořádku, drahoušku. Jsi v pořádku.“

Bílý den. Ve vzduchu cítil štiplavý dým, nedaleko naříkala nějaká žena, lidé chodili kolem, bylo slyšet polohlasný rozhovor.

„Mirkady,“ zakrákal. V krku měl vyschlo.

„Tady, můj milý.“ Ďábelský obličejík se mu zašklebil do tváře.

Michael opět zavřel oči a nechal se konejšit Koččiným teplem. Zblízka zněl Spárův hlas. V táboře panovala atmosféra spěchu. Otevřel oči a podíval se na Kočku.

„Odcházejí, co? Vracejí se na sever.“

Kočka přikývla. Za ní se pohnul stín, mohutný a s velkými tesáky.

„Tahle část lesa není vhodným místem pro lidi,“ řekl Dwarmo.

„A oni utrpěli těžké ztráty.“

„Zase se rozmnoží, jen co se probojují zpět do Lesa lidí.“ Mirkady mrkl. Michael pocítil potřebu ho uhodit. Místo toho se posadil. Rána na stehně pálila jako čert, přikovávala ho k zemi a navíc cítil ještě dvě nebo tři další zranění na rukou a nohou. Ulfberht ležel po jeho boku.

Když se rozhlédl, spatřil pohřební hranici připravenou k zapálení a stranou černou hromadu, na které se kupila těla nepřátel. Musely jich být stovky. Spárův lid (lépe řečeno torzo, které z něj zbylo) si balil svůj hubený majetek. Mnoho žen krvácelo z ran, které si způsobily na znamení smutku. Měly rudé oči a muži se ploužili

ležením jako chodící mrtvoly, někteří s krvácejícími ranami. Nepřežilo víc než čtyřicet lidí. Michael napočítal jen tucet mužů schopných stát. Uprostřed tábora stáli oba koně, celí poškrábaní a pokousaní. Alespoň že to přežili.

Spár si k němu dřepł. Na předloktí a pažích měl obvazy z kůry. Nikdo v táboře zřejmě neunikl zranění, Kočku nevyjímaje.

„*Cadyei?*“ otázal se Liščí muž. Michael odpověděl, že je v pořádku. Spár zamyšleně sklonil hlavu. Po chvíli mlčení se zeptal, jestli mají stále ještě v úmyslu pokračovat na jih.

Michael pohlédl na Kočku a ta odpověděla souhlasným mrknutím, přestože Mirkadyho oči nebezpečně potemněly. Spár oba Wyrany ignoroval, jako by ani neexistovali.

Mí lidé míří na sever, prohlásil. Kdyby zůstali tady nepřežili by. Odmlčel se a Michael spatřil na jeho obvykle bezvýrazném obličejí zřetelný vnitřní zápas.

Co kdyby šli *Utwychtan* a *Teowyn* s námi zpátky na sever, řekl, jako by mu ta myšlenka právě teď bleskla hlavou. Michael zakroutil hlavou.

Spár přikývl a na tváři se mu objevil jeden z jeho nečetných úsměvů. Až se *Utwychtan* a *Teowyn* vrátí na sever, najdou kmen čtyři dny cesty na západ od vypálené vesnice. Bylo rozhodnuto, že je lepší čelit Rytířům než Lesním lidem... Jeho pohled na chvíli zabloudil stranou k mlčícímu Mirkadymu.

„*Dhanweyr moi h,*“ řekl konečně. Michael mu na oplátku popřál dobrou cestu. Pak Liščí muž hbitě vstal a odešel organizovat odjezd.

Spíše se rozplynuli, než že by prostě odešli mezi stromy. Čtyřicet duší hledajících útočiště. Michael měl pocit, že je svědkem nějakého starodávneho rituálu, častokrát opakovaného. Bylo stejně přirozené jako změna ročních období, že se lidé stěhují, přesunují a hledají lepší místo k životu. Dokonce i když je to ničí.

Nastalo ticho. Michael, Kočka, Mirkady a mohutný Dwarmo vylezli do svahu nad údolím, pryč od pachu mrtvol a pohřební hranice a zapálili vlastní oheň, aby ohřáli vodu a ošetřili si zranění.

Snesla se noc. Na okraji záře ohně stál Dwarmo neúnavnou stráž a vypadal přitom jako obrovský megalit, zatímco Mirkady seděl, poslouchal zvuky lesa a jeho dlouhé uši se pohybovaly vpřed a vzad.

Michael s Kočkou vypili odvar z lesních makovic, aby otupili bolest a pak si navzájem vyčistili rány rozpáleným nožem. Michael věděl, že po takovém ošetření zbydou jizvy, a když ošetřoval dlouhé šrámy na Koččiných nohou, litoval porušení její dokonalosti. Ležela tu štíhlá a pevná jako chrt, z vyhublých ňader jí zbyly skoro jen ty tmavé bradavky. Políbil ji na pupík, když statečně držela pod jeho nožem. Líbal ji znovu a znovu.

„Potřebuješ jíst, Kočko.“

„A co ty? S plnovousem vypadáš jako hladovějící prorok, přestože ramena máš široká skoro jako Dwarmo. Kde jsi jen nabral tyhle rozměry?“

„To je v kostech.“

Jedli ohřáté srnčí a lesní cibulky spolu s trochou ječmenného alkoholu, který dal Kočce Spár. Silné pití. Alkohol byl pro kmen vzácností, protože se dal získat jen obchodováním s vesničany. Průzračná kapalina silně čpěla jako denaturovaný líh. Nakapali si ho trochu na rány, ztuhli a rozšklebili se bolestí, což Mirkadyho rozesmálo. Nabídnutý doušek vesele odmítl a jen připomněl sladkou medovinu ze svého vršku.

Jak noc postupovala, přikládali na oheň. Západní vítr přivál těžké mraky, které zakryly hvězdy a přinesly s sebou příslib ranního deště. Stromy se ve větru nakláněly a jejich koruny se vlnily a houpaly jako vlny na rozlehlém, tmavém moři. Ohníček zářil jako maličký drahokam, jasný špendlík v husté lesní tmě. Pohřební hranice už dohořela a popel Spárových mrtvých byl větrem roznesen jako mrak tmavých molů letících k vzdálenému světlu:

„Takže míříte na jih,“ řekl Mirkady konečně a humor z jeho hlasu zmizel. Michael přikývl. Držel Kočku v náručí a bradou se opíral o temeno její hlavy. Chladné ruce měla spojeny přes jeho.

„Máte vůbec nějaké ponětí o zemi, do které se chystáte vstoupit?“ pokračoval Wyran. „Nenazývá se Říší vlků pro nic za nic. A vlci jsou to nejmenší, s čím se tam můžete setkat.“

„To víme,“ řekl Michael rozhodně. Cítil, jak se Kočka v jeho objetí otřásla a sevřel ji pevněji.

„Opravdu víte? Sestro Kateřino, ty to znáš. Slyšela jsi vyprávět příběhy. Nemůžeš tomuhle muži vymluvit jeho bláznovství?“

Kočka se vymanila z Michaelova objetí a prošťouchla oheň klackem.

„Nedá se s ním mluvit. Nosí v hlavě poslání a je rozhodnutý se za ním vydat.“ V jejím hlase zazníval unavený nesouhlas.

„Příbuzná zajatá Jezdcem. Aha. Takže ty si ji troufáš najít, *Utwychtane*.“

Michael neodpověděl.

„Dovol, abych ti vyprávěl příběh, *Přišlý z daleka*, starý příběh, který ani tvoje dáma možná nezná. Jako všechny dobré příběhy je i tento pravdivý a možná ti dá představu o tom, čeho se to dožaduješ.

Před lety (devětkrát padesáti nebo tak nějak – což je pořád v Divokém lese míň než kapka v moři) si Bratři vzali za úkol obrátit lidi v lese na svou víru a vyslali mise do nejvzdálenějších vesnic. Vesničany bylo snadné přesvědčit, protože kříže a svatá slova Bratrů udržovala divoké šelmy v povzdálí. A tak muži, kteří nyní patří ke kmenům, přestože se kdysi nazývali *Myrkáni*, muži, kteří stráží vesnici, zůstali bez práce. Byli a jsou to hrdí lidé, kteří když viděli, že už je nikdo nechce a nepotřebuje, odtáhli z vesnic. Lidé jim začali nedůvěřovat. Báli se nebezpečných válečníků, suverénních bojovníků, které uznávali dokonce i Wyranové. Vyloučení ze společnosti degenerovali *Myrkáni* v potulný lid, jaký známe nyní.

Ale to odbíhám od příběhu. Tihle Bratři chtěli ve své namyšlenosti obrátit na svou víru celý svět. Jejich počet se stále zvyšoval a vesničané se začali na bohoslužby jen hrnout. Brzy tomu bylo tak, že vesnice, které váhaly obrátit se na víru Bratrů nebo které se chtěly přidržet svých myrkánských strážců, byly uchváceny násilím a vojáci Bratrů se začali nazývat Rytíři Bojovníci.

Dokonce i my, Lesní lidé, kteří jsme si Bratry ošklivili a pohrdali jimi za to, že otrávilí les svatostí, tedy dokonce i my jsme mezi nimi poznali dobré muže, muže, kteří kázali o harmonii a kteří si přáli žít se všemi v míru, včetně Lesních lidí. Na začátku bylo takových víc. Ale jak šel čas, tolerance na obou stranách klesala. Napřed to byli Wyranové, kteří byli odsouzeni z kazatelen a teď přibýly kmeny. V Divokém lese probíhá jakási válka.

Zase jsem odbočil od příběhu. Odpusťte. Wyranové vždycky vypravují rozvláčně, když se do toho pustí. Pro Wyrany je příběh

jako dobrý nápoj, stojí za to si ho vychutnat. Je to věc, kterou je nutno prožít a ponořit se do ní. Věc, která musí být objevována, tavena a překovávána s každým vyprávěním.

Takže, jak jsem řekl, Bratři a jejich ozbrojení nohsledi byli tak nafoukaní, že se rozhodli rozšířit své učení na každou holinu v lese a to podle nich zahrnovalo i zapovězená místa na jihu, kde se nerušeně potulovala divoká zvěř. Jižní část lesa byla v těch dobách méně nebezpečná a lidé tam lovíli a farmařili ve skupinkách tak malých, že stěží stojí za zmínku. Někteří se dokonce odvážili až do samotné Říše vlků – a nikdy se nevrátili. V těch dobách nebylo obecně známo, jaký les doopravdy je. Obíhaly pouze příběhy, mýty o Wyranech a o lidech, kteří se sdružili do kmenů. Ti stále zachovávali příběhy o svém putování těmito lesy při své cestě z hor na sever. Je to strašlivé místo, říkali. Žádný člověk tu nepřežije. Proč, to říci nedokázali. Bratři nepřišli přes hory připutovali zdaleka. Přišli z tvého světa nebo z nějakého podobného. Vstoupili dveřmi na severu a nikdy nezažili hrůzu a tvrdost pochodu přes jižní lesy. Tvrdili, že jejich kříže jim udrží šelmy od těla a že zbaví vesničany předsudků o Říši vlků. Vezmou les pod křídla své církve.

A tak uspořádali výpravu a Bratr nazývaný *biskup*, který užíval jejich velkou úctu, vedl skupinu sem do zapovězených lesů.

Výpravy se účastnilo dvacet pět Bratrů, s nimi putovalo půl stovky Rytířů a víc než dvojnásobek následovníků. Muly a koně vezli jejich výstroj a hnali s sebou stáda ovcí a hovězího dobytka, protože měli v úmyslu založit svatou osadu, napůl církev, napůl pevnost. Říká se, že s sebou také nesli kus masa z těla svého boha jako talisman, ale já pochybuji o tom, že by Bratři byli takoví barbaři. I když...

Takže vyrazili jednoho jarního rána. Za zpěvu písní odpochovali do lesa – dvě stě duší. Nikdo je už nikdy nespatřil.

Po letech se k vesničanům donesly různé pověsti. Postavili si pevnost a byli tam obléháni. Vrátili se nazpět k divošství podobně jako kmeny. Zahynuli rukou Wyranů nebo skřetů. Magie Bratrů v hlubokých lesích selhala. Pokračovali na jih a přešli hory až do země za nimi. Jezdec je uchvátil a odnesl do svého hradu.

Dva roky po první byla vypravena druhá výprava. Šli s ní jenom tři Bratři, tři mladí muži, z nichž jeden býval dříve Myrkánem – Phelim, Finn a Dermott. Trojici doprovázelo čtyřicet Rytířů. I je les pohltil.“

Oheň prskal a prskal, jasná záře bojovala proti pronikající tmě. Dwarmo stál nehybně, ale hlavu měl nakloněnu, jak také naslouchal Mirkadymu vyprávění.

„To znamenalo konec výprav na jih. Od té doby měl pověst území, kam se žádný člověk neodvážil. Lidé postupně opouštěli oblasti sousedící s Říší vlků – tyto lesy kolem nás. Mluvílo se o černých stínech mezi stromy a upírech, kteří kradou děti a vysávají dobytku krev. O příšerách požírajících lidské maso.“

„Skřeti,“ přikývl Michael.

„Grymyrch. Ano. V těch dobách žili mnohem skrytěji. Od té doby jim narostlo sebevědomí, stejně jako se zvýšil jejich počet. Jezdec tomu vládne. Říká se, že duchové té ztracené expedice stále bloudí mezi stromy a jejich duše jsou zavřené v Jezdcově hradě.“

„Co se jim přihodilo?“ zeptal se Michael.

Mirkady se jedovatě usmál. „Proč si myslíš, že bych to měl vědět?“

„Zdá se mi, že vaši lidé vědí všechno.“

„Ach ano, je to tak,“ odpověděl jeho společník lehce. „Jenže neodhalujeme svoje vědomosti každému.“

„Co se jim stalo?“ nedal se Michael odradit.

Mužiček upíral pohled do plamenů.

„Naši lidé je nějakou dobu sledovali, ale jejich kříže, mše a takové ty věci nás držely v odstupu. Došli k izolovaným hospodářstvím, osadám a maličkým vesničkám, jejichž obyvatele jsme znali a nechávali na pokoji. Někteří z nás dokonce osobně znali lidi, kteří tam žili. Byly to houževnaté duše. Museli být takoví, když žili v místech, která tehdy byla počátkem Říše vlků. Žili v symbióze s lesem, nebojovali proti němu a mezi nimi a Wyrany panovalo příměří. Bratři tyto lidi obrátili na svou víru, některé přesvědčováním, jiné silou. Ve větších osadách zůstával jeden Bratr a párek Rytířů, aby se ujistili, že jejich víra dostatečně zapustí kořeny, a skupina pokračovala dál.

Než se vnořili do hlubin Říše vlků, nechali takhle za sebou asi dvacítku svých členů. Na vzdálenost jednodenního pochodu vztyčovali kříže na kamenných mohylách a měli v úmyslu mezi nimi jednoho dne zbudovat cestu. Tyhle stavby očarovali svým vonným kouřem a kouzelnou vodou a možná, že ještě stojí na svých místech, protože je budovali z dubového dřeva, aby vydržely.

Již v prvních dnech se dostavily obtíže. Spatřili světla neštěstí a ignorovali je. Každou noc postavili opevněný tábor, což nebyla snadná práce vzhledem k tomu, jak hustý je les v oněch místech. Ale začaly se dít podivné záhady. Dobytek se stával těžko ovladatelným a několik kusů se zatoulalo. V noci se ztráceli muži, kteří se odvážili za hranici tábořiště. Když byla vyslána dvojice Rytířů, aby se po nich poohlédla, ztratila se také.

Po těchto událostech se stali ostražitějšími. Museli porážet dobytek, protože zvíř se v nejbližším okolí nevyskytovala a na lov se vydávat nemohli. Vlci je sledovali ve velkých smečkách a Bratři museli stát v noci na stráž, aby je zahnali. Začínali být unavení a soustavná bdělost si vybírala daň na jejich náladě a rozpoložení.

Došli do hlubin Říše vlků a spatřili tam podivná zvířata, jaká nikdy předtím neviděli. Táhl se za nimi trollové a skřeti je sledovali z větví stromů. Lidé začínali reptat, že se vydali na zbytečnou cestu, že je mezi stromy nečeká nic jiného než smrt. Někteří se chtěli vrátit zpět, ale biskup s velitelem Rytířů jejich vzpouru potlačili. V noci velická skupina lidí odešla a přemluvila k návratu také dva Bratry a několik Rytířů. Měli v úmyslu vrátit se stejnou cestou a najít opět Lesy člověka. Žádný z nich se nevrátil.

Týdny plynuly a každé ráno přicházelo na mši méně lidí. Když jich zbyla sotva stovka, usoudil biskup, že by se měli přece jen raději vrátit. Jeho rozhodnutí bylo přijato s radostí. Ale tu noc se snesla mlha, hustá jako smetana. Pár mužů zpanikařilo a rozběhlo se mezi stromy. Několik Rytířů bylo zavražděno, když se snažili zmocnit zásob. Sami Bratři dostali smrtelný strach a strachem jejich víra slábla. Do tábora pronikly šelmy. Mlhavou nocí bezcílně bloudili dezorientovaní muži a byli loveni jeden po druhém. Pouze pár mladých Bratrů si udrželo svou víru a kolem těch se shromáždili nejvěrnější Rytíři a následovníci. Ráno jich zbylo naživu sotva

dvacet. Biskup byl mrtev. Tábořiště se proměnilo v pustinu posetou kalužemi zaschlé krve, zbytky zásob a mrtvými zvířaty, ale nebylo nalezeno ani jediné lidské tělo.

Není jasné, co následovalo. Slyšel jsem povídačky, že tahle malá skupinka držela při sobě, pokračovala na jih a dorazila na konec lesa. Dokonce i někteří mí lidé tvrdí, že nakonec našli cestu k horám na Kraji světa. Ale to jsou jen pouhé dohady. Jedna věc je jistá – žádný z nich se nikdy nevrátil do Lesů Člověka. Pravděpodobně uložili své kosti na nějaké holině, kam ani skřeti nechodí, nebo je uchvátil Jezdec. Totéž se stalo i druhé výpravě, kterou vedli ti tři Bratři. Říše vlků je pohltila všechny.“

„Mluvíš o tom, jako bys tam byl,“ zakroutil hlavou Michael a pohlédl zblízka na Mirkadyho.

Wyran se rozesmál nedůtklivým, nebezpečným smíchem.

„Wyranové pomáhali skřetům, vlkům i vlčím lidem. Jsme přece děti stejného otce.“

Nastalo ticho, během kterého Dwarmo přistoupil k ohni, natáhl se po měchu vína, který jim nechali Spárovi lidé, zhluboka se napil a mlasknul masitými rty odkrývajícími tesáky. Na tváři se mu rozprostřel výraz blaženosti.

„Teď víš, kam se to vydáváš, *Příšlý z daleka*. Do čeho chceš vzít naši sestru,“ řekl Mirkady jemně.

„Pozorují nás,“ dodal Dwarmo. „Mají strach z wyranského ohně, jinak by nás napadli už dávno.“

Michael vyskočil a hekl, jak mu stehnem projela prudká bolest. Tasil meč, ale když zvedl hlavu od ohně, viděl jen změt stromů, neproniknutelnou jako stěna. Ze tmy zahoukala sova a ozvalo se drsné kvoknutí bažanta. Mohli být klidně v obyčejném lese, kdyby se stromy netyčily do takové výšky. Kmeny těchto obrů měly průměr širší, než byl Michael vysoký. Vsunul meč do pochvy a nepřítomně drbal Fancy na čumáku.

„I tak půjdu, dokonce i kdybych musel jít sám.“

„Nepůjdeš sám.“ Kočka odhodlaně pohlédla směrem k lesu.

„Tedy budiž,“ řekl Mirkady a plivl do plamenů. Ozvalo se zasyčení svou silou naprosto neodpovídající slině a oheň ostře zapraskal.

Michael se prudce otočil. „Co to děláš?“

„Snažím se chránit vaše kůže, jak dlouho to jen bude možné. Wyranský oheň, Michaeli Fayi. Poskytuji vám laskavost.“

Oheň rostl, až sahal Michaelovi po pás, po ramena a pak až nad jeho hlavu, tenká spirála plamene, která rychle tmavla. Změnila barvu na modrou, pak na zelenou až najednou jejich tváře zaplavil jas podmořského světla. Mělo stejnou barvu jako plameny, které spálily skřety.

„Wyranský oheň,“ řekl Mirkady. „Dar lesa Wyranům. Míza země přetavená ve světlo.“

Naklonil se kupředu, takže plameny laskaly jeho trojúhelníkový obličej, přeběhly nahoru po chumáčích vlasů a olízly mu oči. Mirkadyho smaragdové oči měly téměř stejnou barvu jako plameny. Na pár chvil to vypadalo, jako by se mu plameny vylévaly z očí jako tančící slzy. Pak se Mirkady ostře nadechl, jeho jakoby ptačí hrud' se mohutně nadzdvihla a zelený záblesk plamene byl nasát otevřenými ústy a vtekl dovnitř jako voda. Ohni se vrátila obvyklá barva, ale Mirkady dosud stál nafouklý k prasknutí. Nejprve přistoupil ke Kočce a zničehonic přitiskl své černé, kožené rty na její ústa, až sebou Michael škubl. Kočka ucukla, ale mužíček sevřel prsty na jejích zádech a přidržel ji u sebe. Veliká těžká ruka na týle zabránila Michaelovi vyskočit a nad hlavou se mu ozval Dwarmův burácivý hlas: „Nemusíš se ničeho bát. Je to výsada, kterou vám Mirkady poskytuje, opravdová laskavost. Zůstaň v klidu.“

Pak Mirkady Kočku pustil, ta ustoupila vzad a ze štěrbiny víček jí zářilo bělmo očí. Obrátil se. Michael sebou prudce škubl, ale Dwarmo ho držel svou obrovskou tlapou.

Mirkadyho suché rty se lehounce dotkly jeho úst. Michael měl pocit, jako kdyby mu do úst vstoupila vichřice. Jeho hrdlem proletěl horký vítr a sežehl mu jícen jako silné víno. Vířil každým nervem, každou žilou a Michaelovi se zdálo, že snad začíná zářit a světélkovat jako neonová dekorace, jako vánoční stromek ověšený světly. Vybuchlo to v jeho mozku a jako ohňostroj naplnilo každou cestičku, každý neuron, každou buňku – a tím světlem do jeho mysli vstoupil les. Řítil se šílenou rychlostí z rozpálené tmy přes kamení, hlínu a usazeniny, až se dostal do změti kořenového systému, stoupal

nahoru po kmenech stromů a přes silnou kůru cítil změny ročních období jako pouhý prchavý závan větru. Pokračoval dál do třepotajících se listů a cítil, jak ho slunce rozechřívá, oživuje a vzduch mu proudí v žilách jako krev. Pak se rozplynul do prostoru, snesl se na zem, vsákl zpátky do půdy, hlíny a kamenné podstaty, aby začal znovu od začátku. Na tváři cítil zář ohně a na rameni těžkou Dwarmovu ruku, která ho držela, aby neupadl. Rozhlédl se zmateně kolem a spatřil, že Mirkady se sklání nad ohněm a ve tváři má samolibý úsměv i vážný výraz zároveň. Kočka vypadala stejně zmateně, jako se cítil on sám a třásla hlavou, jako by jí uvnitř bzučela moucha.

„Cos to udělal?“ zeptal se Mirkadyho a zapotácel se, když Dwarmovo sevření konečně povolilo.

„Dal jsem vám dar, který budou lesní tvorové cítit na míle kolem. Wyranský oheň. Nyní ho můžete sami vyvolat, ty a Kateřina, ale jenom jednou. Lesní tvorové vás budou považovat za Wyrany dokud nenecháte oheň uniknout. Až vás opustí, stanete se oba zase lidmi, což v téhle části světa znamená méně než dobytek. Pamatuj si to.“

„Jak ho uvolníme?“

„Dozvíš se to, *Příšlý zdaleka*, až toho bude opravdu zapotřebí. Ale nezapomeň, že ho můžete použít jenom jednou.“

Pak promluvil Dwarmo a od ohně jeho hlas zazněl jako mocné burácení.

„Je to velká pocta, které se vám dostalo. Není to dar, který by naši lidé dávali často.“

„Proč nám?“ zeptal se Michael Mirkadyho.

„Protože mám rád tvoji dámu.“ Hleděli si s Kočkou do očí, zatímco Michael zmateně pohlížel z jednoho na druhého.

„A protože jsem přesvědčen, že děláš něco důležitého, něco, co se má stát. Nemyslím si, že tě sem přivedl pouhý rozmar, ani nemyslím, že ty sám znáš pravý důvod. Je v tom mnohem víc, než sám tušíš.“

Wyranský oheň se chvěl v Michaelových kostech jako vzdálený zpěv, jako cinkot.

„Znáš cestu do Jezdcova hradu?“

Mirkady přikývl. „My všichni ji známe. Stejně tak Kočka. Je jako stín, který vidíš koutkem oka, který je všude stále přítomen.“

Michael na ni pohlédl. „Ty ho tedy znáš? Ty víš, že existuje, že je skutečný?“

Kočka neodpověděla. Ústa měla sevřená do tenké rozzlobené linky.

„Jak je to daleko?“ zeptal se Michael Mirkadyho.

„Jeden zlý sen odtud. V téhle zemi jsou vzdálenosti ošidné a přímá cesta je nesmyslná věc. Půjdeš tak dlouho, až ho najdeš. Všichni, kdo sem přijdou, ho dříve nebo později naleznou, pokud si to Jezdec bude přát. Může být vzdálen jednu míli nebo deset tisíc. Nalezneš ho, když bude chtít, abys ho našel. Když si bude myslet, že jsi připraven.“

„Připraven na co?“

„Připraven vzdát se své duše.“

#

Nastalo ráno a Mirkady s Dwarmem zmizeli, ale do hlíny vedle ohně byl vyškrábán smějící se obličej. Michael chvíli naslouchal. Údolí bylo plné husté mlhy která se převalovala jako oceán, a z ní se tyčily stromy jako střapatí obří brodící se ke břehu. Les tiše procítil, bledé slunce se prvními paprsky dotýkalo obzoru na východě a nad mlžným oparem se klenula duha.

Kočka ležela na druhé straně ohniště a pozorovala ho. Chvěl se chladem, když nedržel v náručí její teplé tělo, ale Kočka se chovala odtazité od té doby, co v sobě nesla Wyranský oheň. Zdálo se mu to, nebo na ní opravdu bylo něco divného – něco, co mělo blíže k Mirkadyho lidu než k lidem? Je možné, že měla najednou užší oči a delší špičatější uši?

Ale když vstala a odhodila kožešiny stranou, vyčínil sám sobě, že ho napadají nesmysly. Byla pořád tou pružnou a krásnou dívkou a Michael po ní bolestně zatoužil.

„Kočko?“

„Co je?“ zeptala se, aniž by vzhlédla od svých věcí. Dotkl se její paže. Zarazila se s pohledem utkvělým stranou. „Ne, Michaeli.“

„Proč ne? Je to už celá věčnost.“

„Nebudu se s tebou milovat, dokud prodáváš svou duši pro jinou ženu.“

Plakala a slzy jí tekly po tváři, přestože jí v obličeji tkvěl tvrdý a nepohnutý výraz.

„Je to moje příbuzná. Sakra, Kočko, myslel jsem, že už jsme si to vyříkali. Myslel jsem, že už sis s tím přestala lámat hlavu. Ty jsi jediná, kterou miluji.“

„Tak mi najdi moji duši, Michaeli.“

„Cože?“

„Jestli jsem podvržené dítě, tak je moje duše taky v Jezdcově hradu. Vydal by ses na výpravu, abys ji našel?“

Michael neodpověděl. Cítil se jako kocábka na moři zmítaném větrem. Kočka připomínala svou nepředvídatelností aprílové počasí. Ať se propadne, jestli ví, čím by ji ukonejšil.

Odvrátil se. „Postarám se o snídani,“ zavrčel, zmatený a rozrušený. Na tomhle místě nebylo nic takové, jak vypadalo. Zatoužil, aby býval přijal Spárovo pozvání a vydal se na sever.

Pokud je Spár ještě naživu. Z něj a jeho lidí mohla být touto dobou klidně už jen hromada mrtvol.

Kočka mu položila ruku na šíji a Michael se otočil, aby ji políbil. Jeden se k druhému hladově přitiskli, překotně jí vyhrnul košili.

„Promiň,“ vydechl, když do ní vklouzl a ona to po něm opakovala, takže se jeden druhému omlouvali při milování. Měnili ta slova v litanii, až to vypadalo, že se omlouvají za všechno, co se má stát, stejně jako za všechno, co už se stalo. Omlouvali se, že se události mají vyvinout tak, jak se vyvinou.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Tichá noc. Michael stál na svém místě za barem a podával skleničky přes pult – nebo spíše by je podával, kdyby někdo nějakou chtěl. Hospoda zela prázdnotou, jen pár vytrvalců zíralo do svých sklenic a v rohu hrál nějaký stařec šipky a opile se přitom potácel.

Venku za okny se dlouhý uspěchaný den pozvolna měnil v klidnou modrou noc a zběsilost odpolední dopravní špičky, kterou Michael nenáviděl, dávno odezněla. Jen občas dovnitř pronikl hluk červeného autobusu ploužícího se podél chodníku.

Opřel se o bar a zapálil si cigaretu, přestože to hostinská zakázala.

Clare.

Nebyl nejlepší nápad zaplést se s dívkou o deset let mladší, která věří v opravdovou lásku, čest a takové věci. Přesto to bylo příjemné.

Za oknem baru se mihl povědomý obličej. Šklebil se od ucha k uchu, oči jako dvě úzké štěrbinčky zářily zeleným světlem a uši trčely vzhůru jako špičaté listy.

Mirkady?!!

Michael se vypotácel zpoza barového pultu, rozrazil dveře a pohlédl do tiché noci, ozářené světlem lamp.

Nic.

Srdce mu divoce bušilo a hrozilo, že vyskočí z hrudi. Přitiskl si pěst na hrudní kost a prudce oddechoval, zatímco mu svět před očima pulsoval a světla lamp se mísila s září hvězd.

Vpotácel se zpět za barový pult. Provázely ho udivené pohledy.

Jako by měl kolem hrudi ocelovou obruč, která ho nesnesitelně svírala a bránila mu v dýchání. Natáhl se k dávkovači, postavil skleničku pod nápis brandy a naplnil ji po okraj. Alkohol mu sežehl hrdlo a rozproudil krev.

Párek zákazníků sedící u barového pultu se ho zeptal, jestli nepotřebuje pomoc. Odehnal je pohybem ruky Bože, pomyslel si, stárnu. Umírám tady.

Mirkady? Tady venku na ulici? Už si tím nebyl jistý. Po takové době vypadal jeden zlomyslný obličej jako druhý. Ale ten strašlivý pochmurný úšklebek... Hrud' se mu uvolnila a mohl se zase nadechnout. Svět se uklidnil a Michael se již po chvíli dokázal zasmát vydešenému zájmu těch chlápků u baru. Po zbytku brandy se zotavil úplně a jeden starý vysloužilce mu koupil další. Nebylo to prázdné gesto. Michael děkovně pozvedl skleničku.

Co se to s ním jenom děje? V každém temném rohu vidí příšery. Noční město v sobě mělo něco, co mu připomínalo Divoký les. Ten pocit, že je sledován. Nebyla to pouhá fantazie. Když šel s Clare po setmění ulicí, byl si jist, že se jim někdo pověsil na paty, slyšel za sebou lehké kroky. Neviděl samozřejmě nic.

Jedné noci se probudil a na silnici pod okny svého bytu zaslechl klapot kopyt. Nebylo slyšet cinkání železa. Kopyta nebyla okovaná.

V Jiném světě nebyl žádný kůň okovaný.

Uvolnil se z práce a jeho výmluvu na nemoc podpořili zákazníci u baru. Hostinská mu pohlédla do tváře a bez jediné poznámky ho nechala odejít. Překvapilo ho to. Když vycházel ven, zahlédl svůj odraz vzrcadle za barem. Tvář měl oteklou a ztěžklou, světlé vlasy ještě o něco víc ustoupily pleši a oči mu lezly z důlků. Když vycházel ven, měl ústa sevřená strachem a odporem k sobě samému.

Vkročil do tmy osvětlené lampami a plně dopravního ruchu. Dlouhé ulice byly poseté lidmi. Někteří spěchali, jiní jen tak okouněli.

Nad městem ale viselo podezřelé ticho, příliš velké dokonce i na to, že by tady Mirkady někde byl a dohlížel na něj.

Mohl ho Mirkady vůbec sledovat? On a jeho lidé se stáhli, opustili Kočku i jeho samotného poté, co se odehrály události v Říši vlků. Možná ho nechali napospas vlkodlakům a Jezdci. A ti po něm teď šli.

Před několika lety by mu takovéhle nápady ani nepřišly na mysl. Vzpomínky nekralovaly jeho mysli. Ležely pohřbeny někde v

hloubce a myšlenka na víly se zdála nesmyslná. Ted' ne. Nebyla to pouhá pohádka.

Za chůze s obavou sledoval temné kouty, ale neviděl nic. Jen když přecházel přes prázdné náměstí, měl pocit, že na jedné straně ve tmě zahlédl pohyb. Zastavil se a upřeně to místo pozoroval, ale nebylo tam nic.

Clare na něj již čekala u dveří a vtáhla ho dovnitř, kde naplno svítilo světlo a vznášela se vůně z kuchyně.

Clare byla vegetariánka a když Michael usedal k těstovinám ozářeným světlem svíčky přistihl se, jak se usmívá při myšlence, jaká jídla si kdysi dělávali s Kočkou. Clare mluvila o práci, o svých nadřizených, o počasí... Proboha, o počasí! Michaelovo mlčení poněkud komplikovalo průběh večeře. Ale rychle se vzpamatoval, usmál se a připil jí červeným vínem – lepším a slabším než to, které pil v Divokém lese – a vypadalo to, že ji potěšil. Přesto na něj kradmo vrhala ustarané pohledy.

O něco později leželi na pohovce a světlo televizní obrazovky poskakovalo Clare v očích jako modrý táborový oheň. Opírala se o Michaela celou svou váhou a připadala mu podivně těžká. Přemýšlel, jak je to možné, když má jen tu jemnou kůži a pod ní žádné tuhé a pevné svaly.

Zamrkal, aby zahnal spánek. Jeho mysl se opět pohybovala někde na rozhraní snu a noční můry. Měl pocit, že se otevřenýma očima dívá přes pokoj do tmavého rohu a tam že sedí Kočka a pozoruje ho. Pokusil se vstát, ale Clare ho držela na pohovce tíhou svého těla. Vypadalo to, že spí.

Kočce ve tmě zářily zeleně oči a z vlasů jí trčely uši, dlouhé jako slechy srnky.

Shodil ze sebe Clare a ta spadla s žuchnutím na podlahu. Michael se zběsile rozběhl do rohu. Nic. Byl to jenom sen. Vzpomínka z dávných dob, kdy se přátelil s lesními duchy. Lesními duchy! Bože, snad už začíná šílet, tak je to. Má halucinace, ožívají v něm jeho dětské fantazie.

„Co se to ksakru děje?“

Clare. Otočil se. Třela si bok a dívala se na něj vztekle a zmateně.

„Promiň. Měl jsem zlý sen. Asi jsem sebou trochu šknul...“

„Další?“ To ji zajímalo. Pohladila ho po tváři. „Cítla jsem, že je něco v nepořádku, hned jak jsi vešel. Byl jsi tak bledý, Michaeli, jako bys uviděl strašidlo.“

Skoro se nad tím nahlas rozesmál, ale nakonec se jen usmál a políbil ji na ústa. Přitáhla si ho blíž, viděl jen ty velké tmavé oči, rozčuchané vlasy a plet' hladkou jako porcelán. Broskve a smetana, pomyslel si. Anglické růže. Pochyboval, že za svůj život strávila jedinou noc pod širým nebem.

Televizor tiše brebentil, když si svlékali šaty a jeho světlo na chvíli modravě ozářilo Clařino tělo tak, že vypadalo jako Wyranský oheň v hlubokém lese. Vyhoupla se na něj a rytmicky se pohybovala s očima zavřenýma. Dolní ret měla stisknutý mezi zuby, jako kdyby si v duchu počítala. Jak přirážela, plná ňadra se jí ve tmě houpala. Michael jí rukama svíral boky a zavřel oči, když ucítil známý slastný pocit. Ale zatímco jejich těla spěla k vyvrcholení, v duchu hleděl na Koččin obličej pohybující se nad ním v záři ohně. Viděl sluneční světlo pronikající stromy vysokými jako věžové domy a cítil na své tváři chladný jarní vánek.

Rázem si pamatoval na všechno, na všechno, co se přihodilo v Říši vlků.

#

Vydali se na jih, slunce každého rána vycházelo po jejich levici a korunami obrovských stromů se na zem promítaly skvrny světla. Ve velkých pruzích a kuželích se prodíralo větvemi nad jejich hlavami, drobilo se do tenkých paprsků, když se dotklo menších větviček a rašících lístků a nakonec jako jemné mihotající se tečky pokrývalo lesní půdu.

Jak se nořili hlouběji do lesa, koruny stromů houstly, větve se k sobě přimykaly stále těsněji a prosvítalo jimi čím dál méně světla, takže se pohybovali v permanentním přitmě. Kopyta koní na měkké hlíně nevydávala skoro žádný zvuk, přestože koně našlapovali velmi ztěžka. V noci se rozprostírala tábořištěm naprostá tma; hvězdy na obloze nebyly vidět, protože je zastiňovaly propletené koruny stromů.

V tomto stísněném světě vládlo vlhko a sychravo, jako kdyby stromy na konci zimy uzavřely příkrov svých větví a zadržovaly pod sebou studený vzduch a vlhkost. Spodní větve odumřely a shnily nedostatkem světla a plesnivějící dřevo připomínalo mokrý páchnoucí papír. Bylo skoro nemožné najít suché dříví na oheň, Michael s Kočkou se k sobě často zimomřivě tiskli ve vlhké noční tmě a koně se k nim těsnali co nejbliže, neklidní a vyděšení.

Navigace se stala problémem. Přestože Kočka, když to bylo nutné, dokázala určit směr, kterým by se měli vydat, Michael měl pocit, že musí využívat každého záblesku slunce a hvězd, protože se bál, že budou jinak chodit v kruzích, až nakonec nechají kosti v téhle vlhké hlíně. V zoufalém pokusu udržet přímý směr vyřezával na kmeny stromů značky svým Ulfberhtem, ale cítil, že je to zbytečné, že putují po trase, která pro ně byla dávno důkladně a přesně naplánována.

Jednou vyšplhal na strom, aby se pokusil zahlédnout slunce a vylezl po lesním obru asi třicet metrů vysoko. Prsty se mu bořily do hnijící kůry a za nehty se mu zadírala černá, odporně páchnoucí hmota. Zahlédl záblesk slunce a alespoň si potvrdil, že tam někde nahoře se točí svět. Ale nejvyšší větve byly příliš slabé, aby ho unesly, musel slézt na zem a červi a roztoči ze stromů mu zaplavili oděv a kousali ho do temene hlavy.

Ve vacích u sedel měli nabaleno dost sušeného masa a lesních kořínků, aby je mohli žvýkat několik týdnů, což bylo dobré, protože v lese zřejmě nežila žádná zvířata. V ponurém ránu nezazpíval jediný pták a nenarazili na žádnou stezku zvěře. Jako by masivní hmota stromů vysávala ze země všechnen život a nenechala místo pro jiné živé tvory. Michael se svěřil se svými pocity Kočce, když jednou ráno seděli a trásli se zimou u chabého ohýnku, který jim doutnal u nohou.

Kočka přikývla.

„Cítíš to?“

„Co mám cítit?“

„Tu sílu tady. Je to ve vzduchu. Stromy jsou její součástí a jejím působením mohutní, ale nic jiného tu žít nemůže, pokud to není tvor

patřící Jezdci. Tohle místo je pokřivené magií, Michaeli. Je jí nasáklé jako stojaté jezírko.“

Začali mít problémy s vodou. V lese stály nehybné stružky, úzké a ucpané kořeny a blátem, a voda v nich měla tmavě hnědou barvu. Přesto ji pili, ale Michael po dvou týdnech náhle onemocněl. Pamatoval si jen, jak se řítí k zemi, když sklouzl Fancy ze hřbetu, a jak se nad ním sklání Koččin obličej po celou tu nekonečnou dobu, kdy zvracel a potil se. Pak se mu před očima rozprostřela mlha a jeho mysl ztratila jakékoliv spojení s tělem. Kočka mu později řekla, že se zmítal v křečích a přitom si ukousl kousek jazyka a rána ve stehně, která se už začínala hojit, se mu opět otevřela jako slupka shnilého ovoce.

Dva dny ležel v tomto stavu, v noci se na krátké mátožné okamžiky probouzel a číchal svůj vlastní pach, v ústech chuť krve a zvratků. Kočka vedle něj seděla nehybně jako rudooký sádrový trpaslík. Kolem nich se tyčily stromy, obrovské a tiché jako vždy, a pach lesa mu z nějakého důvodu připadal horší, než zápach jeho vlastních výkalů.

Od té doby vodu převařovali, přestože Kočce zřejmě neškodila, a pili ji malými doušky. Michaelovy vnitřnosti stále nebyly v pořádku, jízda mu působila pronikavou bolest ve znovu otevřené ráně na stehně a vyvolávala křeče v jeho podrážděných střevech. Snědl koním trochu ječmene, což pomohlo, ale sami koně byli z nedostatku potravy stále vyzáblejší. Řídký podrost je nelákal a tak žvýkali kůru mladých stromků a chumáče drátovitého vřesu, který se v přítmí lesa hlásil o své právo na život. Visela na něm přichycena velká klíšťata, bílá, se silnými kusadly. Když se nasála, nafoukla se až do velikosti Michaelova malíčku, než se, nacucaná krví, pustila.

V jednom z těch odporných pramínků nachytala Kočka žáby které stáhli z kůže a opatrně snědli. Přestože Michaelovi chutnaly jako zkažené hovězí, nebyly jedovaté a brzy se zastavili pokaždé, když zaslechli šplouchnutí vody aby zkusili štěstí a ušetřili tak uzené smřčí, které jim zbylo.

Jednoho dne zaslechli jasné zurčení a bublání volně plynoucí vody, úplně jiný zvuk, než vydával pomalý tok pramenů, které dosud potkávali, a když se vydali tím směrem, dorazili k potoku s

křišťálově čistou vodou tekoucímú mezi břehy porostlými zelenou trávou a převislým kapradím. Uchváceně se zastavili a dosyta se napili lahodné, průzračné vody, která jim po špinavé břečce, kterou pili dosud, připadala jako víno. Ještě úchvatnější byl otvor zející v korunách stromů nad jejich hlavami, kterým pronikal sluneční svit. Slunce na několik minut ozářilo vodu a osvětlilo omleté kameny na dně potoka. Michael se nahlas rozesmál, ale Kočka mlčela, najednou začala prudce zvracet a celé tělo se jí zkroutilo v křečích.

„Co je? Co se ti stalo?“ Sám se cítil výborně, jako by ta čistá voda odplavila z jeho žaludku všechno lesní bahno.

„Ta voda,“ zaskřehotala Kočka. „Pálí. Spaluje mě. Ach, Michaeli, to je *svatá voda*.“ A opět ji zkroutily křečovité bolesti.

Michael, zmatený a vyděšený, začal prozkoumávat pramen, čichl si k němu a zblízka ve vodě spatřil kříž vytvořený z černých kamenů.

„To udělali Bratři. Utvořili ho, když tudy procházeli. Otrávil tu vodu,“ vydechla Kočka. Po bradě jí stékala slina jako malý pramínek.

„Neblázni, Kočko. Je to dobrá voda, nejlepší, jakou jsme ochutnali na tomhle bohem opuštěném místě.“

„Tvůj bůh ho opustil, ne můj.“ Opět ji zkroutily křeče.

Stál tam zmatený, bezdůvodně rozzlobený a díval se do prázdna. Koně hladově spásali trávu. Nebylo s nimi nic v nepořádku. Položil Kočce ruku na rameno, ale ta ji setřásla, ztracená ve svém vlastním utrpení. Michael zaklel a odplívl si.

Postava mezi stromy. Někdo tam stál ve stínu.

„Kočko!“ Tasil svůj železný meč.

Nebyl to člověk ani nic člověku podobného. Vysoká a štíhlá silueta, černá jako uhel. Kočka nereagovala. „Zatraceně, Kočko!“

Tyčil se tam kůl, vyšší než Michael sám, stál tam jako štíhlý megalit asi deset metrů od pramene.

Býval to kříž, kůl omotaný suchým trním plané růže a zimolezem. U jeho paty ležela ramena, která uhnula, odpadla od hlavní tyče a rozkládala se s tvrdohlavou pomalostí dubu. Ucítil záchvěv... úlevy? Snad jakési zárodečné víry pozůstatek dítěte chodícího do kostela, kterým kdysi býval. Dotkl se starého dřeva

skoro něžně. Takže Bratři a Rytíři šli tudy, před dávnými staletími. Pili z tohoto pramene a zanechali tu svá znamení.

„To je v pořádku, Kočko. Tady jsme v bezpečí.“

„Ty jsi. Tohle místo...“ Odmlčela se a prudce dýchala. Michael z ní cítil zároveň starost i vztek.

Michaelova úleva netrvala dlouho. Druhého dne pramen opustili i s jeho křížem a opět je pohltilo přítmí lesa. Kočka kráčela, bledá a mlčenlivá, a pravidelně jejím tělem otrásaly křeče, přestože jí Michael nabízel měch plný lahodné vody.

Takže je opravdu jiná. Dosud odmítal přemýšlet o ní jako o někom jiném než o obyčejné dívce, možná divoké a nespoutané, ale přesto dívce. Ale teď už sám sebe nedokázal převědčit, že tomu tak je.

Stromy se táhly do nekonečna a v uších jim zvonilo ticho, dokud se samo nestalo zvukem, vtíravým a neutuchajícím. Michael toužil po písni, smíchu, zvolání, čemkoliv, co nepatřilo tyčícím se stromům a rozkládající se hlíně. Po něčem, co by prolomilo kouzlo ticha. Ale nezaznělo nic. Přestože se les jmenoval Říše vlků, už celé týdny nezaslechli ani nezahledli jediného vlka, což bylo neobvyklé dokonce i v obydlených částech Divokého lesa. Začínal přemýšlet, kolik příběhů a legend o tomto místě je založeno na pouhé neznalosti a fantazii. Ta mrtvá prázdnota, naplněná jen přítomností ohromných stromů, byla svým způsobem nesnesitelnější než všichni vlci a skřetové dohromady.

Koččin záchvat nevolnosti rychle pominul, ale Michaelovi bylo špatně dál, přestože si nesl v měchu dobrou vodu. Cítil se jakoby stále těžší a těžší, ochablý a otupělý, a večer potřeboval Koččinu pomoc, aby vytřel a odsedlal koně. Jako by se les zmocňoval jeho těla a postupně je ničil.

Jednoho rána mu Kočka něžně hladila tvář, když ležel zabalený v kožešinách, pátravě si ji prohlížela a v obličeji měla vepsány starosti a zármutek.

„Co se děje?“

„Tvoje vlasy. Tvoje vousy Začínají šedivět, Michaeli.“

Zmlkla a chladnými prsty mu laskala lícní kosti.

„Stárnu, Kočko. Na tomhle místě stárnu rychle. Mělo by mi být sotva patnáct a cítím se jako stařec. To dělá ten les. Tenhle zatrápený les.“

„Ne,“ řekla. „To Jezdec. Tady vládne on a ví, že přicházíme.“ Upřeně se na něj podívala. Věděl, na co se mlčky ptá.

„Neobrátím se nazpět. Ted' ne. Stejně jsem si jist, že to není možné.“

Odstřčila ho, kožešiny odhodila stranou a pustila dovnitř lezavou zimu. „Ale je to tvoje vlastní rozhodnutí, Michaeli. Jenom tvoje. Já jsem pouhý doprovod.“

#

Pokračovali dál, Michael vedl, Kočka ho následovala. Příliš se spolu nebavili.

Narazili na dva další kříže, které zbudovala výprava Bratří, a jednou našli kříšťálově čistý pramen, ze kterého se Michael mohl napít, ale po většinu času byl les jednotvárný a ponurý, s velkými stromy, ze kterých visel mech a břečťan. Na jejich kmenech rostly masité houby a za noci byla jediným zdrojem světla záře hniјícího dřeva.

Stalo se to na začátku jedné takové noci, Michael líbal Kočku a jejich těla ležela propletena jako cesmína s břečťanem. Vlasy jí splynuly dozadu a v záři malého ohýnku Michael spatřil na pozadí té krásné tmavé hřívy dlouhé a špičaté uši. Na pozadí plamenů jí z očí tryskalo světlo jako jasně zelený smaragdový paprsek.

Mirkady se spletl, pomyslel si Michael. Tvrdil, že Michaelova láska udělá z Kočky člověka, smrtelníka, jako je on sám, ale tady v Říši vlků se měnila směrem k druhé půlce své přirozenosti. Začínala svou lidskost ztrácet.

Mezi stromy se poznenáhlu objevovaly známky života. V hlíně na zemi našel Michael stopy něčeho, co vypadalo jako veliký srnec a Kočka od té doby nesla v ruce luk pro případ, že by na nějakého narazili. V noci slyšeli ve tmě za ohništěm šoupání a škrábání a jednou zahlédli mrknout svítící oči.

Ráno poté, co viděli oči, jeli tiše dál, když si Michael uvědomil, že se vpředu něco děje – pohyby mezi stromy a vzdálené výkřiky.

První zvuky, mimo svých vlastních hlasů, které po týdnech slyšeli. Okamžitě zastavili a opatrně sesedli z koní.

„Grymyrch,“ zasyčela Kočka.

„Seš si tím jistá?“ Michael nerozeznával vůbec nic.

„Cítím je.“

Plížili se vpřed. Tmavý chumel tvorů vrčel a strkal se nad něčím na zemi. Byli čtyři, možná pět. Michael vytáhl meč a koutkem oka zahlédl, jak Kočka napjala luk.

Ozval se svištivý zvuk. Jeden skřet vykřikl a padl naznak, z krku mu trčel šíp. Ostatní vyskočili a Michael vyrazil vpřed se svým Ulfberhtem. Zasáhl jeden černočerný obličej s dlouhými tesáky potřísněnými krví a roztříštil jej. Druhého bodl do zad, když se otočil k útěku. Třetího setřásl ze svých zad a probodl ho, když se znovu škrábal na nohy. Posledního skřeta zasáhl šíp do oka. Kočka přelétla okolní les pohledem s dalším šípem připraveným v luku, ale les opět ztichl. Michael se sklonil a zkoumal, o co se to skřetové prali.

Byla to koza nebo alespoň její zbytky. Skřeti se ji zrovna chystali rozrhat. Michaelův pohled zachytil v rudé změti záblesk kovu, sklonil se, sáhl do rozsápaného masa a vytáhl kovový předmět, který mu v ruce zacinkal.

Bronzový zvonek a zbytky obojku z hrubé kůže. Koza ho měla na krku.

V Říši vlků někdo chová kozy? Zakroutil hlavou.

„Jsou tu stopy,“ řekla Kočka a prohlížela zem kolem skřetích těl. „Vedou na západ. Odtud ta koza přišla.“ Vrhla na Michaela zkoumavý pohled, přikývl a vydali se na cestu.

Po hodině opatrné jízdy dojeli do lesního porostu, na jaký již skoro zapomněli. Stromy nerostly tak blízko u sebe a země mezi nimi byla pokrytá kapradím, planými růžemi, řebříčkem a blatouchem, porostem zvonků těsně u země, kvetoucími petrklíči – připomněly jim, že je jaro – a purpurovými lesními sasankami. Ale nejlepší ze všeho bylo světlo. Koruny stromů prořídly a požehnané slunce na ně zazářilo silnými paprsky až se Michael nahlas rozesmál a nastavil světlou tvář, jako by ho pil plnými doušky. Slunce po těch týdnech šera. Omamovalo jako opojné víno.

Kočka si toho všimla první. Slabý pach ve vzduchu.

„Kouř ohně.“

„Kde?“

„Tam vpředu.“

Sesedli, uvázali koně, kteří hladově spásali dobrou travu, a vyrazili vpřed se zbraněmi v rukou.

Hrubý plot a pach koz. Stromy ještě více zřídly. Úhledná hranice dřeva na oheň a bronzová sekera. Nevelká mýtina byla poseta malými stavbičkami. Většinou byly přivázané ke kmenům obrovských stromů, měly stříšky z kůry a drnů jako domy ve vesnicích na severu a podpíraly je tlusté větve stromů. Neměly stěny, takže jimi volně profukoval vítr. Jedna z nich nemohla být nic jiného než kovárna, s hranatým balvanem místo kovadliny a koženými měchy opřenými vedle kamenné pece.

Vyděsili kuře, které si kolem nich vykračovalo. Rozzlobeně zakvokalo. Michael a Kočka na ně chvíli hladově zírali.

„Michaeli?“

„Co je?“

„Cítím na tomhle místě práci Bratří. Je to jedna z jejich svatyně.“

Michael zvedl udiveně obočí. Takhle hluboko v Říši vlků?

Najednou se oba zarazili. Do kmene jednoho stromu byla vyřezána hluboká dutina a v ní stál dřevěný kříž. Před stromem stál muž ve vlněné říze, zády k nim a s rukama zdviženýma do vzduchu. Kočka pozdvihla luk, ale zamračeně ho zase spustila, když na ni Michael pohlédl.

Čekali a po chvíli, která jim připadala jako celá věčnost, se muž pokřižoval a otočil se.

„*Pax vobiscum.*“

Stáli mlčky. Michael věděl, že na ně musí být strašný pohled. Šaty měli plné bahna a visely na nich v ušmudlaných cárech, vlasy měli spečené do špinavých pramenů a kolem sebe šířili pach potu a koní silný jako hustá mlha. K tomu všemu tasený meč a napnutý luk. Cítil podivné rozpaky, jako když ho babička přistihla v neděli ráno se špinavým obličejem.

Muž se usmál. Měl kulatý obličej, plný a červený jako jablíčko, ramena měl pod hrubými šaty široká jako dělník. Byl nevysoký, podsaditý, s tlustými prsty na rukou. S plochou čapkou na hlavě by

vypadal jako muž kopající rašelinu doma v Antrimu, kdyby nebylo živé inteligence v bystrých očích a mazaných vrásek v jejich koutcích. Doširoka rozpřáhl ruce.

„Vítejte, poutníci. Na tomto místě žádné zbraně nepotřebujete.“

Jako by Michaelovi spadl ze zad ohromný náklad. Vložil Ulfberht do pochvy. Kočka váhala a pak vrátila šíp do toulce, přestože obličej měla stále podezřívavě napjatý.

„Jsem Bratr Nennian,“ řekl ten muž. „Mohu vám toho nabídnout jen málo, ale co mám, to je vaše.“

Michaelovi se seběhly sliny, když pomyslel na kozy a slepice. Cítil se jako divoch.

„Děkujeme vám,“ řekl s neohrabanou uctivostí, jaké jen byl schopen. „Máme za sebou dlouhou cestu.“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Vzadu mezi stromy měl Bratr Nennian mnohem útulnější budovu, dlouhou nízkou chatrč. Michael se musel sklonit, aby mohl vejít. Spustil se mohutný déšť, les pokryla mlha a v dálce mezi stromy se ozvalo burácení hromu. Napřed se postarali o koně, odsedlali je a vytřeli, zatímco jim Bratr mlčky nasypal štědrý příděl ječmene.

Domov Bratra Nenniana se příliš nelišil od těch, které si stavěli lidé z kmenů, ale byl přece jen o něco čistší a vzdušnější, částečně kvůli vylepšení – oknům, proříznutým do zdí z bahna a drnů a zaskleným tenkými vypnutými žaludky zvířat. V jednom rohu leželo naskládáno dřevo na topení, v druhém hromádka kozích kůží a ve třetím stál bytelný dřevěný stůl. Místnosti samozřejmě vévodil nezbytný kříž. Uprostřed chatrče bylo zapuštěno ohniště, ve kterém rudě žhnuly uhlíky dřeva a kolem něj ležely pohozy rozličné nástroje a nádoby. Michael si povšiml, že překvapivě množství věcí je vyrobeno z bronzu. Hliněné nádoby různých velikostí měl Nennian naskládány na stole. Chatrč byla tmavá, špatně větraná, zakouřená a čpěla starým jídlem a ohněm, ale tvrdá udusaná podlaha byla čistě zametena. Všudypřítomné kořeny stromů vykukovaly z hlíny ale nikde se nehemžil žádný obtížný hmyz obvyklý v chatrčích kmenů. Michael zadoufal, že ho s Kočkou nevnesli do chatrče příliš mnoho. Teplo už je začínalo rozechřívat.

Kočka seděla a oči jí zeleně svítily, luk zavěšený na zádech a obličej nehybný jako kámen. Pohledem se vyhýbala kříži na nízkém stolku a se směsí touhy a zlé předtuchy v očích sledovala nádoby kolem ohně.

Bratr obratně vzkřísil oheň, postavil na něj těžkou bronzovou nádobu a zamíchal její obsah. Plameny mu zespodu ozařovaly obličej a způsobily, že vypadal zároveň andělsky i ďábelsky. Michael

poslouchal kanonádu kapek, tlukoucích do střechy a do zamračených oken.

„Kozí guláš,“ řekl náhle Bratr Nennian. „Přijeli jste ve vhodnou dobu. Obvykle bývá ovesná kaše nebo sýr a placky, ale včera zemřel jeden z mých svěřenců a tak musí přispět svým dílem.“

„Skřeti?“ Michael sáhl do kapsy a vytáhl zvonek černající se zaschlou krví.

Bratr Nennian na chvíli zmlkl. „Jmenovala se Meif. Vždycky se ráda toulala. Ano, *grymyrch* se rádi potulují kolem hranic svatyně a doufají, že chytí zbloudilé dobytče. V posledních několika týdnech jsou nějak aktivní. Něco v lese je nabudilo. Ale nebojte se. Tady jste v bezpečí.“

„My se nebojíme,“ pronesla Kočka chladně.

Bratr Nennian se usmál. „Věřím vám, dítě. Každý, kdo došel tak daleko jako vy, musí mít místo nervů špagáty.“

„Nikdo, kdo žije v hlubinách Říše vlků, na tom nebude o mnoho hůře,“ řekl pomalu Michael a vyslovil to jako otázku.

Bratr naklonil hlavu na stranu a zamíchal vařečkou v hrnci.

„Každý máme svůj vlastní způsob, jak se s tím vypořádat. Já mám svou víru. Vy, myslím si,“ řekl a svá slova adresoval Kočce, aniž se na ni podíval „máte něco jiného. Možná jinou krev v žilách. Nedělá nás to příliš odlišnými, věřte mi.“

„Dělá to z nás nepřátele,“ zasykla Kočka. Špičaté uši jí vyčuhovaly z černých vlasů a oči jí svítily jako kočičí. Stěží vypadala lidsky. Michaelovi způsobilo menší šok, když si uvědomil, že on už si na její vzhled zvykl. Ale teď, když viděl klidného, obyčejného muže, jak míchá jídlo v hrnci, otevřel údivem ústa, jak podivně Kočka vypadá.

„Privítal jsem vás ve svém domově, přestože jsem ve vás vycítil wyranskou krev. Nezasloužím si na oplátku trochu důvěry?“ zeptal se Nennian.

„Lidé jako vy už po staletí utlačují kmeny i Wyrany Myslíte, že se na to dá tak snadno zapomenout?“

„Kočko...“ začal Michael, ale ta ho ignorovala.

„Jsme Lesní lidé. Co to z nás dělá ve vašich očích? Dokonce i lesní vodu znečišťujete. Cítím na tomhle místě to, čemu vy říkáte

svatost, to, co zadržuje lesní tvory. Mě to ale nezadrží, svatý muži, protože já jsem napůl člověk, podvržené dítě a duši už nemám.“

Bratr Nennian pohlédl na Kočku a veselost z jeho kulatého obličejce zmizela. Na jejím místě se usídlilo něco jako smutek.

„Dítě, my tři jsme pouhou jiskrou ve tmě lesa. Kdyby mohl, rozdrtil by nás. Ve vás obou vidím cosi, co by tam patřit nemělo. Možná vás to až dosud chránilo, ale buďte opatrní, aby vás to nakonec nezničilo.“

Jeho pevný pohled se přesunul na Michaela, který seděl tiše, ale byl napjatý a připravený urovnat jakýkoliv další Koččin výpad. Kočka ležela stočená jako rohatá leopardí samice a prsty zatínala do hliněné podlahy. Venku stále pršelo, nekonečný déšť rachotil a bubnoval do oken. Bušil do střechy jako živý, jako by byl vyslancem lesa, který chce prorazit dovnitř.

„Vy,“ oslovil Bratr Michaela, „nejste z tohoto světa, přestože ho v sobě kousek máte. Cítím ve vás starou zbožnost, můj příteli. Nemohl byste říci své dámě, že jí nechci ublížit?“

„Je to pravda, Kočko. Mluví pravdu, jsem si tím jistý.“

Kočka se na něj podívala. Panenky měla jako svislé černé čárky v zelené záři očí.

„Prosím, holčičko.“ Vzal do dlaní ten divošský obličej a hledal v něm dívku, kterou miloval. Vytrhla se, jednou rukou ho chytila za zápěstí a druhou mu odstrčila obličej. Kdysi by zvítězila, ale les do Michaela vlil nečekanou sílu. Políbil ji a její hlavu si násilím přimknul k hrudi. Cítil, jak se třese. „To je v pořádku,“ mumlal. „Tady jsme v bezpečí.“

„Nedovol mu, aby udělal něco s jídlem,“ zašeptala Kočka. „Mám hlad.“

„Je to tedy prosté jídlo, nepožehnané a netknuté.“ Bratr Nennian přinášel misky. „Pojezte se mnou a buďte vítáni, ať jste kdokoliv nebo cokoliv. V této části světa není tolik pocestných, abych si mohl vybírat společnost.“ Jeho úsměv se vrátil a chatrčí se linula lákavá vůně kouřícího jídla.

V guláši plavaly kousky tuřínu a kapusty, po hlavním jídle se podávaly placky a podmáslí. Tiše jedli, zatímco bubnování deště sláblo. Odpoledne se nacylovalo a světlo za okny pozvolna haslo. V dáli lesa uslyšeli vlčí zavytí, první od doby, kdy se rozloučili s Liščími lidmi. Michael sebou škubl strachem o koně, ale Bratr Nennian zakroutil hlavou.

„Do svatyně nevejde nic, co si nebudu přát. Vaše i moje zvířata jsou chráněna.“

„Jak se přihodilo, že tady žijete, sám a tak hluboko v lese? A zvlášť v tomhle lese.“

Bratr Nennian žvýkal placku. „Přišel jsem na toto místo už dávno, s mladým novicem. Ale ten odešel. Jestli je naživu, touto dobou už bude v Lesích Člověka.“

Michael si vzpomněl na zmučenou mrtvolu, kterou s Kočkou našli blízko tábořiště Liščích lidí, ale neřekl nic. Přesto na sobě cítil Bratrův pohled.

„Proč Říše vlků?“

„Žiji sám a miluji ty velké stromy. Je to dobré místo na zastavení se a přemýšlení. A také jsem dlouho toužil zjistit něco o osudu výpravy která sem byla vyslána kdysi před lety. Procházím lesy a hledám po ní stopy. Občas najdu staré kosti, které nikdy nebyly pohřbeny, napůl ponořené v rašelině.“

Bratr Nennian nejevil ochotu věc dále rozebírat, ale Michael si byl jistý, že jim neřekl všechno. Bylo tady ještě něco jiného, něco dalšího, co toho muže dovedlo až sem.

„I vy jste došli dost hluboko do Říše vlků,“ řekl Bratr. „A také dost daleko od domova, jestli se nemýlím.“ Jeho oči zabloudily k Michaelově meči.

„Možná.“

„Na tomhle místě udrží člověka naživu jen dvě věci. Víra nebo lesní magie. Často přemýšlím o tom, jestli spolu nesplývají. Náš pán byl přece ukřižován na dřevě stromu. A jen dvě věci sem člověka přivádějí. Buď před něčím utíká nebo něco pronásleduje. Tady v Říši vlků tyto dvě věci rovněž splývají dohromady – lovec se stává kořistí. Je to podivné místo. Kořeny zdejších stromů sahají hluboko.

Sahají až do středu světa. Je tam moudrost pro ty, kteří mají dost vytrvalosti na to, aby ji hledali nebo mají dost štěstí, aby ji našli. A síla. Je tu tolik síly že to většina tvorů nevydrží.“

„Někteří ji vydrží,“ ozvala se Kočka neočekávaně. „Někteří se z ní rodí.“

„Opravdu?“

„Wyranové říkají, že les je Jezdcova nevěsta a že oni jsou jejich dětmi, částí samotné země.“

„A ty, mé dítě, čemu věříš?“ zeptal se Bratr s mírnou laskavostí.

Kočka na něj vrhla divoký pohled. „Řekla jsem vám, že já nejsem nic. Jsem to, čemu Wyranové říkají poločlověk a vesničané podvržené dítě.“

„To nemůže být snadné, žít chycena mezi dvěma světy.“

Kočka neodpověděla. S překvapivou poddajností sklonila hlavu ke své misce podmáslí. Bratr se opět podíval na Michaela a znovu si změřil Ulfberht.

„Na pohled vypadáte jako voják a přece mi něco říká, že nejste vojákem. Kmeny mají v sobě stále něco vojenského – hrdost a houževnatost, kterou nenajdeme ani mezi Rytíři církve... Už jste se s nimi setkal, s našimi Rytíři Bojovníky?“

„Vím o nich,“ odpověděl Michael odměřeně. Začal svatému muži nedůvěřovat. „Jsou naše odpovědi platidlem za vaši pohostinnost?“

Bratr Nennian vypadal, že se ho Michaelova odpověď bolestně dotkla. „Odpusťte mi. Zjišťuji, že jsem moc zvědavý. Je to daň za to, že zde potkávám tak málo lidí. Vytáhnu z nich, co mohu, abych měl o čem přemýšlet, až zůstanu zase sám.“

V tichosti dojedli, venku se snášel tmavý večer a z korun stromů hlasitě odkapával déšť. Po tvářích jim poskakovalo světlo ohně. V dálce ve tmě Michael opět zaslechl vlčí zavýtlí. Znělo opuštěně. Osamocená duše, ztracená v hlubokých lesích.

Kočka pomohla Bratrovi přes jeho protesty umýt nádobí, utřela pramínek vody, který se plazil pode dveřmi do místnosti a vyměnila dřevěný práh. Venku byla udupaná půda prosáklá deštěm a ve světle linoucím se z oken se třpytily kaluže vody. Vítr rozfoukával jejich hladiny do neklidných prstenců. Michael viděl, jak oba koně stojí a

odpočívají pod jednou z drnových střech, přelétl pohledem ohradu s pobíhajícíma kozama a další chatrče, kde pod stříškou posedávalo hejno slepic. Nadcházející noc vypadala klidná. Mohl být v kterékoliv části Divokého lesa – nerůst tady ty obrovitánské stromy.

Jak tu může člověk žít, rok za rokem, jen s měnicími se ročními dobami, které ukazují čas? Kdysi si myslel, že jeho cesta bude romantická idylka, s hrady, rytíři, vílami a skřítky. Nakonec to dopadlo poněkud jinak.

Vzpomněl si na domov, na farmu. Zdálo se mu to hrozně dávno. Jiný svět.

Měl bych si říci dost, pomyslel si s náhlou rozhodností, a vrátit se nazpět. Vykašli se na celou tu věc, jdi domů a zapomeň na víly a skřítky.

A Kočka? A Rose?

Věci nebyly tak jednoduché a jasné. Překrývaly se a prolínaly oběma světy. Proto byl nakonec tady. Nepřišel jako pouhý turista.

Když se nakonec obrátil znovu dovnitř chatrče, ke svému překvapení zjistil, že Bratr Nennian kouří dlouhou hliněnou dýmku, celou poškrábanou a zčernalou. Svatý muž se zašklebil a ukázal hranaté zuby s černými mezerami.

„To je moje slabost, tabák. Pěstuju ho a přestože tady jen živoří, pro mne stačí.“

Michael si vzpomněl na Mullanova krásného Petersona, rudého jako čerstvá krev. Nennianův kouř překvapivě voněl.

Prozradil jim, že tabák míchá s bylinami a celou směs máčí do medu, který jí dodá vůni. Na mýtině měl svoje vlastní úly. Včely patřily mezi tvory které Lesní lidé vždycky respektovali. Až na medvědy a ti tu byli vzácní. Jednou dopoledne potkal na okraji posvěcené půdy trolla a ten mu za plástev medu dokonce vyprávěl příběh. A ze včelího vosku se dělají ty nejlepší svíce na světě. (Tady ukázal na štíhlé bledé svíčky na polici pod nízkým stropem.) Ale na povídání je nejlepší oheň.

„Když tu tak sedím večer sám a za společnost mám jen oheň a stromy,“ přemítal, „vím, že nejsem dobrý kněz. Moje víra je dost silná, aby udržela lesní tvory v patřičné vzdálenosti, pokud je to opravdu víra. Ale občas uvažuji, jestli to není spíš láska k lesu, přes

všechny jeho hrůzy. Žít bez možnosti mluvit s jiným člověkem, v tomhle hlubokém, černém lese, to je pro mne mír... Možná je to dokonce modlitba.“ Pronikavě pohlédl na Kočku. „Říkáte pravdu o tomhle místě, vy a vaši lidé. Les je živý, zvlášť tady v Říši vlků. Pamatuje si události.“

Obrázek Rose ležící v listí s roztaženýma nohama, nahoře na ní muž. Michael sklonil hlavu. Bratr pokračoval.

„Za pochmurných dní jsem tady viděl konec první výpravy Bratří. Viděl jsem, jak naposled stáli kolem kříže, než je skřeti povraždili. Viděl jsem bezbožnou hostinu, která následovala. A viděl jsem Jezdce, jak se na to dívá.“

Bratrova tvář potemněla. Přes kulatou dobrosrdečnost svých rysů vypadal v té chvíli zachmuřeně a hrozivě.

„Tu a tam sem přijíždí, sedí na koni na okraji mýtiny a pozoruje, jak pracuji. Žádný kříž ani modlitba s ním nepohne. Vídávám ho za tmavých nocí, kdy svítí měsíc, u nohou se mu plazí vlkodlakové a za zády má černé, tiché skřety. Sedí a dívá se. Myslívám v těch chvílích na vzpomínky lesa, které jsem viděl, na své vlastní lidi povražděné jako dobytek, na hromady zneuctěných a zohavených mrtvol, a to mne zatvrzuje. Dokážu vydržet ten jeho upřený pohled bez tváře, dokážu klečet pouhých několik metrů od něj a modlit se... Vyhasla mi dýmka.“

Sklonil se, aby dlouhou dýmku znovu zapálil větví z ohniště a v nastalém tichu všichni sklopili hlavy a zaposlouchali se. Něco se ozvalo ve větru, daleko odtud. Nennian klidně vyfukoval kouř, ale oči mu pod obočím zářily jako drahokamy.

„To je on,“ pronesl tak slabě, že téměř šeptal.

Klapot kopyt. Zdálky, ale blížil se. Cválající kůň.

„Mluv o čertu a on se objeví,“ zamumlal Michael staré přísloví, které používal jeho dědeček.

Zvuky teď zazněly zblízka a všichni vzhledli ke stropu, když si uvědomili, že kopyta buší do vzduchu nad jejich hlavami, na úrovni korun stromů. Na chvíli zabubnovaly přímo nad nimi jako tiché hromobití. Michael měl pocit, že se střecha otřásla. Pak zvuk opět začal slábnout a ztratil se v lese.

Nennian se zasmál. „Většinu nocí tudy projíždí na cestě do svého hradu. Věřím, že o mně ví. Musím pro něj být jako svědění, které nemůže podrbat.“

„Svého hradu?“ zopakoval Michael. Cítil na sobě Koččin pohled, zeleně svítící ne-lidské oči.

„Ano. Není to odtud daleko. Jednou jsem viděl hrad skrze mlhu, která ho obklopovala. Tmavé místo, vysoké jako hora a u paty mu roste změř' tlustých stromů. Snažil jsem se k němu přiblížit, ale dostal jsem strach a moje víra začala slábnout. Musel jsem se vrátit. Na tom místě je cítit hrozivý smutek a síla. Jako by se země otvírala a její nejhorší magie tudy pomalu vytékala ven – a hrad je jako strup na té ráně. A ještě... a ještě...“

Zarazil se.

„Tam jdete, ne? Do Jezdcova hradu?“ Kočka položila ruku na Michaelovu paži, jako kdyby ho chtěla umlčet.

„Ano. Tam jdeme. Musíme tam vyřídit nějakou záležitost,“ nevnímal ji.

„Záležitost.“ Bratrovi se do hlasu vrátila veselost. „Asi nesmírně důležitou záležitost, nemýlím-li se, když vás zavedla takhle daleko, až na okraj života.“

„Vskutku.“

Oheň praskal, prskal a klacky se hroutily do jeho žhavého středu. Bratr Nennian vyndal dýmku z úst.

„Jste vítáni, abyste užívali mého pohostinství, jak dlouho se vám zachce, a nabrali síly k tomu, co vás čeká.“ Pohled měl stále upřený do ohně, takže Michael měl chvíli dojem, že se chystal říci něco úplně jiného.

#

Probudili se do šedého, mokrého rána a mýtiny se proměnila v pouhé prostranství plné bahna poseté otisky opánek Bratra Nenniana. Michael se cítil otupělý a malátný, což byl výsledek spánku pod střechou po tolika týdnech prožitých v lese. Oknem viděl, jak Nennian krmí zvířata, na ramenou měl zavěšen kožený vak a v patách mu pobíhalo dychtivé hejno slepic. Kohout to ráno kokrhal a kokrhal. Koně s vervou strkali čumáky do dřevěného koryta a v

chladném vzduchu jim od nich stoupaly obláčky páry. Zima již byla na ústupu, ale vypadalo to, že tady její zadní voj bojuje o každý den.

Kočka se tiskla tváří Michaelovi zezadu na krk, stála při tom na špičkách, aby na něj dosáhla. Její ruka, rozpálená zpod kožešin, sklouzla dopředu na jeho kalhoty a stiskla. Nabyl pod jejím dotykem na objemu, ale odtáhl se.

„Ne, Kočko. Tady ne.“

„Co se děje? Je tohle místo pro tebe příliš svaté?“

„Není to správné. Tohle je domov kněze.“ Nevesele se zasmála, poplácala mu vyboulený rozkrok a odešla si sbalit věci.

„Odjedeme dnes?“ zeptala se.

Michael se díval na mýtinu. V korunách stromů visela mlha a převalovala se v obláčcích hustých jako mušelín. Ve vzduchu visel déšť a tělo se mu ozývalo nevolností a starými zraněními. Cítil se starý, nemožně starý a obnošený jako odložená bota. Měl chuť vklouznout znovu do kožešin a celé to šedé ráno zaspát.

„Ne. Dnes tady zůstaneme. Koně si potřebují odpočinout.“

„Koně,“ opakovala kousavě. „Samozřejmě.“

„Ale, zavři pusu,“ zašeptal unaveně.

K snídani dostali placky s medem, pohoštění, na kterém si dokonce i Kočka pochutnala. Nennian se na okamžik otočil stranou, aby pronesl modlitbu nad jídlem a než ji dokončil, Kočka již svůj příděl zhltila. Michael se pokusil jíst mnohem klidněji, ale i tak byl už dávno hotov zatímco Bratr stále ještě žvýkal. Nennian jim beze slova podal další čerstvou placku a znovu jim naplnil hrnky pěnícím podmáslem. Ta chuť v Michaelovi vyvolala vzpomínky na bohaté snídaně s mnoha lidmi namačkanými u horké trouby v Antrimu, s dělníky tlačícími se dovnitř do kuchyně. Vzpomínky vzdálené, rozmazané jako průzor špinavým oknem.

„Dovolil jsem si prozkoumat váš meč, zatímco jste spal,“ řekl Nennian s ústy plnými placky.

„Proč to?“

„Ostří je hrbolaté a zarezlé. Potřebuje překalit. Železo měkne.“

„Tak?“

„Takže vám ho překalím. Mám tady takovou kovárničku a dokážu rozdmýchat dostatečný žár.“

Michael prozkoumal Ulfberht. Pružné linie svárů se na povrchu kroutily jako vodní víry. Kdysi dávno o tom četl. Železné tyče se zkroutily dohromady a opakovaně se zahřívaly, aby se kov co nejvíc svou tvrdostí přiblížil oceli. Ale takto upravené železo potřebovalo občas překalit, aby si zachovalo svou tvrdost.

„Dobře,“ uzavřel Michael.

#

Kočka neměla s kovárnou co do činění a tak se namísto toho potulovala po mýtině a rozmlouvala se zvířaty zatímco Michael pomáhal svatému muži roznítit oheň z dřevěného uhlí. Pak Nennian strávil půl hodiny vršením hromady vlhké hlíny. Najít ji nebyl problém, po nočním dešti jí kolem bylo plno.

„Tady ten zářez mohu vyklepat. Meč je poněkud pokřivený. Zažila těžkou službu, tahle zbraň.“ Zkoumavě přešel prstem po ostří a na chvíli vypadal úplně jako kovář. Talár měl překrytý koženou zástěrou, obličej mu v chladném dni zrudl námahou, tváře měl rudé jako Mikuláš. Odmlčel se.

„Bývala to zbraň jednoho Rytíře. Zabil jsem ho,“ řekl Michael, unavený tou hrou.

„Já vím.“

Nennian vložil meč do dřevěného uhlí a Michael začal pumpovat hrubými koženými měchy. Kamenné ohniště se v mlhavém chladném ránu rozzářilo jako malé rudobílé slunce a Michael se brzy zpotil, čelo měl rozpálené a horko mu pronikalo kabátcem. Dřevěné uhlí žhnulo a sálalo.

„To stačí.“

Nennian vyndal meč hákem z ohně a položil ho na svou kamennou kovadlinu. Vzal překvapivě malé bronzové kladivo a začal jemně bušit s obličejem nebezpečně blízko doruda rozpáleného ostří meče. Od kladiva se rozlétaly jiskry, ale Nennian je ignoroval. Mhouřil oči, zkoumal ostří a obličej se mu leskl potem. Pak vložil meč znovu do žhavého uhlí a otřel si spánky. Michael začal znovu stlačovat měchy.

„Jak to víte?“

Bratr se usmál. Michael si začínal myslet, že je to jeho přirozený výraz. „Nikdo, až na Rytíře a několik šlechticů, nemá tak dobrou zbraň, jako je tato. Ulfberht umřel před desítkami let. Tyto zbraně se staly cennostmi, dědictvím přecházejícím z otce na syna. Mohl bych vám jmenovat snad tři rodiny, které vlastní takový meč.“

„Vás se nedotklo, že jsem zabil Rytíře vaší církve?“

„Krveprolití se mne vždycky dotkne, ale vy mi nepřipadáte jako zabijácký typ. Naši rytíři jsou někdy příliš horliví. Vy i vaše dáma vypadáte jako lidé, kteří žili mezi kmeny. Hádám, že jste se možná zamotali do potyčky, která nebyla vaše vlastní.“

„Možná, že ano,“ připustil Michael.

Ještě jednou vytáhl kněz hákem meč z ohně a tentokrát ho vrazil do připravené hromady hlíny. Ozvalo se syčení, v hlíně se objevily malé krátery a vzhůru vytryskla oblaka páry. Bratr na ně pohlédl s uspokojením.

„Voda je pro páru příliš těžká překážka a kov se neschladí dostatečně rychle. Hlína je lepší a také moč. Někteří tvrdí, že na kalení je nejlepší krev.“

Michael si setřel pot z čela. Kovárna žhnula jako výheň, až se v ní vzduch chvěl.

„Proč jste opravdu přišel do Říše vlků?“

„Mohl bych vám položit stejnou otázku. Taky bych se vás mohl zeptat, *odkud* jste přišel.“

„Pokud se nepletu,“ a tentokrát to byl Michael, kdo se usmíval, „přišel jsem ze stejného místa, odkud jste přišli vy, Bratři. Ze země zvané Irsko.“

Trvalo mu chvíli, než si to uvědomil, ale nyní byl přesvědčen, že je to pravda. Tito kněží pocházeli z jeho vlastního světa a navíc z jeho vlastní země. Dokazovala to hranatá tonzura, větší, než mívali v té době britští duchovní. Zrodilo je některé vzdálené století, možná století vikingských nájezdů. Proklouzli branou stejně snadno jako on, snad pocházeli z jedné z komunit prchajících před Nory. Příběhy, které slyšel tam daleko v Divokém lese, vypovídaly o tom, že před něčím nebo před někým utíkali.

Bratr Nennian se Michaelovo prohlášení chvíli tiše pokoušel strávit a přitom vytáhl meč z hlíny a vložil ho znovu do ohně. Poklepal kladivem na kamennou kovadlinu a tvářil se uzavřeně.

„Čeho chcete dosáhnout v jeho hradu?“

„Hledám někoho z mého vlastního světa. Vzal ji sem, tím jsem si jist. Zmocnil se její duše.“

Bratr Nennian znatelně ožil, ale jen beze slova vyjmul meč a vložil ho znova do hlíny. Kočka stále zpívala, chodila s hejnem slepic u nohou a krmila je ječmenem.

„Takže nenesete Jezdci žádnou lásku? Vy ani vaše dáma?“

Michael byl zmaten. „Samozřejmě, že ne. Kdo ano?“

Nennian pohlížel na štíhlou, tmavou dívku zpívající poblíž stromů. Svlékla si těžké vrchní oblečení a paže měla nahé. Vypadala jako zvíře s dlouhými končetinami, jako nádherná gazela. Vlasy jí vlály, skrývaly špičaté konečky uší a její oči nebyly v denním světle tak zářivé.

„Pochází ze dvou světů, vaše dáma, a čím hlouběji se noří do tohoto lesa, tím více ji to táhne do světa stromů a Jezdce. V paměti lesa jsem viděl různé obrazy. Wyranové a *grymyrch* bojující bok po boku. Vlci a Stromoví lidé stáli v jednom šiku, aby vytlačili první výpravu. Takhle blízko k srdci věcí se rozdíly smazávají. Je to, jak řekla: všichni jsou děti jednoho otce. To vás oba zachovalo při životě, myslím.“

„Já nejsem jedním z nich. Dokonce ani nemohu pít vodu v těchto lesích.“

Nennian se usmál svým obvyklým úsměvem, vřelým, ale poněkud blahosklonným. „Přesto i ve vás koluje wyranská krev. Ještě nezapustila kořeny, ale je tam.“

Wyranský oheň. Michael nevěřícně zakroutil hlavou. „Co říkáte? Že až dorazíme k hradu, budeme pouhými nohsledy Jezdce, velebicí skřety?“

„Ne. Vy ne. Vy, jak jsem vám už řekl, v sobě nosíte starou zbožnost, která má hluboké kořeny. Ale ta dáma tady...“

Michael ho popadl za zástěru a zatřásl jím, ale svatý muž ani nemrkl. „O co ti jde, *Bratře*?“

„Chci jít s vámi.“

Michael ho pustil. „Proč?“

„Můžeme pomoci jeden druhému, vy a já. Wyranská krev vaší dámy nás dovede k hradu a moje víra pomůže zachovat její lidskou část, až k němu dorazíme. Budeme se moci postavit ďáblu v jeho hnízdě.“

„To je ono. Proto jste přišel do Říše vlků. Postavit se Jezdci.“

„Ano. Ale já sám nejsem dost silný a můj novic byl mladý hlupák, zbabělec s nedostatečnou vírou.“

„Je mrtvý.“

„O tom nepochybuji.“

„Na to, že jste kněz mi nepřípadáte příliš svatý.“

„Jsem dost svatý na to, abych přežil v těchto lesích.“

A znám cestu k hradu. Mohu vás tam dovést. Beze mne se můžete potloukat lesem, dokud nezemřete sešlostí věkem nebo dokud nebude Jezdec připraven vás přijmout. Ovládá cesty všech, kteří tudy jdou, pokud nemají víru.“

„Víru!“

„Ano. Víru. Udržela mne zde naživu dvanáct let... někdy jsem se třásl vyčerpáním, ale stále jsem vydržel dostatečně silný. *Dovolte mi jít s vámi.* Nemohu vám uškodit, ale mohu vám velice prospět.“

„Postavíte se proti němu, že? Ale to je domýšlivost... Kočka nikdy nebude souhlasit, abyste jel s námi.“

„Řekněte jí, že budu vaším průvodcem a ničím víc.“

Michael váhal. Přemýšlel o tom, jak se Kočka mění, jak v ní probíhá podivná metamorfóza. Chtěl to zastavit. A jestli se nakonec dostanou k tomu zatracenému hradu, nerad by ji viděl stát proti sobě. To pomyšlení bylo nesnesitelné.

Přesto Bratru Nennianovi nedůvěřoval. Nešel tak daleko proto, aby se stal pouhým nástrojem někoho jiného.

„Uvidíme, co si o tom myslí Kočka,“ řekl konečně.

Bratr Nennian se lehce uklonil a jediným hbitým pohybem vytáhl Ulfberht z hromady hlíny. Palcem vyzkoušel ostří.

„Nyní utne hlavu i větru. Zbraň vhodná pro křižáka.“

Michael našel Kočku u koní. Během krátkého odpočinku se už začínali zakulacovat. Fancy měla sklon se přecpávat, Nennianovo seno bylo navlhlé zimním deštěm a mělo v sobě jen málo živin. Kočka nabírala Nennianův ječmen marnotratně, jako by to byla voda, až ji Michael musel krotit. Příliš velké množství potravy by koním mohlo způsobit koliku, strava byla oproti předchozím hubeným týdnům neúměrně vydatná.

Stáli před přístřeškem u kůlu k uvazování koní, mlha houstla a Kočka měla vlasy plné drobných šedých korálků tvořených kapkami vody. Pavučiny se staly viditelnými, vypadaly jako šperky a pokrývaly koruny nejvyšších stromů.

Kočce naskočila husí kůže, Michael ji zezadu objal a ponořil nos do jejích vlasů.

„Takže nejsi na tomhle svatém místě zase tolik nesmělý? Dal nám snad kněz svoje požehnání?“ Ale uvolnila se v jeho objetí a zaklonila hlavu, takže ji mohl políbit ze strany na krk.

„Brzo odjedeme,“ řekl a hlas měl tlumený dotekem rtů a její kůže.

„Hm.“

„Bratr Nennian jede s námi.“

„Cože...“ Vytrhla se z objetí a otočila se k němu čelem. „Cos to řekl?“

Unaveně jí vysvětlil, že Bratr zná cestu. Bude jejich průvodce, nic jiného. Jinak by bloudili, dokud by je jezdec nebyl připraven přijmout.

„Proč je k nám tak šlechetný, když ví, kdo já jsem? On něco chce, Michaeli. Má to v očích. Nenabízí se nám pro nic za nic.“

„Možná. Ale my ho potřebujeme, Kočko. Můžeme jeho pomoc využít.“ Když viděl, že ji nepřesvědčil, dodal: „Necháme ho za zády, jakmile uvidíme hrad. Necháme ho v lese. Nepůjde s námi celou cestu.“

To ji poněkud uchlácholilo.

„Co se to s tebou děje, Kočko?“

„Co myslíš?“

„Nic, to nic.“ Opět ta únava, ten pocit roků přicházejících dříve, než měly právo.

Kočka se jemně dotkla jeho brady. Oči jí zněžněly. „Jsi šedivý, můj milovaný chlapče, šedivý a dospělý. Les z tebe udělal muže, bojovníka. Ted' mu patříš, Michaeli.“

Zabíjí mě, zaúpěl tiše, ale sklonil hlavu, aby ho mohla políbit. Kočka se k němu přitiskla celým tělem. Tvrdá i měkká, hroty kostí i hroty ňader. Měl chuť vnořit se do ní a zapomenout na hrady poslání, jezdce i skřety.

A na les. Na ten chtěl zapomenout ze všeho nejvíc a odstranit mech, který se usazoval v jeho paměti.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Další noc strávená v zakouřené chatrči po večeri sestávající se ze zbytku kozího guláše. Michael se ráno probudil a do rozespalých očí ho udeřil obdélník okna. Kočka mu spala v náručí a jejich těla tvořila změt' nohou, rukou a havraních vlasů. Něžně odfoukl prach z jejích řas a sledoval, jak tančí a září ve slunečním světle, které pronikalo dveřmi, a usmál se, když pocítil nával prostého, prudkého štěstí.

Bylo chladno a mrazivo. Vstal, pohlédl ven a protáhl se. Bahno na mýtině ztuhlo, louže zamrzly přestože v místech, kde na ně svítlo slunce, byl led tak tenký, že by ho prolomila i pavoučí nožka. Opět mlha; v tomto ránu ozářeném sluncem se vznášela mýtinou jemná a průsvitná jako babí léto. Koruny stromů se velebně rýsovaly proti křišťálově jasné modré obloze. Spatřil volavku, jak letí od pramene na vzdáleném konci mýtiny, velická křídla doširoka roztažená. Bratr Nennian mluvil tichým hlasem ke svým kozám a ten zvuk se v tichu nesl jako hlas zvonu. Po chvíli se namáhavě vrátil k obytné chatrči, vedl něco, co vypadalo jako velký osel a nesl hrubě pletený košík.

„Vejde k snídani,“ řekl a usmál se.

Vyrazili hned dopoledne, jídlo je hřálo v žaludku a slunce jim pražilo do očí. Za hodinu se les opět změnil a koruny stromů zakryly slunce. Michaelovi pokleslo srdce, když světlo zmizelo pod změtí větví a lesní půda už zase ztmavla a zpustla. Měl pocit, že vjíždí do nějaké nekonečné jeskyně, která vede hlouběji a hlouběji do srdce světa, do tunelu bez konce.

Sedla jejich koní byla naložená a ověšená zásobami. Placky, med, sýr, uzené maso a sušená zelenina, měchy té požehnané vody, kterou Kočka nemohla pít a váček Bratrova voňavého tabáku. Nennianův osel, trpělivý, zblešený tvor, zvonil a zvonil, když se nořili do lesa, což Michaela rozčilovalo. U sedla mu visel bronzový

rendlík a množství dalšího rozličného bronzového náčiní. Bratr Nennian vypadal jako dráteník na cestách.

„Co vaše zvířata?“ zeptala se Kočka chladně, když sluneční svit mýtiny nechali za zády. Než odešli, Nennian otevřel kozí ohradu.

„Budou se potulovat, ale v údolí je dobrá tráva a většina z nich ví, že se nemá pouštět do hlubokého lesa. Kozel je udrží pohromadě a tu a tam jsem nechal stát nádoby s ječmenem. Slepice se o sebe dokáží postarat samy.“

„Až se vrátíte, budete mít nějakou dobu hubené časy,“ prohodila Kočka.

„Každý musí přinášet oběti.“

#

Už zase cestovali. Rytmus putování se jich znovu brzy zmocnil, jako by se ani nezastavili v Nennianově svatyni. Odklonili se od přímého jižního směru, aby našli jeho obydlí a nyní je obtloustlý Bratr Nennian vedl zpět na jižní cestu, ale pokud to Michael dokázal rozeznat, po chvíli zabočil na jihovýchod. Kněz je vedl za řinčení kovu vpřed, bez jakéhokoliv zaváhání, jako by Jezdcův hrad byl jasným majákem stojícím v dálce před ním.

Několik věcí lezlo Michaelovi na nervy. Co se týče Kočky, cítil se v Nennianově přítomnosti jako svázaný a k její nespokojenosti se s ní v noci vedle ohně nemohl milovat. Ráno ztráceli čas tím, že Bratr Nennian sám pro sebe stranou sloužil mši. Michael se od toho obřadu cítil podivně odtržený, jako kdyby to byla nějaká fosílie, kterou pohřbil daleko za sebou. Měl v sobě ale tolik staré zbožnosti, že utišil Koččiny protesty a nechal kněze nerušeně se modlit, přestože je to stálo cestovní čas.

Michael a Nennian jedli chutně, přestože Kočka z nějakého důvodu – možná z tvrdohlavosti – trvala na shánění potravy. Dívali se potom poněkud nedůvěřivě na její lesní kořínky a žáby stažené z kůže. Jenom med ji dokázal zlákat a pak s chutí zhltnula lepkavou placku, ale cokoliv jiného odmítla a bez obav pila lesní vodu. Vypadalo to, jako by na ni stromy znovu uplatnily nárok a ona vklouzávala zpět do způsobu lesního života, když nyní zůstala pomíjívá civilizace svatyně za nimi. Michaelovi to působilo starosti.

Když v noci ležel vedle ní, skoro věřil, že se ve spánku mění, že se v jeho náruči stává něčím jiným. Škubala sebou a vrtěla, někdy měl dokonce pocit, že ji slyší vrčet.

Mirkadyho dar, přemýšlel. Nebyl tak štedrý, jak to vypadalo. Občas měl pocit, že cítí, jak pracuje v jeho vlastním těle, nutí ho mít odpor k tomu podsaditému knězi na oslu a způsobuje, že mu čistá voda vře v hrdle.

Známky života, kterých si všimli, když se blížili k Nennianově svatyni, zmizely a les se stal holým a pustým, vypadal jako ponurá temná hala s hustou střechou větví podpíranou sloupy stromů. Jaro nemělo šanci se v těchto místech prosadit, nadále cestovali v neměnící se zimní tmě. Studený vzduch se pod korunami stromů pohyboval v uzavřených oblacích a proudech. Na zemi ležela listovka, která se za tisíciletí podzimů a zim proměnila v husté bahno, to se lepilo koním na kopyta a vyčerpávalo je natolik, že poutníci museli sestoupit ze sedel a táhnout unavená zvířata za sebou po kotníky, po lýtky a někdy i po kolena v řídkém mazlavém blátě. Netrvalo dlouho a i na upraveném podsaditém Bratru Nennianovi se začalo projevovat to, čemu Michael říkal tulácký vzhled. Tváře se mu začínaly propadat a jeho zablácený hábit mu břicho volně plápolal. Opánky si vycpal hadry proti chladu a oči mu horečně svítily z umazaného obličeje. Kočka nad jeho proměnou projevovala zachmuřené uspokojení, jako kdyby změny dokazovaly, že magie svatého muže proti lesu nic nezmuže.

Na konci každého krátkého dne byli tak unaveni, že toužili na místě padnout a usnout, ale museli se postarat o koně, pracně rozdělat oheň z mokrého dřeva a spláchnout ze sebe nejhorší bahno. Vlhká kůra stromů byla plná roztočů, slepých, bílých, zavrtávajících se tvorů, kteří se bolestivě prokousávali kůží. Poutníci leželi, kožešinami jim prosakovala vlhkost – kožešinami, které tvrdly bahnem a páchly hlínou – a upírali pohled na skomírající ohýnek, až vyčerpaně usnuli. Každou noc drželi hlídky Michael měl podezření, že Nennian většinu své hlídky prospí, ale byl tak unavený, že se nikdy nedokázal vzbudit a prověřit si to.

Mluvíli málo, potichu většinou i večereli. Kočka jedla obvykle muchomůrky které v šarlatové zmrzce vyražely u pat stromů.

Vypadaly smrtelně jedovatě, ale pojídala masité hlavičky s nefalšovaným potěšením a zapíjela je páchnoucí vodou ze stojatých jezírek, aniž by jí to jakkoliv uškodilo. Působilo to, jako by byla přizpůsobena životu na takovémhle místě nebo jako by tohle místo bylo stvořeno pro ni.

„Ať visím, jestli vím, proč tomu tady říkají Říše vlků,“ prohlásil jednou Michael. „Je tady málo vlků, méně než kdekoliv jinde, kde jsem kdy byl. Není tu nic. Nic.“

„Jsou tu stromy,“ odpověděla mu Kočka a oči jí ve tmě zářily.

Seděli v temnotě, doutnající dřevo už vzdalo svůj chabý pokus osvětlit tábořiště. Koně přešlapovali a odfrkávali, o několik metrů dále Bratr Nennian mumlal své modlitby. V korunách stromů slabě pohvizdoval a syčel vítr, ale žádný jiný zvuk v lese slyšet nebyl.

Michael přemýšlel, jestli se první výprava dostala tak daleko. Pochyboval o tom. Nebyla tu skoro žádná potrava pro koně a tím méně pro dobytek. Nebylo nic, co by rozumný člověk na takovém místě mohl dělat, jediné pokácet stromy, aby se sem dostalo trochu světla. Michael začínal stromy nenávidět, ale nechával si to pro sebe, když viděl úctu a vážnost, se kterou k nim přistupovala Kočka.

Wyranský oheň hořel uvnitř obou. Michael měl pocit, že by mohl žít z muchomůrek a stojaté vody stejně snadno jako Kočka, jen kdyby se podřídil lesu. Raději se nuzně živil z posledních Nennianových zásob a zachovával si svou vlastní mysl.

Kněz dokončil své modlitby a připojil se k nim. Když si sedal, třásl se, přestože jeho obličej působil klidně a nevzrušeně. Ani jednou za celou dosavadní pouť to nevypadalo, že by zbloudil ze správné cesty, dokonce ani v nejhlubším močále a nejtemnějším lese. Jako by se řídil nějakým vnitřním kompasem, jehož ručička neomylně ukazuje na cíl.

„Jak daleko ještě?“ zeptal se Michael Nenniana, jak se ho v posledních dnech ptal čím dál častěji. Svatyně zůstala za nimi téměř dva týdny jízdy a les nevykazoval žádné známky, že by se jakkoli měnil.

V ponurém světle zůstal Bratrův obličej skryt, ale v jeho hlase Michael dokázal rozpoznat nejistotu.

„Je to dál, než jsem si myslel, ale jsme na správné cestě. Vtom se nemohu mýlit. Cítím sílu toho místa – je jako nějaké černé slunce, které mne pálí do tváře. Ale vypadá to, že hrad ustupuje... nebo snad les houstne, jak jím postupujeme... Nevím.“

Znělo to unaveně, zmateně a Nennianův rozverný smích byl náhle tentam. Kočka znechuceně odfrkla.

„To sledujeme popletenou bludičku v hnědém hábitu nebo nás Bratr prostě jen vede na okružní cestu po Říši vlků?“

„Kočko,“ řekl Michael varovně, ale byl příliš zničen Nennianovou nejistotou, aby se hádal. Celý ten čas sám sobě namlouval, že cíl není daleko, že už jsou skoro na místě. Nyní mohli být vzdáleni tisíc mil. Nejraději by zavyl zoufalstvím a vztekem.

„Bylo nám líp, když jsme šli sami. Lépe jsme využívali čas a les si nás stěží všiml. Ted', když je tu on, nás les hlídá, každý náš krok. Copak ty to necítíš?“

Michael to cítil. Cítil klidné poměřování a tiché sledování, měl stále připravenou zbraň, jako by očekával nějaký útok. V Říši vlků viselo něco ve vzduchu, bylo obtížné ho dýchat. Hustý vzduch, olověný odporem, nasycený silou a energií.

„Já necítím nic,“ řekl Nennian. „Žiju na tomhle místě už tucet let a nikdy jsem nic takového necítil. Říše vlků mě zná a já znám ji.“

„Jste hlupák,“ odsekla Kočka opovržlivě a Michael měl pocit, že zahlédl knězovu tvář sevřenou vztekem.

„Nech toho,“ řekl rozzlobený jejich haštežením. „Jak dlouho nám ještě vydrží zásoby?“ To patřilo Nennianovi.

„Voda na dva, možná tři dny. Jídlo na další tři.“

„Muchomůrky a stojatá voda,“ zasmála se Kočka. „Brzy je budete jíst a pít také, pokud se ovšem nepokusíte žvýkat svoje opánky!“

„Zavři pus,“ zasyčel Michael a sám byl překvapen, jak jedovatě to zaznělo. „Žádné další hádky. Začneme vařit lesní vodu, jen co se nám podaří rozdělát oheň a budeme jíst cokoliv, co najdeme. Brouky, bude-li to nutné. Ale pojedeme dál, i kdyby to znamenalo jet na jih k těm vysokým horám, které jsou prý na druhém konci tohoto ztraceného místa. Každý les má konec a my se dostaneme tam, kam

jdeme, i kdybychom nakonec měli sníst koně a ušlapat si nohy až na kost.“

Michaelův výbuch jeho společníky zkontroloval. Tu noc k němu spala Kočka otočena rezolutně zády, ale on se o to nestaral. Cítil, jak si úponky a výhonky lesa prokousávají cestu do jeho těla, jak infiltrují jeho vůli, a úsilí vyhnat je ven bylo stejně namáhavé jako cestování samotné. Les mu našeptával, aby opustil Bratra, aby ho nechal tam, kde si ho stromy budou moci vzít. Naléhal na něj, aby se potloukal bez cíle a aby nechal zemi přetavit ho do jiné formy, vhodnější pro nadcházející setkání. Někdy měl pocit, že hlas lesa je opravdovým zvukem, slyšitelným šepotem nesoucím se nad vzrůstajícími kmeny stromů. Měl opustit sám sebe pro Jiný svět a zapomenout na všechno, co se naučil ve svém předešlém životě. Musí zapomenout na Irsko, na domov, na nedělní bohoslužby a na rodinu, která ho obklopovala. Byl pouhým sirotkem bez rodičů a potřeboval ve svých žilách les, aby přežil. *Vzdej se, dej se mi*, šeptal les. Utopit se je příjemnější, když se nebráníš. Svůj cíl najdeš rychleji a staneš se šťastným mužem na konci své cesty. Ta výzva byla stejně vytrvalá a nepříjemná jako hučení v uších.

Jak pokračovali v cestě, země se pod jejich nohama pozvolna zdvihala a klesala, měnila se v řadu zalesněných kopců a nabízela jim sušší místa k noclehu. Tu a tam čněly z hlíny a spadaneho listí kameny porostlé mechem jako kosti vystupující z rozkládajícího se masa. Nennian byl přesvědčen, že tyto výšiny jsou úpatími strašlivých jižních hor a že už dorazili blízko k okraji lesa. Nemůže to být daleko, řekl jim, a do hlasu se mu vrátilo něco z jeho staré sebejistoty. Kočka ho ignorovala a dokonce ani Michael mu nevěnoval moc pozornosti.

Koruny stromů byly stále stejně husté, ale klenuly se níž. Vypadaly, jako by je postihlo malomocenství. Místo aby čněly přímo vzhůru, stáčely se a kroutily jako artritické prsty a jako strupy z nich odpadávaly velké kusy kůry které odhalovaly černé spodní dřevo. Jejich kořeny se plazily, lezly po neúrodné zemi a obtáčely se kolem kamenů. Michaelova představivost měnila zmučené pokroucené kmeny v hrbatá těla a pokřivené končetiny.

„Cítíš to?“ zeptala se Kočka šepem. V obličejí měla vepsánu úctu.

„Co bysme měli cítit?“ dožadoval se Nennian podrážděně odpovědi.

„Tu sílu tady, pulsující ve vzduchu. Dokonce ani stromy ji nesnesou. Je to jako horký vzduch. Michaeli, *cítíš to?*“ Michael to cítil.

Slabé bušení bubnů v jeho spáncích, vzdálený šepot. Les byl živý a pozoroval je. Michael měl pocit, jako by vstoupili do chřtánu nějaké gargantuovské příšery a celá země je začala sledovat. Nepřátelsky a úskočně. Odsávala sílu z končetin a odčerpávala odvahu. Cítil se, jako když mu bylo sedm. Jako když viděl tmavé stíny přecházet přes řeku a strach mu ucpával hrdlo.

„Matko Boží,“ zamumlal. Bratr Nennian slabým hlasem odříkával něco latinsky.

Jejich tábor stál na úpatí strmého kamenitého srázu, oheň se odrážel od vlhkých kamenů a osvětloval maličký půlkruh světa. Kolem nich se rozprostírala tma a nepřátelský les. Cítili přítomnost stromů, jako kdyby byly velkým rozlehlým davem pozorovatelů, zlověstným a nesouhlasným. *Byly živé.* Michaela nenapadlo žádné jiné slovo, které by to objasnilo.

„Jsme už blízko. Velice blízko,“ řekl Nennian a zadíval se na svou vyhaslou dýmku. Kočka stála na okraji záře ohně a uklidňovala koně, šeptala jim do uší a stírala jim ze slabin studený pot hrůzy.

„Neprocházel jste touhle oblastí, když jste dřív putoval k hradu?“ zeptal se Nenniana Michael.

„Ne. Pro mě je nové, tohle místo, ale přesto bych přísahal, že jsem šel stejnou cestou jako tehdy. Vypadá to, jako by se les mohl hýbat a přesunovat.“

„Nechce, abychom ho našli,“ řekl Michael. „Prodlužuje nám cestu a nechává stromy, aby pracovaly za něj. Myslíte, že se vaši lidé dostali tak daleko?“

Nennian pohlédl do tmy, která je obklopovala. Zhoustla jako kaše. „Nevím, jak by mohli. Myslím, že jsme minuli místo jejich poslední bitvy. Muselo zůstat na sever od nás. Myslím, že se žádný člověk nikdy nedostal tak daleko. Je to nečisté místo.“

Na chvíli zavládlo ticho a Kočka se k nim opět připojila. Přestože atmosféra poněkud ztlumila její životní energii, vypadalo to, že má mnohem menší obavy než Michael nebo bratr Nennian. Nezúčastněně žvýkala muchomůrku a Michael k ní na chvíli pocítil nenávist za to, že s nimi nesdílí jejich strach.

V noci spali jen málo, přestože lesy mlčely jako starý hrob. Ráno pokračovali v cestě. Když došla voda, začali vařit páchnoucí břečku z lesních pramenů a když došly potraviny nachytala jim Kočka k jídlu malá zvířátka. Nennian je zpočátku odmítl a dokonce i Michaelův otrlý žaludek se obrátil nad maličkými mrtvolkami myší, čolků a nad třpytící se kůží hadů ulovených mezi vlhkými kameny. Brzy však změnili názor a kozí guláš, podmáslí a med z Nennianovy svatyně se staly pouhým snem, krásnou vzpomínkou na lepší časy. Žaludek se mu scvrkával, cítil pomalé, ale neodvratné slábnutí. Nennianův obličej začal vypadat jako lebka potažená kůží. Jenom Kočka prospívala dál, přestože i její tělo se stávalo drobnějším a lícní kosti vystoupřejšími.

Koně již jen obtížně nesli váhu svých jezdců a tak cestovatelé sesedli a koně vedli za uzdy. Jenom Nennianův osel byl stále v dobré kondici, dokázal totiž strávit kůru stromů mnohem snáze než Fancy a šedák. Šli s Nennianem každý den v čele a razili si cestu do strmých, kamenitých srázů porostlých zakrslými stromy, nebo se brodili černou břečkou, která se shromažďovala v údolích mezi vršky.

Dvacátý šestý den cesty od Nennianovy svatyně začalo znovu pršet. Záplavy vody se lily z větví nad jejich hlavami a proměnily zemi v hmotu připomínající polévku. Klopýtali a brodili se s očima upřenýma na zadek koně před sebou a občas ho popadli za ocas, aby jim pomohl dostat se přes houstnoucí bahno. Občas se museli shromáždit kolem některého z koní, aby ho vyprostili ven z bažiny, vytáhli mu zapadlá kopyta a pobídli ubohé zvíře znovu vpřed. Klouzali, padali a při pádu se pokaždé obalili černým, lepkavým blátem, zatímco déšť se lil a lil bez přestání. Michaelovi to připomínalo noční můru, něco, co prostě nemůže být skutečné. Díky únavě jej již netrápilo nepohodlí, kterým dříve trpěl. Skrylo se za palčivou potřebou odpočinku, skutečného spánku, možnosti zavřít alespoň na okamžik oči. Únava se proměnila ve fyzickou bolest,

musel bojovat sám se sebou, aby nahlas nevzlykal, když se potácel vpřed.

Děšť naplnil les hlukem, hlubokým bubnováním vody padající do korun stromů a tekoucí proudem dolů. Voda

Michaelovi bez povšimnutí stékala po tváři, kapala mu z nosu a plnila oči. Pokusil se otevřít ústa a napít se, ale ukázalo se, že je stejně odporná jako lesní voda, protože s sebou nesla chuť listů, po kterém stékala. Vyplivl ji a zašklebil se.

Nennian zastavil před něčím, co vypadalo jako neproniknutelná změť stromů a křovisek. Kněz stál skloněný, opíral se rukama o kolena a zhluboka oddechoval. Michael se doklopýtal k němu, zatímco Kočka pokračovala dál a táhla za sebou šedáka. Černé vlasy měla přilepené na obličej, což jí dodávalo divokého vzhledu.

„Nemůžeme pokračovat dál,“ prudce oddechoval Bratr a řev deště téměř přehlušil jeho slova. „Musíme se zastavit a odpočinout si.“

„Tady není kde odpočívat. Země je příliš mokrá. Nemůžeme. Musíme se dostat do vyšší polohy.“ Michael byl sám překvapen tím, co říká. Toužil neméně než Nennian po odpočinku, po přestávce v jejich bolestném postupu.

„Nemohu... nemohu dál. Kriste Ježíši...“

Během jejich řeči se louže na zemi spojily a vytvořily jezero. Vypadalo to, že se jim země pod nohama rozpouští. Michael takový déšť nikdy neviděl. Řítil se shora jako protržená přehrada. Ohlušovalo to smysly. V rozšiřujících se vodních plochách plavaly hustě ulámané větve a v řevu průtrže mračen slyšeli další praskot lámajícího se dřeva. Voda začala proudit dolů z kopců, které je obklopovaly.

„Michaeli!“ To křičela Kočka, tahající ho za ruku. „Ty stromy! Podívej se na ty stromy!“

„Co je s nimi?“ Přimhouřil oči plné deště a netrpělivě si je protřel.

Obličeje. Obličeje na kůře.

„Dobrý bože!“ Postoupil dopředu a nechal Nenniana sklánět se nad bahnem. Kmeny stromů byly pokryté boulemi, suky, celé pokroucené a leskly se vlhkostí. Při pozornějším zkoumání rozpoznal

v hrubých tvarech a záhybech podoby obličejů, tváří zkroucených hrůzou a agónií. Když se podíval blíž, uviděl náznaky ramen, paží a nohou – ale obličeje byly ze všeho nejjasnější. Otevřená ústa křičela a oči plakaly, jak z jejich dutin vytékaly dešťové kapky. Jako kdyby lidé byli pohlčeni lesem, zkameněli jako dinosauři ve skalní naplavenině.

Nejvyšší větve se v sílícím větru začaly houpat, kývat a kapky létaly tak prudce, že štípaly Michaela do tváří. Měl potíže s orientací, rovnováhou, vzduch, který dýchal, jako by postrádal kyslík.

„Tohle se stalo s posledními z Nennianových lidí,“ křičela Kočka a v jejím hlase zněl podivný triumf.

Vítr zesílil. Les se zmítal, řval a stromy se ohýbaly jako rákosí ve vichřici. Michael se cítil jako omámený. Vítr fičel v úrovni jeho očí, hučel *pod* korunami stromů a vyfoukával ostré spršky z hladiny vzniklého jezera, které jim sahalo již téměř po pás. Michael měl pocit, že se bouře zrodila v lese samotném a že to byly stromy, které ji rozpoutaly. Náhle prudce zesílila a stala se vřeštěním šíleného, tryskajícího vzduchu. Větve ho šlehaly do tváře, zastiňovaly mu oči a srážely ho na kolena. Jak s ním bouře zacloumala, zavadil rukou o jeden z dřevěných obličejů a s odporem se odtáhl. Vítr ho *strkal* a tlačil nazpět. Plácl sebou do vody a bláto se rozstříklo do všech stran.

„Kočko! Pomoz mi!“

Válel se v blátě a na paži ucítil Koččino pevné sevření. Z nedalekého stromu spadla do vody větev a oslepila ho blátivou sprchou.

„Přichází, Kočko. To *on* tohle dělá!“

Bouře zuřila jen kvůli nim. Jak jednou řekl Nennian, věci se v Říši vlků vyvíjejí svým osobitým způsobem.

Kočka se mu dívala zblízka do obličeje a snažila se porozumět jeho slovům. Měla podivné oči. Zúžily se do úzkých štěrbin a na koncích se stáčely vzhůru. Tryskal z nich zelený oheň. Uši měla dlouhé jako rohy. Usmívala se a zuby jako by jí sahaly přes celý obličej. Michael zaječel a odstrčil ji, takže spadla do vody.

„Co to děláš?“ zařvala na něj.

Že už by necítila, jak to v ní uvnitř pracuje? Vzal si ji les už natolik, že ji úplně oslepil?

„Nenniane!“ zakřičel Michael, ale vítr mu urval slova od úst.

Tady, teď. Jezdec byl tu. Přišel si pro ně. Bušení, které mohla způsobovat silná větev narážející do kmene stromu, až na to, že znělo pravidelně a nepřerušovaně. Jako tlukot srdce.

Byl to tlukot srdce. Srdce živoucího lesa tlouklo stále hlasitěji.

Nennian se snažil udržet koně a osla pod kontrolou. Zvířata řičela hrůzou a stavěla se před ním na zadní. Michael tam doběhl příliš pozdě. Hnědka odhodila kněze stranou a všichni tři odcválali mezi stromy. Kočka vyrazila za nimi, ale po deseti metrech zapadla do močálu, brodila se po stehna v bahně a vodě a vlasy měla připlácnuté na obličej. Snažila se vyhrabat ven.

„Michaeli! Pomoz mi!“

Bratr Nennian se ochable snažil vytáhnout končetiny z bahna. Obličej měl černý bahnem a oči z něj vyděšeně bělostně svítily.

„Michaeli!“ ječela Kočka.

Michael stál jako přibitý. Tlukot srdce lesa mu divoce a mohutně pulsoval v hlavě. Stromy kolem něj úpěly a ohýbaly se v tom nadpřirozeném hurikánu. Vzduch byl plný vody a letících větví, kusů kůry mokrého listí a světlo stále temnělo a temnělo. Brzy se budou zmítat v naprosté tmě, zatímco voda stoupne, aby je zalila a bahno pohltí jejich kosti.

Nemůžeš bojovat. Nemůžeš vyhrát. Spoj se s lesem.

Nennian se snažil vytáhnout Kočku z bahna. Oba dva něco křičeli, ale co, to Michael nemohl slyšet. Stále stál a nehýbal se. Voda mu tekla pod šaty. Byl už úplně promočený. Děšť neustával, bušil do něj s neuvěřitelnou silou, tloukl do vodní hladiny a odrážel se zpět do vzduchu.

Kočka se vyhrabala ven z bahna. Spolu s Nennianem se k němu rozběhli, skoro od sebe nerozeznatelní, obličejové skryty pod tuhnoucími maskami bláta.

A Michael to najednou věděl. Chvilku předtím, než se to stalo se jeho ztuhlé končetiny osvobodily z nehybnosti a vykřikl z plných plic.

„Pozor! Je tady!“

Nastala exploze vody a bahna, které se vzneslo do vzduchu jako gejzír a okamžitě zmizelo uchváčeno větrem. Michael zahlédl

hranatý tmavý stín s doširoka otevřenou tlamou, pak se to ponořilo a plavalo směrem ke Kočce a Nennianovi.

Michael popadl meč a brodil se špinavou vodou, ale další výbuch explodoval skoro u jeho nohou a srazil ho čímsi těžkým jako kámen. Nalehlo mu to na hrudník, nad hlavou se mu zavřela voda a na těle ucítil obrovskou tíži, ale dostal se zpod ní. Stále oslepený blátivou vodou máchl mečem a cítil, jak ostří s pronikavým třesknutím na něco narazilo. Zvuk, jako když sekyra osekává dřevo.

Dřevo.

Vytrřel si vodu z očí a spatřil Kočku bodající svým kamenným nožem a Nenniana napůl potopeného v bahně, na kterého doráželo černé zvíře. Obličej měl stažený čirou hrůzou. Kolem nich explodovaly další fontány bahna a objevili se další čtyřnozí černí tvorové. V tom bahně a sprškách vody je bylo stěží rozeznat. Michael měl pocit, že jsou podobní psům. Nebo vlkům.

Byli všude.

Vyrazil vpřed se svým mečem a pokoušel se dostat ke svým společníkům, ale bestie před úderu uskakovaly chňapaly po zbrani a vydávaly přitom zvuky připomínající lámající se dříví. Michael zaklel, opsal mečem velký oblouk a zasáhl jednoho z nich do boku. S podivnou jasností zahlédl třísky a úlomky černého dřeva, které vylétly z rány a zvíře se pod úderem železa zhroutilo. Padlo na hladinu bublající vody a neskutečnou rychlostí se potopilo.

Jeden z jeho druhů se hnál vpřed, aby chňapl Michaelovi po ruce, ale zachytil jenom kožešinu pláště a strhl mu jej z předloktí. Zaječel, když ho další kousl do nohy a začal mu vysávat krev. Bušil do něj jako šílenec, dokud se ho nezbavil. Znovu nabyl rovnováhy a zaútočil na dalšího, ale minul. Ozval se sbor vrčení a chňapání, přehlušující i hučení lesa. Další tvor mu skočil po hrdle, Michael vyrazil volnou rukou a odrazil ho zpět netušenou silou. Zoufale mával mečem, ale tvorové byli rychlí, po jejich prudkých výpadech mu v mase zůstávaly hluboké rány, ze kterých se řinula krev a barvila bahnitou vodu.

Zahlédl Kočku, jak bojuje; fúrie s havraními vlasy mlátící kolem sebe. Nennian se oháněl zlomenou větví, po stehna v bahnitě vodě, hábit od ramene roztržený, a z krku mu tekla krev. Pak na Michaela

zezadu dopadla ohromná váha a srazila ho vpřed. Potopil se pod vodu a cítil, jak se mu zezadu do krku zakously zuby a v té chvíli pustil z ruky Ulfberht. Ústa měl plná břečky snažil se vyškrábat na nohy a loktem přitom udeřil útočící šelmu. Další se mu zakousla do stehna, přesně do jeho staré rány, zatmělo se mu před očima a klesl znova pod hladinu. Dech mu probublával ven nosem i ústy, obličej měl vtisklý do bahna pod pěnící vodou. Kolem zápěstí se mu sevřely silné čelisti, vyškubl se a cítil, jak mu zuby trhají maso od kosti. Vynořil se nad hladinu a viděl, jak Kočka upadla, její kamenný nůž se rozlétl na kusy a vlci se na ni sesypali. Nennian zajechel a šel k zemi. Trhalo ho půl tuctu vlků. Michael byl opět sražen na kolena a vlk mu zaútočil na obličej. Prsty pod vodou ucítily pevnou rukojeť meče. Vytáhl ho a zasáhl útočníka do hrdla, otočil se o sto osmdesát stupňů a setnul hlavu druhému, třetímu ut'al přední nohu. Šelmy se stáhly

„Kočko!“

Hnal se vpřed jako šílenec a bez rozmyslu kolem sebe sekal a bodal. Podařilo se mu z jejího těla odehnat skupinu vlků; ležela napůl v bezvědomí, obličej měla zalitý krví. V místě, kde dříve bojoval Bratr Nennian, teď smečka bestií něco trhala pod vodou. Kolem plavaly útržky hnědého taláru a cucky něčeho nerozpoznatelného, voda se černala krví.

„Kočko! Wyranský oheň!“

V téhle kritické situaci cítil, jak se mu třepotá v hlavě, ale nemohl jej dostat ven. Jako by se zevnitř tlačil na kosti jeho lebky.

Opět se kolem něj shlukli. Bojoval, vztekle vzlykal, Kočka mu mrtvě visela přehozena přes zraněnou paži, ve druhé ruce svíral meč, stále těžší a nemotornější. Vlci byli neúprosní a neohrožení, za těmi, kteří na něj útočili, viděl další spršky vody další gejzíry bahna, jak se čerství nepřátelé rodili ze samotné země, aby se k nim připojili.

Takže takhle ten příběh skončí.

V této zemi příběhy nemívají šťastný konec. Opravdu. Ale bude bojovat až do konce. Umře a jeho duše mu zůstane.

Stál rozkročen nad Koččiným tělem a z posledních sil se oháněl mečem. Zaškubala sebou a snažila se mátožně posadit. Michael měl příliš práce s odháněním nepřátel, aby jí mohl věnovat pohled, ale

cítil, jak se mu její ruka sevřela kolem kolena. Snažila se vyškrábat na nohy. Prsty jí sklouzly do otevřené rány na stehně a on zavyl bolestí, ale ani na chvíli nepolevil ve svém úsilí. Rozhlédl se a svět mu začal před očima pohasínat. Tmavé vrčící stíny vyplňovaly jeho zorné pole, vítr mu bez ustání bičoval obličej, očima mžoural přes spršky vody. Cítil, jak z něj život odtéká, vsakuje se do blátivé vody a je odsáván lesem.

Umírám, pomyslel si.

Vtom se Kočka postavila, objevila se znenadání u jeho ramene a podepřela ho. Z očí jí šlehal zelený plamen jako záplava smaragdů.

„Wyranský oheň, Michaeli. Použij ho.“ A, což bylo neuvěřitelné, přes masku z krve a bláta se na něj smála.

Bylo to tam, připravené a čekající na něj. Svět zezelenal a zjasněl. Wyranský oheň mu zpíval v žilách a posiloval ho, tryskal mu z očí. Vytvořil kolem nich kruh, zelenou zářící kouli, v níž vítr ustal a řev bouře ztichl. Vlci, kteří jím byli zasaženi, vzpláli jako zažehnuté zápalky a vzduch se naplnil pachem spáleniny, vyli bolestí a káceli se do vody, která při dotyku s jejich těly ostře syčela. Ale zelený oheň hořel dál, takže jezero kolem Michaelových nohou pableskovalo jako zelenomodrý šerosvit plný zelených světél. Zbytek šelem se stáhl, ale plameny se hnaly po vodě, jako by byla hořlavá. Oheň jim olízl končetiny, břicha, vytryskl z jejich očí a tlam a dohasínal na zuhelnatělých tělech, které se pomalu hroužily pod hladinu.

Wyranský oheň se vznášel kolem kmenů stromů jako obrovské vířící světlo, které neustávalo bičovat vodu. Kočka a Michael byli okem toho hurikánu. Viděli, jak se stromy ohýbají a lámou pod neuvěřitelným nápor; viděli, jak zbytky těla Bratra Nenniana letí vzduchem jako nějaký roztrhaný pytel a cítili, jak voda ustupuje a mizí. Z ohně se stala zeď, vlnící se a naplněná světlem, sršící kavalérie uháněla proti kmenům stromů a naplňovala jiskřením zmučený vzduch. Pak nastoupil mohutný příval energie, který je roztrásl a zavibroval celým lesem. Voda vybuchla k nebi, porazila stromy, vyrvala jejich kořeny ze země a vzduch se naplnil praštěním a údery těžkých kmenů. Michael s Kočkou byli srazeni na zem, leželi s hlavami vmáčknutými do bahna a tiskli se k sobě. Prudký vítr jimi

smýkal několik metrů po zemi, než Michael zarazil meč do země. Drželi se ho pevně, jeho železná špice vžela jakoby vetknuta do srdce světa, držadlem cítili řev lesa. Vířící větev uhodila Michaela do lokte a jeho ochablá paže pustila rukojeť meče, ale Kočka ho sevřela stehny kolem pasu a svírala ostří, až jí meč rozřízl prsty na kost a kapky krve začaly bubnovat Michaelovi na obličej. Dokonce i v tomto okamžiku si Michael uvědomil, že je odolná proti železu. Wyranský oheň ji opustil, již zase patřila jemu.

Pak se vítr začal utišovat, jeho hukot postupně slábl a slábl. Wyranský oheň se vyčerpal. Michael zvedl obličej z bahna a pohlédl na scénu zmaru a zkázy. Vzduchem vířilo již jen listů a ulomené větvičky, vichřice ustávala. Mohl se opět nadechnout.

Kočka tiše zasténala. Otočil ji a spatřil tržnou ránu na hlavě, její pořezané prsty a roztržené maso, které odkrývalo holou klíční kost. Ale měla otevřené oči a byly to lidské oči, vřelé a zelené, plné slz.

„Jsme naživu,“ řekl něžně. „Přežili jsme.“

Usmála se.

Vítr slábl. Ve chvílce se proměnil v mírný vánek, který jim jemně čečral vlasy, s něhou, jakou nezažili už celé týdny. Poslední zvuky lámajícího se dřeva a praskajících stromů ustaly.

Michael krvácel. Z pravé ruky mu zbyl nepotřebný kus masa visící na konci předloktí, ale stěží to vnímal. Měl pocit, že stále slyší les, jak zoufale běduje. Celé okolí bylo zničeno, stromy ležely jako pokácené kuželky s černými chapadly kořenů chňapajícími do prázdna. Ale obloha nad jejich hlavami byla modrá a jako vymetená, shora na ně svítilo slunce, až z bahna začínala stoupat pára. Působný jarní den, několik hodin před západem slunce. Vzal Kočku do náručí a zvedl ji z chladné země.

„Pojď. Odejeme z tohoto místa.“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Bahno jim na tělech tvrdlo, Koččiny vlasy změnilo v přilbici ostrých hliněných bodlin, osychalo na roztřepených okrajích jejich ran a rozedíralo je. Seděli u vysokého ohně, jehož rozděláním zabralo skoro dvě hodiny, a pečlivě si navzájem vypalovali každou ránu na těle žhavou špičkou Ulfberhtu. Dokonce ani tato krátká prudká bolest z nich nedostala víc než pouhé zasténání. Bolest se stala každodenní záležitostí, obyčejná a běžná jako potřeba spánku.

Neměli žádné jídlo a nic k pití. Hrnek, ve kterém vařili vodu, zůstal přivázan k sedlu šedého valacha, ztraceného v lesích. Sotva tu skutečnost vnímali. Důležitá byla jen přítomnost, noc stahující se nad nimi, stromy naklánějící se blíž.

Skončilo to. Ta hrozivá všeobjímající přítomnost, která je pronásledovala celé dny, je opustila, když wyranský oheň dokonal své dílo; už neměli pocit, že jsou sledováni. Jako kdyby vědomí lesa ustoupilo. Možná jen proto, aby si les vylízal rány – nebo aby vymyslel další způsob útoku. Nebyli schopni říci, co z toho je pravda.

Proč tomu říkají Říše vlků, když tam nejsou žádní vlci? Tak po těchto tvorech byl les pojmenován, po tvorech, kteří vyrůstají ze země. Dřevění vlci. Byli to strážci Říše vlků, prodloužená ruka nepřátelského lesa.

Místo, kde došlo k boji, zůstalo pouhých sto metrů daleko od tábořiště – to byla největší vzdálenost, jakou ve svém stavu dokázali odklopýtat. Země tu nebyla tak promočená, protože vody ustoupily. Leželi na tenké vrstvě větví a mechu a kolem nich z kmenů stromů nehybně zíraly obličeje ztracených duší, ústa rozevřena v bolestných grimasách. Nennianův obličej tam byl také. Jednu chvíli se v postupujícím soumraku ozvalo hlasité prasknutí, z blízkého kmene

stromu se odloupl kus kůry a odhalil rysy jeho širokého obličeje, zachycené ve dřevě. Z krku mu trčel kus větve, jako by se pokoušel uvolnit ze sevření kmene. Kočka polekaně vykřikla, když spatřila jeho obličej, ale po chvíli mu přestali věnovat pozornost. Robusní kněz sdílel osud svých bratří. Možná si v nějakém stromovém pekle vyměňují mezi sebou historky.

Únava jim ochromovala těla i mysl, přesto nemohli spát. Michael věděl, že žádné pokračování nebude. Měl toho dost. Neměl sílu pokračovat dál. Nebyl si ani jist, jestli mají dost sil vrátit se zpátky.

Nechá tady Rose, opustí ji. Nemůže udělat nic jiného. Přemýšlel, jestli Kočka půjde s ním. Prostě byl rozhodnut jít domů a jestli ji tu bude muset nechat, budiž. Už nechtěl být znovu chlapcem, naivním, beze strachu z Lesa. Uvažoval, zda by to vůbec bylo možné.

Kočka se vedle něj se zasténáním převálila a dokonce i ve slabém světle plném stínů viděl, že obvaz na její klíční kosti ztmavl, jak jím prosákla krev. Nejraději by plakal, když ji viděl v tomhle stavu, vyhublou na kost a zraněnou, ale cítil jen palčivý pocit v očích. Zradí je obě, opustí ji i Rose. Jeho posláním totálně selhalo.

#

Ráno se pohybovali jako špatně natažené loutky. Nemluvili. V lese svítalo. Vypadalo to, že koruny stromů prořídly, nad hlavou jim vykukovalo bledé slunce. Kočka ulomila pro Michaela hrubou berlu z jednoho stromu, vydali se šnečím tempem na jih a Nennianův vyjící obličej na stromě nechali za sebou.

Přesto se jich drželo štěstí. Našli v listí vydusanou cestičku, jakou mohli prošlapat jen koně; tu a tam se válely kusy jejich postrojů. Odpoledne narazili na trojici vyděšených zvířat. Stála tam, třásla se, sedla měla nakřivo a hřívy plné bláta a větviček. Cestovali na nich vždy jen část dne, snažili se hospodařit se silami svými i zvířat a cesta jim hned rychleji ubíhala. Po týdnu se jim již lehčí zranění téměř zhojila. Začali mít také po krk lesních hub, které jedli, aby se udrželi naživu.

Deset dní cesty od místa bitvy dospěli k rozhodnutí zaříznout Nennianova osla. Dvě zbylá zvířata naložili jeho krvácejícím masem a každý den se do sytosti nacpali šlachovitou pečením. Fancy i šedák

byli příliš vyčerpaní, aby jim vadil zápach krve. Prodírali se lesy a na hřbetech se jim houpaly useknuté končetiny jejich kamaráda.

Maso dodalo Michaelovi a Kočce novou sílu. Najedli se k prasknutí každé ráno i večer a Kočka byla brzy schopná jít celý den pěšky vedle šedáka, přestože Michael musel kvůli svému zraněnému stehnu skoro celou cestu jet na koňském hřbetě.

Čas ubíhal. Les je nechával na pokoji a obrovské stromy Říše vlků ubíhaly netečně kolem. Po dvou týdnech cestování z místa Nennianovy smrti dorazili k jeho mýtině; zpáteční cesta trvala téměř o polovinu času méně, než cesta tam – jako by les dychtil se jich zbavit.

Mezi stromy spatřili hrbaté tvary kněžových hospodářských budov. V sychravém ránu slunce pokojně zlatilo jejich střechy, na okraji mýtiny vyplašili pasoucí se kozu, slepice spokojeně zobaly; ale les za Bratrovy nepřítomnosti podnikl na jeho majetek divoký útok.

Střední dvůr, kolem kterého byly budovy shromážděny, hustě porostl trávou a zelenými planými růžemi. Na střeše chaty pučely trsy různého rostlinstva a v samotných dveřích vesele rostlo mladé kapradí. Hrubá ohrada, ve které kněz choval kozy, spadla a ze země s úžasnou rychlostí rašily stroměčky lísky, lípy, břízy a buku. Vyrostly skoro po pás a chvěly se ve slabém vánku. Ve vzduchu se vznášel silný pach, připomínající vůni čerstvě obrácené hlíny. Místo vypadalo, jako by bylo opuštěné celý rok.

Odsedlali koně, nakrmili je z Nennianových zásob a vypustili je na místo, kde stávala knězova kozí ohrada. Pak se oba dosyta napili čisté vody, která stále tekla z pramene. Byla lahodná a studená tak, až jim trnuly zuby. Michael pohledem vyhledal Koččiny oči, když pila z pramene. Viděl, že je zase člověkem do té míry jak jen mohla být. Přemýšlel, jestli by pro ně dva byla nějaká šance, místo pro oba v jeho vlastním světě. Se svým tajným rozhodnutím jít domů se cítil provinile jako vrah. Dokáže ji přimět, aby šla s ním?

Prohledali mýtinu a našli všechny potraviny, které zbyly – uzené maso, hrnec medu a na zahradě zeleninu, kterou ještě nestačil vytlačit plevel. Kočce med tak zachutnal, že podnikla nájezd na včelí úl, nabírala plné hrsti medu a vosku a rozzuřené včely jí kroužily v

černých rojích kolem hlavy. Když se s Michaelem uložili ke spánku, měla vlasy zamazané medem a obličej otekly žihadly. Ale její ulepený obličej se na něj přes oheň vesele šklebil. Michael cítil podivné znechucení.

V noci cosi chodilo mezi stromy, které obklopovaly mýtinu, a koně byli neklidní. Michael se odbelhal od ohně s taseným mečem a naslouchal, jak křoviny šustí a ozývají se tlumené kroky. Kolem kruhu tvořeného světlem ohně obcházelo něco velkého, slyšel dech, cítil závan pachu, vnímal neviditelný upřený pohled. Ale ve svatyni se zřejmě dosud udržovala část Nennianovy víry, protože tvor je v ranních hodinách opustil a zmizel mezi stromy.

„Co to bylo?“ zeptal se Michael Kočky.

„Troll, možná. Kdo ví? Říká se, že v Říši vlků žijí tvorové, které nikdo nikdy neviděl. Jako ti vlci, se kterými jsme se setkali. Myslím, že čas, kdy si nás nevšíмали, je pryč, Michaeli. Už to zase začíná.“

S lítostí opustili Nennianův domov, sedla obtížená zásobami, které dali dohromady. Odváželi také rozhořčené párky slepic visící svázané za pařáty a dvojici čerstvě zaříznutých koz.

Když odjížděli z mýtiny Michael se ohlédl a spatřil, že z Nennianova kříže vyrážely zelené výhonky, které rozostřovaly jeho obrys. Stal se z něj strom, zelený a rostoucí.

#

Rána na Michaelově stehně se zhojila do té míry, že zahodil svou berli. Koně načerpali sílu z Nennianova ovsa a začali se zaoblovat. Jeli teď rychleji, což bylo dobře, protože se mezi stromy pohybovaly stíny, sotva postřehnutelné koutkem oka, tmavé postavy číhající v přítmí stromů. Michael s Kočkou i za nejhlubší noci drželi stráž a celou tu dobu si byli vědomi kradmých pohybů za okrajem záře ohně a podivných zvuků. Ale Říši vlků postupně nechávali za sebou.

Dvakrát na ně zaútočili skřeti, skrčené postavy, které se vyřítily z noční tmy, narazili však na Michaelův meč a Koččiny šípy. Dvakrát útočníky potřeli a jejich mrtvoly narovnali na hromady kolem tábořiště. Útoky byly špatně organizované, horečnaté a *grymyrch* útočili spíše nárazově než plánovitě. Michael a Kočka v těch bitkách neutržili téměř ani jediné škrábnutí.

Konečně se les otevřel. Stromy se snížily a mezi nimi se tu a tam nesměle začaly objevovat kapradiny a vřes. Rozezpívali se ptáci, mezi podrostem se míhala zvěř, v potůčcích tekla čistá voda. Kočka se nahlas rozesmála a rozhodila svou černou hřívu. Po pochmurné atmosféře Říše vlků to působilo jako ráj. Měli pocit, jako by se osvobodili z vězení a po dlouhé době znovu zahlédli skutečný, zářivý, pulsující svět.

Bezcílně se potloukali krajinou, vydali se na lov a nacpali se čerstvým masem. Koně spásali dobrou trávu a pili z pramenů. Když je Michael večer odsedlal, váleli se ve vlhké trávě, máčeli si srst čerstvou voňavou rosou a smývali ze sebe bláto a bahno Říše vlků.

Jejich spokojená bezstarostnost se jim však málem nevyplatila.

Když si večer opékali maso na ohni, bez varování na ně zaútočila smečka vlků. Osm statných zvířat se žlutýma očima barvy hnisu a černými mordami. Zatímco se Michael snažil zkrotit koně, zastřelila Kočka dva z nich posledními šípky a třetího zabodla nožem, který našla v Nennianově chatrči. Další se zakousl šedákovi do zadní nohy, ale ten ho odhodil prudkým kopancem. Michael rozpáral vlka, který se pokoušel napadnout Fancy, ale jak se šelma zhroutila, vyškubla mu rukojeť Ulfberht z rukou. Kočka se mezitím vrhla na dalšího, který se chystal využít toho, že je Michael beze zbraně, a připíchla ho k zemi. Váleli se po zemi, vrčeli a když se řvoucí klubko zastavilo, Kočka vstala s jednou rukou krvavou až k lokti. Zbytek smečky se rozprchl.

Od té příhody se stali obezřetnějšími, opožděně si uvědomili, že i Divoký les má svá nebezpečí. Ale čím dál víc toužili po lidské tváři, po zvuku hlasu jiného než vlastního.

Nemuseli čekat dlouho. Tři dny poté, co se vrátili do lesa, kterému Michael říkal normální, narazili na širokou cestu vedoucí z jihu na sever. Pustili se po ní (Jaká úleva jet, aniž se museli shýbat pod větvemi a přeskakovat padlé stromy!) a zanedlouho již projížděli kolem proutěných chatrčí a po chvíli dorazili k vesnici, která stála kus od cesty na malé mytíně. Cítili kouř z ohniště a slyšeli vřískat děti.

„Civilizace,“ řekla Kočka.

Mezi stromy se objevily děti – trojice maličkých špindírů. Zarazili se jako na povel, stáli tam a zírali na podivnou dvojici cizinců na koních, pak sborem zaječeli a rozběhli se pryč, křičíce lesním jazykem, „*Fiesyran, fiesyran!*“

To slovo znamenalo buď cizince nebo nepřátele. V Divokém lese byly tyto dvě skupiny prakticky zaměnitelné.

„To vypadáme tak strašidelně?“

„Viděl jsi v poslední době svůj obličej, miláčku? Vypadáš jako šedobradý zabiják.“

Myslel, že si z něj Kočka utahuje, ale když se podíval na její vzhled, poněkud vystřízlivěl. Tak šedivý, pomyslel si. Jsem teď šedivý muž.

Předpokládal, že opravdu vypadají strašidelně – za prvé jeli na koních. Kromě Rytířů vlastnilo v lese koně jen málo lidí. A také byli ozbrojeni. Po těle měli plno šrámů, divoké oči, špinavé obličejy, šaty celé zamazané od krve a roztrhané, černé bahnem, stokrát zašíváné. Začali nosit krátké pláštěnky z jelení kůže a u sedel se jim houpaly svazky uzeneho srnčího masa, zabalené ve zbytcích jednoho z Nennianových hábitů. Koččinu krásu ukrývala maska z bláta a změti slepených vlasů. Bylo vůbec těžké poznat, že je žena, protože byla štíhlá a vysoká jako chlapec a u pasu se jí výhruzně houpal dlouhý bronzový Nennianův nůž.

Mezi stromy se vyrojili muži a v rukou svírali zbraně. Shromáždili se v tichém chumlu, za nimi se krčily děti a několik málo žen. Michael se cítil velice unavený.

„*Pax vobiscum,*“ řekl.

Škubli sebou, když uslyšeli známý jazyk, a vyměnili si pár mumlavých vět. Ulferht přitahoval mnoho pohledů. Nakonec jeden muž postoupil vpřed. Vypadal stejně divošsky jako ostatní, oblečený byl v jelení kůži a hrubých vlněných šatech, ale měl oholenou hlavu.

„*Et cum spirito tuo.*“

#

Bratr se jmenoval Dyrnius a přivítal je i přes rezervovanost ostatních vesničanů. Zdrželi se tři dny aby nabrali sil koně i oni sami. Kočka způsobila malou senzaci, když se umyla a muži spatřili její

obličej. Krásná jako vždycky, štíhlá jako proutek, obrovské oči ve vyhublém obličejí. Tělo měla pokryté tmavě růžovými zraněními, zhojenými i napůl zhojenými, starými i novými, a Michael za noci líbal jednu jizvu po druhé. Miloval se s ní opatrně, jako by se bál, že ji rozdrtí svou váhou.

Vesnice byla poslední lidskou osadou před Říší vlků, zapomenutým místem, které i Rytíři jen zřídka navštěvovali. Když osadníci překonali svůj počáteční strach, dychtivě se ptali po zprávách a navíc je počala šířat zvědavost. Proč přišli ti dva poutníci z jihu, ze strašlivých hloubek Říše vlků? Michael a Kočka jim měli jen málo co říci.

Třetí noci, když leželi propleteni v chatrči, kterou jim vesničané postavili stranou osady, slyšeli v lese úderý koňských kopyt a vlky vyjící na nový měsíc. Bylo jim jasné, že jsou stále pronásledováni. Čtvrtého rána pokračovali v cestě a knězovo požehnání je provázelo.

#

Nekonečné dny, nekonečné cestování. Osady se objevovaly stále častěji a byly větší. Míjeli lesní cesty vedoucí k vesnicím, skrze stromy vídali věže kostelů a potkávali skupinky Rytířů, kteří hlídkovali na lesních rozcestích. Postupovali pomalu a stále mířili na jih, občas v lese narazili na stopy kmenů a zahlédli mezi stromy postavy, opatrné a tiché jako zvířata. Třikrát narazili na pozůstatky lidí upálených u kůlů a jednou našli zničené celé tábořiště, páchnoucí nepohřbenými mrtvolami, plné vran a lišek. Rytíři se mstili za útok Liščích lidí. Zdálo se jim, že se to muselo odehrát nejméně před rokem.

„Kam jdeme?“ ptala se ho Kočka a on jí vždy odpovídal: „Hledáme Spárovy lidi.“ Ale bylo to jen půl pravdy. Když jaro přešlo v léto a odložili nejteplejší ze svých kožešin, oznámil Michael konečně, že chce jít domů. Chce se vrátit do toho rána, kdy odešel z domu svých prarodičů, chce dostat zpět své dětství. Míří k ústí jeskyně, kterým sem přišli, k jedné z neměnných bran; chce projít k mostu ve svém vlastním světě. Požádal ji, aby šla s ním.

Na chvíli si myslel, že po něm skočí. Oči jí divoce svítily. Ale to jen zářily slzy, ve kterých se třpytilo světlo ohně. Neodpověděla a

další dva dny cestovali v napjatém tichu. Nebyla vůbec ochotná o té věci mluvit.

Uvědomovali si, že jsou zase sledováni, ale tentokrát je nepronásledoval les. Mezi stromy slyšeli štekavý smích, který přecházel ve vrčení, měli pocit, že se mezi větvemi stromů ukrývají obličeje, které je pozorují. Začaly se jim stávat drobné nehody. Největší měch zničehonic začal téci. Koně soustavně pokulhávali. Michaelův popruh praskl; později se zjistilo, že ho nějaké zuby prokousaly. Kočka vztekle křičela do korun stromů Mirkadyho jméno, jistá si, že za tím vězí Wyranové, ale nedostala žádnou odpověď.

„Opustili mě,“ zašeptala. „Už nejsem jednou z nich.“ Michael neměl, čím by ji utěšil. Pocit viny se mu zařezával do žaludku jako chladné ostří. Ať už vedla před jeho příchodem jakýkoliv život, on ho zničil – a nyní se ji chystal opustit. Musí jít s ním. Nic jiného jí nezbývá. Tady už nemá domov.

Vrchol léta se líně přehoupl. Michaelovy vlasy skoro zbělely, přestože bradu měl barvy pepře a soli, šedou jako starý mořský vlk. Kočka vypadala jako jeho dcera... ne, jako vnučka. Cestovali na jih a pronásledování celou tu dobu neustávalo. Projevovalo se vzdálenými nočními zvuky a pachem zvířat nesoucím se lesem před rozedněním. Přestože se už vzpamatovali z nejhorších zážitků Říše vlků, cítili se unavení a podráždění ustavičným sledováním. Když konečně narazili na jednoho z Liščích mužů, který se vydal sám na lov, Michael ho omylem málem zabil. Až když zraněný muž zoufale vykřikl „*Utwychtan!*“, Michael spustil meč a rudá záře mu v očích pohasla. Uslyšel svůj vlastní veselý, uvolněný smích, který se mu řinul z úst a neustával a neustával.

Oslavy. Hody. Šťastný den, který nezkalil jediný mráček. Spár je uvítal s upřímným úsměvem, objali se s Michaelem jako bratři.

Počet Liščích lidí vzrostl. Přijali mezi sebe uprchlíky Medvědího kmene, jejichž tábořiště Rytíři vypálili. Čítali teď skoro osm desítek bojovníků, což bylo pořádné množství a znamenalo to velkou změnu oproti poraženým, bojácným lidem, které Michael naposled viděl na hranicích Říše vlků. Probojovali si cestu zpátky na sever a po celou

tu dobu ztráceli další a další příslušníky kmene. Ale teď už zase obývali své teritorium a ani šelmy, ani Rytíři je nemohli zahnat.

O bitvě ve vesnici vznikla píseň, jednohlasý divošský chorál a Michael zjistil, že on i Kočka povýšili u těchto lidí na jakousi legendu. Noví členové kmene je vítali s úctou. *Utwychtan*, muž, který zastřelil Rytíře ohněm a hromem a odvážil se do Říše vlků. *Teowynn*, Stromová panna, která zná les lépe než kterýkoliv z lovců. Stali se mýtem.

Museli však pokračovat dál. Šelmy se přibližovaly a Michael nechtěl přivést Jezdce na stopu těchto lidí.

Spár je s několika svými muži doprovodil přes les jako domorodá čestná stráž a když se léto překulilo v podzim, putovali už dalekým severem. Znovu na ně dolehlo chladné počasí a noci se prodloužily. Pronásledování se zrychlilo a pronásledovatelé přiblížili, vlci jedné noci zaútočili a roztrhali šedáka. Nakonec se znovu setkali se Spárovými lidmi. Michael onemocněl horečkou a ozvala se jeho zranění.

A ještě něco se přihodilo. Lesní jazyk, který si našel své místo v Michaelově mysli, začal kousek po kousku mizet. Nejdříve jednotlivá slova, potom stavby vět. Bylo snazší rozumět mu než jím mluvit, ale jak se podzim měnil v zimu, musel Michael používat Kočku jako tlumočníka mezi sebou a Liščími lidmi. Jako kdyby si nad ním země myla ruce a stranila se ho, když se ji jednou rozhodl opustit. Ta myšlenka ho naplňovala hořkostí a smutkem.

Museli vyhledat útočiště v Bratrské exercicii, kam Liščí lidé odmítli vstoupit. Zvláštní bylo, že Michael rozuměl řeči Bratrů stejně jako dříve. Snad to mělo něco společného s jejich společně sdíleným křesťanstvím.

Většina členů kmene je opustila, jen Spár s nimi zůstal až do konce, do Utwydy. V lesích napadl první sníh. Kočka seděla na vypůjčeném mezkovi a všichni tři hleděli na krajinu za lesem, která jim po měsících a letech strávených pod stromy připadala podivně prázdná a otevřená. Na tomto místě dali sbohem muži, který byl původně Michaelovou dětskou noční můrou a později se stal přítelem, jedním z mála, které Michael měl. Spár si zřejmě neuvědomoval konečnost jejich rozloučení. Tehdy když zmizeli do

jižních lesů, také myslel, že už je nikdy neuvidí, ale přežili to a nepochybně se jednoho dne vrátí také z této jejich nové cesty.

„*Ai neweht yewenian*,“ řekl a alespoň tomu Michael porozuměl. Dokud se nevrátíte.

Spár se rozplynul v přítmí stromů, v lese, který byl jeho světem. Kočka se za ním nepodívala a její bledý obličej zůstal uzavřený a bez výrazu. Vydali se přes holé kopce až k místu, kde voda vytékala z ústí jeskyně, k Michaelově bráně domů.

Když se naposledy ohlédli zpět, uviděli Jezdce, jak tiše sedí na koni a pozoruje je z okraje Divokého lesa, zatímco obloha nad jeho hlavou svétlala rozbřeskem.

#

Postupovali rychle, již večer téhož dne se ocitli nahoře v horách a lesní svět, ve kterém tak dlouho pobývali, se rozprostíral jako tmavý rozlehlý koberec na zemi pod nimi. Jeho nejvyšší obrysy pokrýval sníh. Bylo příjemné vidět do dálky na všechny strany a nemuset se bát žádných tmavých mýtin a převislých větví. Kdyby vlci pokračovali v pronásledování, prozradili by se na míle daleko. Po Jezdci nebylo ani stopy.

Jeskyně ani řeka se nezměnily. Michael z nějakého důvodu očekával, že bude jiná, možná proto, že chlapec, který jí tehdy ráno prošel, již neexistoval. Teď tu stál mohutný šedovousý muž s rukama a nohama plnými jizev a očima zabijáka.

Postavili si tábor na břehu řeky, rozdělali oheň a upekli si dva dny staré maso. Pak si zavdali ječmenného alkoholu, který jim věnoval Spár na rozloučenou a připili jemu i jeho lidem.

Kočka stále neproněsla ani slovo o Michaelově hrozícím odchodu.

Seděli na opačných stranách ohně, opírali se o sedla, zatímco Fancy a mula se klidně popásaly opodál a nad hlavou jim jasně svítily hvězdy. Noci byly v poslední době chladné. Takhle vysoko v horách se kolem kamenů a různých vyvýšenin držel sníh, obloha byla jasná a vzduch ostrý nadcházejícím mrazem. Kdyby opět začalo sněžit, oteplilo by se.

Tuhle větu řekl Kočce přeskakujícím hlasem; věděl, že jestli opět napadne sníh, on tu již nebude, aby do něj mohl otisknout své stopy. Poslední noc strávená v tomto světě. Chvilí před rozedněním vezme Fancy přeplave studenou řeku do ústí jeskyně a už se nikdy nevrátí. Kočka to musela vědět, ale odmítla o tom mluvit a Michaelův palčivý zármutek a vina, kterou cítil, se začaly měnit v hněv nad její paličatostí.

„Ráno jdu domů, Kočko,“ oznámil nakonec otevřeně.

Prohrábla oheň klackem. Žluté světlo ohně dopadlo na její lícní kosti a na čerstvě zhojenou jizvu na krku.

„Půjdeš se mnou?“

„Ne.“ Vzhledla a otočila k němu bledý obličej. Vypadala unaveně, připomínala vychrtlou, zasmušilou starou pannu. „Proč ne?“

„Tam není můj svět. Nepatřím do něj. Ty se vrátíš jako dítě, jako chlapec a já zůstanu stejná. Moje místo, můj domov je tady. Kdysi jsem si myslela, že i tvůj.“

„Nic takového jsem nikdy neřekl.“

Hořký úsměv jí zkroutil ústa.

„Už jsem ti to vysvětlil. Nečekal jsem, že to bude takovéhle. Nevěděl jsem, co to se mnou udělá. Ježíši, Kočko, myslel jsem si, že to bude roztomilá pohádka s rytíři a hrady.“

„Ale ona je.“

„Ne tak, jak jsem si představoval. Jak bych tu mohl zůstat? Viděla jsi Jezdce na okraji lesa. Nikdy mi nedá pokoj a možná ani tobě.“

„Budu dělat, co bude v mých silách.“

„Nejsou tu žádní Wyranové, kteří by se o tebe postarali, Kočko. Mirkady a jeho lidé stáli celou tu dobu na Jezdcově straně. Proto nám dali wyranský oheň. Aby nás proměnil v něco, jako jsou oni, v něco, co může Jezdec ovládat.“

„Zachránilo nám to život,“ řekla a obličej jí ožil.

„To nebyl jejich záměr. Obrátili jsme sílu lesa proti němu samotnému.“

„Michaeli!“ v Koččině hlase výrazně zaznělo pohrdání, „nevíš vůbec nic o tom, o čem mluvíš.“

„Že ne? Měl jsem dost dlouhou dobu na to, abych mohl přemýšlet. Ty sama jsi se málem stala jednou z Lesních lidí a dokonce i já jsem se cítil jinak. Kdyby nebylo Bratra Nenniana...“

„Kněze, který se chystal vzdorovat Jezdci na jeho vlastním hradě, který by se postavil celému Divokému lesu, kdyby mohl.“ Znělo to opovržlivě.

„Ano. To chtěl a nás použil jako prostředek. Ale zachránil mi duševní zdraví, Kočko, jinak bych začal pít černou vodu a oči by mi naplnil zelený oheň, jako se to stalo tobě. *Cítil jsem to také.*“

„Ale pravda, spravedlnost a Bůh, kterého v sobě nosíš, nakonec zvítězili?“

Nenávist sršící z jejího hlasu jím otřásla, ale přesto v rozhovoru pokračoval.

„Když chceš. Ti dřevění vlci nás napadli, protože jsme došli skoro k hradu. Já jsem se nezměnil. Jezdec prohrál a proto se nás snažil zničit. Nenapadlo ho, že wyranský oheň je dvousečná zbraň.“

Kočka neodpověděla, jen se jí na obličeji objevil výraz zmateného hněvu a zármutku.

„Už tady nemůžeme zůstat, Kočko,“ řekl jemně. „Miluji tě, lásko. Prosím, vrať se se mnou.“

Oči jí zářily, jako kdyby se v nich zachytilo světlo ohně.

„Prošli jsme spolu dlouhou cestu, ty a já,“ řekla Kočka. „A teď jsme se ocitli na místě, kde jsme putování začali. Jako kdybychom neušli vůbec žádnou vzdálenost. Jako sen.“

Možná to byl sen, pomyslel si. Sen o stromech, temných šelmách a dalších divech. Nemohl promluvit. Jako by se plameny staly zející propastí a Kočka se ocitla nepřekonatelně daleko od něj, ztracená navždy.

„Ach, Michaeli...“ řekla a hlas se jí zlomil.

Oba se pohnuli v téže chvíli, překonali nepřekonatelnou vzdálenost a padli si do náruče. Cítil pod rukama její kosti, teplo jejího těla a políbil sametovou kůži na jejím krku.

„Nemohu,“ zašeptala. „Nepatřím tam. Moje kosti musí ležet tady.“

Budeš moje smrt, řekla jednou. Ta věta mu teď zazněla v uších, cítil se bezmocný jako malý chlapec, kterým ještě nedávno skutečně

byl. Neskončí to šťastně, ani pro jednoho z nich. Tento svět tak nefungoval.

Naposledy se milovali u ohně, zatímco se kolem nich sbíral chladný vítr a hučel na vrcholcích holých kopců. Když usnuli, nebe se zatáhlo hustými mraky, které zakryly hvězdy a v nastalé tmě začal padat sníh, rozpouštěl se jim na obličejích obrácených k obloze a pokrýval tvrdou zem.

#

Odešel těsně před rozedněním. Voda kolem břehů řeky zamrzala. Její ledové sevření ho přinutilo vykřiknout. Přitiskl tvář k Fancyině hrůvě, když se klisna prodírala líně tekoucí řekou k tmavému ústí jeskyně a světu, který čekal na druhé straně. Vracel se zpět do svého domova, ke svému dětství, do země, ve které se narodil, ale polovina jeho bytosti zůstala s dívkou, která ho v této chvíli pozorovala ze zasněženého břehu za jejich zády. Cítil se zraněný a krvácející, roztržený vedví, a když se mu nad hlavou zavřel temný vchod do jeskyně, rozplakal se do ledové vody jako dítě.

#

Kočka tam stála a dívala se ještě dlouho poté, co odešel. Ruce a nohy jí křehly chladem. Když se konečně otočila nazpět k vyhaslému ohništi, spatřila bez překvapení, že za ní stojí Jezdec a jeho kůň vydechuje v ledovém vzduchu obláčky páry. Natáhl k ní ruku a ona už neměla sílu uniknout.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Michael vyplaval na druhé straně, silný vítr mu čechrал vlasy a hučel v tmavých převislých větvích stromů. Fancy se brodila mrazivým proudem, škrábala se na břeh a otřepávala ze sebe vodu. Michael se pomalu vlekl za ní. Šaty měl promočené a překážely mu v pohybu. Cítil se slabý a promrzlý. Ležel na břehu řeky a nohy mu omýval rychlý proud šedavé vody. Slzy ho pálily v hrdle. Neodešla s ním. Ztratil ji.

Rozednilo se. Pokoušel se přemýšlet, vybavit si, jak to tady vypadalo před jeho odchodem, ale mysl mu strnula stejně jako jeho promočené tělo. Zahodil své smradlavé kožešiny (byly mu náhle neúměrně velké) a zjistil, že pochva meče je prázdná. Ulfberht se ztratil v řece. Když se rozpomněl na historii své rodiny věděl, že tam nezůstane dlouho. Záchvěvy zimy a pláče, které jím otřásaly, se slily, zůstal klečel na mazlavém říčním břehu s hlavou zabořenou v dlaních. Cítil nezvyklou pružnost svého těla a úbytek svalů. Stal se něj znovu chlapec, třináctiletý, s dospělýma očima. Když se dotkl své brady, připadala mu podivně malá a hladká, jako brada Koččina. A neměl žádné jizvy. Jsem nepopsaný papír, pomyslel si. Ne, ne tak úplně. Zůstaly mu vzpomínky. Věděl, že se jich nikdy nezbaví, dokonce ani kdyby chtěl.

První dny v Jiném světě, cesta prázdnou rozlehlou krajinou se vzduchem čistým jako pramenitá voda.

Záře ohně v šeptajícím lese, Koččin obličej kousek od jeho, její poddajné tělo.

Svítání v lese na lovu se Spárem, pozorování mlhy zvedající se ze stromů a na jejím pozadí parohy nehybného jelena trčící jako černé větve.

A druhá strana, ta odvrácená.

Oči vlkodlaka zabodávající se do něj jako nenávistné uhlíky.

Jezdec čekající ve tmě stromů, zatímco se mu nad hlavou vznášejí mrchožravé vrány.

Tvář Bratra Nenniana předtím, než zemřel.

Sen nebo noční můra, nikdy na to nezapomene. Měl to všechno vypáleno do mozku.

„Kočko,“ zašeptal. A znovu jím otřásla zima.

Fancy se ho něžně dotkla čumákem. Vstal. Musí jít.

Vedl ji pryč od řeky, hukot vody pozvolna slábl. Pod svými chodidly cítil mokrou trávu. Zastavil se, aby se rozhlédl po tichých loukách a temných lesích. Na poli se popásal dobytek, díval se na bosého chlapce a lhostejně přežvykoval. Ptáci se prozpívali do poloviny své ranní sonáty.

Vítr roznášel nezvyklý zápach, slabý závan kouře a kovu. Už zapomněl, jak jiné to tady je.

Otevřel vrata, odvedl klisnu do dvora a odsedlal ji. Nevypadala vůbec vyhuble, byla stejně dobře živená a hladce vyhřebelcovaná jako to ráno, kdy s ní pádil v Koččiných stopách. Ale sedlo bylo poškrábané, potrhané a ověšené hrubými vaky, které páchly a kapala z nich voda. Brokovnice tu visela také, kolem pažby trochu zarezlá. Očistil postroje jak nejlépe to šlo, vaky odnesl do sedlární schoval je pod pytle s obilím a poplácal Felixe po mohutných slabinách, když k němu zvíře zvědavě přičichlo. Pak se přepotácel přes dvůr, nohy se mu pletly únavou a na kůži ho mrazil studený vzduch. Bouře už ustávala. Až se slunce vyhoupne nad východní kopce, zrodí se krásný den.

Vklouzl do domu. Kuchyně byla tichá, sporák rudě zářil a hodiny poklidně tikaly. Dům se mu zdál příliš malý a uzavřený, na chvíli mu hrdlo sevřela klaustrofobie. V patře se někdo pohyboval. Rodina vstávala.

Když stoupal do schodů, nezpůsobil ani nejmenší hluk, byl opatrný a hbitý jako zvíře. Zavřel za sebou dveře svého pokoje a zespoda, zpod podlahy, uslyšel klapot nohou. Dědeček a babička, strýček Sean, teta Rachel. Všichni právě vstoupili do kuchyně.

Jak dlouho byl pryč? Jeden, dva roky? Nebo jen krátký okamžik jednoho rána?

Vklouzl do postele a ucítil v peřinách Koččinu vůni. Zabořil hlavu do polštáře a hořce se rozplakal.

#

„Michaeli, Michaeli, je čas vstávat! Přijdeš pozdě do školy.“ A slabě zezdola z kuchyně:

„Kde jsou moje šaty? Kdo mi sebral kalhoty?“ Strýček Sean, který objevil Koččinu dávnou krádež.

„Někdo byl v přípravně. Matičko boží, vykradli nás!“

Kdo snědl moji kasičku? Pomyslel si Michael a slabě se usmál. Kočka by se tomu smála, až by se za břicho popadala.

V tom zmatku na něj zapomněli. Když sešel dolů, ranní slunce zalévalo kuchyň a celá rodina včetně Mullana pobíhala sem a tam, jak zjišťovala, které další věci zmizely.

„Moje nejlepší pánev.“

„Ten koláč, co jsem zrovna upekla.“

„Neslyšeli jsme vůbec nic.“

„Musel to být nějaký tulák nebo něco takového. Vzal jen jídlo a šaty.“

„A moji nejlepší pánev!“

„Nikdo nic neslyšel? Jste si tím jisti?“ Jeden po druhém zakroutili hlavou.

„Psi ani neštěkli,“ přikývl Pat nespokojeně.

„Mám pocit, že jsem slyšel, jak se pohybují koně, ale možná, že je jenom znervóznil vítr,“ řekl Sean a do čela mu padal pramen vlasů.

„Koně!“ vykřikli Pat i Mulllan zároveň a oba dva vyrazili ze zadních dveří.

Michaelova babička zakroutila hlavou. „Něco takového jsem jakživ neviděla,“ prohlásila a klesla na židli.

Michael si uvědomil, že se nikdo z nich nezměnil, všichni zůstali stejní. Byl to pro něj šok.

Babička dala vařit obrovskou konvici čaje a Sean se vydal ven pracovat, mumlaje si pro sebe, že krávy se samy nepodojí. Michael se toulal v myšlenkách Říší vlků a když se ho teta Rachel ostře

zeptala, jestli si ráno umyl obličej, stěží ji slyšel. Zatřásla mu ramenem, zvedl hlavu a pohlédl na ni.

„Cože?“

Couvla zpět, bledá jako plátno. „Nic, nic.“

„Je skoro čas, abys odešel, Michaeli,“ prohodila babička přes rameno. Smažila vejce na slanině a pokojem se šířila nádherná vůně, až se Michaelovi sbíhaly sliny. Konečně před něj na stůl postavila kouřící talíř a usmála se. Ale její úsměv rázem pohasl.

„Jsi v pořádku, Michaeli?“

Podrážděně odsekl, že ano, a začal hltat jídlo. Následovala chvíle hrobového ticha. Vzhlédl a zjistil, že na něj babička i teta Rachel vyděšeně zírají a v tutéž chvíli si uvědomil, že si cpe masné jídlo do pusy rukama. Se zahanbeným úsměvem na tváři si utřel ruce do košile,

„Radši bych měl zmizet,“ zamumlal.

„Nezapomeň si aktovku,“ řekla babička slabým hlasem.

Popadl ji, vyběhl ze dveří a s úlevou pocítil na tváři chladný venkovní vzduch. V kuchyni se potil, zdi mu připadaly příliš uzavřené a strop moc nízko nad hlavou. Tohle bylo lepší, přestože se ve vzduchu pořád vznášel ten zápach, který ho nutil krčit nos. Cítil na dálku koně ve stájích, vůni Mullanova tabáku, koňský hnůj na pastvinách a ze zadního pole, kde měla hnízda většina slepic, cítil slabý pach lišek.

Ten dieselový zápach... traktor! Odplivl si, aby dostal pachů z úst.

Mullan vyšel ze stájí, za ním se táhl obláček dýmu a zpod bot mu na kamenech odlétaly jiskry.

„Miku!“ zavolal.

„Co je?“ Michael se cítil nesvůj.

„Dělal jsi něco s postrojem? Je celý zřízený a sedlo je úplně na sračky. A pak tohle...“ Vytáhl hrubý ošoupaný vak ztmavlý tukem; Michael věděl, že obsahuje zbytky zimního zajíce chyceného v Jiném světě. Linul se z něj pach rozkládajícího se masa.

„Možná ho tu nechal ten tulák, co byl v domě,“ nadhodil Michael.

„Tulák nebo nějaký zatracený jeskynní muž.“ Mullan se zarazil a pomalu si vyndal z úst voňavou dýmku. „Bože všemohoucí, Michaeli. Co se ti stalo?“

„Co je se mnou v nepořádku?“

„Tvoje oči. Úplně mi z nich běhá mráz po zádech. Copak jsi nespal?“

„Nic mi není.“ Do hlasu se mu vloudil ostrý tón.

Mullan spěšně odhlédl stranou. „Na tom všem je něco divného... Ty jsi náhodou nebyl dnes v noci venku, že? Nic jsi neviděl?“ Nyní se jeho staré oči na Michaela upřeně zadívaly. Ten pohled kupodivu nebyl nepříjemný. „Seš si jistý, že ti nic není?“

Otázka obsahovala výzvu ke sdílnosti; na chvíli se Michaelovi draly na jazyk všechny hrůzy a divy, které prožil. Jenže když o nich bude mluvit, jeho šance žít v tomto světě normálním životem bude ta tam. Nic se mu nestalo. Nic neviděl. Je jen chlapec.

„Musím do školy.“ Otočil se a vyrazil cestou k městu. Brzy usedne v zatuchlé třídě, bude se dívat do učebnic, poslouchat chichotání ostatních dětí a cítit na sobě učitelův nedůvěřivý pohled.

Stejný, jakým se na něj nyní díval Mullan. Jak vycházel ze dvora na cestu, stále si uvědomoval starcův zkoumavý pohled.

Kolem projelo auto, vydešeně uskočil a ruka mu sklouzla k meči, který už u boku nevisel.

Domov, sladký domov, pomyslel si a v té myšlence zazněla hluboká a trvalá bolest. Zahnal představy, které se mu vynořily v hlavě, vize nekonečných vlekoucích se dnů v tomto světě. Vlekl se do školy jako člověk stoupající na popraviště.

#

Prožil následující dny jako náměsíčník.

Postrádal Kočku. Chyběl mu její obličej, její stříbřitý smích, její kousavé poznámky. V noci postrádal vláčné tělo vedle svého, stýskalo se mu po milování. Za noci lehával s očima otevřenýma, v příliš měkké a teplé posteli nebyl schopen usnout. Čekal, až mu přijde zaklepat na okno a alespoň jednou denně sešel k řece a doufal, že spatří její pružné tělo, jak se šplouchá ve vodě nebo že zaslechne

její zpěv mezi stromy. Ale místo u řeky zůstávalo prázdné jako po vymření.

Škola pro něj představovala otupující muka, která bylo nutno snášet. Jeho učitelka, slečna Gloverová, mu vytýkala, že nedává pozor, ale když se na ni podíval, došla jí řeč. Nechala ho na pokoji a i ostatní děti se mu vyhýbaly, protože jakýmsi dětským šestým smyslem vytušily, že už není jedním z nich. Cítil se volný jen pod otevřeným nebem a sám se sebou.

#

V den svých čtrnáctých narozenin přestal chodit do školy a našel si práci na odlehlé farmě. Jeho předčasná síla a nevrle vystupování mu usnadnily život mezi novými lidmi. Vypadal starší, než byl a měl nelítostné oči divocha. Hromadil mzdy, protože nebylo nic, co by si chtěl koupit. Nějaký vzdálený hlas uvnitř hlavy mu ale bez ustání našeptával, že musí pryč. Tady žil moc blízko Jinému světu, příliš blízko starému mostu, kterým vedla brána. Někdy uvažoval o tom, že by se vrátil a dlouhé hodiny pak seděl u řeky, srdce roztržené a bolavé. Nenáviděl to, čím se jeho život stal, a přesto mu uvnitř duše vězel strach a držel ho zpátky. Musel utéci od pokušení.

Ještě než mu bylo patnáct, utekl, v noci spal na polích a bral náhodnou práci, ale celou tu dobu šel na východ. Za tmavých nocí se mu zdály hrozivé sny plné vlků a příšer, vídal Koččin křičící obličej a houpající se větve stromů. Šel stále dál. Necítil žádnou lítost, žádnou nostalgii po životě a rodině, kterou opustil. Potlačená hrůza jeho vzpomínek pro takové pocity neponechala žádný prostor.

Dorazil do Belfastu a toulal se ulicemi. Jednou mu v temné uličce zastoupili cestu dva muži a jednomu z nich se blýskal v ruce nůž. Nechal je na chodníku ležet v bezvědomí a krvácející. Jeho tělo zaútočilo úplně bezmyšlenkovitě. Za peníze, které měli u sebe, si koupil lístek na loď a vyplul následujícího rána. Podruhé ve svém životě spatřil moře.

#

Přešly roky.

Beze spěchu se protloukal Anglií, tu a tam vzal práci, chvíli zůstal a pak pokračoval dál. Cítil potřebu neustálého pohybu. Po setmění míval pocit, že je sledován, a když pobýval ve volné přírodě, viděl (nebo si myslel, že vidí) postavy míhající se ve tmě. Nakonec začal nenávidět stromy, lesy i prázdná prostranství a víc a víc začal vyhledávat města. Stejně se tam naskýtaly vyšší výdělky.

A žily tam ženy. Tu a tam zahlédl obličej, který ho přitahoval jako světlo můru. Ráno však znamenalo vždy stejné zklamání, vyklouzl a tajně dívku či ženu opustil spící. Ať už vztah trval jedinou noc nebo celý měsíc, výsledek byl vždycky stejný a Michael se cítil zoufalý a ztracený. Tehdy mu pomáhala žít sklenička.

Postupně potřeboval těch skleniček víc a víc, aby mohl v noci usnout. Často navštěvoval hospody a stal se pravidelným návštěvníkem půl tuctu zapadáků. Velký, tichý muž na konci barového pultu. Již před dvacátým rokem života jeho mohutné tělo začalo měknout, ochabovat a životní síla se počala rozplývat a mizet, přestože ruce měl stále neuvěřitelně silné. Stal se z něj strážce, gorila, rváč a hospodský vyhazovač. Většinou stačil pohled jeho očí, aby bitka ustala, ale dvakrát dostal výpověď, že použil nadměrného násilí, a jednou skončil u soudu a vězení unikl jen díky byrokracii a šťastné náhodě. Uvědomil si, že jeho schopnosti se pro tento svět nehodí a že jeho smysl pro právo a bezpráví se liší od názorů ostatních lidí. Cítil se vydělený, ale láhev mu situaci velice ulehčovala.

Jak jen mohl, udržoval kontakt se svou rodnou zemí. Narůstaly tam problémy, hnutí za občanská práva bojovalo o přežití. Dřevo, které čekalo na podpal.

#

Na farmě se rodina třikrát shromáždila k pohřbu a na každý se sjela auta a koňské povozy zabírající míli silnice. Starého Pata Faye našli jednoho rána mrtvého, ležícího v pryskyřnicích na spodní louce. Do jeho těla strkal čumákem kuň a Pat měl na tváři úsměv. Nedlouho po něm odešla Agnes Fayová, jejíž srdce přestalo tlouci, když pumpovala do džberu vodu ze studny – při práci, která byla kdysi svěřena Michaelovi.

A starý Mullan. Na jeho poslední cestu ho přišly vyprovodit dvě komunity, v dobách, kdy se od sebe ještě více vzdalovaly. Starci, na jejichž hrudích se třpytila mnohá vyznamenání, stáli vedle starců, kteří kdysi bojovali na opačné straně. Už na tom nezáleželo.

Tělo starého Mullana našli dole u řeky a po boku mu ležela vyhaslá dýmka. Mrtvolu objevil Sean a poté spotřeboval půl lahve whisky, aby se mu přestaly třást prsty. Mullanův obličej byl stažený hrůzou, oči měl vytřeštěné a zuby vyceněné. Sean řekl, že vypadal, jako by ho něco k smrti vyděsilo.

Jednou z prvních věcí, kterou Sean udělal, když zdědil farmu, bylo vykácení stromů u řeky. Stejně to místo nikdy neměl rád. Vykopal odvodňovací kanály vedoucí k řece, posekal a spálil hustý podrost a pokácel duby a olše, které se tlačily podél proudu. Brzy se tam pásly ovce; spásaly dobrou trávu přímo na březích řeky.

Koně prodal; dokonce i Rachel plakala toho dne, kdy byli Felix a Pluto odvedeni.

Sean nedržel ovce u řeky dlouho. Když rychle za sebou ztratil tři zvířata, došel k názoru, že je roztrhala smečka divokých psů. Sám sedal na čekané, na klíně brokovnici, a mnoho nocí za sebou hlídal. Několikrát měl pocit, že zaslechl podivné zvuky nebo že koutkem oka zahlédl pohyby temných stínů. Jednou se širokou řekou brodilo něco velkého a tmavého, byl však natolik paralyzován, že ani nezdvihl zbraň. Po čase svah u řeky osířel a stromy a rostlinstvo začaly pomalu, ale neúprosně proces regenerace.

#

Michael se postupně dozvěděl o všech pohřbech a přestože cítil bolest, jeho skutečný zármutek se soustředil spíše na to, co pohřby reprezentovaly – na konec určitého způsobu života. Domov, který znal, brzy přestane existovat.

Čtrnáct let. Čtrnáct let uplynulo od rána, kdy si on a hnědka razili cestu ledovou vodou. Teď žil tady, v Londýně. Předčasně zestárlý muž, barman a portýr s kuřáckým kašlem a třiceti librami nadváhy. Měl zapadlé zabijácké oči a boxerský nos, na předloktí vystupující modré žíly a v obličejí červené žilky těžkého pijana. Chlapec, kterým býval, i lesní muž, který lovil s Kočkou po boku, jednou provždy

neodvratně zmizeli. Stejně tak se nikdy nevrátí hrůzy a divy, které s nimi byly spojeny.

Nebo si to alespoň myslel.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

C lare spala a město klimbalo s ní. V pokoji bylo horko, letní noc visela těžce ve vzduchu a pouliční světla oranžově zářila. Michael došel k oknu, jak to dělával v noci často, a odsunul roletu stranou, aby vyhlédl na ulici.

Nic.

Přesto cítil, že ho pozorují. Někdy měl pocit, že se mu znovu zbystřují smysly, že se mu vrací jeho stará ostražitost a dodává mu další pár očí. Vnímal věci, které nebyly vidět. V noci cítil za předními dveřmi zápach hlíny a sladký puch hniloby. Věděl, že tam jsou.

Vzdálený dopravní ruch. Ulice se topila v nanicovatém oranžovém světle, všude se mihotaly stíny.

Věděl toho o Jiném světě příliš mnoho. Možná, že proto si pro něj přišli. Nebo to byla pomsta, touha po krvi někoho, kdo zranil jejich milovaný les.

Chvílemi si připadal jako ve snu. Jasně konturované obrázky z jiného života se mu vynořovaly v mysli. Nechal tam Kočku. Možná i Rose. Ta bolest byla skutečná, ne snová.

Nedokázal je v mysli od sebe oddělit. Jak roky ubíhaly, splynuly dohromady v jedinou, bolestně milovanou tvář. Možná byly vždycky jednou jedinou. Možná, že 'poslání', které na sebe vzal, nemělo nikdy smysl.

Možná.

Michael si zapálil cigaretu, otočil se a pohlédl na dívku spící v posteli. Peřina jí sklouzla z ramene, viděl, že v důlku pod klíční kostí se jí třpytí kapky potu. Přes její neustálé protesty nechával vždy zavřené okno.

Nebylo správné zaplést tuto dívku, tuto městskou slečnu, do událostí, které cítil přicházet. Ale měl pocit, že už je pozdě. Jeho pach na ní utkvěl. Označil ji.

Clare se v úzké posteli překulila. Spalo se jí nepohodlně. Pokrývka jí úplně sklouzla z těla, takže spatřil křivku jejího boku, bílou a ladnou. Měla tělo pružné a oblé, tak odlišné od Koččina. Žádné jizvy, žádná tvrdá kůže na nohou, žádné zlomené a špinavé nehty.

A přesto, když si vzpomněl na Koččin zářící úsměv, na tu ohromnou živelnost v jejích očích, hrud' mu sevřela prudká lítost a musel odvrátit pohled, jak ho v očích pálily slzy.

Pořád je v něm, dokonce i nyní.

Uvažoval o tom, jak rychle čas ubíhal v Jiném světě, jak rychle nebo pomalu tam plynuly roky.

Viděl ji skutečnou, tady v tomto pokoji...

Blázním, pomyslel si. Začínám bláznit. Po silnici se potácela trojice mladých rozveselených mužů a tiše si vyzpěvovala. Sledoval, jak se bezmyšlenkovitě vyhnuli temnému zákoutí a věděl, že to místo není prázdné. Ponuře se usmál a natáhl se pro další cigaretu.

Takže ho nakonec našli. Přemýšlel, co po něm asi chtějí. Odtáhnou ho křičícího zpět do Divokého lesa jako nějakého novodobého Fausta?

Divoký les. Měl svoji krásu, své nádherné chvílky. Vzpomínal na poklidné večery u ohnišť s Kočkou v náručí. Vzpomínal na nádherná svítání, štiplavý chlad a vzrušení z lovu v prvním sněhu. Spárova tvář na druhé straně ohně, příjemná společnost Liščích lidí.

Ne. Bylo to divošské místo. Dobře, že odtamtud zmizel.

Vrátil se do postele ke Clare. Spala celá rozpálená a zpocená. Odhodil příkrývku a ona se k němu přitulila. Bylo nesmírně uklidňující tisknout se k ní. Pocítil závan pýchy, už nebyl žádný Adonis. Příjemně baculaté děvče, dojemně důvěřivé. Nikdy nemusela chytat snídani, která běhá po čtyřech, odrážet útok skřetů nebo čistit rány.

Usmál se do tmy, jak si zavzpomínal. Sele na rožni. Nebo ten první den...

Říkej mi Kočka.

To je hloupé jméno.

Ty sám jsi hlupák.

Postrádal tu vyzývavost a kousavost. Možná jen příliš zestárnul.

Příliš zestárnul? Nebylo mu ještě ani třicet. Venku na ulici se ozval známý zvuk, zvuk, o němž byl přesvědčen, že už jej nikdy neuslyší. Vlčí zavytí. „Ježíši!“ vyhrklo z něj.

Vymanil se z Clařina jemného sevření a vykoukl z okna. Venku byla podstatně větší tma než před chvílí. Pouliční světla nesvítla!

Na okraji ulice viděl energické mihotání stínů. Daleko odtud slabě hlučela noční doprava, ale v okolních ulicích panovalo ticho jako v hrobě.

„Do prdele...“ Ucouvl od okna, pak se otočil a zatřásl spící dívkou.

„Clare, vzbud' se! Vzbud' se, Clare!“

Spala dál. Popadl ji za ramena a napůl ji zdvihl z postele. Hlava jí bezvládně klesla na prsa. Přece nemohla tak tvrdě spát!

„Clare!“

Pustil ji. Je to na nic. Na nic.

Jeho čas se nachyloval. Věděl, že dnes v noci všechno skončí. Oba světy splynou. Jak? Jeho smrtí?

Přišli si pro něj, teď, přesně v tuto chvíli. Nebyla to Clařina bitva, určitě ji z toho vynechají. Alespoň v to pevně doufal.

Třásl se. Kde zůstala jeho stará paličatost, jeho urputná odvaha? Co by si o něm pomyslel Spár? Nebo Kočka, když už jsme u toho?

Přišli si pro něj. Velký zlý vlk. Strašidelný muž. Byli skuteční.

Bůh mi pomáhej.

Spěšně na sebe natahoval šaty zatímco v duchu probíral předměty v bytě. Zbraně. Potřebuje něco, čím by mohl bojovat.

Kuchyně. Vytahoval překotně zásuvky s očima stále upřenýma k oknu. Bože! Dveře! Zamkl je? Rozběhl se ke dveřím, uklouzl a narazil do nich ramenem. Řetízek byl zastrčený. Dobře.

V malé mezeře pode dveřmi najednou zmizelo světlo přicházející z odpočívadla. Na krku se mu zjezily chlupy.

Už jsou v budově.

Zkusil vypínače v bytě. Nic. Takže se bude bojovat ve tmě.

Jeho mysl se rozdvojila. Jedna část cílevědomě pátrala po zbraních a zvažovala obranyschopnost bytu. Ta druhá vytrvale popírala, že se vůbec něco děje. Vlci se přece neplíží ulicemi velkoměsta. Ďábel nejedí na koni.

Telefon! Zavolá policii, shromáždí kolem sebe množství lidí.

Nefungoval. Samozřejmě. Lesní část jeho osobnosti věděla, že to tak dopadne. Žádná pomoc zvenku přijít nemůže. Je to jenom jeho bitva. Proto očarovali Clare.

Najednou si přál, aby Kočka stála po jeho boku, aby s ním bojovala. Dodala by mu odvahy

V tichu jasně slyšel tlukot svého srdce. Ruce se mu třáslly jak jimi křečovitě svíral velký kuchyňský nůž. V kapse mu tichounce cinkaly klíče.

Začal jsem se bát, uvažoval. Už jsem z toho vypadl.

V lese žil stále se strachem. Strach byl tehdy přínosem. Skvěle soustředěval mysl. Nyní mu ji zastíral. Otupoval myšlení.

Vyrval násadu z koštěte a začal na ni prádlní šňůrou přivazovat další z kuchyňských nožů. Neměl po ruce svěcenou vodu ani kříž. Nic, co by zadrželo šelmy. Chyběla tady atmosféra víry, která by jim zamezila v přístupu do domu. Doma v Irsku byl jejich dům bezpečný právě pevnou vírou udržovanou po generace. Ale tento dům neměl žádnou historii, žádnou sílu charakteru. Tahle budova, stejně jako ostatní v této ulici, byly pouhé betonové skořápky, stěží dotčené životem uvnitř. Lesní bytosti nebudou potřebovat žádné pozvání, aby mohly překročit práh.

Něco zaškrábalo na dveře jako pes snažící se dostat dovnitř, až na to, že se zaškrábání ozvalo ve výši hlavy vztyčené lidské postavy. Na druhé straně dveří se ozvalo hluboké zavrčení, což stačilo, aby se Michaelovi zatmělo před očima. U zámku začalo něco čenichat.

Na odpočívadle bušily další tlapy a Michael uslyšel klepání vlčích drápů o dlaždice.

Dveře se otráslly pod nárazem těžkého těla. Michael couvl pár kroků do kuchyně a pozdvihl svůj improvizovaný oštěp.

Opět zavládlo ticho, až na to odporné čenichání na druhé straně zamčených dveří. Ozvalo se škrábání a další mohutný úder. Měl pocit, že slyší oddechování a funění. Do bytu začal pronikat zápach,

pronikavý, hnilobný pach rozkládajícího se masa, nemytých kůží, zápach listovky a bahna.

Chodbou se prohnal divoký vítr ztěžklý tím odporným pachem a Michaelovi se zvedl žaludek. Jako by se byt kolem něj proměnil v pouhou iluzi, jako by ve skutečnosti stál ve vlhkém lese a tenhle márníční zápach visel v korunách stromů.

Zavřel oči. Vysoká změt' stromů tyčících se kolem něj, suché listí šustící pod nohama. V přítomí všechno ztichlo, soumrak se rozšiřoval a v hloubi lesa se pohybovaly stíny. Větrík mu čečral vlasy.

Ne. Je tady ve městě, pod bosými chodidly ho studí kuchyňská dlažba a násada od koštěte mu klouže ve zpocených dlaních.

Tady, ve svém vlastním světě, mezi hemžícími se miliony lidí. Na doslech jich spaly desítky Ale věděl, že nikdo z nich nezaslechne ani jediný zvuk.

Bylo teď úplné ticho, ale cítil jejich přítomnost za dveřmi. Opustil kuchyň, skrčil se u okna a pohlédl ven roletami.

Rychlý záblesk směřujícího se ďábelského obličej. Polekaně ucouvl, po chvíli sebral odvalu a znovu se opatrně podíval ven. Nad nekonečným mořem holých korun stromů se na nebi třpytily hvězdy, jasné a chladné.

Ustoupil od okna. Triky. Pohrávají si s ním.

Z ložnice se ozvalo zdušené zahihňání, znějící jako smích dítěte.

Rozběhl se s oštěpem napřaženým před sebe. Spatřil zcuchané pokrývky v posteli, nahou, bledou Clařinu pokožku... a nad ní smějící se postavu, tenkou jako pavouk.

Zařval vzteky a vyrazil vpřed, tvor uskočil stranou, přecupital přes pokoj a stále se rozpustile chichotal. V jedné ruce, která vypadala jako zvířecí tlapka, držel kadeř vlasů.

Michael ve tmě špatně viděl. Píchal do temných koutů a do šatů odhozených na podlaze. Hlas se opět škodolibě zasmál, ale jeho majitele nikde neviděl. Roztřásl se vztekem a strachy Naklonil se nad Clare a zjistil, že jedna její dlouhá kadeř je ustrížená. V očních důlcích měla položené žaludy a v rozkroku rozhozenou hrst šarlatových jeřabin. Postel byla pokrytá hromádkami hnijícího listí, zlámaných větviček a tvrdých, nezralých zimních bobulí. Smetl to

pryč a znovu s ní zatřásl, ale neprobudila se, v hlubokém spánku klidně oddechovala.

Další náraz do předních dveří. Zvenčí se ozvalo dlouhé, dychtivé zavytí a zvuk rafajících a chňapajících čelistí. Na něco čekali a byli stále netrpělivější.

Ložnice se teď zdála prázdná, tvor zmizel. Políbil Clare s podivným pocitem neskutečna a odšoural se zpět do chodby.

Na zemi se povalovalo listí a úlomky větví, které ho píchaly do chodidel. V rozích místnosti začínaly rašit houby a muchomůrky. Byt byl cítit vlkostí a teplota klesala, Michael si všiml, že mu ve smrdutém vzduchu stoupají od úst obláčky páry. Ten hnilobný zápach jako by stoupal z podlahy a odpařoval se ze stěn; nesl s sebou pach rozkladu a sněhu, dech zimního Lesa. Klidně mohl stát v hlubokých lesích za zimní noci.

Vrátil se k oknu.

Les tam pořád byl, stoupala z něj pára a nad vrcholky nejvyšších stromů se šplhal měsíc. Na holých větvích se třpytila jinovatka a ve světle měsíce zářila jemná mlha.

Michael klesl na kolena do mazlavého bahna, které pokrývalo podlahu bytu. Jiný svět si ho žádal zpět. Zaúpěl a měl pocit, že v odpověď slyší zvenku, zpoza okenní tabule, smích, stříbrný jako zvonečky. Ale nepodíval se.

Proč? Proč se pro něj vrátili? Způsobil jim a jejich lesu tolik škody, že ho teď musí takto pronásledovat? Po tolika letech a přes moře, které je dělí? Proč?

A pak uslyšel úder, zvuk lámajícího a tříštícího se dřeva a tupou ránu, jak dveře vylétly z pantů a padly na podlahu. Z haly se ozvala kakofonie vytí a vrčení a Michael hrůzou nadskočil.

Mezi dveřmi do obývacího pokoje se objevila postava s dlouhýma ušima, vyceněnými zuby a zářícíma očima. Vší silou do něj vrazil svůj oštěp a cítil, že nůž sklouzl po dřevě. Ale ostří železa vykonalo svou práci a šelma sebou praštila na podlahu.

Za ní se vynořily další a Michael měl náhle hrdlo plné odporného zápachu. Vytáhl další nůž zpoza pasu; čepel se zaleskla v měsíčním světle, které dovnitř pronikalo v pruzích okenní roletou.

Nad mrtvolou prvního vlka se vynořila další velká hlava a Michaelovi na hrud' dopadla horká slina. Opět bodl, ale tentokrát vedle, protože zvíře uskočilo stranou. Něco do něj obrovskou silou vrazilo, až přelétl přes pokoj. Nůž mu vypadl z prstů. V očích mu zablesklo ostré světlo a ztratil dech. Na obličeji ucítil hrubou kožešinu, která mu drásala tvář. Cítil strašlivé zvířecí teplo a horký páchnoucí dech. Větvičky rozházené po koberci ho píchaly do zad.

Malý kousek od jeho obličeje zářily dvě oči. Velká jantarová kola s úzkými panenkami černými jako smůla, červené žilky na žluté rohovce. Pomalu mrkly a Michael spatřil masivní tlamu pruhovanou měsíčním světlem a slabý svit zubů uvnitř.

Ovládla ho hrůza. Celé tělo se napjalo křečovitou námahou, nahlas zaječel, až mu hlasivky v tlustém krku málem praskly. Jeho ruce obrovskou silou vyrazily vpřed (silou znásobenou panickým strachem) a sevřely vlčí hrdlo. Cítil, jak něco povolilo, vlhké zavrčení a těžká šelma se z něj odvalila. Vzduch mu zaplavil plíce. Vyskočil na nohy s elegancí starého lovce.

Ostatní šelmy se po něm dál sáply.

Bez přemýšlení se vrhl k oknu a adrenalin dodal sílu jeho zanedbanému tělu. Narazil do okenní žaluzie a cítil, jak mu ostré okraje rozdírají paže a ramena... a pak prolétl sklem, s jasným, chladným záchvěvem bolesti. Vnímal stav beztlíže, obracel se mu žaludek a uši měl plné šíleného vytí útočníků, v němž slyšel vztek, zklamání a... strach?

A tak to končí, pomyslel si a jak padal, nahlas se zasmál; chvíle svobodného letu spojená se vzpomínkami. Přemýšlel, jak tvrdý bude dopad na betonový chodník.

Větve ho škrábaly do tváře i do těla a drásaly a zraňovaly mu kůži.

Les. Pořád je tady.

Narazil na něco tvrdého, co pod jeho tíhou neuhnulo. Silnější větev. Vyrázila z něj dech a uhodila ho do žeber.

Znovu. Tentokrát to byl svazek větví a větviček, které ho šlehalý přes obličej. A pak si ho podávala jedna větev po druhé jako v nějakém stromovém hracím automatu, křičel bolestí a snažil si pažemi chránit zlomená žebra.

Až přišel konečný, obrovský náraz, po kterém zůstal ležet na zádech s potlučeným hrudníkem a bez dechu. Okolní stromy vířily kaleidoskopem stínů a slunečního světla.

Lapal po dechu, nakonec se mocně nadechl a málem vykřikl bolestí. Dýchal rychle, opatrně a žebra ho pálila jako dobřela rozžhavené dýky bodající do boků.

Ale žiju.

Vyškrábal se na nohy s grimasou bolesti ve tváři. Kolem něj se tyčily stromy a nejvyšší větve ozařovalo stříbřité měsíční světlo, dole však všechno tonulo ponořeno v nepřívětivé tmě. Země pod jeho nohama byla porostlá mechem, vlhká a slizká nánosem tisíciletého bahna. Kmeny stromů slabě světélkovaly ve vzduchu se vznášel zápach vlhkosti, rozkladu a hniloby. Vyvolávalo to vzpomínky. Mnul si oči, dokud nepřivykly na přítomí.

Byl v Říši vlků.

Ve vlhké hlíně u jeho nohou se cosi pohnulo. Uskočil dozadu a ten pohyb způsobil, že mu hrudníkem projela prudká bolest.

Listí se pohybovalo a bahno stoupalo. Zuřivě zamrkal a snažil se rozeznat, co se děje. Ze zraněné ruky mu na zem odkapávala krey ale on si toho stěžít povšiml.

Něco vystupovalo ven ze země.

Mozek mu zaplavila vlna čiré hrůzy, vzpomněl si na Nennianův obličej, když ho trhali na kusy.

Gejzír hlíny. Dva černé rohy nebo uši korunující širokou lebku. Dlouhá tlama prorážející si cestu ven ze země. Silná ramena pod těžkou hlavou, všechno úplně černé, pokryté bahnem, páchnoucí rozkládajícím se listím a vlhkým jílem.

Rozběhl se.

Měl jen čas pomyslet si: Tak tohle je konec. Tady to končí. Pak za sebou uslyšel strašlivé zavytí šelmy a tlukot tlap na spadáném listí.

Motal se jako opilec, hnal se mezi stromy, zakopával o kořeny a hlavu si otloukal o nízko rostoucí větve. Plíce mu hvízdaly jako pár děravých měchů a bolest jeho zranění se mísila s chladným tempem, kterým mu v krvi stoupal adrenalin a vytvářel směs energie, vysoce

oktanovou paniku. Vydával zvuky jako šílený duch – všechno to namáhavé dýchání a cinkot klíčů v kapse.

Silně krvácel a jeho dýchání omezovala šílená bolest zlomených žeber. Nebyl v nejlepší kondici. Muž s nadváhou, který příliš pil, kouřil a své dny trávil na jedné či druhé straně barového pultu. Městský život ho tížil v nohou a na hrudi cítil tíhu jako mlýnský kámen.

Zemřu tady, pomyslel si. Pohádka končí.

Michaeli! Tudy!

Cože? Hlas? Slyšel ho, nebo to byla jen jeho fantazie?

Michaeli!

Kočka, skutečná jako on sám. Naléhavě na něj kývala. Přesně jako tehdy před mnoha lety v lesích u jeho domova. Ze zdušeného sevření jeho hrdla se vydralo radostné zavýsknutí. Opět se ho chystá zachránit. Všechno bude v pořádku.

Něco do něj zezadu udeřilo a srazilo ho obličejem k zemi. Ústa měl plná páchnoucí listovky a přímo u svého ucha slyšel vrčení jako hřmot motorové pily. Překulil se. Šelma mu skočila na prsa, oči jí zeleně svítily Černá tlama se sklonila k jeho obličejí a Michael napřáhl ruku, aby ji odrazil. Jako by sáhl na kluzký mahagon, na svaly z tvrdého dřeva potažené kůží. Prsty mu sklouzly po vlčím hrdle. Ucítíl na hrudi tlapy tvrdé jako kámen, roztrhly mu šaty, knoflíky uletěly, drápy se mu zaťaly do masa. Michael zařval bolestí a vztekem. Obrovské zuby vyrazily proti jeho obličejí; odrazil pěstí vlkova hlavu stranou, až si odřel kotníky prstů. Levé předloktí mu sevřely čelisti jako svěrák s ostrím žiletky. Ozval se kovový zvuk, jak mu z kapsy vyklouzly klíče.

Jeho klíče.

Volnou rukou po nich zašmátral, prsty prohrabával vlhkou hlínu a hniјící větvičky. Pak je ucítíl v dlani, tvrdé a chladné. Neomylně nahnátl a uchopil do prstů klíč od předních dveří domu svého dětství. Byl to starý klíč ke dveřím starého viktoriánského stavení z červených cihel. Zámky nebyly nikdy vyměněny.

Železný klíč.

Vrazil ho do jednoho ze zeleně svítících očí a světlo zhaslo.

Sevření ruky povolilo, zuby se uvolnily z jeho masa. Vlk padl do hlíny se zvukem, jaký vydává sekyra štípající čerstvé dřevo. Váha z Michaelova hrudníku spadla, nadechl se.

Když se rozhlédl, šelmu už nikde neviděl. Na zemi ležela jenom kostra, připomínající hromadu větviček, stěží viditelná v téměř úplné tmě, pár cárů masa vypadající jako hromádky rozkládající se kůry a něco jako tmavé houby v kleci z dřevěných žeber. To všechno vsáкло během několika okamžiků do lesní půdy.

Ležel na zádech. Tělo měl samou ránu, krev z něj vytékala v chuchvalcích a pramíncích a kapala na listí. Paži, kterou mu pokousal vlk, vůbec necítil. S obavou se na ni zahleděl a viděl, že mu potrhaná kůže visí v pruzích a odkrývá holou kost. Na konci zápěstí visela dlaň s prsty jako mrtvý pavouk. Bez pohybu. Kost nebyla překousnutá, ale šlachy a nervy vzaly za své. Zaznamenal tu skutečnost s podivnou lhostejností. Nezáleželo na tom. Umře tady, to bylo jisté.

Ale ještě něco musel předtím udělat. Viděl Kočku. Nebo to byla Rose? Na tom teď nezáleželo. Byl to důvod vstát, svázat dohromady zbytky košile a zabalit do nich potrhanou ruku.

Dělalo mu potíže dokonce i klopýtat. Nad hlavou mu svítil měsíc, světlý stín promítající se skrze větve stromů.

Za zády se mu ozvalo vrčení dalších šelem. Teď už celá smečka běžela v jeho stopě.

Kdyby jen měl Ulfberht. A sílu ho zvednout, dodal v duchu.

Pocity a vědomí v jeho mysli kroužily a míhaly se jako roztočený barevný míč. Potácel se dál a bolest zbavovala jeho mysl strachu a paniky.

Umírám.

Ale ani na tom nezáleželo. Když nic jiného, chtěl před smrtí uspokojit svou zvědavost. A ještě jednou spatřit Kočku. Možná, že bude mít přece jen pohádkový konec a umře jí v náručí.

Upadl, slabě zaklel a pak se náhle ocitl znovu na nohou. Pomohl mu snad někdo? Nějaká ruka ho podepřela?

To je jedno. Nyní bylo lehčí jít dál. Prošel mezi stromy a oslepil ho jas, záplava stříbrného světla. Les skončil jako koberec s ostře oříznutými okraji. Před jeho zraky se rozprostírala otevřená krajina

zdvihající se v kopce. Přímo před ním se jedna hora tyčila vysoko nad ostatní, přerůstala v strmou skálu a kameny na jejích svazích se černaly v měsíčním světle. Na jejím vrcholku se tyčila stavba postavená tak chytře, že bylo nemožné rozeznat, kde končila skála a kde začínaly uměle postavené zdi. Hrad.

Usmál se. Samozřejmě. Všechno to do sebe zapadá.

Vykročil z lesa a nechal ho za sebou, právě když mu na záda zaútočily vražedné stíny. Zastavily se na okraji stromů a vztekly vrčely, ale dále nešly. Michael se na ně zašklebil.

Do prdele s vámi.

Pak se začal potácet a klopýtat na jih, přes měsícem osvětlené kopce, přímo k Jezdcovu hradu.

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Nahoře v horách bylo chladno. Jinovatkou pokrytá tráva se třpytila v měsíčním světle a začal padat drobný sníh; jak Michael kulhal vpřed, brzy jej pokryl třpytivý povlak. Po chvíli se již brodil prašanem až po kotníky a nohy mu mrzly a křehly. Ve snaze utiřit divokou žízeň si nacpal plné hrsti sněhu do úst. Z prudkého chladu ho rozbolely zuby a začala mu třest hlava. Oči cítil jako dvě žhnoucí skleněné koule zasazené v ledové lebce, ale rány už ho tolik nebolely. Nejasně si uvědomil, že je asi v šoku.

Bez přemýšlení přijal naléhavou potřebu přiblížit se k hradu před sebou, zachmuřeně se drápal nahoru a na sněhovém povrchu klouzal a smekal se – jednou padl na obličej tak prudce, že zařval bolestí. Vzadu v lese stále vyli vlci, jako by se vysmívali jeho bolesti.

Ale já jsem je přemohl, pomyslel si. Nějak jsem se přes ně dostal. Zatím to zvládám.

Od úst mu stoupal obláček páry, peříčko v měsíčním světle. Jak skála strměla, lezl nahoru po čtyřech. Ve sněhu za ním zůstávala ušlapaná cestička potřísněná krví. Prošlapával si cestu bílým, neposkvrněným sněhem a nechával za sebou stopu viditelnou na míle. Lesní část jeho osobnosti si s tím dělala starosti, ale zbytek věděl, že na stopách nezáleží. Přežil Říši vlků a po tolika letech dospěl k jejímu okraji. Další pronásledování se nekoná.

Hrad se pomalu přibližoval a tyčil se, černý jako uhlí, na pozadí hvězdné noci. Nesvítila v něm žádná světla, neviděl žádné známky života. Klidně to mohla být zřícenina stojící na okraji světa, pustý, ponurý monument.

Propracovával se výše. Po chvíli vyšplhal na hřeben hory krácel teď po rovině a chvílemi obcházel kráterovité prohlubně. Když se rozhlédl, spatřil pod sebou celé rozlehlé panorama země táhnoucí se až k horizontu. Směrem na sever se rozprostíraly míle a míle

nekonečného lesa a na vrcholcích stromů se v měsíčním světle třpytil mráz. Na východě a na západě se tyčily kopce, přes které sem doklopýtal; vypadalo to, že jimi vede průsmyk, kterého si dříve nevšimnul.

Na jihu, za černým skalním útesem, kterému dominoval Jezdcův hrad, se rozkládala země s větrem ošlehanými štíty a srázy tyčícími se až k obzoru. Měsíc osvětloval vzdálené kontury hor pokryté sněhem. Dokonce i na tu vzdálenost cítil Michael jejich ostrou výšku a chlad. Nyní mu bylo jasné, proč někteří z Lesních lidí věřili, že tyto hory tvoří okraj světa a že za nimi není nic jiného než hvězdy.

Hrad se nad ním tyčil, vysoký a tmavý. Ocítl se již téměř u cíle, ale síly se valem tenčily. Zastavil se a spatřil bíle lemovanou cestu vedoucí vzhůru po obvodu kopce a stáčející se jako tobogan, dokud nezmizela kdesi nahoře.

Zaúpěl. Ve zraněné paži naštěstí ztratil veškerý cit až k bicepsu, ale zlomená žebra nepřetržitě protestovala a z hlubokých šrámů od vlčích zubů kapala krev. Přituhovalo. Začínal být zkřehlý a prochladlý až do morku kostí. Už necítil nohy, ale vnímal, jak se mu v nose při každém nádechu tvoří ledové krystalky.

„Ježíši,“ oťrásl se mrazem. Tohle neočekával. Opravdu v lese spatřil Kočku, nebo to byla jen jeho halucinace? Vzhlédl k cestě vinoucí se mu nad hlavou.

Nemohu – nedokážu to.

Najednou ho někdo hrubě postrčil vpřed – na krku jasně cítil pár rukou – ale když se otočil, nikdo tam nestál. Vztekla zaklel.

„Dobře! Jestli to chceš, tak já to udělám!“

Potácivě vyrazil vzhůru po serpentíně. Jak šel, mumlal si pro sebe nezřetelné vzteklé promluvy. Ale příkré stoupání a pronikavý mráz mu po chvíli vzaly dech z plic, takže byl nucet umlknout a nadále jen sípal a lapal po dechu.

Po chvíli se zastavil, aby vyplivl nahromaděné hleny. Na zemi pokryté sněhem spatřil tmavé skvrny; žebra mu probodla plíci. Sakra! Ale stále se vlekl vpřed. Neměl jinou možnost.

Uklouzl na kameni, upadl a hlavou se praštil o zem. Kolem něj zavířila tma a na chvíli se ho zmocnil velice podivný pocit – že je mu teplo a sedí doma v kuchyni u kamen. Teplo mu stoupalo podél těla,

zahřívalo prsty u nohou a rozpalovalo obličej. Třes jeho těla ustal. Umírám na podchlazení, pomyslel si.

Vstaň.

Nebyl to jeho vlastní hlas, který zazněl. Zvedl víčka s řasami pokrytými jinovatkou a spatřil Kočku, jak se nad ním sklání. Měla na sobě jen bílou košilku, ve které jí poprvé uviděl, ale nezdálo se, že by jí byla zima.

Usmál se. Ta bílá košilka. Nosila ji tak dlouho. Vypadala jako nemocniční košile; ten typ, který se dává nastávajícím matkám. Podivil se, že si toho nevšiml dřív.

Významně se na něj podívala.

„Dobře.“

Vyškrábal se na všechny čtyři, chvíli počkal, pak vstal a zapotácel se. Na prstech a hřbetě rukou mu naskočily bílé skvrny. Bože, jak byl unavený.

„Sakra, Kočko.“ Ale přesto se vlekl vpřed.

Zdálo se mu, že stoupá vzhůru už mnoho hodin, ale na východní obloze se neobjevilo žádné světlo, žádné známky úsvitu a měsíc se stěží pohnul. Na zdejší obloze nesvítíl Velký vůz, podle kterého by se dal určit čas. Uvažoval o tom, jestli snad Jezdec neudrží zemi ve stínu, aby mu ztížil postup. A nebo měl jen pokřivené vnímání času. Možné bylo všechno. Zakašlal a ozvalo se hvízdání, které přešlo v krvavý, bolestivý kašel. Šel dál...

... a najednou se hrad tyčil před ním, černý a zářící. Nikde ani živáčka. Michael se zastavil, pod nohama skálu lehce poprášenou sněhem a vlasy mu čechrál ledový vítr. Došel příliš daleko na to, aby se trásl.

Brána zívla, černá a vysoká.

Vodní příkop byl vytesaný ve skále samotné hory. Přes něj se klenul oblouk mostu z drolícího se kamene, který vedl do otevřené brány. Jako ten most u nás doma, pomyslel si. Brána. Věděl, že jí musí projít a také věděl, že musí jít rychle, protože začínal ztrácet vědomí a život z něj tryskem uplýval. Tělo měl stále velmi pevné a odolné, přestože ho roky zneužíval, ale byl jen člověkem. Smrtelníkem.

Potácel se branou.

„Kočko! Jsi tu?“

Na rozlehlém nádvoří se tyčily obrovské budovy. Uprostřed stála studna, napůl rozpadlá. Domy se hroutily trosky zdí rozpadaly a střechy byly děravé. Kameny dláždění zakrývaly úlomky břidlice, šterku a shnilých dubových trámů. Michael se musel prodírat hromadami trosek a krámů, nakupenými v průběhu snad několika staletí. Zlomené meče, fragmenty kroužkového brnění, kosti a lebky. Hliněné střepy, měděné nádoby a drobné zářící šperky, na kterých se ledově třpytil měsíční svit. To všechno leželo poházené na dláždění jako rýže po svatbě. Místo bylo opuštěné. Zpustlé.

Zasténal. „Ach, Bože!“

Najednou se odněkud zblízka ozvala hudba. Tamburína, doprovod mandolíny a stříbrné zvuky harfy. Nádherná, naléhavá hudba, která se mu zadírala do srdce a rozeznávala je ozvěnou stříbrných zvonků, veselých i tklivých. Už ji někde slyšel.

Stěny tyčící se ve slunečním svitu, bílé jako křída. Cimbuří, třepotající se praporce a muži v lesklém brnění na obrovských koních. Přes třpytivou řeku se klenul most, dívky se šplouchaly a potápěly, pružné jako lososi.

Ten obrázek se mu mihl před očima a zmizel. Proč jen měl pocit, že už tu někdy byl?

Zavolal opět Koččino jméno a ozvěna se rozhlaholila pustým nádvořím. Proč vlastně očekával, že se tu s ní setká?

Protože cítil její přítomnost. Doprovázela ho celou tu cestu od kraje Lesa.

Byla *tady*.

Před očima se mu zatmělo. Ocítl se na konci svých sil. Padl na kolena na tvrdou zem.

Ze stínu vyjel Jezdec a kopyta jeho koně bušila do kamenné dlažby. Obrovská postava se tyčila na pozadí hvězdné oblohy, kolem hlavy jí zářila svatozář měsíčního svitu a z kapuce pláště prýštila nejčernější temnota.

Michaelovi se na okamžik zastavilo srdce. Spletl se. Kočka ho sem nevolala, byl to Jezdcův trik. Jeho duše je teď ztracena.

Ale necítil strach. Přes veškerou bolest a vyčerpání přemýšlel jeho mozek křišťálově jasně. To nejhorší se mu už přihodilo. Teď už na ničem nazáleželo.

Zašklebil se bolestí a s námahou vstal.

„Kdo k sakru jsi?“ zamumlal.

Jako v odpověď se Jezdec vztyčil a shodil kapuci. Michael polkl.

Nebylo na něm nic lidského. Hlava vypadala jako přerostlý pařez tmavého dřeva obtočený vousem zimolezu. Na místě vlasů bujela cesmína, smíchaná se jmelím a šípkovou růží. Tam, kde měly být oči, matně svítily rudé jeřabiny a nad nimi se klenuly kruhy trnkového trní.

„Jsem Divoký les,“ řekl Jezdec tiše a jeho hlas zazněl jako závan slabého větříku v korunách stromů. Neměl žádnou hloubku, jako by práci plic a hlasivek nahrazoval pohyb vzduchu a chvění listů v nekonečných hvozdech.

„Kočka,“ zašeptal Michael. „Kde je?“

Tady, Michaeli. Ta slova kolem něj prolétla do dálky jako list unášený větrem.

Jsem tu všichni, Michaeli.

„Co jsi s ní udělal... s Rose? Co ksakru chceš?“

„Tebe.“

Michael couvl a zachvěl se. „Ne.“

Najednou, aniž by pocítil jakoukoli změnu, seděla na koni Kočka. Její jizvy zmizely a vlasy jí zářily v záplavě měsíčního světla.

„To jsem já, Michaeli. Jsem částí lesa, jako jsem jí byla vždycky. Vůbec jsem se nezměnila. Ale už se nebojím.“

„Dostal tě, Kočko. Nakonec tě dostal. Byla to moje chyba. Promiň.“

Najednou vypadala podrážděně. „Tys to nepochopil, co?“ Ale její obličej bledl a Michael opět hleděl do tváře Jezdci. Zelený rytíř.

„Jsem Divoký les,“ řekla znovu postava. „A jsem cokoliv, čím chceš, abych byl. Co vidíš, je jen to, co si přeješ vidět. Kořeny, větve i moje míza jsou stejné jako u každého jiného stromu, který vyrostl v této zemi.“

Teď to byl Nennian, kdo seděl obkročmo na koni a jeho široká tvář se mírně usmívala.

„Změnil jsi se, Lesní muži. Svět, ve kterém teď žiješ, ti nesvědčí. Patříš k lesu stejně jako já.“

„Vzal tvoji duši,“ zavřešťal Michael.

Kněz se jen usmíval a jemně zakroutil hlavou. „Pořád nic nechápeš.“ Počal se rozplývat.

„Co Rose? Co se s ní stalo? Je tu také?“

„Umřela v tvém světě. Ale tady je. Měla dceru, která také patří lesu.“

Kočka. Michael po letech pochopil. Je to jeho sestřenice.

„Dovol mi spatřit Rose.“

„Je mrtvá.“

„To byl i Nennian.“

„Kněz byl částí lesa, částí tohoto světa. Proto nikdy opravdu nezemře.“

„Takže moje poslání bylo od počátku zbytečné. Neexistoval žádný způsob, jak bych mohl osvobodit Rose.“ Cítil se pokořený, zklamaný a zahořklý. Všechno to trápení bylo k ničemu. Promarnil svůj čas v tomhle světě, možná i Koččin. Jezdec neodpověděl.

Zima se do Michaela zakousla jako sněť a krev v ranách mu zmrzla v krystalky, které měsíčním světlem zčernaly. Pomyslel si, že už mu nezbývá mnoho času.

„Proč tu jsem? Tys mě přivedl, co?“

Hlava stvořená z listů se poněkud sklonila a kůň strčil čumák do bílé země. Tlamu měl pokrytou jinovatkou, ale zřejmě mu to nevadilo. Také Michaelův obličej se potáhl ledovou maskou, dech se mu srážel kolem úst a nosu. Ledová slupka praskala pokaždé, když promluvil. Byl velice unavený.

„Když tu umřeš, propadneš mi,“ pronesl ten hlas bez hloubky. „Budeš plně patřit lesu.“

Michael si uvědomil, že s ním mluví Divoký les. Hrad byl pouhou ruinou, záminkou, kolem které se utvořila legenda. A Jezdec neznamenal nic. Klíčem byl *les*, středem všeho, srdcem tohoto světa. Zdejší bůh. Ubohý Nennian se chtěl postavit Jezdci a neuvědomil si, že ten je pouhým zosobněním vůle lesa. Nekrade duše. Ty se ztrácí v Divokém lese. Nennianova se také ztratila.

Miluju velké stromy.

Jezdec byl lesem.

Jsem cokoliv, co chceš, abych byl.

Chtění. Rose chtěla tajemný románec. Michael chtěl Kočku. Nebo Rose. Na tom už nezáleželo. Chtěl tu tmavou dívku a les mu ji dal.

Ale nyní chtěl les něco na oplátku.

„Nedostaneš mne,“ pronesl pevně. Mráz mu svíral rty, vyrážel ze sebe slova s obrovským úsilím. „Nestanu se tvou součástí, dokud nepropustíš Rose.“

„Rose je mrtvá.“

„Máš tady její podstatu. Její... duši. A máš můj život. Dej jí můj život a pusť ji nazpět. Propusť ji a já se stanu částí tvého lesa. Udělám, co budeš chtít.“

„To jsi tak silný, že se mnou chceš obchodovat?“ Ta slova zašuměla jemným, hrozivým vánkem.

„Já nejsem Nennian. Nezaslepíš mne. Můj život za její.“

Jezdec na něj pohlédl. Vypadalo to, že uvažuje a porovnává. V tu chvíli si Michael uvědomil, že není zlý; ne více než jarní vichřice nebo zimní sněhová vánice. Zosobňoval stejnou přírodní sílu jako slunce.

„Vrátí se do okamžiku, ve kterém odešla, k mrtvé dceři a životu v hanbě.“

„Ale přesto k životu.“

„Když se vrátí, ty tam budeš také, jako chlapec. Muž, ve kterého jsi vyrostl, nikdy nebude existovat. Tvůj život prožije jiný Michael Fay.“

Michael se usmál. Takže jeho druhé já bude mít další šanci, život nezničený časem stráveným v Jiném světě. A Rose tam bude s ním. Kdo ví? pomyslel si. Možná se dokonce jednoho dne vydá do Anglie a setká se s dobře vychovanou dívkou, která sní o muži mluvícím ve spánku galsky.

„Takový je obchod.“

Listový porost kolem obličeje se rozvlnil čímisi, co Michael považoval za tichý smích.

Pohádka se šťastným koncem.

A Michael věděl, že vyhrál. Jeho poslání bylo nakonec završeno.

Také Kočka se rozesmála svým typickým smíchem a Nennian měl v širokém obličejí obvyklý úsměv. A Michaelovi už nebyla zima.

Udělám, cokoliv budeš chtít.

Opustil zubožené zbytky, které bývaly jeho tělem a našel ve svém náručí Kočku, pružnou a živoucí. Oba dva stáli ve slunečním světle a hleděli na rozlehlost Divokého lesa, který byl dechem, životem a srdcem tohoto rozsáhlého světa. Začínalo léto.

Můj život za její.

EPILOG

Letní večer přerůstal v noc. Položila do dřezu poslední talíř a zaposlouchala se do zpěvu ptáků. Venku se začínalo smrákat a slunce již dávno zapadlo za hory na západě. Na horizontu po něm zbyla záře jako z uhlíků dohasínajícího ohně.

Dům utichl. Většina členů rodiny už ležela v postelích a starý Démon se ve spánku pod kuchyňským stolem kroutil a čenichal. Vedle židle, kterou opustil Mullan, ležel kus postroje s mýdlem a v ničím nerušeném tichu tikaly hodiny.

Šla nahoru do patra a díky dlouholetému tréninku se obratně vyhýbala schodům, které při našlápnutí vrzaly. Vstoupila do nejmenšího pokojíku, chvíli tam jen tak postála a dívala se dolů na hlavičku, která ležela na polštáři. Měl ve spánku otevřená ústa a jedna ručka mu visela k podlaze. Vrátila mu ji na pokrývku a políbila chlapce na čelo. Pak po špičkách sešla zpět dolů a tiše vyklouzla ven na dvůr.

Nebe se jí velebně rozprostíralo nad hlavou, obrovské a plné mraků. Zpoza vrcholků stromů právě vycházela večernice. Slyšela bublání řeky v úžlabině a zahoukání prvního nočního výra. Její bosé nohy při doteku s trávou nevydávaly žádný zvuk.

Řeka zde na břehu úžlabiny hučela hlasitěji a do stínu stromů přicházela noc mnohem dříve. Opřela se zády o kmen, holýma rukama si objala kolena a čekala, jak často čekávala za úsvitu a za soumraku. Čekala, přestože přesně nevěděla, na co čeká. Celé ty roky.

Občas mívala pocit, že ji někdo pozoruje; tehdy se schoulila do klubíčka a ani nedýchala. Jednou si byla jistá, že zaslechla slabý úder koňského kopyta. Ale les byl pustý, řeka se stáčela podél jeho okraje a vlévala se do tmy pod mostem na druhé straně.

Zase nic. Unaveně vstala a šla pomalu zpět přes pole, tam, kde ve tmě zářilo kuchyňské okno. U vrat se zastavila a ohlédla nazpět – a tehdy v horkém vzduchu zaslechla své jméno.

Rozběhla se zpět k řece. Srdce jí bušilo nevysvěditelným veselím a jak běžela, vesele z ní tryskal smích. Na okraji lesa stály dvě postavy a stromy kolem nich rostly podivně nahuštěně, jako kdyby byly výsekem přeneseným sem z nějakého jiného, staršího lesa.

Zastavila se. Vysoký muž se širokými rameny a vousy byl oblečen v kožešině a vydělaných kožkách. Opíral se o oštěp. Žena vedle něj působila štíhle a snědě. Držela luk a na zádech měla pověšený toulec se šípy. Stáli tak tiše a klidně, že vypadali jako součást stromů a jejich obličeje matně svítily z přitmní.

Pak muž zvedl ruku, ve slabém světle bledou, a řekl něco jazykem, kterému nerozuměla. Ale řekl to šťastným tónem a ta slova zazněla jako stará hudba, mohutná a věkovitá jako kopce kolem. Žena se rozesmála a její smích se rozléhal počínající nocí podoben sboru stříbrných zvonků. Rosiny oči se naplnily slzami a svět se jí rozmazal. Než si utřela oči a zaostříla, zmizeli. Les zůstal prázdný. Běžela zpět domů tichými poli, divoké květiny ji šlehalý po kolenou a hlína se jí lepila na chodidla. Jasná noční obloha byla přeplněna hvězdami.

Rozezpívala se samou radostí ze života.

Paul Kearney
Cizí království

Z anglického originálu A DIFFERENT KINGDOM,
přeložila Helena Nevřelová

Ilustrace na obálce Zdena Boušková
Grafická úprava obálky Petr Bauer
Odpovědný redaktor Dimitrij Dudík
Sazba MPN

Vytiskly Tiskárny Vimperk, a. s., Pasovská 55

Vydal D-Consult s. r. o. v nakladatelství DEUS
jako svou 30. publikaci
Plzeň 1998, vydání 1.